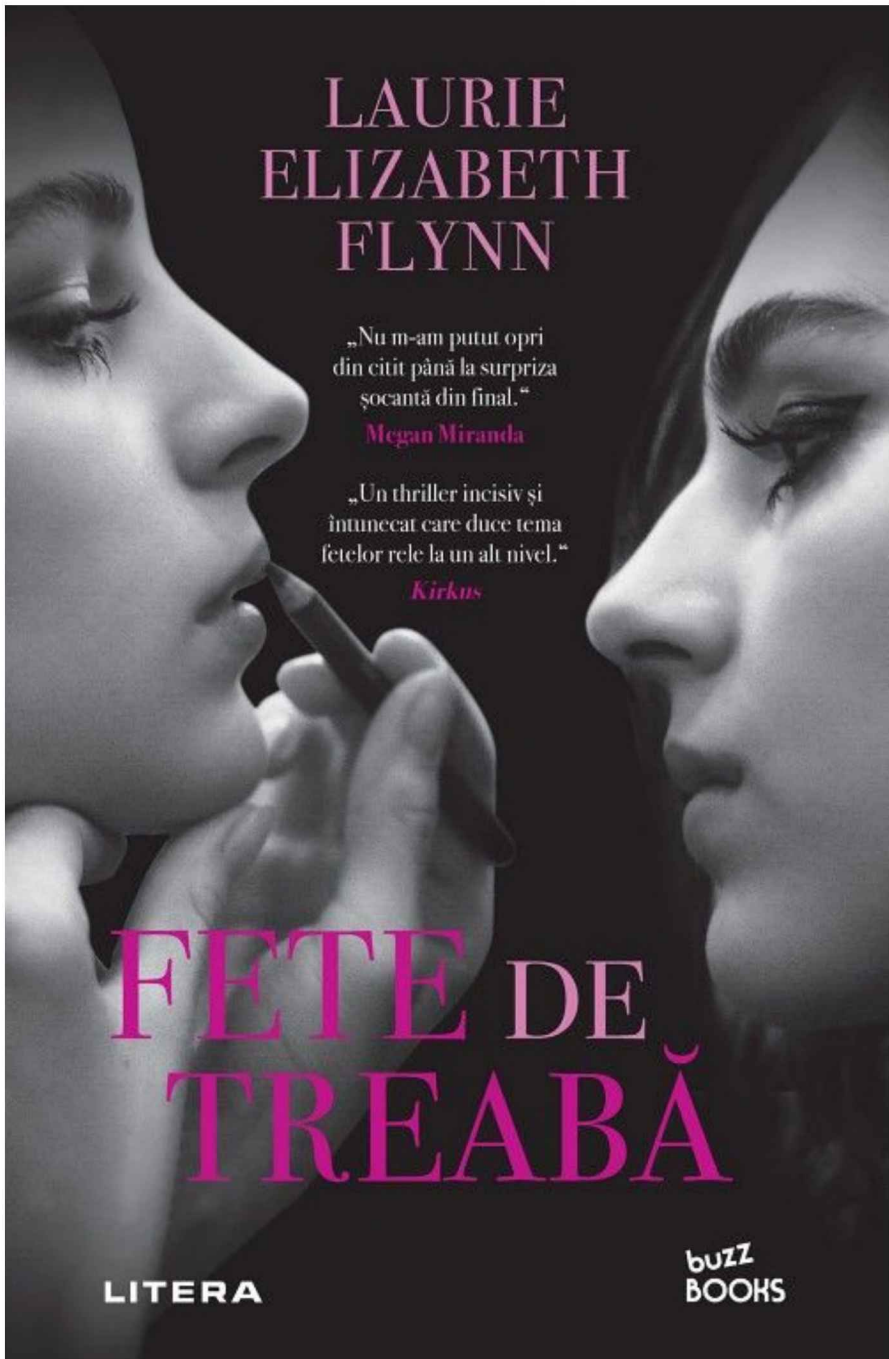

LAURIE
ELIZABETH
FLYNN

„Nu m-am putut opri
din citit până la surpriza
șocantă din final.”

Megan Miranda

„Un thriller incisiv și
întunecat care duce tema
fetelor rele la un alt nivel.”

Kirkus

FETE DE TREABĂ

LITERA

buzz
BOOKS

**buzz
BOOKS**

Cărțile despre care toată lumea vorbește!

O colecție cosmopolită, locul de întâlnire a celor mai noi opere de ficțiune contemporană – romane aflate în topurile internaționale, premiate, ecranizate sau în curs de ecranizare, traduse în zeci de limbi – cărți provocatoare, pe care abia aștepti să le citești

LAURIE
ELIZABETH
FLYNN

FETE DE TREABĂ

Traducere din limba engleză
ANA-MARIA IFTIMIE

LITERA
București

The Girls Are All So Nice Here

Laurie Elizabeth Flynn

Copyright © 2021 Laurie Elizabeth Flynn, Inc.

Imagine copertă: Maria Yakimova/Trevillion Images

Editura Litera

tel.: 0374 82 66 35; 021 319 63 90; 031 425 16 19

e-mail: contact@litera.ro

www.litera.ro

Fete de treabă

Laurie Elizabeth Flynn

Copyright © 2021 Grup Media Litera

pentru ediția în limba română

Toate drepturile rezervate

Editor: Vidrașcu și fiii

Redactor: Mihaela Serea

Corector: Cătălina Călinescu

Copertă: Bell Studio

Tehnoredactare și prepress: Ofelia Coșman

Seria de ficțiune a Editurii Litera este coordonată
de Cristina Vidrașcu Sturza.

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

FLYNN, LAURIE ELIZABETH

Fete de treabă / Laurie Elizabeth Flynn;

trad. din lb. engleză: Ana-Maria Iftimie. – București: Litera, 2021

ISBN 978-606-33-7538-5

ISBN EPUB 978-606-33-7538-5

I. Iftimie, Ana-Maria (trad.)

821.111

*Pentru toate fetele care au obținut ce au vrut
la un preț pe care nu și l-au permis*

ATUNCI

Am domnit împreună. Regatul nostru cuprindea campusul înverzit, cu numeroasele lui petreceri. Ne-am marcat teritoriul. Tocurile ascuțite din picioarele noastre ca niște scobitori troncăneau la fiecare pas, iar gurile noastre date cu ruj închis la culoare erau schimonosite de râs. Au fost și băieți ale căror nume le-am uitat, băieți pe lângă care e posibil să fi trecut fără să-mi dau seama că m-am culcat cu ei. Atunci când îmi alegeam un rege, coroana era prea grea pentru capul lui.

Apoi un pumn s-a încleștat în jurul lumii noastre și a înăbușit lumina. Stăteam în fața căminului, ca toți ceilalți, și priveam imaginea din fața noastră, un masacru care s-a născut din noi. Capacitatea noastră de a crea pălea în fața instinctului de a distruge.

Îmi șoptea în ureche, dar nu era niciodată destul de speriată. „Trebuie să avem aceeași poveste.“

Voiam să fug, însă ea nu terminase de mutat pionii.

Domnia noastră a fost scurtă și sângeroasă.

Ce a venit pe urmă a fost și mai rău.

1. ACUM

Către: Ambrosia Wellington a.wellington@weseyan.edu

De la: Comitetul Alumni Wesleyan reunion.classof2007@gmail.com

Subiect: Reuniunea Promoției 2007

Dragă Ambrosia Wellington,

Notează-ți în calendar!

Reuniunea de zece ani a promoției 2007 de la Universitatea Wesleyan va avea loc între 25-28 mai 2017. Vino alături de noi pentru un weekend de discuții cu foștii colegi și evenimente captivante, precum și petrecerea din campus și dineuri formale.

Înregistrarea online este deschisă până la 1 mai.

Dacă intenționezi să participi, poți găsi lista cu toate hotelurile din zonă pe [pagina de cazări](#) a Universității Wesleyan. Sunt disponibile locuri limitate pentru cazare în campus. Majoritatea camerelor sunt duble, numai

bune pentru a te regăsi cu vechiul coleg de cameră și a depăna amintiri!

Cu stimă,
Comitetul Alumni

Îl șterg imediat, așa cum fac cu e-mailurile de vânzări de la Sephora și Michael Kors, precum și cu notificările de la Fertility Friend care mă anunță că perioada

de ovulație e pe cale să înceapă. Apoi îmi golesc coșul de gunoi, pentru că știu prea bine că niciodată nimic nu dispare cu adevărat.

După două săptămâni primesc încă un e-mail. „Nu am primit încă răspunsul tău! Chiar sperăm că vei putea să ni te alături.“ Este echivalentul scris al unui

gest de muștrare cu degetul arătător. Îl șterg și pe acesta, dar nu înainte să derulez mesajul destul încât să-i văd

numele, scris cu litere îngroșate, chiar sub lista membrilor din Comitetul Alumni: Flora Banning.

Uit de cele două e-mailuri, pentru că ce nu-i la vedere chiar se uită. Este ușor atunci când toate zilele decurg aproape la fel: iau metroul din Astoria până în Midtown, mă opresc la Key Food pentru cumpărături, iar sacoșele reutilizabile din pânză îmi lăsă urme pe brațe. Mă înghesui cu hipsterii la Ditty pentru *Happy Hour*, după care beau al doilea pahar de vin în ciuda replicii pe jumătate șicanatoare a lui Adrian: „Poate că ar fi mai bine să nu“. Apoi se face vineri, vin acasă de la muncă cu umerii lăsați după o săptămână încărcată și găsesc pe dulap un plic care îmi este adresat.

– Bună, dragă, strigă Adrian de pe canapea. Era cu tableta în mână, lucrând, fără îndoială, la liga lui fantezistă de fotbal, în loc să scrie la romanul acela niciodată terminat despre care tot vorbește. Cum a fost azi?

– Iar ai lăsat ușa deschisă. Poți, te rog, să începi să o încui, așa cum ți-am cerut?

Este unul dintre nenumăratele lucruri cu care îl bat la cap pe Adrian tot timpul. „Încuie ușa. Închide punga cu cereale. Strânge-ți hainele murdare.” Uneori mă simt ca și cum aș fi mama lui, nu soția.

– Calmează-te. Este un imobil sigur. Hei, a sosit ceva pentru tine. Cred că suntem invitați la o nuntă. Dar se

pare că e cineva care nu știe că te-ai căsătorit și ți-ai schimbat numele.

Noul meu nume de familie este o chestiune de mândrie masculină despre care Adrian pretindea că nu este importantă pentru el. „Nu că îmi pasă, dar chiar vrei să aibă copiii două nume de familie? Iar al tău este așa de lung“, mi-a spus în timpul pregătirilor de nuntă. Țsta a fost primul obstacol în calea fericirii mele de proaspăt logodită. *Copiii*, o certitudine radioasă în orizontul lui, în fața căreia, în mod inevitabil, se aștepta să cedeze.

Plicul de pe dulap îi este adresat, într-o caligrafie superbă, Ambrosiei Wellington. Nu Ambrosiei Turner, cea care am devenit în urmă cu trei ani, când am pășit spre Adrian, care avea deja ochii înlăcrimați, pe aleea umbrită de copaci de la Mountain Lakes House. L-am lăsat să creadă că am ales numele Turner pentru noi, pentru *copii*. Nu are nici cea mai vagă idee de ce eram așa dornică să scap de numele Wellington.

Adrian se întoarce nerăbdător să mă privească cum deschid plicul. Adoră nunțile. Sau, mai degrabă, adoră recepțiile la care se poate îmbăta și poate să facă poze cu oameni pe care abia i-a întâlnit și care îi devin imediat prieteni buni. Apoi îi invită la mese și grătare despre care știm cu toții că nu vor avea niciodată loc.

– Deci, de la cine este? mă întreabă. Stai să ghicesc. Bethany de la muncă. Încă se mai vede cu tipul ăla foarte înalt? Mark. Jucătorul de lacrosse.

Adrian și prietenii lui, care sunt cu cinci și șase ani mai tineri decât mine, încă pun poze de logodnă pe Facebook și Instagram: fete cu părul lung și espadrile Chanel care pozează lângă băieți în cămăși în carouri și poartă unghii cu gel care să scoată în evidență pietre prețioase în formă de pară. Fetele de la Relații cu Publicul care lucrează sub conducerea mea la Brighton Dame sunt la fel.

„Atât de simple“, obișnuiam să spunem despre persoanele astea pe când nu era nici o șansă ca noi să devenim ca ele.

– Bethany are douăzeci și doi de ani, șoptesc în timp ce scot scrisoarea din plic.

Ignor răspunsul lui Adrian, pentru că sunt prea fixată pe ce se află înăuntru. Nu este o invitație la nuntă. Nu îmi solicită nimeni prezența la Gramercy Park și nici nu mă anunță nimeni de codul vestimentar *black tie* sau de *recepția doar pentru adulți*.

Este din nou un scris caligrafic, roșu și negru pe fundalul crem al cartonului. Culorile Universității Wesleyan. Literale sunt ușor înclinate spre dreapta, ca și cum persoana care le-a scris se grăbea să le aștearnă pe hârtie.

„Trebuie să vii. Trebuie să vorbim despre ce am făcut în noaptea aia.“

Nu este semnată, dar nici nu trebuie să fie. Doar o singură persoană putea să-mi trimită așa ceva. Îmi arde fața și îmi dau seama că gâtul meu pulsează în roșu și alb, cum face de fiecare dată când anxietatea se aprinde. Apuc cu putere blatul dulapului. Știe că am șters e-mailurile. Nu ar trebui să fiu surprinsă: cumva știa mereu despre tot ce mișcă.

Vocea lui Adrian îmi întrerupe gândurile.

– Mă omoară suspansul. Ar fi bine să fie un open bar.

– Nu este vorba despre o nuntă.

Îndes scrisoarea înapoi în plic, după care îl bag în poșetă. Mai târziu îl voi pune în locul în care ascund tot ceea ce Adrian nu trebuie să afle vreodată.

Își pune tableta jos și se ridică. Desigur, tocmai acum se trezește să fie mai atent.

– Ești bine? Arăți ca și cum îți vine să verși.

Aș putea să fac scrisoarea bucăți, dar știu ce s-ar întâmpla. Ar sosi alta în locul ei. Era insistentă pe atunci. Probabil acum e și mai și.

– Nu-i nimic. Ce-ar fi să mergem pe acoperiș să bem ceva?

Terasa de pe acoperiș, de pe care poți vedea în zare Manhattanul, este o facilitate a imobilului nostru pe care am crezut că o vom folosi, însă o facem foarte rar.

Dă din cap în semn de aprobare și se apleacă peste dulap să mă sărute pe obraz acum, că i-am domolit curiozitatea.

Ușurată, îi ofer soțului meu un zâmbet și îl sorb din priviri, cu claia lui de păr creț, gropițele din obraji și ochii lui verzi frumoși. „Al naibii de sexy“, a spus prietena mea cea mai bună, Billie, când i-am arătat o poză cu el. Arăta exact ca în poza de profil de pe site-ul de întâlniri. Probabil că de aceea m-am și dus cu el acasă după prima întâlnire, sărutându-ne și atingându-ne stângaci pe bancheta din spate a taxiului ce gonea pe Broadway. Am aflat mai târziu că, deși poza lui de profil era reală – nu ca a altor bărbați pe care i-am întâlnit înainte de el, care aveau toți cu cel

puțin zece kilograme mai mult decât arătau –, povestea vieții lui nu era. Da, a mers la Florida State, dar nu a absolvit niciodată, pentru că a renunțat în anul al treilea ca să lucreze la același roman din care nu a reușit încă să termine nici măcar un capitol. Nu scria nicăieri în biografia lui că era barman, deși era singurul job stabil pe care-l avusese vreodată.

Dar am trecut cu vederea toate astea, pentru că se poartă bine cu mine, pentru că oamenii par să fie atrași de el, pentru că *eu* eram atrasă de el, de căldura lui constantă și de încrederea lui de sine. Nu știa ce fel de persoană am fost în timpul facultății, dar iubea atât de pur această nouă versiune a mea încât am realizat că nu am cum să fiu atât de groaznică precum credea toată lumea. Nu mi-am imaginat niciodată că aș putea să fiu cu cineva cu cinci ani mai tânăr decât mine, dar sunt avantaje în asta. Diferența de vârstă este destul de mică încât să arătăm bine împreună și destul de mare încât instinctele lui să fie mai delicate și mai maleabile. Când am insistat cu ideea unei cereri în căsătorie, pentru că mă apropiam deja de treizeci de ani, a priceput aluzia și a cumpărat un inel. Nu inelul pe care îl voiam eu, dar pe aproape.

Adrian încearcă să facă conversație în drum spre acoperiș, dar vocea din capul meu este mai zgomotoasă. Vocea ei. „Trebuie să vorbim despre ce am făcut în noaptea aia.“

Au fost două nopți distincte și nu sunt sigură la care se referă. Cea în care a început totul sau cea în care s-a terminat totul. Nici ea nu a vrut să mai vorbească vreodată despre ce s-a întâmplat. Totuși, se pricepea de minune să-și încalce propriile reguli.

2. ATUNCI

Aveam să-mi petrec primul an într-o cameră dublă de la parterul căminelor Butterfield. Clădirea C avea forma asemănătoare unui semn de întrebare și înconjura o curte în care mă vedeam citind cu pletele-n vânt. Discutasem cu viitoarea mea colegă de cameră de câteva ori prin e-mail, dar încă nu ne întâlniserăm. Când am văzut-o prima dată, părinții ei și o fată mai tânără care probabil că-i era soră o ajutau să scoată un mini-frigider din închisoarea lui de carton. Tocmai îmi luasem la revedere de la părinții mei. Probabil că mama avea să plângă tot drumul până în Pennington în timp ce tata o liniștea cu promisiuni că mă voi întoarce. Sora mea mai mare, Toni, plecase la facultate la Rutgers cu doi ani în urmă, însă era destul de aproape încât să vină acasă cam în fiecare weekend, cu bagajul plin cu rufe murdare după ea.

- A venit timpul tău, draga mea, îmi spuse mama cu un sărut pe obraz, înainte să închidă ușa mașinii. Să te distrezi. Dar ai grijă să nu intri în belele.

Ca și cum belelele ar fi avut o etichetă cu semnul „Nu deranjați“. Ca și cum un semn m-ar fi oprit pe mine.

Îmi doream ca prietena mea cea mai bună, Billie, să fie aici cu mine, dar Billie nu fusese acceptată la Wesleyan. Avea să-și petreacă următorii patru ani la Universitatea Miami din Ohio, care era cunoscută mai mult pentru petreceri decât pentru altceva. Prietenia noastră era plăcută: o legătură formată în clasa a noua din stângăcia noastră și din voința de a face ceva în această privință. Billie știa cine sunt și cine voiam să fiu și iubea ambele mele versiuni. Deja îi trimisese un mesaj de când am ajuns în campus. „Sper că o să le placă de mine.“ Replica ei veselă „Normal că o să le placă!!!“ mă liniști cât de cât.

Noua mea colegă de cameră avea părul blond platinat, iar rochia ei în pătrățele arăta ca cea pe care fusesem obligată să o port la parada de Ziua Eroilor când eram mică. Nu arăta ca fetele cu care am fost la liceu, toate purtând aceeași uniformă alcătuită din fuste scurte și ghete Ugg care îmbrăcau picioarele date cu autobronzant. Ea era însă excepțional de drăguță: proaspătă, naturală. Probabil că Billie i-ar fi pus o poreclă. Asta era apărarea noastră, deși slabă, împotriva fetelor rele de la liceul Hopewell Valley Central. Le studiam, după care le îndepărtam învelișul într-un maraton de bârfe, precum fructelor răskoapte, pentru a ne lua gândul de la faptul că nu eram invitate la petrecerile lor. „Colega mea e Heidi“, aveam să-i scriu lui Billie.

Numele ei real era la fel de nașpa.

– Presupun că deja știi asta din e-mailurile noastre, eu sunt Flora. M-a îmbrățișat strâns. Îmi pare bine să te întâlnesc în sfârșit. Aceștia sunt părinții mei, iar ea este sora mea, Poppy.

Poppy, care avea breton și ochi mari albaștri, mi-a făcut timidă cu mâna.

– Ambrosia, am spus mai mult pentru ei decât pentru ea. Dar spuneți-mi Amb.

Flora nu arăta așa cum mi-am imaginat eu. Era mult mai drăguță. Știam din conversațiile de pe e-mail că a fost implicată în consiliul elevilor la școala privată din Connecticut. Nu fuma și nu bea, și voia să devină psiholog pentru copii. Bunătatea i se citea pe chip. Era exact genul de persoană cu care părinții mei voiau să mă împrietenesc. Ceea ce Billie ar fi definit ca *o persoană care se străduiește prea mult*.

– Amb, spuse mama Florei, privindu-mă neprietenos. De unde ești?

– Pennington, i-am răspuns. New Jersey.

– Drăguț, spuse ea, dar mi-am dat seama după strâmbătura gurii că nu era drăguț, că deja comisese o greșeală. Să ai grijă de Flora. Tinde să se încreadă prea ușor în oameni.

– Mamă, o atenționează Flora, cu obrazii deja îmbujorați. Oprește-te.

Mama Florei părea că ar fi vrut să zică mai multe, dar strânse din buze. I-am întors vorbele pe dos în capul meu. Nu-mi dădeam seama dacă tocmai căpătase încredere în mine sau mă avertizase să nu fiu una dintre acele persoane în care fiica ei nu ar trebui să aibă încredere.

– Ne vom distra atât de mult anul ăsta, îmi spuse Flora după ce familia ei plecase. Pe sora ei o îmbrățișă cel mai strâns și îi șopti ceva, însă nu am auzit ce. Mama încă mai e prietenă bună cu fosta ei colegă de cameră din primul an.

Am simțit o fărâmă de entuziasm. Chiar *avea să fie* un an distractiv. Muncisem mult ca să ajung aici, ca asta să se întâmple cu adevărat. Ca să-mi croiesc un viitor colorat, panoramic ca întindere, cu mine în rolul principal.

– Ai un accent așa drăguț, îmi zise Flora în timp ce pune poze pe panoul de plută.

– Mulțumesc, am reușit să-i răspund, deși nu mă simțeam recunoscătoare.

Probabil că nu intenționase să o spună ca pe o insultă – *probabil* –, însă reușise să mă facă să fiu jenată în legătură cu ceva ce nu crezusem până acum că este vizibil. Ceea ce spuneam era la fel de important ca felul în care o spuneam. Am venit la Wesleyan pentru teatru și nu aveam cum să devin actriță dacă nu scăpam din Jersey.

În timp ce noi despachetam, colegii de pe etaj zăboveau în pragul ușii deschise, prezentându-se. Le-am zâmbit, i-am îmbrățișat, am dat cu convingere din cap afirmativ fiecărei invitații la viitoare petreceri. Pe dinăuntru însă tremuram toată. Unele dintre fete păreau să fie deja prietene, râzând cu ușurință și făcând glume de-ale lor de la școlile private din Upper East Side. Două blonde care arătau ca niște fotomodele erau din Los Angeles și își butonau telefoanele, râzând în timp ce vorbeau despre nu știu ce petrecere de după balul de absolvire la un club unde o colegă și-a tras-o cu doi tipi în baie.

Nu erau ca fetele de la liceul meu, care aveau paharul de cafea de la Starbucks practic lipit de mână, care își presărau vocabularul cu expresii precum *gen*

și *mă rog*, și care se întreceau în discuții despre cine s-a sărutat cu cine la nu știu ce petrecere de rahat din subsolul cuiva, unde băieții în pantaloni de trening stăteau cu joystickurile în mână. Le-am copiat stilul cu blugii strâmți, mi-am pieptănat părul ca ele, am pus deoparte salariile pe un an de la locul de muncă part-time de la Stop & Shop ca să-mi cumpăr o gentuță Louis Vuitton – aceeași geantă multicoloră cu monogramă care atârna pe umerii slăbănogi ai fetelor celebre.

La Wesleyan eram pregătită să devin cu ușurință acea persoană care mi-am imaginat că aș putea fi. Însă am realizat în acea zi că s-ar putea să nu fie chiar *cu ușurință*. Fetele de aici păreau frumoase într-un mod degajat, ce părea irealizabil: tinere și strălucitoare, dar fără să fie vulgare.

Nu erau doar fete. Etajul nostru era mixt, ceea ce m-a bucurat. Băieții erau un amestec de priviri timide și zâmbete strălucitoare. Probabil că nu aveau să mă aleagă pe mine când aveau opțiuni mult mai bune dintre care să aleagă, un adevărat bufet, fete servite în regim *all-you-can-eat*, cu picioarele lor lungi și ținutele minimaliste. Iar băieții erau mereu flămânzi. Pentru un moment, m-am gândit la iubitul meu din liceu, Matt, înainte să-i șterg imaginea din minte. Nu voiam ca amintirea a ceea ce a făcut să-mi strice prima zi.

– Ar trebui să vii cu noi la masă, spuse Flora. Merg cu câteva fete. Sper să aibă ceva ce pot mânca și eu – ți-am zis că sunt vegană? Când aveam doisprezece ani am văzut un documentar despre cum sunt tratate animalele la abator și am renunțat imediat la carne și lactate. Dacă vrei să înveți, nu-i așa de greu.

Nu părea arogantă, ci doar directă. Știam deja din conversațiile de pe e-mail că este vegană. Dar nu îmi păsa de dieta Florei. Eram fixată pe

ideea că ea știa deja că prânzul va avea loc, pe realitatea faptului că s-a plănuisit ceva fără mine. Eram aici de mai puțin de o zi și deja eșuam.

Am ajuns cu toții în Summerfields, sala de mese care acoperea clădirea Butterfield C ca o pălărie pătrătoasă, și grupul nostru mare a început să împingă mesele

laolaltă. Penibilă cum eram, voiam să o sun pe mama și să-i spun că am făcut o greșeală. În schimb, i-am dat mesaj lui Billie. „Ajutor! Oamenii de aici sunt așa de diferiți!”

Îmi răspunse imediat, așa cum făcea mereu. „Păi, nu asta e și ideea?”

O fată se așeză lângă mine cu un sendviș prăjit cu cașcaval plin de ulei, aducând cu ea un iz de parfum mult prea dulce. Părul ei arăta ca o imitație de Posh Spice ratată.

– Eu sunt Ella Walden, se prezentă. Stau la capătul coridorului. Cât de tare e locul ăsta!

Cumva m-am simțit imediat ușurată că o aveam pe Ella lângă mine. Era palidă, și plinuță, și demodată, dovada de care aveam nevoie să știu că nu toți cei de la Wesleyan sunt grozavi în mod inerent. O priveam cu gelozie cum mânca sendvișul, în același timp judecând-o pentru că mânca o bombă calorică în public, având în vedere că avea de dat jos câteva kilograme. Uram să mănânc în fața altora.

Un „băga-mi-aș!” tare mi-a atras atenția. A venit din direcția fetei care stătea în capul mesei. Avea ochii mari înconjurați de un contur negru, părul blond prins în coadă și o cămașă cu câteva mărimi mai mari care lăsa să i se vadă sutienul din dantelă. Sprâncenele ei groase și negre săltau în timp ce vorbea, total opuse sprâncenelor curbate și pensate nebunește ale colegelor mele din clasa a XII-a. Am ignorat-o pe Ella ca să studiez acele sprâncene, felul în care îi încadrau fața. Avea o față care capta imediat atenția tuturor.

– Apoi Buddy era gen „Te rog, nu pleca, fac orice pentru tine“, povestea cu o voce guturală și gravă. Iar eu i-am spus „Păi asta e problema“ și am plecat.

Toată lumea râdea. Mă întrebam dacă știau toți cine e Buddy.

– Ești drăguță, îi spuse fetei asiatice elegantă de lângă ea – Clara, mi-am adus aminte vag, mintea mea fiind deja învâlmășită de prea multe nume. Cu siguranță trebuie să fii burlăciță pe aici.

Degetele ei se mișcară de-a lungul brațului Clarei. Voiam să vină și rândul meu, să își îndrepte atenția asupra mea.

Apoi, ca și cum mi-ar fi citit gândurile, îmi veni rândul.

– Tu cine ești? De unde ești? mă întrebă, îndreptându-și ochii verzi și pătrunzători spre mine.

– Sunt Ambrosia. Din Pennington, New Jersey.

Deschise gura să spună ceva, însă Ella i-o luă înainte.

– Pennington! Imposibil. Eu sunt din Morristown. Suntem practic vecine. Ar trebui să ne uităm pe anuare mai târziu. Pun pariu că avem prieteni comuni.

Mi-am mușcat buza tare, dorindu-mi să nu fi spus

Pennington și ca Ella să nu fi existat. Fata din capul mesei nici măcar nu se mai uita la mine. Mută conversația la un băiat de lângă ea, punându-și brațul pe umărul lui.

– Asta-i colega mea de cameră. Zero capacitate de concentrare, îmi spuse cealaltă fată de lângă mine, o brunetă pistruiată pe nume Lauren, a cărei cameră era lângă a noastră. Am fost colege la Spence. E nebună.

Am vrut să o întreb la ce se referă când spune „nebună“.

– Cum o cheamă? am întrebat-o, însă nu am primit un răspuns.

Lauren vorbea deja cu altcineva despre unde ar putea să cumpere niște iarbă acceptabilă în campus. Singura persoană care voia să vorbească cu mine era Ella. Îmi povesti, printre îmbucături, despre balul ei de absolvire și despre pisica ei pe nume Freddy, în timp ce eu mă prefăceam că îmi pasă. Ar fi fost ușor să mă obișnuiesc cu ea, să discutăm în amănunt despre mediile asemănătoare din care proveneam. Dar nu voiam să mă întorc de unde am plecat.

Am înghițit în sec atunci când colega *nebună* a lui Lauren se ridică și plecă, urmată de Clara și câțiva băieți. Voiam să fac parte și eu din acel grup. Mă holbam la doza de Cola dietetică din fața mea în timp ce Gemma de la Saint Ann se plângea Florei despre iubitul ei care studia la Yale și despre cât de dor îi era de el.

– Știu că e greu, spuse Flora. Dar și lui îi este dor de tine. Adică, uită-te la tine. Cum ar putea să nu-i fie?

Nici măcar nu era vorba despre ce spuse, ci despre cum o spuse. Cu adevărat *drăguță*. Simțeam fiori pe șira spinării. Flora, cu pantofii ei tip Mary Jane și gulerul înalt, se integra mult mai bine decât mine. Știa cum să fie ea însăși – se pare că toată lumea știa. Eu știam doar cum să-i imit pe alții.

Lauren o studia pe Flora cu interes. Eram sigură că, mai târziu, avea să o facă cu ou și cu oțet cu colega ei de cameră. Însă, când grupul se despărți, Flora o îmbrățișă. Lauren înlemni la început, apoi Flora îi zise ceva ce nu am putut auzi – ceva ce a preschimbat expresia plictisită a lui Lauren într-un zâmbet.

Mai târziu, când eram în camera noastră, eu îmi așezam rochiile – despre care am realizat că erau ieftine și de prost gust –, în timp ce Flora scotea poze cu prietenii din liceu și cu iubitul ei care avea obrajii mascați de acnee, vizibilă chiar și în alb-negrul granulat al pozei.

– El e Kevin, îmi spuse, ținând o poză destul de aproape încât să o sărute. Studiază la Dartmouth. Anul al doilea.

– E drăguț, i-am zis, deși era o poză oribilă, iar el nu era chiar drăguț.

– E cel mai tare. Sunt sigură că ai să-l cunoști și tu. A spus că o să mă viziteze tot timpul, când o să poată pleca de la facultate. Nu e chiar așa departe. E la mai puțin de trei ore.

Mi-am imaginat că deja o înșelase, iar ea pur și simplu încă nu știa. Băieții ne făceau să fim proaste. Mama părea sigură că voi găsi pe „cineva special“ la facultate, așa cum Toni își cunoscuse iubitul la Rutgers: Scott cel cu maniere impecabile, *un băiat atât de bun*. Cu toate acestea, ideea unei iubiri ca în povești înfiripată la facultate mi se părea cu totul și cu totul irealizabilă.

– Dar tu? continuă Flora. Ai și tu iubit, nu?

Mă holbam la pozele pe care le considerasem demne de a ocupa un locușor pe panoul meu de plută. Printre ele era și una cu mine și Matt, cu zâmbetul lui relaxat și brațul în jurul umerilor mei. Îmi plăcea faptul că Flora presupunea că am un iubit, ca și cum era un fel de certitudine. Aproape că voiam să-i spun întreaga poveste oribilă, dar am decis totuși să nu o fac.

– Nu, m-am hotărât să-i răspund. Am avut pe cineva, dar e complicat.

– Complicat, repetă ea, ca și cum nu înțelegea semnificația cuvântului.

Îmi pierdusem virginitatea cu Matt, în vara de dinaintea clasei a XII-a. Billie deja renunțase la a ei și voiam și eu să scap de ea, de himenul meu stupid, simbol al acelei linii trasate în mod arbitrar între fetele care avuseseră un penis în ele, și cele care nu. Dar decizia de a face sex nu avea legătură doar cu asta. La vremea aceea chiar credeam că Matt nu avea să fie doar primul, ci și ultimul. „Mereu vom fi noi“, îmi spusese în timpul unui bal de la școală, cu brațele lui strânse în jurul taliei mele, iar fața mea, ascunsă în curbura gâtului său.

– Ești așa de norocoasă, obișnuia să se plângă Billie. E, gen, prea bun să fie adevărat.

Dar chiar era adevărat, și era al meu. Eram colegi la cursul de actorie din clasa a XI-a și, mai târziu, susținea că s-a înscris doar ca să îmi ceară o întâlnire – „Ți-am văzut toate piesele. Ești așa talentată!“ M-am topit după el și am avut încredere în el când mă luă de acasă la prima noastră întâlnire, cu flori pentru mine și o strângere de mână pentru tata. Degetele lui erau delicate când se strecurau sub hainele mele, iar vocea lui, întrebătoare. Băieții în jurul cărora orbitaserăm eu și Billie până atunci nici nu știau că existăm, decât dacă erau beți și voiau ceva de la noi. Nu eram obișnuită să fiu tratată bine, pentru că nu știam nici măcar cum este să fii observată.

Știam că alte fete îl doreau pe Matt, dar el nici măcar nu se uita la ele vreodată. Mă vedea doar pe mine. După meciurile de baschet la care eu și Billie mergeam cu sânguință, purtând culorile liceului Central, pe mine mă lua în brațe, transpirat tot, pe mine mă săruta la petreceri, în fața tuturor. „Pentru totdeauna“, îi plăcea să spună atunci când stăteam în patul lui, după școală, cu ventilatorul bâzâind în surdină deasupra noastră. „Tu ești veșnicia mea.“

Nu aveam nici un motiv să nu-l cred.

– Eu am terminat-o cu el, i-am spus Florei, savurând valul de putere care însoțea minciuna.

– Păi, sunt sigură că există cineva mai bun pentru tine chiar aici. Mă luă de mâini. Pot să-ți vopsesc unghiile ca ale mele? Să ne putem asorta la petrecerea din seara asta.

Ale ei erau vopsite cu roșu cardinal și negru – deja purta cu mândrie culorile Wesleyan.

Eram jenată de unghiile mele. Niciodată nu aveau aceeași lungime, le vopseam foarte rar, iar atunci când îmi acordam timp să le fac, mereu descojeam oja. Flora deja se întindea după o pilă de unghii roz, așa că am lăsat-o să-mi ia degetele într-ale ei și am privit-o cum lucra. Când termină, mă ajută să-mi aleg ținuta – o rochie albastră cu decolteu de la Forever 21 și pantofi cu talpă ortopedică ce fuseseră cândva ai lui Toni.

– Sigur arăt bine? am întrebat.

Simțeam că sunt ieftină și soioasă. Aveam părul prea îngălbenit și pielea bronzată artificial. Cel mai rău e că mă simțeam mediocră.

– Ești frumoasă, mă asigură Flora. Rochia asta îți pune ochii în valoare.

Cuvintele ei îmi aduseră o fărâmă de confort.

Petrecerea din acea seară avea loc în clădirea Butterfield A, într-o cameră dublă ce aparținea unor fete care aveau buletine false – am aflat imediat că aproape toată lumea avea deja așa ceva. Mi-am petrecut mai toată seara lipită de un perete, bând votcă cu Sprite dintr-un pahar de carton și privind cum fetele treceau cu rândul într-un colțisor unde își aplecau capetele deasupra unei oglinjoare pe care am zărit linii drepte de cocaină. Îmi era prea frică să încerc așa ceva și, oricum, nici nu mi s-a oferit. Singurul drog pe care-l încercasem în liceu era marijuana și nu făcuse decât să-mi calcifieze, într-un exoschelet sufocant, obsesia că lumea vorbea despre mine.

Am văzut-o pe Gemma de la prânz fâțâindu-se prin cameră în blugi și un tricou alb care contrasta cu bronzul ei de culoarea piersicii. Arăta simplu, dar superb. Brusc, mă simțeam ridicolă, îndesată în rochia mea și cu machiajul stângaci. Privirile ni se întâlneau preț de o secundă, înainte ca a ei să aterizeze pe gentuța mea LV colorată. Cu sprâncenele ridicate,

își întoarse atenția asupra Clarei și a poșetei ei maro banale. Am făcut un pas greșit alegând această poșetă. Fetele de aici nu etalau etichetele ca simboluri ale statutului lor. Ideologia care domnise la liceul Central era cu totul și cu totul greșită aici.

Flora părăsi devreme petrecerea, după ce sorbi toată seara din aceeași sticlă de apă.

– Mă sună Kevin la zece. Vrei să mă întorc după, să te iau?

– Mă descurc, mulțumesc, i-am răspuns.

Nu voiam să fiu fata beată după care să strângă.

Lauren și colega ei de cameră apărură fix când pleca Flora – întârziere elegantă, numai că doar Lauren era elegantă. Colega ei, *nebuna*, purta boxeri și un maiou striat, fără sutien, de parcă abia se trezise din somn. Am dat pe gât încă o băutură în timp ce ea se așeză la coadă la cocaină, apoi începu să danseze în mijlocul camerei, trăgând un băiat de cămașă. Am văzut cum se dădu puțin înapoi când el încercă să o sărute, după care își frecă șoldurile de părțile lui intime. Cu cât durerea de pe chipul lui creștea, expresia feței ei devenea mai jucăușă, iar râsul ei ascuțit de hienă era cel mai zgomotos sunet din cameră.

L-am privit cum trecu de la a o vrea, la a *avea nevoie* de ea. Era ca o tranzacție, iar ea îi sugera forța ca un vampir. Era arta spectacolului. Mai făcuse chestia asta înainte, să controleze băieți. Când îl lăsă în sfârșit să o sărute, fu pentru că deja îl secătuisese de ceea ce avea ea nevoie.

Se îndepărtă de gura lui insistentă destul de mult încât să se uite direct la mine și să-mi facă cu ochiul. I-am zâmbit, după care am regretat imediat gestul. Observase că mă holbam și avea să spună tuturor cât de ciudată eram.

Mi-am plecat ochii spre podea la timp ca cineva să-și verse băutura pe poșeta mea.

– Scuze, îmi zise tipul, fără ca măcar să se uite în sus la mine.

Simțeam că mă micșorez.

Am deschis fermoarul poșetei îmbibate și mi-am scos telefonul. Apoi am lăsat poșeta pe podea, azvârlită lângă perete. Nu mai aveam nevoie de ea. Billie ar fi fost îngrozită, dar Billie nu era aici și nu ar fi înțeles.

Când m-am ridicat, am realizat cât de beată eram. M-am împleticit până la Lauren și Gemma, sperând să mă includă în conversația lor, însă ori nu mă observară, ori nu vrură să o facă. Mă legănam pe un ritm inexistent și pretindeam că nu îmi pasă.

– Deja s-a culcat cu prietenul lui, zise Lauren. E un fel de joc.

Mă trecu un fior. Nu știam regulile, dar voiam să joc și eu. După ce am scanat camera cu privirea am aflat ceea ce știam deja. Colega lui Lauren plecase.

Persoana care era responsabilă de împărțirea camerelor greșise complet, pentru că fata aia trebuia să fie colega mea. Cine mă pusese, în schimb, cu Flora avea să fie vinovatul atunci când Butterfield C avea să devină Căminul Groazei.

3. ACUM

Către: Ambrosia Wellington a.wellington@wesleyan.edu

De la: Comitetul Alumni Wesleyan reunion.classof2007@gmail.com

Subiect: Reuniunea Promoției 2007

Dragă Ambrosia Wellington,

Reuniunea de zece ani are loc în mai puțin de o lună! Probabil că ai pe cineva cu care vrei să reiei legătura – acum este momentul perfect să dai de acea persoană. Dacă încă nu te-ai alăturat grupului nostru de Facebook Promoția 2007, te încurajăm să treci pe internet și să te conectezi. Ai putea fi surprinsă pe cine găsești.

Cu stimă,
Comitetul Alumni

Nu spun nimănui despre reuniune. Nici mamei mele când mă sună să mă întrebe dacă eu și Adrian venim în vizită de Ziua Orașului Pennington, nici lui Toni când îmi trimite poze cu Layla, nepoata mea de doi anișori. Nu-i spun nici măcar lui Billie, căreia îi scriu despre orice – Billie care știe mai multe despre mine decât oricine altcineva din viața mea. M-ar încuraja să mă duc. Dar ea nu înțelege. Trecutul ei nu a produs victime.

Hadley și Heather, singurele fete de la Wesleyan cu care păstrez legătura, mă întreabă pe chatul de grup dacă mă duc și le răspund că am deja ceva planificat pentru acel weekend. „Huo“, spune Hadley. „Justin o să fie trist că nu o să poată sta de vorbă cu Adrian.“ Verific zilnic poșta din clădirea noastră ca să înhaț eventualele notificări înainte ca Adrian să le poată vedea. Adrian nu pune multe întrebări, însă, când devine curios, nevoia de a primi răspunsuri a unui copil de șase ani e nimic pe lângă a lui. „De ce? De ce? De ce?“ Și nu este insistența lui cea pe care o urăsc cel mai mult, ci naivitatea lui, fix acea calitate care m-a atras odată la el. Încrederea lui că există o soluție pentru orice problemă.

Nu mai primesc nici o scrisoare și chiar cred că am scăpat. Apoi, trecutul mă găsește în ultimul loc în care mă așteptam: la Skylark, unde mă întâlnesc ocazional, după serviciu, cu Adrian, care face un rar pelerinaj dincolo de confortul Astoriei și al berilor artizanale de acolo. Skylark este barul meu preferat din Midtown, propriul meu cuibușor strălucitor deasupra New Yorkului. Sorbim din băuturile noastre – pentru mine un martini, *doar unul*, cum îi place lui Adrian să zică, *pentru orice eventualitate* – când Tara Rollins își face apariția la masa noastră. Tara de la Wesleyan, care a fost redactor-șef adjunct la *Argus*, iar acum lucrează în industria cărții.

– Ambrosia! țipă ea.

Nu am mai văzut-o de la petrecerea burlăcițelor a lui Heather – un weekend de cherkheleală pe plaja din Sag Harbor, unde Tara ne-a mărturisit, printre lacrimi, că îl înșelase pe soțul ei cu un coleg editor –, iat-o însă aici, iar Adrian e deja în picioare și dă mâna cu ea cu un entuziasm stânjenitor.

– Uită-te la tine. Arăți minunat! Spune-mi, te rog, că vii. Nu ar fi la fel fără tine.

De parcă am fi fost vreodată mai mult decât niște simple cunoștințe de la o petrecere.

– Unde? întreabă Adrian.

Tara râde.

– La reuniune, desigur. Vii și tu, nu? Soțul meu nu ar rata așa ceva.

Îmi dau băutura pe gât și îmi păstrez zâmbetul în timp ce votca mă arde. „Soțul tău ratează multe.“

– Reuniune? Adrian face cuvântul să pară ca o rană deschisă. Mă holbez la antebrățele lui bronzate, la părul negru care dispare sub mânecile cămășii lui în carouri. Nu știam...

– Pur și simplu nu am avut ocazia să discutăm, îi spun ca să îl scutesc de umilință. Oricum, nu are importanță. Nu vreau să merg.

Tara știe de ce, dar face pe proasta.

– Normal că vrei să mergi. *Toată lumea* va fi acolo.

– Este weekendul aniversării noastre, îi explic. Facem ceva special pentru a sărbători. Trei ani.

Ăsta este unul dintre acele momente în care îmi doresc să fi avut un inel mai mare pe care să-l vântur în fața oamenilor.

– Nici vorbă, zice Adrian. Nu putem rata reuniunea. Putem sărbători oricând aniversarea noastră. Oricum, doar o să mâncăm pizza pe terasă.

Îi zâmbește Tarei ca un băiețel, ca și cum va fi impresionată de întâlnirea noastră modestă.

– Exact, adaugă Tara.

Încep să vorbească de parcă nici măcar n-aș fi acolo. Durează mai puțin de un minut ca Adrian să menționeze romanul la care lucrează și mai puțin de două ca Tara să menționeze Butterfield C. Simt că mă umplu de nervi. Vreau să-l protejiez pe Adrian, nu doar de adevăr, ci și de criticile inevitabile ale Tarei față de el, față de noi.

– Eram destul de sălbatică pe atunci, spune ea, râzând. Caut cu privirea un ospătar care să-mi aducă al doilea martini. Dar, desigur, nu la fel de sălbatică precum Amb.

– Cred că ai greșit fata, zice el, apucându-mă de încheietura mâinii. Ea și-a ținut capul plecat și a învățat.

Nu pot să mă uit la Tara, pentru că știu ce voi vedea pe chipul ei. „Și-a ținut capul plecat, sigur.“ E o bombă cu ceas și trebuie să scap de ea înainte să explodeze.

– Bine, spun, degetele mele strângând atât de tare paharul încât mi-l imaginez cum se sparge. O să mergem.

Abia acum că spun cu voce tare cuvintele astea îmi dau seama de adevăr.

Trebuie să merg. Nu pentru Tara, sau pentru altcineva, ci pentru *ea*. Pentru că ea ar putea ști ceva care să ne absolve. Mi-o tot imaginez, oriunde ar fi, cum își face timp să scrie așa caligrafic – atât de atipic pentru ea; mereu era în grabă. Dar m-a chemat cu un motiv și trebuie să știu care anume.

Am zis „O să mergem“, dar nu m-am referit la *noi*. Îmi storc creierii și scormonesc pe internet motive pentru care să nu-l iau pe Adrian cu mine. Poate că asta va face bine mariajului nostru. Pot să fac față trecutului, îmi pot lepăda pielea ca, în schimb, să mă întorc măcar cu o parte din acea recunoștință pe care obișnuiam să o simt pentru soțul meu.

Găsesc un atelier de scriere oferit de NYU în weekend și i-l prezint, cu entuziasm, ca pe o minunată oportunitate de a-și lua în serios *meșteșugul*.

– Consideră-l cadoul meu de aniversare. Doar gândește-te cât de mult vei putea scrie, exagerez eu.

E pe punctul de a se înscrie când observă data.

– Nu acum, spune el. O să mai fie și altele. Hei, ar trebui să-mi iau un costum pentru reuniune?

Primesc un mesaj de la Hadley. „Voi cereți cazare la cămin?“

Îmi și imaginez. Îl am pe Adrian lângă mine și ne ținem de mână pe Foss Hill. Poate nu ar fi așa rău. O dată

la câteva luni, ne întâlnim cu Hadley și Heather și soții lor să luăm masa și să bem ceva, iar băieții se retrag atât de adânc în conversațiile lor despre sport și filme de acțiune, încât și uită că suntem acolo. Hadley și Heather știu că nu i-am spus lui Adrian despre Căminul Groazei – la petrecerea mea de logodnă le-am spus

că nu am vrut să stric ceea ce era între mine și Adrian cu

toate acele zvonuri oribile, iar ele m-au îmbrățișat

cu înțelegere, și promisiuni de „Nu este treaba noastră, nu am zice niciodată nimic“. Aș putea îndura un weekend la Wesleyan. *Noi* am putea.

Reflectez cu grijă asupra ideii. Adrian deschide iarăși discuția în timp ce suntem la cină, în Brooklyn, cu Billie și soțul ei, Ryan. Am făcut din ce

În ce mai rar naveta din Astoria, care durează o oră, iar ei nu vin niciodată la noi din cauza *copiilor*. Mă ia de mână atunci când ne așezăm la masă, un mic gest care ne marchează ca o echipă, așa cum ar trebui să fie cuplurile căsătorite.

– Reuniunea lui Amb o să fie super, spune cu gura plină de friptură, după ce sosește felul principal. Zece ani. Mă face să-mi doresc să fi absolvit și eu facultatea.

– Reuniune? Întreabă Billie. Iau o gură de vin din al doilea pahar pe care Adrian nu voia să-l comand. Îi simt privirea asupra mea, durerea din ochii ei că nu i-am spus eu personal. Stai. Wesleyan? Și te duci?

– Da, răspund repede. Credeam că ți-am zis deja.

– Nu, spune Billie. Cred că ai uitat.

Știe că nu am uitat. Îmi amintesc strălucirea albastră de pe chipul lui Billie de la Hamilton Manor când eram amândouă bete la balul de absolvire de la Central, și cum mâna ei rece îmi ștergea lacrimile de pe obraji. „Matt e aici. Cu ea. Nu te uita. Dă-i naibii, vom fi mereu noi.“

Mă chinui să găsesc alt subiect de discuție

– Ultima ta postare e așa drăguță! Fetele încep să semene atât de mult cu tine!

Expresia ei acră se relaxează, dar nu am scăpat încă. Îmi va scrie în seara asta și îmi va cere să *vărs totul*, de parcă aș fi o băutură care stă să dea pe dinafară.

– O, da. A trebuit să o mituiesc pe Sawyer cu aluat de prăjiturile ca să stea locului. Sunt mama anului, nu știai?

Tehnic vorbind, Billie nu a mai lucrat de când Ryan a fost promovat pe nu știu ce post în domeniul *private banking* în Districtul Financiar, iar ea a născut-o pe Beckett. Dar se autointitulează „formator de opinie“. Imaginea ei publică online – un blog numit GurlMom care s-a transformat într-un cont de Instagram cu aproape treizeci de mii de urmăritori – e total diferită de identitatea ei reală. Este un adevărat simbol al grupului #2sub2 alcătuit din mame care își poartă copiii ca pe niște borsete atârinate de ele peste pantalonii de yoga mulați. Ele practic o venerază pe Billie și starea de perfecțiune roz pastel falsă pe care ea o întruchiează.

Tocmai de asta nu folosesc Instagram. Pentru că nu vreau să cultiv o viață #fărăfiltru, o pastişă de zâmbete false. Am învățat la Wesleyan că oamenii nu au ciudă pe fetele care sunt cele mai deștepte și cele mai frumoase, ci pe cele care sunt deștepte și frumoase fără să se chinuie. Spre deosebire de Billie, eu am încercat să nu mă chinui în lumea reală. Nu aveam nici un buton de ștergere, nici un mod de a anula.

– Îmi amintesc reuniunea mea de cinci ani, spune Ryan. Îl urăsc pentru că revine la aceeași conversație. Am stat în cămine și ne-am făcut muci. Aveam de gând să mi-o trag cu o tipă de care fusesem obsedat, numai că abia am recunoscut-o sub operațiile estetice eșuate.

– Camera mea de cămin era tare, adaugă Adrian. Mă simțeam ca într-un palat în ea.

Palatul de păsărici și marijuana. Adrian a recunoscut că era un curvar în facultate. Mi-a spus chiar și că s-a trezit la realitate abia atunci când a fugit la infirmiera campusului după ce făcuse clamidioză, de frică să nu-i cadă scula din cauza suprautilizării. Este una din multele lui anecdote care nu au eșuat niciodată în a mă distra pe vremea când ieșeam la întâlniri, chiar și atunci când suspectam că unele dintre ele nu erau în totalitate adevărate. Adrian e barman. E obișnuit să asculte poveștile altora. Deci e normal să încerce să pară că unele dintre ele îi aparțin.

– Camerele de cămin erau deja ocupate când am sunat, spun eu. Deja am făcut rezervare la un hotel.

Nu unul dintre hotelurile recomandate în e-mail, ci unul care e mai departe de facultate, în afara Middletownului, la distanță de o călătorie ceva mai scumpă cu un Uber.

– Ce păcat, zice Adrian.

În același timp Billie spune:

– Poți să o învinovățești pentru că nu vrea să stea acolo?

– Cum adică? Întreabă Adrian un moment prea lung de tăcere.

– Colega lui Amb... începe Billie să zică.

O întrerup repede.

– Vin și fostele mele colege de cameră. Hadley și Heather. O să fie super. Vrea cineva desert?

Billie strânge din buze. Știe că nu i-am spus lui Adrian despre cealaltă colegă de cameră, așa că nu îmi dau seama unde vrea să ajungă cu această conversație. Fruntea ei ar fi încrețită toată dacă nu și-ar fi făcut recent injecții cu Botox.

Îmi e teamă de ce ar putea să spună Billie mai departe, dar îi bâzâie telefonul și îi distrage atenția.

– La naiba! E mama. Spune că Beckett refuză să doarmă. Își termină vinul. Cred că ăsta e semnalul nostru că trebuie să plecăm.

Ryan îi face semn ospătarului, mângălind în aer cu arătătorul și degetul mare împreunate.

Din fericire, ospătarul e rapid. Billie vorbește la telefon cu Beckett, și îi spune:

– Mami și tati vin imediat acasă, du-te la culcare pentru Buni, scumpa mea.

Dau pe gât restul băuturii mele și, în acel moment, o zăresc. Nu e chiar ea, totuși. Niciodată nu e. În sinea mea știu asta, dar iată că tot continui să o văd în diverse locuri.

Poartă o rochie de vară și colanți, și o dâră de ruj când vrea să se simtă șic. Mă privește în timp ce fac naveta spre serviciu, cu mâinile ei albe ca varul apăsate pe ferestrele mânjite ale metroului, ca apoi să coboare cu mine la Bryant Park. Ține în mână un pahar de cafea cu gheață și stă pe holul clădirii în care lucrez, privindu-mă cum iau liftul către al douăzeci și patrulea etaj, unde cuibul firmei Brighton Dame zumzăie de activitate, unde îmi desăvârșesc transformarea în scorpie de la Relații Publice. Atunci când ochii ni se întâlnesc, privirea ei urâcioasă îmi despică în două craniul. Acea întrebare pe care vrea să o pună. „De ce?”

Psihiatrul la care m-au dus părinții în vara primului an de facultate mi-a spus ceva ce nu voi uita niciodată.

– Ai trecut printr-o traumă, zise ea, un șirag de cuvinte pentru care a fost plătită generos să le scoată pe gură. Îți dorești să fi putut face mai mult. Dar poate că

îți este teamă să treci peste ce s-a întâmplat pentru că, altfel, nu ești sigură că ai altceva de care să te agăți.

În sinea mea eram impresionată de faptul că a putut afla atât de multe doar din tăcerea mea și datul din cap. Adevărul nu era că nu puteam trece peste lucrurile astea, ci că mă agățam de ele cu toată forța.

„Îmi doresc să fi făcut mult mai mult“, i-am spus. Asta era ceea ce aștepta ea să audă. De fapt, îmi doresc să fi făcut mult mai puțin.

– Amb, mă atenționează Billie, netezindu-și fusta din dantelă care i s-a strâns în jurul coapselor. Sună-mă mai târziu. Ar trebui să vorbim.

Când ne îmbrățișăm de rămas-bun, fata iese din toaleta doamnelor, holbându-se încă la mine și judecându-mă în liniște. Îmi urăște rujul. Nu i se pare că-mi stă bine cu roșu. Și are dreptate. Roșul va fi mereu culoarea ei.

4. ATUNCI

Prima mea săptămână la Wesleyan a fost o vânătoare de comori sucită, diverse locuri din campus marcând prada. Fetele erau noul limbaj pe care-l studiam, iar campusul, propriul meu proiect de geografie. Stoli și Sprite se găseau în diverse camere din clădirile Butterfield cărora am început imediat să le spun și eu „Butts“, cum am auzit la alții. Biblioteca Olin, cu stâlpii ei și lumina abundentă, era locul unde întregul meu trup vibra precum un cablu sub tensiune atunci când am încercat să mă concentrez asupra primelor mele teme, mult prea conștientă de lumea din jurul meu. MoCon, poreclită cu afecțiune Nava Mamă, domina campusul ca un străjer vigilant din vârful Foss Hill. Acolo luam majoritatea meselor și stăteam la coadă la un bar de salate cu ingredientele etern ofilite, iar mâinile îmi ardeau în timp ce scanam cu privirea mesele după Flora, sau chiar Ella, pentru că pe ea măcar nu trebuia să o impresionez.

Și a patra bază – camera noastră, cu jumătatea Florei ordonată impecabil. Avea oje de toate culorile așezate într-un curcubeu.

– Nici nu e nevoie să ceri, spuse ea. Ia ce vrei tu.

Așa am și făcut, însă nu chiar de la început.

Prinsesem în piuneze poze cu mine și Billie și, în mod penibil, o lăsasem și pe cea cu mine și Matt – singura care rămăsese intactă și nu devenise origami după despărțirea noastră. Nu aveam să mai fiu cu el – nu până să fac o greșală la beție în vara care urma, deși nu știam asta pe atunci –, dar trebuia să par dorită, pentru că asta era moneda locală.

Uram să-i văd fața pe peretele meu, dar era necesar pentru a-mi aminti că nu trebuie să mă încred în oameni așa ușor. Nu aveam să fiu luată prin surprindere din nou. Nu aveam să fiu fata care l-a crezut pe iubitul ei atunci când a anulat planurile de a merge la o petrecere pentru că era bolnav. Nu aveam să fiu fata care s-a dus la petrecere cu Billie, în schimb. A fost cel mai umilitor moment din viața mea când m-am împleticit, beată, până la subsol, să-l găsesc pe Matt cu capul între picioarele Jessicăi French.

Iar cea mai rea parte nici măcar nu era acea imagine carnală care mi-a rămas întipărită în minte pentru totdeauna, ci faptul că am stat pur și simplu acolo, uluită, incapabilă să deschid gura. „Nu e Matt“, am încercat să mă asigur, numai că, desigur, era. În loc să-mi azvârl furia pe care o merita către el, m-am furișat nevăzută înapoi, torturându-mă singură pentru defectele mele, cele care l-au împins spre Jessica French cea perfectă. „Normal că m-a înșelat“, mi-am spus. „Nu sunt specială.“

Fiecare compliment pe care-l scosese pe gură mi-a explodat în minte. Nu vorbise niciodată serios.

Eram un dezastru îmbibat de lacrimi atunci când m-a găsit Billie pe veranda din față. M-a îmbrățișat strâns și a dezlănțuit iadul.

– Dă-l dracu', Amb. Pe bune. Termin-o cu el și fii a naibii de brutală când o faci.

Ne-am întors acasă la Billie și am plănuit discursul epic de despărțire pe care aveam să-l folosesc, toate modurile în care aveam să-l rănesc. Mi-am închis telefonul și abia dacă am dormit tot weekendul. Când l-am văzut luni la școală, Matt se purta de parcă nu se întâmplase nimic, își puse mâna pe spatele meu și m-a sărutat pe obraz. Nu puteam găsi cuvintele potrivite, așa că i-am întors, jalnică, replica, „Te iubesc”, urându-mă din ce în ce mai mult cu fiecare silabă rostită.

– Te simți mai bine? am reușit să întreb, abținându-mă să nu plâng.

– Da, mă simt mult mai bine în pielea mea, răspunse el. M-am gândit că și tu ești bolnavă, cum nu m-ai mai sunat înapoi.

Acum era momentul să-mi țin discursul pregătit, dar mi s-au blocat cuvintele în gât.

– Nu am fost bolnavă, i-am răspuns fix când a sunat clopoțelul.

Mi-am zis că îl voi suna și că voi trece la fapte în acea seară, explicându-i lui Billie că ar fi mai ușor la telefon, dar nu am apucat să o fac înainte să primesc mesajul lui. „Cred că ar trebui să ne despărțim. Chiar îmi pare rău, dar trebuie să mă concentrez pe școală.” Era o nouă rană de cuțit.

În cele din urmă, am ripostat. „Ești jalnic dacă nici măcar nu te poți despărți de mine în față. Știi ce ai făcut.” Dar era prea târziu. Vorbele mele își pierduseră din efect. Din acel moment m-am hotărât să mă folosesc de băieți așa cum și ei fuseseră dispuși să mă folosească pe mine. Dacă nici unul dintre ei nu conta, nu aveam cum să fiu rănită.

La Wesleyan, mă agățam de orice invitație primeam, pentru că nu voiam să fiu legată de Flora care rareori mergea la vreo petrecere, deși fetele se adunau în camera noastră să o invite. În fiecare noapte înainte de culcare, telefonul ei răsuna de melodia „I Don't Want to Miss a Thing” a trupei Aerosmith – soneria lui Kevin – și se puneau la taclale aproape o oră, sușoteli accentuate din când în când de un râs delicat.

Atunci când mă aflam în cameră în timpul apelurilor, îmi puneam căștile și mă prefăceam că nu ascult, însă nu puteam să nu trag cu urechea. Erau cele mai banale conversații, presărate cu diverse anecdote despre absolut orice lucru care i se întâmplase Florei în ziua respectivă. Lasagna de la MoCon, niște tăiței încâlciți cu marginile uscate, *vai*, care

nu era pentru vegani. Ciocolata caldă vegană pe care i-o trimise sora ei într-un pachet cu bunătați. Ceva ce spusese unul dintre profesorii ei. Ceva ce am spus eu. Numele meu apărea de multe ori. „Abia aștept s-o cunoști pe Amb. E așa de treabă!”

Am încercat să-i imit entuziasmul, dar părea o reprezentare contradictorie. Pentru mine, a fi de treabă era un lucru la fel de naiv ca a fi demn de încredere, cu care nu am ajuns nicăieri. Flora trebuie să fi știut că le dădea celor din jur puterea de a o răni. Era periculos să fii prea delicat într-o lume în care aveai nevoie de un strat protector.

Nu aveam să mai fiu delicată vreodată. Nu când existau fete precum Jessica French, care îmi zâmbesc în față și mă trădează pe la spate. La cât de mult îl uram pe Matt, cred că pe ele le uram și mai și. Eram bătaia lor de joc.

Așa că, în schimb, am lucrat la acel strat protectiv. Le-am copiat stilurile fetelor din cămin, fete care erau mai drăguțe și mai la modă decât mine: Gemma, cu blugii ei rupți și puloverele cu o mărime mai mare, și Clara, cu fustele ei mini purtate peste colanți, și chiar și supraveghetoria noastră, Dawn, al cărei păr roșcat și buclat i se unduia pe spate într-o vârtoare, în mod miraculos strălucitor și fără fire rebele.

În fiecare zi înainte de cursuri, îmi îndreptam părul cu mîgălă și îmi pictam fața cu ustensilele din arsenalul meu Bobbi Brown. Mă irita felul în care îmi veneau hainele, cum totul era, în mod intenționat, atât de strâmt. Defectele mele erau amplificate în orice oglindă.

Dar le puteam depăși. Eram actriță și venisem la Wesleyan să învăț. Eram destul de drăguță cu machiajul potrivit și destul de slabă cu dieta potrivită, dar nu era *destul* încât să pot fugi la Hollywood și să locuiesc în mașină, uscându-mi părul la uscătoarele de mâini din restaurantele fast-food între audiții. Trebuia să învăț cu adevărat meșteșugul.

Mă prefăcusem șocată atunci când am primit scrisoarea de admitere la Wesleyan. Nu eram surprinsă, dar simțeam nevoia să pretind că sunt și nu înțelegem de ce. Mi-au trebuit ani să-mi dau seama că fetele nu trebuiau să-și recunoască ambiția, ci să o închirieze din când în când, atunci când nu deranja pe nimeni.

Eram sigură că aveam să interpretez roluri la facultate, asta până am ajuns la Wesleyan și am cunoscut-o pe Dora de la unul dintre celelalte Butts, care deja jucase pe Broadway, și Sienna din capătul holului, care filmase un episod-pilot dintr-un serial TV pe timpul verii, și mi-am dat seama exact de ce m-am lovit. Avusesem de gând să prind un rol într-o piesă a Departamentului de Teatru. Însă teama de respingere, devenită brusc o certitudine arzătoare, m-a făcut să renunț la audiții. Mi-am spus că voi încerca în

semestrul următor. Până atunci, aveam să îmi studiez concurența și să gădesc un mod de a ieși în evidență.

Nici nu știam câtă dreptate aveam.

Flora voia să devină psiholog și să ajute copii cu probleme. Deja devenise un fel de guru pentru fetele de pe etajul nostru, împărțindampoane și sfaturi despre relații, lăsând pe ușile noastre post-ituri colorate cu încurajări scrise pe ele. „Poți să faci orice! Ești minunată!”

Mie îmi dădea atenție în mod special, cu zâmbetul ei dulce în timp ce îmi împletea părul, vrând să știe poveștile mele de la liceu, poate pentru a avea o scuză să le aducă în discuție pe ale ei. Vorbea mult despre Kevin, pe care-l întâlnise la clubul privat din Fairfield, unde tații lor jucau golf.

– Este greu să ai o relație la distanță, îmi spuse. Dar suntem amândoi răbdători. Facem cumva să meargă lucrurile.

– De ce nu ai dat și tu la Dartmouth? am întrebat-o într-o zi, în timp ce cinam la MoCon. Adică, trebuie să-ți fie foarte dor de el.

Ceea ce am vrut de fapt să spun: Relațiile la distanță nu funcționează. Sau funcționează doar dacă nici unul din cuplu nu este gelos. Iar Flora, cu toate că susținea că are încredere în Kevin, era geloasă. Altfel nu puteam să-mi explic toate acele apeluri târzii, mai dese decât mersul la toaletă, și chiar și soneria. Nu voia să rateze nimic din ce făcea el.

– Nu am intrat, răspunse Flora. Pentru prima dată am simțit o urmă de resentiment în glasul ei. Am fost respinsă. Puteam să merg la Universitatea din New Hampshire, să fiu mai aproape, dar lui Kevin i s-a părut că Wesleyan ar fi mai potrivit pentru mine.

– Normal, vrea ce e mai bun pentru tine.

– Da. Nu a încercat să mă convingă să mă mut acolo.

Mi-am dat seama că își dorea să o fi făcut.

Peste ani, mi-am imaginat-o pe Flora, fata din liceu, întinsă pe patul ei imens din reședința din Fairfield, cu uniforma școlii private îmbrățișându-i corpul perfect și pliante de la facultăți întinse ca un evantai în fața ei.

Avea lumea literalmente la picioarele ei. A aruncat o privire la pliantul de la Wesleyan și l-a dat deoparte. Mă gândesc cum ar fi fost viața ei acum dacă ar fi făcut-o.

Am cunoscut-o oficial pe colega *nebună* a lui Lauren, adică pe cealaltă fată care stătea în camera alăturată, în timpul unei activități de spargere a gheții de la începutul semestrului. Eram colege la două dintre cursurile mele, Actorie I și Introducere în Dramaturgie. Probabil avea aceleași visuri actricești ca mine și era o fată cu care nu aveam absolut niciodată cum să concurez – absolventă a școlii private Spence din New York City

care cochetase cu modellingul și își petrecuse o parte a copilăriei în Franța.

Numele ei era Sloane Sullivan, dar ne zisese tuturor să-i spunem Sully. Cu siguranță, părinții ei aruncaseră doar o privire asupra ghemotocului lor rozaliu și gălăgios și știuseră ce fel de fată avea să fie când va crește. Eu fusesem împovărată cu zece silabe în total, Ambrosia Francesca Wellington. Nici măcar nu avea decența

de a putea fi prescurtat ca lumea, așa că eram Amb, o amputare jalnică a numelui, despre care majoritatea oamenilor presupunea că vine de la Amber. Rareori îi corectam.

Sully avea prietenii ei aleși. Putea fi una dintre acele javre provenite din școli private de la Butterfield, cât și o hipsteriță de pe coasta de vest, pentru că avea ceva

ce o făcea să reziste procesului de catalogare. O zi dădea târcoale pe holurile căminelor îmbrăcată cu dresuri din plasă și bocanci Doc Martens, a doua zi venea în pantaloni de trening și cămașă bărbătească la curs, fuma jointuri cu o nonșalanță flagrantă și niciodată nu era lipsită de oameni în jurul ei, fete și băieți care fluturau după ea ca o pelerină.

Nu avea nici un motiv să discute cu mine, pentru că farmecul ei atrăsese deja destui fani. Dar plictiseala ei și nevoia mea de atenție se intersectară după câteva săptămâni din primul semestru la o petrecere din Sala Nicolson, cunoscută drept Nics.

– Petrecerea asta e nașpa, zise ea, migrând spre locul în care stăteam cu Lauren și Flora, care chiar își luase o seară liberă de la Kevin pentru a veni cu noi. Mă plictisesc ușor. Cred că ar trebui să însuflețim petrecerea.

– Doamne, Lauren dădu din cap. Te rog eu, nu.

– Nu vorbeam cu tine, îi răspunse Sully. Vorbeam cu Ambrosia din Pennington. Și cu voi, măi. Le trase pe Gemma și pe Clara lângă noi. Îl vedeți pe tipul de acolo? Cel care poartă pantalonii ăia strâmți kaki îngrozitori. Ăla e Dave La-Distanță. E cel mai pretențios nemernic din această cameră și asta spune ceva.

– Te referi la Dave Holman, spuse Clara. E la cursul meu de statistică.

– Nu mai tace odată cu iubita lui de la UCLA, adăugă Sully. E enervant. Ar trebui să facem ceva în legătură cu asta.

Nimeni nu mușcă momeala. În afară de mine, pentru că eram disperată să ies în evidență. În plus, chiar îl știam pe Dave La-Distanță. Locuia în Butts A și plângea non-stop după *Leslie*. Felul în care-i spunea numele, atât de delicat, îmi făcea sângele să înghețe.

– E un nemernic, am spus. Ce vrei să facem?

Sully mă fixă cu privirea. De parcă aș fi fost investită. Celelalte fete erau tăcute, așteptând ca Sully să-mi dea ordinele. Dar era ca și cum ele

nu ar mai fi existat, eram doar eu.

Muzica deveni mai zgomotoasă. Sully se aplecă spre mine, iar gura ei vibra în urechea mea.

– Vreau să-l faci să o înșele. În noaptea asta. Dovedește tuturor că-i un animal, la fel ca toți ceilalți.

Nu știi de ce nu făcea chiar ea asta. Dacă era vreo persoană capabilă de așa ceva, aceea era Sully. Eram foarte conștientă că reacția mea avea să-mi definească cumva restul semestrului, dar nu îmi dădeam seama cât de mult.

N-aveam nici un chef să iau o decizie.

– Bine, i-am răspuns.

Îmi mângâie obrazul cu degetele ei.

– Să-nceapă spectacolul, șopti ea, destul de delicat încât abia se auzi.

– Amb, spuse Flora. Mă întorc în cameră în câteva minute. Vrei să vii cu mine?

Știu că încerca să-mi ofere o cale de ieșire, însă nu voiam asta.

– O să mai stau, i-am răspuns.

Am prins un licăr de critică în privirea ei, încruntarea sprâncenelor. Cumva dezaprobarea ei mă ațâță mai tare.

După ce a plecat, am dat pe gât un shot de tequila și m-am îndreptat spre Dave La-Distanță. Sully și celelalte fete priveau. Era un spectacol, la fel ca atunci când eram

pe scenă la Central, numai că publicul era mult mai critic acum. Știam că pielea expusă ostentativ nu avea efect la Dave. Măcelul trebuia să fie mai subtil. Lacrimile mele, atunci când începură să curgă, păreau reale.

– Ești în regulă? mă întrebă cu îngrijorare în ochii lui ciocolatii. Pari așa de supărată.

– E iubitul meu, îi răspund, ascunzându-mi fața în palme. Tocmai mi-a spus că nu mai poate avea o relație la distanță cu mine. A spus că nici nu ar fi trebuit să încercăm.

Mâna lui era reconfortantă pe spatele meu. Îmi oferî un șervețel. M-am rezemat de el și cămașa lui roz-somon și am simțit cum apropierea mea îl tensionează.

– Nașpa, Amb. Dar ți-e mai bine fără el. El nu te respectă.

– Și cel mai de căcat e că mereu încerca să mă convingă că nu fac bine ce fac. Gen, de câte ori vorbeam cu un băiat, mă întreba despre el. Era paranoic.

Am transformat cuvântul în ceva grotesc. Așa cum știu că făcea și Leslie, din frânturi din conversațiile lui Dave. Leslie care, în mintea mea, devenise Jessica French cea cu buzele roz.

– Îmi pare rău, îmi spuse.

O scuză în numele tuturor bărbaților, care nu însemna nimic.

M-am avântat mai departe.

– Ai idee cum e? Când cineva nu vrea să te creadă, deși nu faci nimic greșit?

– Da, uneori, fu tot ce îmi oferii, dar era de ajuns.

Fu nevoie de încă o jumătate de oră și încă o cascadă de lacrimi false ca Dave să mă întrebe dacă vreau să mergem într-un loc liniștit să vorbim. Am ajuns în camera lui, care mirosea a spray de corp Axe. Îmi puse o pătură pe umeri. Am dat-o jos.

Nu știu cât am stat acolo până să înceapă Dave să facă aluzii la defectele lui Leslie. Nu știu cât era ceasul când ne-am pus amândoi capul pe perna lui, extenuați după discuția noastră de la suflet la suflet, însă nu destul de obosită să mă ghemuiesc la pieptul lui. Și nici el prea obosit să i se ridice scula în blugi. Scoase un geamăt când l-am atins prin material, iar buzele lui le capturară pe ale mele în întuneric. Deși nu eram atrasă câtuși de puțin de Dave, cu tenul lui cu probleme și bărbia lui teșită, eram, în mod bizar, deja excitată când m-am pus deasupra lui, încărcată de putere.

Dave își dădu drumul în pantaloni, ceea ce fu atât o dezamăgire, cât și o ușurare. M-am strecurat afară în timp ce el sforăia lângă mine, furișându-mă pe holurile șerpuitoare până ce am ajuns înapoi în Butts C, după care mi-am dat cu apă pe față în baie. Când am ieșit, Sully era pe hol, în picioarele goale, purtând pantaloni scurți și un hanorac, probabil abia ieșită și ea de la vreun alt băiat.

– Să-nceapă spectacolul, i-am spus, făcându-i cu ochiul, cum mi-a făcut și ea la cea primă petrecere, gest care, am realizat subit, era sigur direcționat către mine.

Nu mă puteam opri din zâmbit atunci când am intrat în camera mea, cu post-itul verde-fluorescent licărind pe ușă – „Poți să faci orice!”

„Al naibii de corect“, m-am gândit. Nu mă simțisem niciodată mai vie ca acum.

5. ACUM

Către: Ambrosia Wellington a.wellington@wesleyan.edu

De la: Comitetul Alumni Wesleyan reunion.classof2007@gmail.com

Subiect: Reuniunea Promoției 2007

Dragă Ambrosia Wellington,

Se apropie evenimentul suprem cu amintiri din trecut! Nu uita să îți aduci aparatul de fotografiat, albumele cu amintiri, albumele cu fotografii, anuarele și alte suvenire de la Wesleyan pentru a reflecta asupra amintirilor – și pentru a-ți face altele noi. Și nu îți uita cea mai bună ținută în roșu și negru pentru cina cu colegii!

Cu stimă,
Comitetul Alumni

Numele ei apare în fiecare e-mail de aducere aminte, cuibărit sub Comitetul Alumni și scos în evidență așa cum ea n-a fost niciodată. Flora Banning, întotdeauna membră a grupurilor, opozantă a mâncării nonvegane de la cantină și organizatoare a seratelor de film. Inevitabil, va trebui să dau ochii cu ea când eu și Adrian vom ajunge în campus, să-i văd zâmbetul alb și chipul lipsit de riduri – ritualurile ei de hidratare erau o capodoperă a dedicării pentru îngrijirea tenului. Dintre toate persoanele cu care mă voi întâlni, de ea îmi este cel mai teamă.

Dar asta numai pentru că altcineva – cineva care suspectează ce e mai rău la mine – nu va fi la reuniune.

Caut pe Google numele detectivului Tom Felty – care acum este comandantul Felty – pe calculatorul de serviciu în timp ce termin ce-a mai rămas din salata la suprapreț pe care am luat-o la prânz. Îl caut periodic pentru că mă simt mai în siguranță știind că este în Middletown, departe de mine. Ochii lui albaștri mă pătrund prin ecran, de parcă ar ști unde sunt. Încă mai am în urechi potopul de întrebări pe care mi le-a adresat la secția de poliție. „Ai observat? Ți-ai dat seama?” Voia să mă sacrific. N-am făcut-o niciodată.

Sunt prea tensionată să merg direct acasă, așa că, după serviciu, mă îndrept spre sala de sport din clădirea noastră, furișându-mă pe ușa din spate, pe care bătrâna doamnă Lowe o proptește mereu deschisă cu o bucată de lemn, ca să-și care cumpărăturile înăuntru. Nu vreau să risc și să dau de Adrian pe hol. Când am semnat contractul de închiriere am crezut că vom face sport în fiecare seară, în loc să ne afundăm în canapea și să ne uităm la televizor.

Am depus un efort atunci când am început să ne vedem. Îmi rădeam picioarele și scăpam de orice urmă de păr pubian care se îndepărta de

banda anemică de aterizare pe care o întrețineam ca pe o grădină personală secretă, și ne întâlneam să mergem la alergat în Parcul Astoria în fiecare weekend. Ne-am mutat împreună destul de repede și atunci au început lucrurile să se ducă de răpă. Când Adrian a început să lase ușa întredeschisă atunci când se căca și când s-a îngrășat puțin, iar burta pufoasă i se lăsase peste marginea blugilor.

– Corp de tătic, glumea el, numai că nu existau copii, iar el își dorea să existe.

Și am încetat și eu să mă chinui atât de tare. Lui Adrian nu îi păsa dacă nu eram machiată. Când eram, nu observa. O dată în viață ceva era ușor. Dar nu era natural. Nu știam cine eram atunci când nu încercam să fiu altcineva.

Mă urc pe banda de alergare și îmi întind brațele. Adrian s-a oferit odată să cumpere una pentru noi.

– Astfel o să poți alerga, iar eu o să pot scrie, îmi spuse.

Când l-am întrebat unde o punem, nu a fost în stare să-mi dea un răspuns. Apartamentul nostru are șaiszeci și cinci de metri pătrați și doar o arcadă care desparte bucătăria de restul apartamentului, dormitorul fiind

atașat ca o mică tumoră. Două mii trei sute de dolari pe lună ca să nu am spațiu și pentru mine, și să mă spăl pe dinți deasupra unei chiuvete cu picior înfundată cu părul din barba soțului meu.

Încep să alerg, mărim unghiul de înclinare ca să ard mai multe calorii. Pe televizorul montat pe peretele din fața mea rulează un canal cu știrile locale anunțând ultimele crime. Îmi amintește de înregistrările de la Căminul Groazei, cu noi, fetele, adunate toate grămadă în fața clădirii Butterfield C, cu picioarele noastre palide de un galben pai lipăind prin iarbă în timp ce un polițist tânăr ne spunea *îndepărtați-vă* de banda galbenă care flutura în vânt. Nu aveam nici cea mai vagă idee că urma să înfrunt artileria de întrebări a lui Felty. A fost cel mai bun rol din viața mea.

Picioarele îmi tropăie și măresc viteza la șapte, simțind cum corpul meu iradiază de căldură. Pentru a mia oară îmi imaginez cum ar fi să renunț la reuniune. Hadley și Heather mă tot întreabă ce o să port la cină și deja fac planuri să ne pozăm în fața casei din lemn de pe Fountain Avenue în care am locuit împreună în ultimul an. Și mai este și scrisoarea, deja întipărită în mintea mea. „Trebuie să vorbim.“

De ce tocmai acum? De ce la reuniune? De ce nu a încercat să ia legătura cu mine măcar o dată și de ce nu era nicăieri atunci când

încercam să o găesc? Fără Facebook, fără Instagram, absolut nici o prezență pe rețelele sociale.

Degetul meu transpirat mărește viteza la opt. Cuvintele ei mă bântuie. „Trebuie să vorbim despre ce am făcut în noaptea aia.“ Se transformă în altceva ce ar trebui să zică. „Trebuie să vorbim despre ce am devenit în noaptea aia.“

Habar n-am cum este ea acum. Dar, oricum, nu am știut niciodată. În tot acel timp a fost practic o străină. O prietenie care a durat numai câteva luni, care a fost întemeiată mai mult pe ideea a ceea ce suntem noi decât pe realitate. Însă pielea mea încă e iritată acolo unde ea s-a contopit cu mine și pot să-mi imaginez cu atâta ușurință o dimensiune alternativă în care noi eram acele fete, inseparabile.

Uneori îmi permit să trăiesc în acea dimensiune alternativă, măcar pentru o clipă, noi două în Hollywood, citind scenariile, cu părul decolorat de soare și visătoare. Și, uneori, îmi place mai mult decât cea actuală.

În ciuda rugămintelor mele constante ca Adrian să încuie ușa apartamentului, aceasta este descuiată. Când mă întorc, îl găsesc pe Adrian pe canapea, în pantalonii lui de trening. Canapeaua noastră din imitație

de piele întoarsă de la Furniture Market, prima piesă de mobilier pe care am deținut-o. În ziua în care am cumpărat-o nu mi-a părut că era ieftină, pentru că eram fericiți.

Privesc mizeria din jurul meu – o cutie de pizza și sticle de bere pe dulap; cuțite Wüsthof cu mâner alb aruncate neglijent în chiuveță; șosete și hârtii împrăștiate pe podea.

– Nu aveai liber azi? Puteai să faci curățenie.

Mă aștept să primesc replica lui obișnuită de „Calmează-te, dragă“, pe care o urăsc, pentru că de câte ori devin așa – crispată și irascibilă – e din cauză că el e chiar opusul. Dar nu îmi spune să mă calmez. În schimb, se întoarce către mine și ridică o poză.

– Cine-i ăsta, Amb?

Mă chiorăsc la poza pe care o flutură și îmi strâng coada cu mâini tremurânde.

– De unde ai asta?

Mă duc la el și-i înhaț poza din mână.

– Căutam cartea aia de scenaristică pe care mi-ai cumpărat-o de Crăciunul trecut. Cea despre salvarea unei pisici. Nu știu ce carte era deasupra, le-am luat pe amândouă și a căzut asta din ea.

Minte. Îmi cotrobăia prin lucruri, dar nu prea am cum să-i reproșez. Îmi mușcă buza de jos.

– John Donne.

Mă forțez să râd.

– Cine-i John Donne? Vreun fost iubit?

– E unul dintre cei mai de seamă poeți metafizici, îi răspund. Cartea e plină de poeziile lui.

– A, spune Adrian. Dar știi că eu întreb de tipul din poză. De ce ai așa ceva?

– E doar un tip. Cineva din trecutul îndepărtat.

– Un iubit, deci, concluzionează Adrian, aproape gelos, ceea ce ar fi o pauză bine-venită de la starea lui perpetuă de calm imatur, dacă nu ar fi fost această încurcătură letală în care s-a avântat. De la facultate?

– Nu chiar, răspund repede. Își mijește ochii. Adică, cred că se poate spune și așa. Cartea este de la un curs pe care l-am făcut împreună.

– O să fie și el la reuniune? Adrian își pune berea pe măsuta de cafea. Nu-i mare lucru. Suntem căsătoriți. Crezi că-mi pasă că ai avut iubiți înainte de mine? Și eu am avut iubite înainte de tine.

Despre care mi-a povestit în detaliu. Nebuna care a încercat să-și mute lucrurile în sertarele lui după numai o săptămână de relație. Cea care era obsedată să întâlnească celebrități. Cea care dormea cu un iepuraș de pluș, care rămânea pe pat în timpul sexului. Cea care nu voia să se uite decât la filme cu Leonardo DiCaprio. Era de parcă voia ca eu să știu că mereu a fost vina lor, niciodată a lui, și vezi cât de normal e el? Vezi cât de norocoasă am fost că a reușit să iasă nevătămat din desișul ăla de fete?

– Am fost împreună, îi spun. Am nevoie să aud cum sună cu voce tare, mica mea fantezie bolnavă. Dar nu o să fie acolo. De fapt, e... păi, e mort.

– Rahat. Adrian își pune mâna peste gură. Ce i s-a întâmplat?

Clatin din cap.

– Nu vreau să vorbesc despre asta chiar acum.

Dă din cap afirmativ.

– Adică, e nașpa că tipul e mort, dar m-ai speriat rău cu poza asta. Mă gândeam că are vreo semnificație. Mai ales că am găsit și asta în aceeași carte.

Scoate plicul cu numele meu în caligrafia ei.

– L-ai deschis?

– Îmi pare rău. Eram curios. Dar ce-ați făcut în noaptea aia? Care noapte?

N-ar trebui să mă enervez. Adrian crede că m-a văzut nervoasă până acum, însă era doar versiunea diluată.

– E doar o glumă de-a noastră, răspund. Ceva ce mi-a trimis o prietenă de-a mea.

Mă studiază puțin cam mult, apoi își ia berea.

– A fost ceva serios? Între voi doi?

Răsucesc poza între degete și colțurile ei mă înțepă în palmă. Nu mă uit la *el*/ și nici nu sunt în stare să mă uit la Adrian.

– Destul de serios. Dar am mers înainte. Am și uitat că încă mai am cartea aia. Nu m-am mai uitat la ea de ani buni.

Pielea din jurul ochilor lui Adrian se încrețește.

– Pun pariu că erai așa o expertă adorabilă în poezie. Sper că nu și-a bătut nimeni joc de tine. Chiar și așa, stai să ne vadă. Toate fetele rele o să fie geloase.

„Vai, scumpule. Noi eram fetele rele.“

Iau o înghițitură din berea lui. Își imaginează că-mi târâiam picioarele prin campusul presărat cu frunze, cu ghiozdanul în spate, ca o carapace, mereu studioasă, niciodată întârziind la cursuri. Habar n-are.

Nu pot schimba ceea ce am făcut noi. Ce am făcut *eu*. M-am transformat într-un monstru, dar lumea știe exact cum să facă monștri din fetele care vor ceea ce nu pot avea.

Băiatul din poză nu va fi la reuniune. M-am asigurat eu de asta. Așa cum m-am asigurat că nici iubita lui nu va fi acolo și că n-o să-i mai văd niciodată pe vreunul dintre ei.

6. ATUNCI

Dave La-Distanță era drogul care mi-a creat dependența. Eram sigură că îndrăzneala mea față de el mă va apropia de Sully, că mă va învălui într-o aură misterioasă pe care ea avea să o accepte ca pe o completare a propriei auri. Dar, zile întregi, nimic nu se schimbă. Mă ținui cu privirea de câteva ori în timpul cursurilor, dar nu îmi mai vorbi până la petrecerea de la Beta din acel weekend.

Voiam atenție masculină, așa că beam mult, purtam foarte puține haine pe mine și dansam lăsându-mi mâinile să-mi cutreiere corpul. Lily de la Butts C era cu mine, și ea abandonată de propriii prieteni, cu obraji ei îmbujorați de la consumul de votcă. Simțeam că suntem privite și mi-am ridicat fusta și mai mult. Apoi, o voce care nu era a lui Lily îmi pătrunse în ureche și niște mâini reci mă prinseră de umeri.

– Știi că nu-i nevoie să faci asta, îmi zise Sully.

– Ce anume?

Am încercat să mă întorc, dar mă ținea pe loc, degetele ei ciupindu-mi pielea.

– Să te dai de ceasul morții pentru distracția lor.

De data asta m-a întors spre ea.

– Ai impresia că te plac. Sau că vor să fie cu tine. Dar nu caută decât distracție.

– Te referi la băieți.

Ne înconjurau în haite foști regi ai sportului, cu privirile lacome.

Sully a scos un râset.

– Nu, nu ei. Fetele, prostuțo. A spus *prostuțo* atât de delicat. Se prefac că sunt așa de îndrăznețe și gata de orice, dar e numai teatru. Sau, mai rău, se poartă drăguț și apoi te vorbesc pe la spate. Cam așa cum face colega ta de cameră.

Flora, cu post-iturile ei. Pe cel care era pe ușa noastră azi scrisese „Bunătațea nu costă nimic“. Fusesse mai tăcută decât de obicei, de când cu noaptea aia cu Dave La-Distanță. Știam că mă judecă.

– Dă-le dracu', i-am spus.

Sully îmi apăsă bărbia cu degetul mare și nu întrerupse contactul vizual.

– Tu nu ești de treabă, nu-i așa?

Nu știam dacă este o întrebare sau o afirmație, dar răspunsul meu era același.

– Nu.

– Bun. Urăsc fetele de treabă.

Ne învârteam în cerc, eu încercând să capturez sursa magnetismului ei ca pe un fluture între palme. Pupilele ei erau gigantice – era, evident, drogată –, buzele îi erau roșii, părul îi flutura. Dar toate astea puteau fi imitate de alte fete, chiar și de mine, iar în săptămânile ce urmau aveam să dau tot ce pot. Ceea ce o făcea pe Sully imposibil de refuzat nu era felul în care arăta. Era modul în care te făcea să te privești pe tine însăși. Atitudinea ei kamikaze, vitalitatea pe care o insufla în toți cei din jur. Nu știai ce avea de gând să facă, sau ce aveai să faci chiar tu atunci când erai cu ea.

– Știi de ce ai nevoie, îmi zise, trecându-și mâna peste clavicula mea. Trebuie să ți-o tragi.

Am încuviințat din cap. Ea nu știa – nimeni de aici nu știa – că Matt era singurul băiat cu care mă culcasem vreodată. Ideea de a face sex cu cineva nou era în același timp palpitantă și înspăimântătoare. Putea să fie purificarea emoțională de care aveam nevoie, un ritual necesar pentru a înlătura amintirea trădării lui Matt.

– Da. La asta mă gândeam și eu.

Nu aveam să mă fac mică sub privirea ei. Păstrarea atenției lui Sully avea să necesite întreținere constantă.

– Știi tipul potrivit, spuse ea, arătând cu un deget lung. El. Cel cu tricoul cu Stones. Și el are nevoie să și-o pună. Treci și cucerește-l.

Nu era un ordin – era mai mult o provocare. Am acceptat-o.

„El“ era Murray, un drogat cu un ciuf de păr facial blond, cel mai accesibil tip de la Wesleyan. După două pahare eram în camera lui, sărutându-ne, ceea ce avea să ducă imediat la alte lucruri. Deodată, mă copleși ideea de a lăsa un străin să mă penetreze. „Nu m-a scos la întâlnire“, mă gândeam, panicată. „Nici măcar nu știe ceva despre mine.“ Se presupunea că ei trebuie să ne cunoască, asta era prețul de intrare. Dar Sully avea dreptate. Mi-a ajuns să fiu distracția lor.

– Nu fac asta prea des, i-am spus, încercând să nu tremur când degetele lui m-au penetrat.

Speram ca replica să fie un amestec perfect de îndrăzneală și regret. Am înțeles că trebuia cumva să le am pe amândouă.

– Da, pufni el. Văd.

Nu îmi dădeam seama cu ce greșisem deja.

Aș fi mers mai departe cu asta, cu sexul, dar scula lui Murray avea alte planuri. A dat vina pe cocaină. Exact ca atunci, cu Dave, am simțit un val de ușurare. Nu asociasem niciodată sexul cu vreo semnificație specială, dar știam că dacă o făceam la Wesleyan, mi-ar fi atașat mie vreun fel de semnificație. Era ca o linie trasă în nisip, între ce aș face și ce nu. Poate că însemna ceva faptul că primele mele două încercări de cucerire s-au

sfârșit cu scuze. Dar nu aveam chef să stau să caut semne primite de la univers. Tăciunii umilinței mele post-Matt încă mai ardeau viu.

– Cum a fost? mă întrebă Sully a doua zi dimineață, la curs.

– N-a putut s-o scoale, i-am răspuns, cu capul greu de mahmureală.

Mai întâi se holbă la mine și am regretat imediat că am recunoscut. Apoi își înăbuși un râset cu mâna și îmi întinse paharul ei cu cafea.

– Cum mi s-a întâmplat și mie când am încercat să mi-o trag cu el. Chiar a încercat să o bage moale. Măcar se descurcă bine cu limba, așa-i?

Am dat din cap afirmativ, nesigură dacă era vreun fel de test, și chiar mai nesigură dacă-l trecusem sau dacă-l picasem.

Nu eram genul de persoană care să se dea bătută. Am decis că sexul fără atașament emoțional era exact ceea ce îmi trebuia. Și, la o săptămână după Murray, am găsit în sfârșit ceea ce căutam, cu Drew Tennant, un chitarist cu care am flirtat după ce i-am văzut trupa cântând la Eclectic. Sexul cu Drew era foarte mult ca sexul cu Matt – cu multă transpirație și superficial, un crescendo de mormăieli și așternuturi încâlcite. Tot l-am adus în camera noastră, într-o altă zi, pe când Flora era la curs, și m-am prefăcut că am juisat odată cu el, ca și când ar fi așa de ușor.

În mod jalnic, ceea ce îmi plăcea cel mai mult la Drew era momentul acela de după sex, când stătea cu brațul în jurul meu, obosit după efort. Căldura pielii lui lângă a mea era satisfăcătoare, într-un mod în care sexul cu el nu era. „Trebuie să pleci“, m-am forțat să-i spun, dar mi-o luă înainte.

– Tre’ să plec, zise, încheindu-și nasturii blugilor peste întinderea ciocolatie de mușchi abdominali. Timpul pentru lecții.

Nici măcar nu am aflat vreodată ce studia. Ultima dată când ne-am tras-o, m-am ridicat pe vârfuri și l-am sărutat în fața ușii, iar când se retrase, se uită la mine de parcă habar nu avea cine eram.

Sully mă tot invita la petreceri unde nu o vedeam decât puțin, din cealaltă parte a camerei aglomerate, cu părul ei lung fluturând ca o flamură și ariergarda ei care se regenera constant. De fiecare dată făcea câte ceva în exces – băutură, dans, droguri, buzele ei pe cineva nou – și de aceea toată lumea se desfăta în prezența ei. Ea făcea ceea ce ei ar fi vrut să facă dar nu făceau. De câte ori îi cădea privirea asupra mea – ceea ce se întâmpla negreșit –, știam că încă mă mai testa cumva.

Flora exista în propria ei carantină, separată de atracția gravitațională a lui Sully.

– Sloane iese în fiecare noapte. Mă întreb cum reușește să-și facă treaba, îmi spuse într-o seară, așteptând, în mod evident, să umplu

tăcerea cu propria mea judecată.

Am dat din umeri. Flora încerca să mă atragă în direcția ei – pe post-itul care era pe ușa noastră dimineață scrisese „Fii tu însăși! Toate celelalte personalități sunt deja luate!”

Distanța se reducea. Nu eram vreo fată de oraș sau vreo prințesă moștenitoare al cărei tată e membru al clubului de golf, dar nu eram nici vreo nimeni din suburbie, precum Ella Walden, cu blugii ei prea strâmți, și machiajul sidefat, și râsul ca un răget de măgar. Îmi găsisem locul printre fetele cool. Asta, până în ultima zi de luni a lui septembrie, când am aflat că Lauren deținea o putere pe care eu n-o aveam. Un magnetism social atât de delicat, precum un fir de păianjen, de care nici măcar nu știam că există până ce firul meu nu fusese tăiat.

– Voiam să te întreb, mergi la chestia aia a lui Lauren din weekendul ăsta? zise Flora în timp ce își împăturea bluzele în niște pătrate pastelate perfecte. Drăguț din partea ei să invite pe toată lumea, dar am de predat un eseu imens. Păcat, îmi place în Hamptons.

A picat cerul pe mine. Mă chinuiam să respir.

– Nu știu, am reușit să îngân. Nu știu încă ce planuri am.

Nu aveam de gând să-i spun Florei că Lauren mă exclusese dinadins, pentru motive pe care nu le înțelegeam în totalitate. Stăteam împreună la prânz din când în când, uneori împărțând povești de la petreceri. Tocmai ne văzuserăm ziua trecută, dar nu menționase nimic despre Hamptons.

Confuzia mea a atins punctul de fierbere atunci când am dat de Ella în baie în acea după-amiază, chipul ei îmbujorat de entuziasm.

– Îți vine să crezi că mergem în Hamptons? N-am mai fost niciodată acolo, tu? Familia lui Lauren deține o casă pe plajă, la propriu. Habar n-am ce să port. Ar trebui să ne ajutăm una pe alta cu bagajul.

– Am mai fost. Nu-i mare scofală.

Era o minciună. Nu îmi venea să cred că până și Ella era invitată la *chestia lui Lauren*. Buza de jos îmi tremura. Am plecat val-vârtej, lăsând-o în urmă pe Ella, care era uluită, înainte să încep să plâng.

Am ieșit cu Lily și Clara în acea noapte, căutând confirmarea că eram dorită. L-am găsit pe Hunter de la Butts A, cu fruntea lui uleioasă și plină de coșuri, și l-am lăsat să mă pipăie pe ringul de dans la DKE. Asta se materializă într-un act sexual două zile mai târziu, o întâlnire nesatisfăcătoare care prilejui încă un orgasm mimat. Se îmbracă și dădu să plece fix când se întoarse Flora de la curs.

– Hei, am salutat-o pe Flora. Doar am studiat împreună.

Am zărit-o pe Sully în celălalt capăt al holului. Se opri în fața băii și nici măcar nu încercă să-și ascundă râsul.

– Ne mai auzim, Amber, zise Hunter.

Obrajii mi-au luat foc. Era atlet – genul perfect de tip cu care să faci sex și apoi să nu-l mai vezi vreodată. Dar nu aveam cum să fiu eu cea puternică dacă el nici măcar nu-mi ținea minte numele.

– Pa, Hudson, strigă Sully după el, arătându-i limba.

– Hunter, o corectă el, iritat, după care se uită în spate și o văzu. Sully! Hei!

Nu puteam să dau ochii cu Flora care, după cum știam, avea să dezaprobe, așa că mi-am înșfăcat geanta și am decis să merg spre Olin, unde mă puteam ascunde printre lumea prea ocupată să studieze. Sully țâșni după mine, punând o mână rece pe umărul meu.

– El are, gen, un singur neuron, îmi spuse. Iar scula lui e strâmbă. Ai observat?

M-am întors.

– Și tu te-ai culcat cu el?

Asta o făcu să râdă.

– Există doar atât de multe jucării cu care te poți juca, nu? Cred că trebuie să învățăm să împărțim. Degetele ei ajunseseră pe lănișorul meu – cadou de la Billie de aniversarea mea de șaisprezece ani – așezându-mi pandantivul în formă de floare înapoi pe mijloc. Nu ți-aș uita niciodată numele. E mult prea important.

– E în regulă, i-am răspuns. A fost o partidă groaznică, oricum.

Sincer, nu mă culcasem cu destui băieți încât să pot face diferența între o partidă bună de sex și una proastă. Era cam același lucru, o coliziune între părți, împunsături și mormăieli pe întuneric.

– Locul ăsta colcăie de partide groaznice. Șpilul e să te distrezi cu ei oricum. Vino, îți arăt.

Așezându-ne la o masă în Olin, degetele i se încurcă în colanții rupți, lărgind și mai mult găurile. Era uluitoare, sprâncenele ei înclinate maiestuos deasupra ochilor mari, verzi. Băgă mâna în buzunarul hanoracului și împinse ceva spre mine pe masă. Un Nokia argintiu.

– Am fost la petrecerea asta de la Nics aseară, cu Gem. Toată lumea era așa drogată, și l-am cunoscut pe tipul ăsta. Buddy.

Am simțit iarăși acea răceală, certitudinea dură că în jurul meu aveau loc petreceri, aveau loc *oamenii*, iar eu nu eram demnă de a primi o invitație.

– Aveam de gând să te întreb și pe tine, zise Sully. Dar colega ta a spus că aveați planuri să vă uitați la *America's Next Top Model*.

Flora, ținându-mă în frâu, așa cum îl controla și pe bietul ei iubit, obligându-l să poarte acele conversații telefonice fără nici un sens. Forfoteam de un nou val de nervi.

– Oricum, Buddy a fost cam nesimțit. Tot încerca să-mi împingă capul în jos și toate cele. Știi tu. Când n-am vrut să i-o sug, m-a făcut cățea. Așa că am luat ceva de la el. Uită-te și tu câte fete are aici. Pun pariu că se poartă cu toate ca naiba.

Am luat telefonul în mână. Era nou, un model mai drăguț decât al meu. M-am uitat la mesajele lui, ca o enciclopedie de fete. Sarah. Nicole. Steph. Anna. Bridget. Tipa de la Etică. Molly. Jazz.

– Hai să ne batem joc de el, spuse, înfigându-și degetele în masă, ca o pisică ce își ascute ghearele pe un grifoar. Alege o fată. Trimite-i mesaj. Bagă-l în belele.

N-am ezitat. Impulsul de a *depăși* era prea puternic.

– OK, o aleg pe Anna.

Ultimul mesaj pe care îl trimisese ea era de acum trei săptămâni, la patru dimineața. Anna îmi amintea de cineva. De mine însămi, de mândria mea jupuită când îi scriam lui Matt după ce ne despărțiserăm deja. Mi-am imaginat sprâncenele supra-pensate ale Jessicăi French. Într-un fel, simțeam că e o versiune perversă a răzbunării. Băiatul ăsta nici nu îi răspunsese Annei la ultimul mesaj, un jalnic „Credeam că vii”.

Am tastat un mesaj.

– Ce zici de asta: „Hei, păpușă, mi-e dor să petrecem timpul împreună. Hai să ne combinăm iar cândva”.

Scoase un râs horcăit și dădu din cap, firele rebele de păr blond zburând peste tot.

– Hai măi! Știu că poți mai mult de atât. Hai să-i facem să se întâlnească pe bune.

Am șters ce scrisesem și am înlocuit mesajul cu altceva. Când am citit cu voce tare, Sully își trase o palmă peste genunchiul slăbănog care se zărea prin colanții ei ciopârțiți.

– E perfect. Știam eu că ești cea mai bună la așa ceva.

M-am lăsat binedispusă de complimentul ei. M-am holbat la cuvintele de pe ecran înainte să apăs butonul de trimitere. „Hei, păpușă, treci pe la mine mai târziu. M-am tot gândit la tine și trebuie să te văd din nou. Să porți ce ai purtat ultima dată și mi-a plăcut mie. Te aștept.”

– Să-nceapă spectacolul, am spus, ceea ce mă făcu să zâmbesc.

Preț de o clipă, mi-am imaginat reacția Florei, figura ei schimonosită în dezgust. Nu-mi păsa. Flora nu trebuise niciodată să-și dea seama că, pentru a continua să avansezi în ierarhie, nu te puteai mulțumi să înțepenești în același loc.

Telefonul vibră aproape imediat în mâna mea. Sully îl înșfăcă și apoi izbucni în râs când citi răspunsul.

– Fata asta e așa disperată! Chiar a scris doar „Sunt pe drum“. Buddy va avea parte de o adevărată surpriză.

M-am îngrijorat doar o clipă de ce i s-ar putea întâmpla Annei, care ar fi reacția lui Buddy. Am aflat mai târziu că Buddy nici măcar nu era numele lui adevărat – era numele pe care Sully îl dădea tuturor celor cu care se culca, un înlocuitor generic.

– Ai auzit vreodată de *sex party* de la Eclectic? mă întrebă.

– Nu, ce-i aia?

– Am auzit că toată lumea este practic în pielea goală și lucrurile o iau razna. E în weekendul ăsta. Vii cu mine.

– Nu mergi în Hamptons?

A dat din cap.

– La dracu' cu Hamptons! O să ne distrăm mult mai bine aici.

Era o ofertă mai bună decât orice ar fi putut să-mi dea Lauren, mai bine decât să petrec un weekend de rahat în casa ei de pe plajă, aruncându-i complimente nesincere.

Sully rânji.

– Pariu că putem găsi niște băieți cu care să ne jucăm.

Vorbea despre băieți de parcă ar fi fost jucării.

Dar jucăriile ei preferate erau fetele.

7. ACUM

Către: Ambrosia Wellington a.wellington@wesleyan.edu

De la: Comitetul Alumnii Wesleyan reunion.classof2007@gmail.com

Subiect: Reuniunea Promoției 2007

Dragă Ambrosia Wellington,

De la mesele din MoCon (odihnească-se-n pace) și până la ritualurile pe care doar absolvenții de la Wesleyan le-ar înțelege (cum ar fi învățatul în lenjeria intimă în Olin), ai sângerat în roșu și negru. Numărăm zilele care au mai rămas până când vom putea sta la povești cu tine – alumnii noștri – față în față, pentru a retrăi toate vechile tradiții. Vă auzim deja Urletul Primordial!

Cu stimă,
Comitetul Alumnii

Săptămânile care au mai rămas până la reuniune sunt scurte și tensionate, cu schimburi de mesaje entuziaste între Hadley și Heather. Răspund cu obligatoriul „ura“, dar nu mă pot gândi decât la scrisoare.

Mă răstesc la Adrian pentru aproape orice. Nu știe dacă ar trebui să poarte costum la cină, sau dacă e în regulă să meargă în blugi. Mă întreabă dacă ar trebui să împacheteze și o umbrelă. Mă întreabă dacă nu ar trebui să mergem la un specialist în fertilitate, pentru că au trecut șase luni și încă nu sunt însărcinată. Mereu aduce asta în discuție, degajat, ca și cum nu se așteaptă la nimic, dar știu că se așteaptă la tot. Ca orice bărbat, vrea să creeze ceva după chipul lui.

– Îmi fac griji, asta-i tot, îmi spune. Ai treizeci și unu de ani. Am citit undeva că stocul de ovule ți se înjumătățește când ajungi la treizeci.

Mi-l imaginez pe Adrian căutând asta pe Google în pat, după ce eu adorm. Iritarea se adună și se încolăcește, un șarpe bine-cunoscut.

– Nu-ți face tu griji pentru ovulele mele. Sunt sigură că am o grămadă. Poate că problema e la tine.

Nu reacționează, ci doar se așază pe pat, lângă valiza lui pe jumătate făcută – deși nu este el cel care tot primește e-mailurile alea enervante despre reuniune, tot reușește cumva să le urmeze instrucțiunile, ca un băiețel ascultător.

– Poate că așa e. Dar eu sunt dispus să-mi testez băieții. Ți-am spus asta cu luni în urmă. Vreau doar să avem o casă plină de copii. Niște mici Ambiani.

Prima dată a folosit acel termen la nunta noastră, în discursul pe care l-a ținut în stare de semiebrietate la recepție, când le-a promis ambelor perechi de părinți

că vor veni și nepoței. Am stat lângă el cu o durere de față de la atâta zămbit, încercând să mă conving să vreau lucrul care l-ar face pe el cel mai fericit. Adrian era

așa de încrezător, atât de sigur de noi, de viața noastră împreună. „E un tip nemaipomenit“, îmi zisese Billie înainte să pășesc spre altar, și știam că are dreptate. După tot ce făcusem, am avut ocazia să fiu iubită de un tip care chiar era nemaipomenit.

– Și eu vreau asta.

Nu atrag atenția asupra a ceea ce este limpede, lipsa unei case pe care să o umplem cu copii. Aveam planuri mari odată, conversații intense care țineau toată noaptea. „Putem să călătorim. Putem să facem orice vrem.“ Apoi s-a instalat realitatea. Aveam un apartament și facturi de plătit. Iar după realitate, a apărut resentimentul, care îmi pulsa sub piele, ca o arsură. Adrian nu avea nevoie să meargă nicăieri. El era mulțumit cu statu-quo-ul. Gesturile lui romantice și declarațiile de iubire nu reușeau să înăbușe nervii care mă împovărau pe dinăuntru, ca un făt în toată regula.

Am încercat să-mi imaginez ceea ce Adrian vedea în mintea lui, doi copilași târându-se prin curtea din spate a părinților mei, în Pennington, și noi stând pe verandă cu paharele de vin în mână, entuziasmați de cât sunt de adorabili. Simțeam gustul vinului, mirosul fripturii de pe grătar, dar nu puteam să-mi imaginez acea parte de care îi păsa lui de fapt – copiii.

– Poate ar trebui să facem sex mai des. Mâna lui Adrian alunecă pe coapsa mea. Nu o facem chiar regulat. Știi, ultima oară când am ieșit la o bere, Justin mi-a spus că el și Hadley o să înceapă să încerce. Vor să prindă rădăcini.

– Bravo lor, spun, oftată în sinea mea pentru că nu mi-a spus ea însăși.

Să prindă rădăcini. Toți ceilalți se simt în siguranță atunci când femeile sunt prinse în pământ, ca niște arbori.

– Mda, răspunde. Dar când am făcut-o ultima dată?

Obişnuiam să facem sex în fiecare zi, mereu spontan, peste tot prin apartament. Am judecat-o pe Billie când mi-a spus că ea și Ryan au întâlniri de sex stabilite în fiecare seară de vineri. Acum eu și Adrian rareori o facem săptămânal, și uneori încerc să evit asta în mod activ, prefăcându-mă că dorm.

– Păi, hai s-o facem mai târziu, îi zic. Trebuie să plec. Ies să mă întâlnesc cu Billie.

– E seara mea liberă. Gura i se schimonosește de îmbufnare. Credeam că poate o să stăm împreună.

– Deja am făcut planuri. Îmi dau jos pantalonii de pijama și trag pe mine o pereche de blugi. Abia dacă mă văd cu Billie.

Adrian se sprijină în coate, iar părul îi cade peste ochi.

– Îți dai mesaje cu ea nonstop. Parcă ar fi în cameră cu noi. Abia dacă te vezi cu mine.

– Mă văd cu tine tot timpul. Îmi sug burta și îmi ridic blugii. Nu e ca și cum putem fugi unul de celălalt într-un loc atât de mititel.

– Nu-i așa de rău, îmi spune. Apoi, mai încet: Urăști viața noastră?

Ni se intersectează privirile în timp ce îmi închei nasturii de la bluză și nu pot suferi durerea pe care o văd – durerea pe care eu am provocat-o.

– Nu urăsc viața noastră. Doar că nu vreau ca asta să fie toată viața noastră.

Era probabil cel mai sincer lucru pe care i l-am spus de multă vreme. Se apleacă spre mine și mă sărută, punându-și mâna în părul meu, și simt cum se stârnește ceva în mine, nevoia nu doar de a fi atinsă, ci și simțită și văzută. Cealaltă mână a lui își găsește drumul în blugii mei și, în loc să caut o scuză și să-i spun să o lăsăm pe mai târziu, mereu un *mai târziu* imprecis, îl las să mă tragă deasupra lui.

– Știi că te iubesc, nu?

Îi simt respirația pe obraz, ritmul propriei mele respirații crescând.

– Și eu te iubesc, îi răspund, în loc de replica mea obișnuită. „Știu.“

Pentru că eu chiar îl iubesc. Ador felul în care mi se reflectă imaginea în ochii lui. Căsnicia cu Adrian era ca și când aș privi într-o oglindă constant măgulitoare. Mă vede ca persoana care vreau să fiu. Îmi doresc să o pot vedea și eu pe acea fată la fel de clar.

Mă întâlnesc cu Billie la Broken Land, un bar din Greenpoint pe care îl considerăm a fi la jumătatea drumului dintre noi. O găsesc deja la bar când ajung, cu paharul de vin în mână și tenul ei măsliniu îmbujorat. Îmi place Billie cel mai mult când e beată. Devine gălăgioasă și flirtează și uită de acea lume pe care a lăsat-o în urmă, acasă, soțul, copiii și personalitatea ei de pe Instagram. Pozele din serile noastre în oraș nu apar niciodată în viața ei online, iar asta nu mă face să mă simt ca un secret murdar cât mă face să mă simt ca singura bulă autentică, fără filtru, a existenței ei.

Mă sărută pe obraz.

– Ești la dietă, așa-i? Pentru reuniune? Ești slăbănoagă.

– Nu. Mă retrag. Când eram la Central, saream peste prânz când ne simțeam balonate și ne cântăream pe cântarul mamei mele, sărbătorind numere la nimereală. Sunt doar stresată.

– Pentru ce să fii stresată? Nu ai făcut nimic greșit.

– Știu, îi răspund. Doar că e ciudat. Nu mai sunt aceeași persoană.

Detectivul Felty ar fi de altă părere. În momente de panică, îmi permit să cred că el a scris acea scrisoare. Că știe despre poza ascunsă în cartea lui John Donne, unde-i este locul. Că știe care sunt ultimele cuvinte pe care i le-am spus acelui băiat, și cele pe care mi le-a spus el mie.

Când vine barmanul, cer un pahar de prosecco, apoi mă răzgândesc și cer o sticlă. Dacă mă întreabă Adrian când ajung acasă, îi voi spune că am luat doar o băutură și nu va fi o minciună.

– O să dormi iarăși în camera aia, îmi spune Billie. În Căminul Groazei. Și nu i-ai spus lui Adrian ce s-a întâmplat. O să-și dea seama.

Îmi dau ochii peste cap.

– Nu pot să cred că-i zici așa. E doar o clădire. Oricum, am rezervat o cameră de hotel, îți amintești?

Ignor ce a spus despre Adrian, pentru că încă mai sper că nu va trebui să-i zic. Tot weekendul va fi distras de Justin, și Monty, și baruri deschise.

Billie îmi ia mâinile într-ale ei. Îi remarc oja de pe unghii, albastru Tiffany. Mereu remarc oja de pe unghiile oamenilor. Este un indicator bun al sănătății lor mintale, oricât de ridicol ar părea. Unghiile lui Billie sunt perfecte. În ziua în care unghiile ei vor avea cuticule roșii, cu pielea infectată și roasă, voi ști că ceva e în neregulă.

– Hai, Amb. Te cunosc mai bine decât oricine. Ai ceva.

În primele mele zile la Wesleyan, Billie voia să-mi fac prieteni. Dar să nu devină cei mai buni prieteni. I-am spus despre Sully, dar nu și detaliile.

– Sunt doar stresată. E foarte multă treabă la serviciu în ultimul timp.

Îi strâng degetele, destul de tare încât să doară, iar apoi îi dau drumul.

Ia o gură din băutura ei, adăugând o a doua șampilă roșie în formă de buze pe marginea paharului. În timpul facultății, vara, când eram amândouă acasă în Pennington și eram ospătărițe la Villa Francesco, făceam mișto de femeile al căror ruj rămânea agățat de paharele care se goleau din ce în ce mai mult.

– O să te întâlnești cu el? mă întreabă, mai încet de data aceasta. Tipul de care erai îndrăgostită lulea și despre care refuzi să vorbești?

– Buddy, îi răspund, numele lui ieșind mai mult ca o expirație decât ca un cuvânt. Desigur că nu.

– Calm, îmi zice. Nu spun că o să te culci cu el. Adică, știi ce s-a întâmplat cu Colton. Eram *atât* de aproape în weekendul cu petrecerea burlăcițelor. Și am fi făcut-o dacă nu ar fi avut el busolă morală.

Își freacă brațele.

– Te-ai gândit vreodată să-i scrii? o întreb.

Barmanul nostru scoate dopul sticlei mele de prosecco. Mă simt de parcă ar trebui să sărbătoresc ceva.

– Și ce să-i spun? „Hei, sunt căsătorită și am doi copii acum“? Uneori mă întreb cum ar fi fost lucrurile dacă era o persoană mai nasoală. Face o pauză. Am încercat să-l spionez pe Instagram. E privat, dar poza lui de profil e cu el și un cățel. Sper că asta înseamnă că nu e căsătorit.

– Sperî? De ce, ca să ai și tu o șansă?

Dă din umeri.

– Nu poate să fie al meu. Doar că nu vreau să fie nici al alteia, înțelegi? Înțeleg prea bine.

De fiecare dată când Billie își varsă focul, tânjesc să pot face și eu asta măcar puțin, așa cum făceam amândouă pe când eram la Central, schimbând secrete pe întuneric în timpul a mii de nopți petrecute împreună. Știe că am iubit un băiat pe nume Buddy și că lucrurile au luat-o razna. Voiam să-l aduc acasă în vacanța de iarnă și să i-l prezint.

– N-o să fie acolo. Buddy. Nu vine.

– Păi, poate o să apară. Fii deschisă, atâta tot. Agită ultimele picături de vin din pahar. Nu spun să înșeli. Știi că-l ador pe Adrian. Dar poate că ai nevoie de împăcare.

Golesc o parte din conținutul paharului meu ca să-mi împiedic gura să se schimonosească în expresia pe care o vrea. Mai beau ceva ca să nu-mi dau seama dacă este un zâmbet sau o înfruntare. Din fericire, adevărul este închis în capul meu.

Nu are cum să apară, datorită a ceea ce i-am făcut eu.

8. ATUNCI

Erau toți ceilalți, și apoi erau Sully și Flora, cele două extreme între care ricoșam ca o minge de cauciuc. Cele mai multe dintre celelalte fete erau aparent destul de drăguțe, dar nu am putut niciodată să mă relaxez în preajma lor și să fiu eu însămi, deși, oricum, nici eu nu știam exact cine e acea persoană. Îmi făceam constant griji despre ce spusesem la beție, cât din accentul meu de Jersey îmi scăpa și câte povești idioate despre Central spuneam. M-am cârpit cu trăsături asimilate de la alte fete, personalitatea mea fiind un mozaic. Poate că ceea ce invidiam cel mai mult la Sully era modul în care se simțea bine în pielea ei, cum totul era interesant la ea, ori imprevizibil, ori grozav.

Eram convinsă că nimic la mine nu era interesant din fire, sau imprevizibil, sau grozav, dar aveam o abilitate: eram o actriță bună și puteam imita pe cineva destul încât să-l atrag în orbita mea. Cea care eram cu Sully și cea care eram cu Flora erau două persoane total diferite. Și, pentru o vreme, eram ambele.

Flora ar fi fost alegerea simplă. Părinții mei ar fi aprobat manierele și farmecul ei, modul în care spunea constant „te rog“ și „mulțumesc“. Îi era dor de casă, ceea ce îmi mărturisi, mai ales de sora ei. Poppy era cu patru ani mai mică decât noi, boboc de liceu, iar Flora o suna aproape la fel de des ca pe Kevin.

– Poppy vrea să vină în vizită, spuse Flora. I-am spus totul despre tine. E super creativă și vrea să vină și ea la Wesleyan. I-a fost greu de când a început liceul.

Am vorbit puțin cu ea, când îmi dădu Flora telefonul ei.

– Are o zi proastă. Spune-i că o să fie mai bine, îmi șoptise Flora.

– O să fie mai bine, am mințit-o.

Flora reprezenta siguranță, ca o plapumă moale. Era mereu *acolo*. Îmi ținu părul când am vomitat violent în dimineața după ce am băut în camera Dorei și chiar mă verifică între cursuri. Ne plimbam prin campus împreună în serile răcoroase de septembrie, vorbind despre visurile noastre – puteam să-i spun despre ale mele fără să-mi fie teamă că avea să sușotească despre ele cu alte fete, dându-și ochii peste cap. „Ambrosia chiar crede că poate ajunge la Hollywood.“ Felul ei de a fi drăguță nu era o prefăcătorie, indiferent de cât de mult încercam să-i găsesc defecte și să-l demasc.

Dar își făcea griji pentru mine, iar îngrijorarea ei era mai mult decât doar prietenoasă. Mă iritau licăririle de dezaprobare care se întrezăreau.

– Unde te duci? mă întrebă când mă văzu pregătindu-mă pentru **sex party**, legând șireturile corsetului pe care mi-l împrumutase Sully.

– O petrecere, am mormăit.

– Ah, răspunse, cu picioarele în papuci cu iepurași atârându-i la marginea patului.

Era doar o silabă, dar am prefăcut-o într-o carte întreagă. „Altă petrecere. Cu Sloane.“

– Ai putea veni și tu, i-am spus, știind că nu o va face.

– Trebuie să lucrez la eseu. Dar sună-mă dacă ai nevoie de ceva.

Îmi arată telefonul ei, știind că nu o voi face.

În timp ce Flora era delicată ca o pană, Sully era aripa de lebădă neagră sub care eram trasă. La **sex party**, m-am împleticit după Sully ca un pui de căprioară pe holurile în care se revărsau muzică bubuitoare și pornografie, cuplurile făcând sex chiar la vedere, o orgie dionisiacă întruchipată. Eram cu toții reduși la statutul de animale. Într-o cameră din Eclectic, în acea seară, am încercat pentru prima dată cocaina, privind gâtul lui Sully ca un semn de întrebare elegant, curbat deasupra unei linii perfecte. Jenant, capul meu era plin de scene cu supradoze din seriale tâmpite pe care le urmărisem cu Billie. Nu era loc de teamă atunci când erai în umbra lui Sully. Îmi ardea nara, dar eram încă în viață, mai vie ca niciodată.

– Deci, cu cine o să ți-o tragi? mă întrebă Sully câteva minute mai târziu, dezinvoltă, ca și când ar fi întrebare ce îmi iau de mâncare la prânz. Eu o să sar pe acel Buddy din bucătărie. Pe urmă, mai vedem.

Își dădu capul pe spate.

– Încă nu știu, i-am spus, strângând din maxilar ca să-mi opresc dinții din clănțănit.

Trebuia să aleg pe cineva.

– Ți-ar plăcea prietena mea cea mai bună de acasă, îmi zise, trecându-și degetul mic peste gingii. Evie. E dispusă la absolut orice. A naibii de tare.

– Cool, a fost tot ce am putut să răspund.

Nu era **cool**. Era o altă competiție, de data aceasta, împotriva unei persoane pe care nici n-o cunoscusem.

Mai târziu, când nervii mei se evaporaseră, eram singură la etaj, cu un băiat cu umerii lași și un bronz de California. L-am numit Buddy, numele lui real fiind neimportant. L-am lăsat să-și bage mâna în chiloții mei și să-i dea jos, apoi să mă lipească de un perete acoperit cu poze cu fete goale. Am devenit una dintre ele, arcuindu-mi spatele, ceva animalic în felul în care mă apuca de păr.

A doua zi după-amiază, Flora se întoarse de la Olin și ne găsi pe mine și pe Sully în camera noastră, întregul meu trup încă pulsând ca o vânătaie enormă.

– Îmi făceam griji pentru voi, fetelor, ne spuse, impecabilă în timp ce se așeză pe scaunul ei de birou. Amb, nu mi-ai spus că te duci la... acea petrecere.

Nu știam cine îi spusese despre *sex party* – aproape toată lumea fusese la *chestia lui Lauren*. Mi-am amintit frânturi din noaptea trecută, băiatul de la perete, cel de după care a tras pe nas o liniuță de cocaină de pe șoldul meu. Sully, învârtindu-se, gura ei atingând pe toată lumea.

– A fost doar o petrecere, i-am zis. Nimic de care să te îngrijorezi.

– A fost OK. Sully se întoarse. Mă așteptam la mai mult.

Mă lua cu amețea când vedeam că ceva ce părea atât de important pentru mine era un nimic pentru ea. Nu eram pe picior de egalitate. Dar fix când mă gândeam că ar trebui să rămân la lucruri mai simple, își puse brațul în jurul meu.

– Dar Amb a făcut să fie distractiv.

La câteva zile după *sex party*, când ne întorceam de la MoCon, Flora îmi spuse ceea ce deja știam că gândește.

– Nu mă înțelege greșit. Și-a așezat inimioara din aur la piept. Dar cred că Sloane o cam ia razna. Mi-e teamă că o să facă ceva nebunesc. Și tu la fel, dacă umbli cu ea.

– E în regulă. Amândouă suntem, m-am răstit.

Flora se dădu înapoi ca și când i-aș fi dat o palmă – avea un nivel scăzut de toleranță față de orice soi de conflict. Am aflat mai târziu că e posibil ca părinții ei să fi avut ceva de-a face cu asta – nu vorbea niciodată despre ei, poate pentru că nu voia să-mi dau seama că viața ei nu era de fapt un basm.

– Nu am vrut să sune așa, îmi spuse. Doar că am auzit povești despre ceea ce se întâmplă la petrecerile cu tipi beți. Nu vreau să ți se întâmple ceva rău.

– N-o să mi se întâmple nimic, i-am zis, mai încet. Știu să-mi port de grijă.

Brațul ei se strecură sub al meu, pielea ei fină și rece.

– Vreau să-ți găsești și tu un Kevin, îmi spuse. Știu că e pe undeva. Doar ai răbdare.

O parte din mine – acea parte insuflată în toate fetele, care spune că băiatul potrivit există pe undeva – voia să creadă acest lucru, pentru că era greu să te descotorosești de așteptări.

Dar eu nu-l așteptam pe Kevin al meu. În acea săptămână, mi-am tras-o din nou cu Hunter cel cu sula strâmbă și am furișat un alt băiat în

camera noastră pentru una mică, respirația lui fierbinte pălind în urechea mea, fără să-mi facă nici măcar un compliment, ce să mai zic de un orgasm? În frânturile scurte de conversație, le-am înlocuit numele cu *Buddy*, pentru că erau de unică folosință, precum prezervativele folosite pe care le înfășuram în hârtie igienică și le aruncam în coșul de gunoi din răchită de lângă patul meu.

„Ne mai vedem“ deveni replica pe care o recitam la sfârșit, monoton și cu plictiseală. Dar rar ne mai vedeam. Poate că eu eram de vină – la ușă, mâna mea ajungea prea aproape de mâinile lor, ca și cum voia să fie ținută. Corpul meu mă trăda în nenumărate feluri.

Mi-am propus să nu caut pe nimeni special, deși câteva dintre celelalte fete s-au cuplat, găsindu-și iubiți. Sully făcea mișto de ele.

– Iubiții sunt modul prin care universul ne ține din scurt, spuse. Altfel, suntem prea periculoase.

Am dat energic din cap în semn de aprobare.

Apoi, universul a decis să ridice miza.

Era modelul clasic de primă întâlnire, din care erau făcute comediile romantice siropoase pe care eu și Billie le adoram cândva. Intrasem în grabă în Olin ca să mă întâlnesc cu niște fete să învățăm și am scăpat una dintre cărțile pe care le căram. El o ridică pentru mine.

Părul scurt, cămașa încheiată, o bărbie de Superman. Părea mai în vârstă, poate un băiat dintr-o frăție din ultimul an, speram că DKE, nu Beta.

– Cred că asta e a ta, îmi zise.

– Scuze, i-am răspuns. Adică, mersi.

– Nici o problemă.

Dinți albi. De aproape, părea vag familiar. Poate îl văzusem la vreo petrecere. Putea să fie unul din cei doi tipi de la *sex party*, chipurile lor contopindu-se, și m-am simțit deodată îngrozită.

– Văd că-l ai pe John Donne, spuse. John Donne, îl știu. În sens biblic, practic. De fapt, îl studiez chiar acum.

– Și eu. Cuvintele s-au contopit. Evident. Dar eu nu îl știu așa de bine. De fapt, îmi e chiar greu să-l înțeleg.

Era o minciună. Ce era de înțeles despre un tip alb mort? Toți au un singur lucru în cap.

A zâmbit. Dinții îi străluceau. Momentul părea plin de posibilități.

– Se pare că ai nevoie de cunoștințele mele. O privire aruncată spre ceasul lui de mână, un cadran mare albastru, atașat de o curea din piele. Pot să-ți ofer cursul meu intensiv special.

Era o replică tâmpită – chiar arogantă, implicând faptul că aş fi avut nevoie de ceva de la el –, dar m-am trezit dând din cap, însetată după atenţia exclusivă a unui băiat, care nici măcar nu era pur sexuală. În loc să găsim un loc în Olin, l-am condus spre Foss Hill, trecând pe lângă arbori care îşi pierdeau frunzele ruginii.

– Mişto privelişte, spuse când am ajuns în vârful dealului şi ne-am aşezat jos.

Chiar era pasionat de John Donne, ceea ce era atât adorabil, cât şi cam sexy. Deşi eu, personal, îl uram pe John Donne, îmi plăcea orice tip care putea să fie atât de

entuziasmat de altceva decât bere şi ţaţe. Dacă putea să se încingă în felul ăla pentru John Donne, cine ştie

de ce altceva mai era capabil? Ar fi genul de iubit care te face să te simţi ca o egală, nu ca un bancomat.

– Ştii mai multe decât crezi, zise. Vântul îmi aruncă părul peste faţă, iar el mi-l dădu după ureche. Eşti mai inteligentă decât crezi. Probabil că nu ştii nici cât eşti de frumoasă.

Cuvântul *frumoasă* era cel de care m-am agăţat, trei silabe melodioase, propria lor muzică. Acela era momentul pe care aveam să mi-l amintesc, şi era un lucru atât de simplu. Ceilalţi băieţi cu care fusesem nu aveau obiceiul să aprecieze.

– John Donne a fost un romantic, spuse. A pierdut totul pentru femeia iubită.

Mi-am ţinut respiraţia. Urma să mă sărute şi aveam să-i permit asta. Deodată, Foss Hill părea ca un loc în care aş putea să mă îndrăgostesc. Deodată, în mod ridicol, voiam să fiu îndrăgostită. Degetul lui mare îmi atinse bărbia, o clipă, înainte ca el să se retragă şi să se uite la ceasul ăla idiot.

– La naiba! S-a scurs timpul. Dar dacă mai ai întrebări despre Donne, trimite-mi un e-mail. Nu mă deranjează.

Se aplecă spre mine şi îmi scrisese în caiet: *bigmac10@gmail.com*. Nu aveam de gând să las o adresă jalnică de e-mail să-l distrugă. Era genul de lucruri care puteau fi trecute cu vederea, poate chiar considerate drăguţe mai târziu.

– Mersi. Aşa voi face.

Imaginaţia mea o luă pe arătură, gonind departe, spre viitor. Mă va lăsa pe mine să aleg paleta de culori pentru nunta noastră. Îi va spune organizatorului: „Dă-i orice doreşte“. Voi insista să avem bujori, flori mari şi albe care să stea ascunse, în aşteptare, ca nişte globuri voluminoase şi frumoase, până ce vor fi gata să-şi deschidă capetele ca nişte morişti. Voi insista că am deja tot ce îmi doresc.

I-am scris lui Billie imediat. „Cred că am cunoscut pe cineva.“ Corpul meu vibra ca un cablu sub tensiune, alimentat de cuvântul *frumoasă*. M-am oprit să iau prânzul la MoCon și până și salata mea groaznică avea cumva un gust mai bun. Billie nu răspunsese până ce am ajuns înapoi la Butts C și aveam nevoie de o reacție. Atunci am realizat că nu îi știam numele. Cumva, nu îl întrebasesm deloc cum îl cheamă, și nici el pe mine. Mi-am revenit repede după acea înțepătură provocată de dezamăgire. Aveam adresa lui de e-mail – doar uitasem să ne prezentăm.

Auzeam râsul Florei răsunând din camera noastră în izbucniri stridente, exagerate, ca de fetișcană, și am decis că îi voi spune, pentru că exact de energia ei aveam nevoie.

Stătea pe pat, în halatul ei de baie roz pufos pe care îl purta atunci când îi era frig. Dar nu era singură. El stătea lângă ea, băiatul misterios, băiatul *meu* misterios, băiatul care îmi zise că sunt *frumoasă* și, preț de o clipă, nu mi-am dat seama cum știa unde stau, de ce stătea pe patul Florei și de ce ea nu avea nici o problemă în legătură cu asta.

– Amb. Îmi făcu semn să intru. Iată-te. Vreau să-l cunoști pe Kevin. A venit și m-a luat complet prin surprindere, îți vine să crezi?

Se întoarse spre mine și am zărit o urmă de șoc pe chipul lui, dar numai o clipă.

– Bună, am zis.

Pentru o fracțiune de secundă, m-am gândit să spun ceva de genul „Ne-am cunoscut deja“. Dar nu am făcut-o.

Nici el.

– Eu sunt Kevin. Vocea lui era diferită de cea a băiatului de pe deal. Mai gravă, de parcă era altă persoană. Încântat de cunoștință.

– De asemenea, am reușit să-i răspund.

Kevin. De asta îmi păruse vag familiar, chiar dacă nu arăta ca în poză. Părul îi era mai scurt, tenul palid nu mai era distrus de acnee. Era un mincinos, la fel ca Matt. La fel ca toți băieții.

Sully decise să apară lângă mine în acel moment – lăsasem ușa întredeschisă.

– Cine-i ăsta? Întrebă, intrând lejer. Nu înveți aici, că te-aș fi cunoscut deja.

– E iubitul meu, Kevin, răspunse Flora, luându-l de mână. Detestam cum suna cuvântul *iubit* rostit de gura ei, cum se umfla ca un balon. Ea ar fi genul care

ar spune *logodnic* și *soț* cu prea multă pasiune. Kevin, ea e Sloane.

– De fapt, Sully. Se aplecă să-l sărute pe obraz, salutul ei obișnuit, apoi se întoarse spre mine. Vino la mine să ne pregătim împreună.

Tot ce am putut să fac a fost să dau din cap afirmativ.

– Deci ea e Amb, spuse Kevin după ce plecă Sully. Am auzit multe lucruri bune despre tine.

I-am căutat chipul cu privirea până am văzut-o – acea licărire din ochii lui, rugându-mă să păstrez tăcerea.

– Și eu despre tine, i-am răspuns.

Flora voia să-l întâlnesc pe Kevin al meu, dar asta nu se întâmplă niciodată. L-am întâlnit pe al ei.

9. ACUM

Către: Ambrosia Wellington a.wellington@wesleyan.edu

De la: Comitetul Alumni Wesleyan reunion.classof2007@gmail.com

Subiect: Reuniunea Promoției 2007

Dragă Ambrosia Wellington,

Vineri este ziua înscrierii! Aruncă o privire asupra programului oficial pentru weekend aici, ca să nu ratezi nimic. Când te înregistrezi la Usdan, vei putea să-ți ridici tichetele de masă, itinerariul și cartelele de acces pentru camera de cămin.

Abia așteptăm să ne vedem la începutul a ceea ce se așteaptă a fi un weekend de neuitat.

Cu stimă,
Comitetul Alumni

Am vrut să mă retrag de la Wesleyan în primul an. Aș fi putut să o iau de la capăt la o școală diferită, sau chiar să mă alătur lui Billie la Universitatea Miami. Dar ar fi părut dubios. Așa că am rămas acolo și mi-am lăsat notele să scadă până când media mea a ajuns să mă pună în pericolul de a fi exmatriculată dacă nu o îndreptam. Până în anul al doilea, mi-am regăsit concentrarea și m-am dedicat motivului inițial pentru care mă înscriisesem la Wesleyan – teatrul, nu băieții – și m-am simțit ca o idioată pentru că mi-am permis să deviez atât de mult de la scopul meu. Numai că, atunci când a venit timpul să-mi aleg specializarea, nu îndeplineam condițiile necesare și nici nu aveam motivația pentru a face asta.

– Mi-am dat seama că actoria nu e de mine, le-am spus lui Hadley și Heather, în loc să le zic adevărul.

Știau despre Căminul Groazei, dar fie nu dădeau crezare zvonurile, fie stăteau prea comode în bula lor de student-atlet ca să le pese.

Și mai era un motiv pentru care am rămas. *E!* nu se mai întorcea – știam asta –, dar poate că Sully putea.

Dar acum, întoarsă în Middletown, cu Adrian care parca mașina noastră închiriată în parcare V de pe Vine Street, îmi doream să mă fi transferat oriunde altundeva. Nu aș mai fi simțit ghemul ăsta în stomac, care îmi apăsa măruntaiele. „De ce acum?” Mă tot întrebam. „De ce zece ani?”

– Mișto, spune Adrian când intrăm în campus prin spatele sălii Nics și mergem spre vârful Foss Hill. Locul ăsta îmi creează o stare bună. Dacă m-aș fi înscris aici, cu siguranță aș fi fost motivat să termin școala.

Îmi dau ochii peste cap în spatele ochelarilor de soare. Uneori se poartă ca și cum are vreo însignă de onoare pentru faptul că a renunțat la școală. Dacă își va publica vreodată romanul – dacă reușește vreodată să-l înceapă, darămite să-l și termine –, va spune tuturor că nici măcar nu a făcut facultatea, insinuând că este prea talentat ca să aibă nevoie de așa ceva.

– Mda, răspund. Totul e mișto pe aici.

Campusul forfotește de oameni. Mai multe reuniuni de promoție au loc în acest weekend, plus ceremonia de absolvire de duminică. Îi privesc pe absolvenți cu părinții lor, făcând poze Observatorului Van Vleck și panoramei campusului de pe Foss Hill, ca niște turiști. Mă holbez la mulțimea leneșă de fete și mă întreb care dintre ele a făcut cel mai rău lucru și care s-a chinuit să țină pasul.

Foss Hill oferă o priveliște neîngrădită asupra Andrus Field, cu spatele clădirii Olin învăluit în umbră. Olin a fost mereu clădirea mea preferată din campus, maiestuoasă și mândră. M-am întrebat de nenumărate ori ce s-ar fi întâmplat dacă nu aș fi fost acolo în ziua în care l-am cunoscut pe Kevin.

– De acolo te uitai la meciurile de fotbal? întreabă Adrian.

E o întrebare serioasă, însă doar râd.

– Fotbalul nu era cine știe ce, răspund.

„Noi jucam alte jocuri.“

– Deci, unde erau căminele? spune Adrian. Încă sunt ofticat că nu putem sta acolo. Justin mi-a spus că și-au luat toți camere. Presupun că nu îți pot repartiza colegi de cameră, dar încearcă să te pună lângă persoane pe care le cunoști.

– Păcat că n-a mers, îi zic. O să-ți fac un tur complet mai târziu.

Îl conduc pe Adrian în Usdan. Lumea se perindă peste tot, adunată în grupulețe. Mă aștept să mă recunoască. Unii s-au întors împotriva mea după ce s-a întâmplat, au sărit cu toții la gâtul meu pe topicul AW de pe CCA – Comitetul Confesiunilor Anonime, unde micile bârfe au generat un adevărat câmp de luptă. Unii au jurat că era vina mea, cumva, sau chiar că eu am făcut-o. Alții doar știu că am făcut ceva.

Stăm la rând să ne înscriem. Tara Rollins e în partea cealaltă a holului, cu părul ei strâns într-o coadă împletită, ca de lăptăreasă, care nu-i stă bine. Îmi scot telefonul din poșetă și le trimit un mesaj lui Hadley și Heather. „Ați ajuns, fetelor?“

– Ambrosia!

Mă întorc. Bineînțeles că nu e Sully – nu m-ar striga niciodată pe numele întreg. E Lauren. În al doilea semestru din primul an a răspândit un zvon despre ce am făcut la Petrecerea Dublurilor. Nu mi-am mai

petrecut timpul cu ea de atunci, dar iat-o acum, apropiindu-se pentru o îmbrățișare.

– Hei! Lauren! Mă bucur să te văd.

Mă surprinde cât de ușor capătă vocea mea tonalitatea falsă pe care am cultivat-o aici.

Se dă înapoi, iar zâmbetul ei era mai larg decât fusese vreodată pe atunci. Și ea se preface.

– Chiar mă gândeam la tine și mă întrebam ce mai faci. Parcă ți-am trimis invitație în grupul pe care l-am făcut pe Facebook, dar poate nu ai primit-o.

„Poate nu ai trimis-o.“ Dau din umeri, amintindu-mi de weekendul din Hamptons și non-invitația mea. Puterea lui Lauren a fost întotdeauna excluziunea, unealta ei fiind o daltă cu care dădea formă grupului și îndepărta surplusul. Că tot veni vorba – a pus destul de multe kilograme pe ea de când am văzut-o ultima oară și mi-am permis să mă infatuez pentru asta.

– El e soțul meu, Adrian.

Dă mâna cu ea cu înflăcărare. Adrian pune preț pe primele impresii. O fi citit pe undeva că o strângere fermă de mână va face pe toată lumea să te placă.

– Bună, zice el. E așa mișto să mai cunosc din prietenii lui Amb!

Din fericire, Lauren nu îl corectează.

– Încântată de cunoștință, Adrian. Ar trebui să-mi găsesc soțul. L-am cunoscut aici, de fapt, spune, întorcându-se către mine. Deși, eram doar prieteni. Îl mai ții minte pe Jonah Belford?

– Nu cred. Dar asta-i grozav.

Mi-l amintesc pe Jonah Belford sau, mai degrabă, îmi amintesc noaptea pe care am petrecut-o împreună în anul al doilea, amândoi beți crișă la o petrecere în pielea goală de la WestCo. Mă așteptasem să o văd pe Sully acolo – nu obișnuia să rateze vreodată vreun eveniment în care codul vestimentar era fără haine – dar, în schimb, l-am găsit pe Jonah, sau el m-a găsit pe mine, și mi-a spus că am un corp grozav. Am ajuns în camera lui, unde m-a întrebat despre Căminul Groazei când încă era în mine. „Hai, măi. E adevărat?“ mormăi. „Poți să-mi spui.“

– Da, o ducem bine, spune Lauren. Voi cum v-ați cunoscut?

Adrian trage adânc aer în piept, gata să mulțumească internetului, dar îl întrerup.

– E o poveste lungă. Poate stăm de vorbă mai încolo.

Nu mai suport prefăcătoria lui Lauren – comportamentul drăguț îi vine la fel de rău cum îmi venea și mie. Din fericire, aproape că e rândul

nostru să ne înscriem și să ne alegem itinerariul și ecusoanele pe care nu am de gând să le port.

– Desigur, spune Lauren. Sunt sigură că ne vom vedea des. A, stai așa, trebuie să-ți arăt copiii. Avem trei. Și nu m-am gândit niciodată că o să vreau vreunul. Își scoate telefonul și glisează printre poze. Trei capete blonde, fiecare puțin mai mic decât cel de alături. Întreăștia mici și servicii, jur că toată ziua rezolv problemele altora.

– Cu ce te ocupi? Întreabă Adrian.

Joacă după cum îi cântă ea – îi oferă un motiv pentru a se lăuda. Știu deja cu ce se ocupă Lauren, pentru că am spionat-o pe Facebook cu ani în urmă. E psiholog în Brooklin. Scrie *Dr.* în fața numelui ei. Gândul ca Lauren să intre în mintea cuiva e de ajuns să-mi facă pielea de găină.

– Sunt psiholog, spune Lauren. Lucrez mai mult cu copiii.

Cuvântul *copiii* îmi atrage atenția. Țasta era visul Florei. Lauren a fost mereu atrasă de Flora. Poate pentru că Flora o făcea să se simtă specială, cum nimeni altcineva nu o făcea.

– Foarte tare, zice Adrian. Iubesc copiii. Abia aștept să fiu tată.

Mi-aș dori să se oprească din vorbit.

– Să sperăm că în curând, răspunde Lauren apăsător. De parcă problema – desigur, a găsit o problemă – e la mine. Vreau să-mi iau apărarea, să *ne* iau apărarea, dar nu îmi acordă șansa asta. Aproape că am uitat. Ghici cine-i aici?

„Nu spune numele ei“, vreau să-i cer, dar nici măcar nu sunt sigură la care *ea* mă refer.

– Cine?

– Ella. Adică, știam că vine, dar stai să o vezi. Arată incredibil. Și Gemma, se pare că a apărut într-un episod din *Anatomia lui Grey*. Nu e minunat?

Dau din cap.

– Minunat.

Lauren mă calcă pe nervi pentru că poate. Pentru că știe că Gemma a absolvit specializarea de teatru, iar eu, nu.

Mă îndrept spre doamna de la masa pliantă din fața noastră.

– Ambrosia și Adrian Turner, spun.

– Ambrosia. Ce nume frumos! A, iată-te. Ești în Sala Nicolson. Poftim cartelele de acces, pachetul de bun-venit, tichetele de masă și programul actualizat pentru acest weekend. Nu uitați să vă scrieți numele pe ecusoane.

– Nu. Nu suntem în Nics, îi zic. Noi stăm la un hotel.

Se uită pe foaia de pe masă, cu fruntea încrețită.

– Nu după cum scrie aici, draguță.

Îmi frec mâinile de blugi.

– Trebuie să fie vreo greșeală.

Doamna râde.

– Cu un nume ca al tău, mă îndoiesc că se fac multe greșeli.

Adrian deja se întinde după cartelele de acces.

– Super. Putem să anulăm rezervarea, iubito. Probabil ai rezervat loc în campus și ai uitat.

Asta-i chestia cu Adrian. Nici nu s-a gândit că nu spuneam adevărul când i-am zis că toate locurile erau ocupate la cămine. La fel cum nu-și dă seama că mint acum.

– Eu nu..., dau să zic, dar deja se face coadă în spatele nostru, iar Lauren stă și privește amuzată. Bine. Hai să mergem.

Nics nu este Căminul Groazei. Am locuit aici în anul al doilea și am apreciat faptul că exista o ușă în interior, între mine și colega mea de cameră, o roșcată pe nume Veronica, una care nu purta decât tricouri rock, chipul lui Jim Morrison întins peste sânii ei, și striga pe toată lumea „frate“. Nu mi s-a întâmplat nimic memorabil acolo, dar, deodată, e prea mult. Mă întorc, căutând un colțșor liber, o strategie de scăpare, și atunci dau nas în nas cu persoana pe care chiar nu voiam să o văd.

Flora Banning nu îmi spune o vorbă. Gura ei e arcuită în sus, chipul ca de porțelan, părul e același blond platinat, împins de pe frunte cu o bentiță.

– Nu te-ai schimbat deloc, șoptesc, destul de încet încât nici Adrian să nu audă.

– Ești bine, Amb? întreabă el. Ar trebui să mergem să ne luăm lucrurile și să despachetăm.

Am gâtul uscat. Parcă e o competiție între mine și Flora, care clipește prima, iar cum ea nu are de gând să întoarcă privirea, în final, fac eu asta.

– Sunt bine, reușesc să spun, luându-l de mână. Hai să plecăm de aici.

Când mă întorc, Flora ne privește. Mă privește.

10. ATUNCI

Am sunat-o pe Billie a doua zi, după ce a plecat Kevin acasă. Voiam să aud povestea spusă cu voce tare, așa cum ar fi trebuit să decurgă. În care am întâlnit un băiat la bibliotecă, iar el îmi spuse că sunt frumoasă. Billie ar înțelege.

Nu am menționat numele lui Kevin sau ce se întâmplă după Foss Hill. Nu am menționat ce am găsit în cameră, seara trecută târziu, după ce am petrecut cu Sully. Așternuturile care foșneau și râsetele înăbușite, grămada aceea mișcătoare, formată din corpul Florei împreună cu acela al lui Kevin. Nu am menționat faptul că nu puteam să-mi scot imaginea lor din cap, împlețiți ca o coadă înmuiată în apă.

– Deci, cum o să-l găsești acum? întrebă Billie. L-ai cunoscut cu un motiv și trebuie să-l întâlnești din nou.

Optimismul ei era contrastant, opusul lui Sully.

– Nu știu, am spus. Am adresa lui de e-mail. Sau poate voi da iar nas în nas cu el.

Când am privit în sus, Flora stătea în ușa camerei noastre, ținând două câni. Câni adevărate, nu paharele de hârtie pe care le aducea de obicei de la cantină, ca să-și facă ciocolata caldă vegană în ele. Un vârful alb de beza se zărea ca un mic Everest într-una din câni.

Nu știam cât apucă să audă. Dar continua să zâmbească – *zâmbea* mereu –, iar când mi-am pus jos telefonul, se așeză pe patul meu și îmi dădu cana cu bezeaua.

– Ce-i asta? am întrebat.

– Ciocolată caldă. Mă gândeam să avem câni asortate. Pe a mea scrie „Cea mai bună“, iar pe a ta, „Prietenă“. Deși, dacă o vrei pe cea cu „Cea mai bună“, poți să o iei. Ți-am dat-o pe cea cu „Prietenă“ pentru că e cea cu bezeaua. Eu nu pot mânca, din cauza gelatinei.

– Foarte drăguț, am spus.

Nici măcar nu eram atât de apropiate. Vorbeam despre surorile noastre, ea vorbea despre iubitul ei, mă întreba despre Matt, iar eu mințeam. Mâncam împreună uneori și dormeam la distanță de un metru și jumătate una față de cealaltă, și îmi vopsea unghiile, și îmi împletea părul. Dar nu aveam cu ea ceea ce aveam cu Sully. Pasiunea, înflăcărarea. Cana nu era un cadou. Era un mod prin care Flora să mă țină sub stăpânirea ei, să bifeze *cea mai bună prietenă de la facultate* pe lista pe care și-o făcu în căpșorul ei aglomerat. Mă întrebam „De ce eu?“, dacă era pur și simplu din cauza proximității, sau din alt motiv.

– Ai stat afară până târziu? Nu te-am auzit intrând.

Obrajii ei erau roz-bombon.

– Am încercat să nu fac zgomot. Am luat o înghițitură care mi-a ars gura, întrebându-mă cum ar reacționa dacă i-aș spune să nu-mi mai țină socoteala de câte ori ies seara. N-am vrut să te trezesc.

I-am privit chipul, căutând o urmă de stânjeneală – că îi auzisem pe ea și Kevin făcând sex.

– Deja îmi e dor de el. Se lăasă cu spatele pe perna mea, cocul ei strivindu-se de perete. Dar mă simt așa de ușurată că a venit! E greu să stăm departe unul de celălalt, oricât aș crede că vom reuși să trecem peste asta. Uneori mă îngrijorează ce face când nu e cu mine.

– E normal, am zis.

Poate că modul Florei de a fi *drăgușă* era ca un dispozitiv de urmărire, apăsând în conștiința lui Kevin atunci când ea îl simțea că dă târcoale altora. Priveam cum îmi plutea bezeaua uriașă în ciocolata caldă și m-am împotrivit impulsului subit de a o scufunda.

– Nu știu. Poate sunt paranoică. Luă o înghițitură din cana ei. Însă clar că a fost ca vorba aia, celor ce duc mai mult dorul le pare mai dulce odorul, înțelegi?

Am dat din cap, dar nu înțelegeam. Nu am părut niciodată mai dulce cuiva după o perioadă de absență. Fusesem părăsită de iubitul meu din clasa a noua, Wesley, când am plecat într-o tabără de vară pentru artele spectacolului în Newark. Wesley mă sărutase cu pasiune și îmi spusese că avea să înnebunească de dorul meu, dar când m-am întors și am sărit peste noaptea de

filme *Kunkel Park After Dark* ca să-i fac o surpriză la el

acasă, s-a holbat în gol din siguranța holului de la intrare și mi-a spus că el a crezut că ne hotărâserăm să fim doar prieteni.

– Se întoarce de Halloween, spuse. Vreau să purtăm costumații de cuplu. Scarlett O'Hara și Rhett Butler.

Am pus informația deoparte. Aveam șansa să-l văd din nou.

– Sună distractiv, am zis. Am uitat de Halloween.

– E preferatul meu, spuse Flora, băgându-și picioarele în papucii de casă. Ador să mă costumez și să fiu altcineva.

Acea remarcă îmi intensifică starea de spirit, îmi făcu spatele să se zbârlească precum al unui animal. Flora avea totul, inclusiv îndrăzneala de a vrea să fie altcineva.

– Poate tu și Sloane ne puteți duce la o petrecere de Halloween, adaugă ea. Vreau să-mi cunoască Kevin prietenii. Iar tu ești prietena mea, știi?

Ciocolata caldă era prea dulce, iar eu nu eram prietena Florei. Era prea multă responsabilitate. Nu aveam nevoie de o prietenă ca Flora, față de

care m-aș simți mereu oarecum inferioară în sinea mea, care mi-ar impune un standard pe care nu l-aș atinge niciodată.

– Da, am răspuns încet. Știu.

Nu aveam de gând să îi trimit vreun e-mail lui Kevin. Cumva, era satisfăcător să știu numai eu că nu era un sfânt, așa cum îl făcea Flora să pară. Dacă ar fi fost, nu mi-ar fi dat adresa lui de e-mail. Ar fi recunoscut în fața Florei că ne cunoscuserăm. Mai degrabă, nu ne-am fi cunoscut deloc și, cu siguranță, nu și-ar fi petrecut timpul cu mine pe Foss Hill, timp care, în mintea mea, devenea din ce în ce mai difuz cu fiecare oră care trecea.

În timp ce porția mea de realitate cu Kevin dispărea, ziua pe care Flora o petrecuse cu el era disecată până la cel mai mic detaliu, din nou și din nou.

– A, am uitat să-ți zic ce mi-a zis Kevin, exclamă ea în MoCon. Nici nu așteptă să o întreb, că se și puse să-mi expună o serie de informații drăgălașe. A spus că păstrează o poză cu mine pe noptieră ca să fiu ultimul lucru pe care-l vede înainte de culcare.

Era o țepușă care mă străpungea, care îmi amintea că eu nu aveam pe nimeni. Am încercat să ignor sentimentul. Dar ea continuă.

– Kevin privește stelele noaptea și își pune o dorință pentru mine. El zice că în felul ăsta se simte mai aproape de mine.

Voiam să-i spun să-și țină gura cu Kevin al ei. Nu puteam nici să mă uit la acel zâmbet al ei tot mai larg și la obrajii ei îmbujorați, imaginea fericirii. Mă simțisem și eu așa odată – mi-am amintit cum își dădea Billie ochii peste cap și îmi spunea în glumă că eram *insuportabilă* când eu și Matt eram împreună.

Poate că de asta m-am trezit în fața laptopului la trei zile după vizita lui Kevin, cu vorbele lui – *frumoasă* – doar ca un ecou îndepărtat în mintea mea. Aveam să împung acea legătură despre care Flora nu mai tăcea, până când, în mod previzibil, va ceda. Spusese ceva de care mă agățasem. „Uneori mă îngrijorează ce face când nu e cu mine.” Ar fi trebuit s-o îngrijoreze. Era iresponsabil să ai încredere în oameni așa cum avea Flora.

Am folosit pagina de Wikipedia a lui John Donne pentru a compune un mesaj care să mă facă să par inteligentă fără strădanie, dar totuși degajată. „Hei, sunt Amb! Mulțumesc din nou pentru ajutorul cu eseul – am luat 10!” Am presărat referiri către opera lui John Donne prin tot mesajul, replici inteligente pe care Kevin le-ar aprecia. Apoi am apăsă butonul de trimitere.

Îi luă două zile să-mi răspundă. Două zile în care mi-am verificat e-mailul non-stop, cu o curiozitate morbidă, să văd dacă laptopul meu avea să-mi ofere ceva de la *bigmac10*. După ce m-am întors vineri de la cina de la Summerfields cu Sully și Gemma, era acolo.

„Hei, Amb, a fost grozav sa te intalnesc. JD e specialitatea mea. Sunt sigur ca ai facut un eseu demential – imi dau seama, esti super desteapta.“

Nu o menționează pe Flora. Eram *super deșteaptă*, dar nu flirta prin acel mesaj.

Puteam alege să nu-i scriu înapoi. Dar acum eram implicată. Voiam să văd cât de departe va merge, cât de mult va dezvălui despre el printr-un ecran de computer.

I-am scris înapoi, dar de data asta nu l-am mai adus în discuție pe prietenul nostru comun, John Donne. M-am plâns de cursul de introducere în dramaturgie și de profesorul Ogden, cu ochii lui răutăcioși. I-am spus că vreau să fiu actriță. Îl testam, să văd ce mi-ar spune el în schimb. O urmărisem pe Sully interacționând cu destui băieți încât să-i învăț metodele. Îi trata ca pe niște tranzacții. Dă-le puțin – apleacă-te spre ei, râzi la o glumă, lasă breteaua sutienului să-ți alunece pe umărul gol. Primește mult înapoi. Când era vorba de Sully, câștigurile nu se diminuau niciodată.

Îmi răspunse aproape imediat. Mi l-am imaginat aplecat deasupra tastaturii. Patul lui era cam prea mic pentru el, prea plin de el.

„Profii slabi sunt naspa. Al tau pare sa fie un nesimtit. Cum e sa te specializezi in teatru? Suna destul de misto. Mi te imaginez ca actrita – ai si infatisarea potrivita. Eu sunt la Drept, dar mi-as fi dorit sa fac ceva mai ca lumea in viata. Totusi, nu cred ca parintilor mei le-ar placea prea mult ideea, ei sunt cei care platesc pentru tot. lol“

Am ignorat acel *lol*. Uram limbajul de mesagerie, absența propozițiilor întregi, abrevierile. Aveam sub pat, acasă, în Pennington, o cutie cu scrisori pe care bunicul Wellington i le scrisese bunicii mele când era în armată. Viață și moarte, urgență, toate reieșind din scrisul lui de mână dezordonat. „Iubita mea“, îi spunea. Am ignorat acel *lol* deoarece Kevin se încrezuse în mine. Mă îndoiam că Flora îi oferea eliberare. Ea îl prindea în capcana aripilor ei gigantice de înger, îi înăbușea latura întunecată.

Am devenit mai îndrăzneță. „A trebuit să mă cert cu ai mei ca să mă lase să vin aici. Dar mi-am dat seama că trebuie să lupt pentru lucrurile pe care le vreau. Nu pot aștepta să vină ele la mine.“

Fix după ce am trimis mesajul, m-am gândit că am cam întrecut măsura. Era clar că îl ademeneam, că îl atrăgeam spre o limită pe care el

nu ar încălca-o.

Dar răspunsul lui sosi repede. Era vineri seară. Nu trebuia să fie pe undeva? Eu trebuia să mă întâlnesc cu Sully mai târziu – avea loc un concert la Eclectic. Deodată, ideea de a-mi părăsi camera părea obositoare. Kevin îmi oferea mai multă atenție decât ar fi făcut-o oricine de la Eclectic. Trecuse atât de mult timp de când un băiat mă ascultase cu adevărat!

„Stai sa ghicesc. Si u esti cea mai mica dintre frati. Cei mai mici sunt mereu dispusi sa faca orice e nevoie (iar eu nu-s o exceptie ;)“

Flirta cu mine – sunt sigură. Am scos unul dintre caietele cu spirală pe care le foloseam la cursuri și mi-am notat, într-o listă cu liniuțe, „Cel mai mic dintre frați. Drept.“

„Sora mea, Toni, e cu doi ani mai mare decât mine. Ea a primit nasul frumos și inteligența pentru științe.“

Era riscant să-mi scot în evidență propriile neajunsuri. Voiam să scot acel e-mail înapoi din neantul în care l-am trimis. Aș fi doar o altă fată pentru el, nesigură și obsedată de aspectul fizic. Trebuia să fiu altcineva.

„Nu fi asa dura cu tine. Ai un nas grozav. De fapt, toata fata ta e minunata“

Practic mă înecam cu saliva care mi se aduna în gură. Se gândea la mine chiar acum. Poate că mâna lui își croia drum în pantaloni. Eu dețineam puterea.

Înainte să apuc să mă gândesc la o replică – sub presiunea de a o face să sune atât isteață, cât și încrezătoare, să par conștientă de mine însămi, dar oarecum auto-denigrantă –, Flora dădu buzna peste mine. Vorbea la telefon și râdea, cu râsul pe care îl are cu Kevin, dulce, de fetișcană.

– Deci ai luat prânzul cu Adam, spuse în telefon, apoi se uită la mine cu un zâmbet spășit.

M-am întrebat de cât timp vorbeau la telefon, el purtând conversații cu amândouă. Ea monitoriza și cu cine a luat el masa, să fie sigură că știe unde e.

Am tastat un răspuns care era pur și real. Nu mi-o imaginam pe Flora exprimându-și temerile în felul ăsta.

„Uneori mă simt de parcă toată lumea se așteaptă ca eu să fiu altcineva. Nimeni nu mă întreabă cine sunt de fapt. Nimeni din viața mea nu încearcă așa cum o fac eu. Poate că așa e și în cazul tău. Așa că spune-mi ce vrei tu, cu adevărat, să faci cu viața ta.“

Însemna ceva dacă îmi răspundea în timp ce era la telefon cu Flora. Aveam nevoie de asta, de victoria asupra unei fete care e mai bună decât mine. Cu cât așteptam mai mult, cu atât mă simțeam mai proastă. Eu

cream un basm în mintea mea, încercând să înalț un întreg palat când nici măcar nu aveam destul cât să construiesc o colibă de paie.

Apoi sosi răspunsul lui, iar așteptarea merită.

„Povestea obisnuita, tata voia ca eu si Thomas sa devenim avocati ca el si sa facem o multime de bani si sa cumparam case mari si sa avem fiecare cativa copii. Thomas a fost de acord, pentru ca el vrea sa fie bogat. Eu doar vreau pe cineva care sa ma inteleaga. Poti sa tii un secret? Sunt mai interesat de scris si de poezie. Uneori cred ca ar trebui sa fiu scriitor, dar apoi ma conving singur ca mai bine nu.“

Întregul meu corp vibra, electrizat. Nu era un secret cât era o mânășă aruncată ușor spre mine, ca să vadă ce aş răspunde. Mi-am ales cuvintele cu grijă.

„Ar trebui să o faci, clar. Ce te reține? Pur și simplu, începe să scrii în timpul liber. Pun pariu că ești super-talentat.“

„Lol. Esti prea draguța. Alta problema e ca nu stiu despre ce sa scriu. Viata mea e ca un fel de roata si uneori o urasc si vreau doar sa scap din ea, dar nu stiu cum“

Voia să fie înțeles, să fie văzut așa cum este. Am început să mă simt ca și cum Kevin mă vedea cu adevărat, cumva. Și nu exista alinare mai mare decât faptul că știam că nu sunt invizibilă.

„Te înțeleg. Poate că asta sună ciudat, dar simt că ne înțelegem unul pe celălalt. Poți vorbi cu mine oricând simți că ai nevoie de o evadare.“

Când nu-mi răspunse, mi-am ros unghiile până la carne. Eram nemiloasă. Am ros până a început să doară, până când suprafața moale de sub unghii era expusă în toată gloria ei, iritată, roșie.

Discuția telefonică a Florei continua. Stăteam pe întuneric, în pat, câte un chicot spărgând monotonia trăncănelii ei neîntrerupte. Nervii mi se adunau ca un ghem mare și fierbinte în stomac. Credea că lumea îi datora un Kevin, motiv pentru care ea nu îl merita.

Mi-am reîmprospătat cutia poștală de cel puțin zece ori. Aproape că mi-am trântit laptopul pe podea în încercarea de a-l ține bine când, în sfârșit, sosi un mesaj. Răspunsul lui Kevin era confirmarea de care aveam nevoie. „Aveam dreptate cand te-am intalnit. Iesti diferita. Cred ca ne putem ajuta unul pe celalalt, dar hai sa pastram asta intre noi deocamdata ok? Alte persoane nu ar intelege.“

„Iesti diferita“. I-am ignorat greșelile. Se grăbea să-și transpună realitatea în cuvinte, și putea fi iertat pentru asta. Știam exact la ce se referă cu ultima parte. Nu voia ca Flora să știe. Mă trecu un fior. Lucrul ăsta era exclusiv al nostru.

Când mi-am dat seama cât era ceasul, mi-am pus laptopul deoparte și i-am făcut cu mâna Florei, care încă vorbea la telefon. Apoi am bătut la ușa

lui Sully.

– Intră, țipă ea, acoperind muzica. Ai întârziat, spuse din poziția ei de pe pat, unde ședea turcește, purtând un maiou fără sutien.

– Scuze. Am încercat să mai fac câte ceva înainte.

Am închis ușa după mine.

– Mă rog. Sully mă privi cu ochi critici. Care-i treaba cu părul tău, tocmai ți-ai tras-o?

Am dat din cap.

– Nu. Doar că am fost prea ocupată ca să-l mai îndrept.

Nu-mi dădeam seama după expresia ei dacă era amuzată sau dezgustată.

– Te porți ciudat în seara asta, țipă ea mai târziu, când ne zbânțuiam pe o copie a unei melodii rock, cu trupuri lovindu-se unele de altele în jurul nostru.

Niște băieți alternau între a se holba și a arăta cu degetul spre noi, de parcă noi eram altă specie. Ei nu mă vedeau pe mine, ci doar întinderea pielii mele acoperite de sudoare.

– Știu, i-am răspuns. Scuze. Doar am multe pe cap.

– Să nu-mi spui că-i vorba de vreun tip, o trânti, strângându-mă de încheietura mâinii. Pentru că nu merită să distrugi totul pentru ei.

– Nu.

Nu eram pregătită să-l aduc pe Kevin în discuție și, oricum, am rămas fixată pe cuvântul *totul*, pe care l-a pronunțat apăsător, un pumnal neașteptat de vulnerabilitate, și, în același timp, pe faptul că îmi asiguraseram, în sfârșit, o deschidere.

– Bun, spuse, sprijinindu-și obrazul pe umărul meu.

Nu m-am gândit cât de periculos era faptul că existența noastră era fondată pe baza temerii ei bine ascunse. Că nu avea nimic de pierdut până să-i fie teamă să nu mă piardă pe mine.

11. ACUM

Către: Ambrosia Wellington a.wellington@wesleyan.edu

De la: Comitetul Alumnii Wesleyan reunion.classof2007@gmail.com

Subiect: Reuniunea Promoției 2007

Dragă Ambrosia Wellington,

Acum că te-ai întors, vechile camere de cămin par un loc numai bun pentru a începe festivitățile. Îți amintești ce dezmăț era? Cu toții am luat-o puțin razna pe atunci. Hai să vedem cine mai poate petrece ca și când nu ar exista consecințele!

Cu stimă,
Comitetul Alumnii

Stăm într-o cameră dublă cu perete despărțitor, la fel cum am stat cu Veronica în anul al doilea. Le scriu lui Hadley și Heather, să le întreb în ce cămin stau ele, dar nu-mi răspunde nici una.

Imediat ce ajungem în camera noastră, Adrian mă lipește de ușa. Îl sărut și eu, dar nu-mi închid ochii. Și așa observ că ușa care duce spre a doua cameră e întredeschisă.

Îmi trec mâinile peste umerii lui Adrian și mă strecor pe lângă el, împingând mai mult ușa. Văd geamantanul pe roți, cu model în carouri alb-negru, din fața patului. A mai fost cineva aici. Mai stă cineva cu noi.

Adrian își strecoară capul pe ușa, după mine.

– Se pare că avem coleg de cameră.

– Credeam că Wesleyan nu repartizează colegi de cameră, șoptesc, dar ar fi trebuit să mă aștept la asta. Mă întorc spre Adrian, corpul meu devenind imediat fierbinte și transpirat. Nu mă simt bine, deodată. Poate ar trebui să plecăm.

Adrian mă sărută în creștetul capului.

– Cred că doar ai emoții. Dar nu ai de ce. Arăți grozav. Își trece buzele de-a lungul gâtului meu. Nu putem pleca. Nici măcar nu a început.

„Exact“, vreau să-i spun.

Ușa care dă spre hol se deschide cu un zgomot și iat-o, exact așa cum mi-o amintesc. Sully.

Părul ei este tot lung și e slabă ca o adolescentă în blugii ei închise la culoare și în maiou. Sprâncenele ei sunt dungile groase care-i sunt specifice, iar buzele îi sunt arcuite într-un rânjete etern. Are tupeul să pară șocată, cu ochii mari, de parcă ar fi la fel de surprinsă ca mine pentru că ne aflăm în aceeași cameră. Se reazemă de tocul ușii, târșându-și botinele.

– Deci tu l-ai trimis.

Cel mai tulburător este să o aud vorbind. Am uitat cum sună vocea ei – magnetismul ei fascinant, vraja pe care o aruncă peste toată lumea din jur.

Apoi îmi dau seama, de fapt, ce a zis.

– Nu. Nu am...

Dar nu pot să continui, pentru că Adrian e chiar lângă mine, și așteaptă, umplând golul cu previzibila strângere de mână.

– Ce ai trimis, iubito? Bună. Eu sunt Adrian, soțul lui Amb.

Gura lui Sully se schimonosește într-un zâmbet orbitor.

– Eu sunt Sully. Încântată de cunoștință. Și nu mi-a trimis nimic. E o glumă de-a noastră.

– Stai așa. Deci voi vă cunoașteți?

– Ai putea spune și așa, răspunde ea. Am locuit amândouă în căminele Butts, în primul an.

– Colege de cameră? Întreabă Adrian.

– Ar fi trebuit, răspunde Sully înaintea mea. Făceam totul împreună.

– Super, spune Adrian. Vreau să aflu totul despre asta.

Sully își aruncă privirea asupra mea și îmi dau seama la ce se gândește. „Fată rea. Nu i-ai zis nimic.“

– Vei afla, zice ea, cadențat, flirtând, atât de *Sully*. Ai tot weekendul la dispoziție să afli despre belelele în care ne-am băgat.

Adrian începe să spună una dintre poveștile lui – pe care am auzit-o deja, despre colegul lui de cameră din primul an, care făcea bani scriind eseuri pentru alții – și mă holbez la Sully, la contururile feței ei. Nu sunt speriată, ci mai degrabă extrem de tristă, regretând realitatea pe care eu și Sully ar fi trebuit să o trăim. Să facem poze în robele de absolvire, să ne mutăm în LA și să participăm la audiții, să mergem împreună la Oscaruri. Nu numai că aceste lucruri nu mai există – nici nu s-au întâmplat vreodată.

– Adrian, spun. Cred că mi-am lăsat încărcătorul în mașină. Te poți duce să-l iei? Parcare e chiar în spatele nostru.

– Da, iubito. Stai liniștită. Vă las să povestiți.

Își pune șapca pe cap și iese, cu cheile de la mașină zdrăgănindu-i în mână. Mai că nu vreau să plece –

ar trebui să-l țin foarte din scurt –, dar e mai periculos să fie în camera asta chiar acum, decât să fie afară, cu trecutul meu clocotind între noi.

Sully închide ușa după el și se sprijină cu spatele de ea. Bagă mâna în poșetă și scoate un ruj.

– Dacă nu te-aș cunoaște, aș zice că voiai să mă prinzi singură.

Vorbește cu mine cu același ton pe care îl avea și pe atunci. Amuzată, niciodată serioasă, nici când ar fi trebuit să fie. Mă pătrunde cu privirea.

Lucrul nebunesc este că mă simt din nou atrasă în acea transă pe care o creează, deși știu ce-i poate pielea.

– Am primit asta. Îmi iau poșeta și scot bilețelul din plic. „Trebuie să vii. Trebuie să vorbim despre ce am făcut în noaptea aia.“ Despre ce să mai vorbim? Ți-ai exprimat destul de clar părerea.

Se întoarce și se duce în camera ei. O privesc cum deschide fermoarul geamantanului și cotrobăie prin el, scoțând un plic.

– Explică-mi asta.

Mi-l îndeasă în mâini. Scot scrisoarea, deși știu ce scrie în ea.

Același bilețel, cu numele ei pe plic. „Sloane Sullivan“, scris caligrafic. Zăresc puțin din adresa ei – Manhattan. Inima-mi bate repede. E aproape – puteam să fi trecut una pe lângă alta pe stradă de atâtea ori.

– N-am scris eu asta, îi spun.

– Păi, nici eu.

Ne uităm una la alta, fiecare așteptând să vadă care se va da de gol și va lovi prima. În cele din urmă, renunț.

– Nu mai era nimeni acolo.

Râde ascuțit și fără umor.

– Toată lumea era acolo. Tu glumești? Jumătate din fetele alea te-au văzut intrând în baie cu el. Cealaltă jumătate crede că m-a văzut pe mine.

– Dar a trecut atât de mult timp. Cine ne-ar trimite așa ceva acum?

Ridică din umeri. Bărbia ei e ascuțită, gâtul subțire.

– Presupun că cine a făcut-o a vrut să ne aducă împreună, în aceeași cameră. Și avea nevoie de un motiv bun pentru asta.

Dau din cap.

– Dar cum a știut acea persoană că o să venim aici în weekendul ăsta?

– Poate pentru că știa că o să venim una pentru cealaltă, spune ea, ca și când nu m-ar fi lepădat niciodată ca pe o piele moartă.

– Ce vrea de la noi?

Mă holbez la blugii mei, amețită. Sully are dreptate. Toată lumea a fost acolo. Nu am fost atente.

Cineva știe. Cineva a știut de mult.

– E destul de evident, spune Sully. Vrea adevărul.

12. ATUNCI

E-mailurile mele cu Kevin continuară și în weekend, cu un schimb de detalii despre viețile noastre, ca într-o conversație. Ceea ce începuse ca un experiment – sau cel puțin așa mi-am spus – îmi crea rapid dependență. Kevin era la sute de kilometri distanță, dar interacțiunile mele cu el erau mai substanțiale decât cele pe care le avusesem cu vreun băiat din campus.

Am aflat despre problemele cu obezitatea pe care le avusese Kevin în preadolescență, asta până când a dat probă pentru echipa de fotbal, începutul metamorfozei lui. Îmi plăcea să mi-l imaginez pe Kevin tânăr, delicat, neștiind peste ce putere va da. Îmi spuse că se trezise devreme în acea dimineață să scrie și mă întrebă dacă aș citi într-o zi povestea la care lucra.

„Stiu ca u o sa fii sincera cu mine. U ai cel mai tare simt al umorului. Cine a zis ca fetele nau cum sa fie si sexy, si amuzante, si destepte in acelasi timp, nu te-a intalnit pe tine ;)”

Acolo unde încrederea mea de sine fusese rașchetată până la oase după cele întâmplate cu Matt, Kevin adăuga cu grijă straturi, readucându-mă la normal. I-am spus despre rolurile pe care voiam să le joc. Nu preferata Americii, fata aceea adorabil de stângace, care îi face pe bărbați să se îndrăgostească de ea, ci personaje dure, urâte. Să-mi rad capul, să slăbesc ca un băț pentru un rol, să mă îngraș pentru altul. Să spună lumea că sunt un cameleon.

„U ai fi grozava la asta“, îmi scrisese. „Doar sa nu uiti de mine cand o sa devii mare star de cinema OK?” Am ignorat acel „U“. Îmi ținea o oglindă în față, dar în loc să-mi arate defectele, el îmi scotea în evidență calitățile.

Am păstrat e-mailurile într-un folder din cutia poștală numit KM, pe care-l accesam zilnic, să citesc întregul schimb. Mă surprinse faptul că, deși credeam că sunt sute de mesaje, erau de fapt doar câteva.

Singurul subiect care nu fu menționat era Flora. Voiam să o includ într-un mesaj, doar ca să văd ce reacție ar avea Kevin. Poate că Flora era un baraj.

O dată adusă în discuție, am începe amândoi să-i descoasem defectele. I-aș spune lui Kevin adevăruri subtile, voalate. El ar recunoaște că se simte eliberat când e departe de ea.

Două nopți la rând, Kevin a vorbit la telefon cu Flora în timp ce îmi scria e-mailuri. Poate că ar fi trebuit să mă simt jignită, dar mă simțeam exact opusul. Fetele concurează între ele, precum firele de floarea-soarelui pe care încerca mama să le planteze în grădină și nu creșteau

niciodată. Le planta prea aproape unele de altele și se băteau pentru același soare, cu tulpinile verzi gătuite și fețele galbene îmbufnate. Flora se ofilea, iar eu urma să înflorească.

Atunci când se ivi o anumită întrebare, corpul meu începu să vibreze. „Cum de esti singura?”

„Iubitul meu din liceu m-a înșelat“, am tastat repede. „Nu am încredere în băieți.“ Aproape că m-am oprit din a trimite mesajul. Nu voiam ca valoarea mea să scadă în ochii lui – aveam nevoie ca acea versiune a mea pe care o vedea Kevin să existe cu adevărat.

Răspunsul lui mă făcu să lăcrimez. „E un idiot Amb. Serios u esti asa de minunata si grozava si daca el nu a observat asta atunci nu te merita. Nu te multumi cu mai puțin decat meriti.“

Luni, i-am spus lui Billie despre e-mailuri, dar nu și cine este Kevin de fapt. L-am numit Buddy, așa cum îi numea Sully pe băieții pe care-i schimba ca pe șosete, cei cu părul vâlvoi cu care și-o trăgea și care continuau să vină la Butts C, așteptând ca ea să recunoască o legătură care nu exista. Râvneau la ea așa cum aveau nevoie doar de o bucățică din mine. Dar nu îmi mai păsa. Însemnam ceva pentru Kevin.

– Trebuie să îl vezi în persoană, spuse Billie. Adică, e minunat că vă scrieți e-mailuri, dar nu vreți să vă întâlniți? Nu pot să cred că încă nu ai dat nas în nas cu el.

– E o școală mare, i-am răspuns.

Nu prea era, dar nu voiam să-i spun că el era la Dartmouth. O parte din mine voia să-i zică totul. Billie ar fi fost sceptică, deoarece Kevin avea iubită, dar ar fi fost fericită că mi-am găsit pe cineva cu care mă simt bine. Dar am tăcut pentru că-mi era teamă să nu creadă despre Kevin că e doar un alt Matt infidel.

– OK, spuse Billie. Dar într-o zi cineva nu o să mai răspundă, și apoi? E-mailurile sunt prea ușor de ignorat. Dacă eram în locul tău, aș fi făcut ceva să mă asigur că nu uită de mine.

Brusc, mă simțeam ca și cum m-am aruncat prea departe, prea repede. Nu se putea întâmpla nimic cu adevărat între mine și Kevin. El era iubitul Florei. Dar ceea ce aveam împreună părea atât de real, iar ideea de a renunța îmi făcea greață. Poate că asta era povestea mea de iubire și pur și simplu nu avea să fie ușor.

– Văd eu, i-am zis lui Billie. Poate că ai dreptate.

În acea seară, Kevin îmi trimise un e-mail care părea a fi un semn. Îmi scrisese: „E uimitor cât de bine mă înțelegi. Dacă erai aici, ne-am fi petrecut timpul împreună, pacat ca nu studiezi teatru aici“. Era un moment crucial. Fie mă retrăgeam, fie terminam treaba pe care o începusem, oricare ar fi fost aceasta.

Am rescris și am șters aceleași cuvinte de câteva ori până să mă hotărâsc asupra unui mesaj care să-mi placă. Ceva care să-i impună să răspundă. „Nu suntem așa departe unul de celălalt – poate o să te vizi-
tez cândva.“

I-am așteptat răspunsul, dar nu l-am mai primit. Era treaz – Flora încă mai vorbea cu el. Mă frământam de emoție și iritare. Cum de avea ea atâtea de zis?

M-am convins singură că el compunea răspunsul perfect. Când Flora închise în sfârșit telefonul, știam că nu mai dura mult până să-i primesc mesajul. Cu cât trecea mai mult timp, cu atât eram mai sigură că-mi scria ceva plin de însemnătate.

– Vrei să ne uităm la un film? întrebă Flora, întinzându-se după papucii de casă. E plăcut că stai în cameră în seara asta.

Aveam atâtea de spus. M-am holbat la unghiile ei, roz somon cu bulinuțe albe.

– Am mult de lucru. Poate altă dată.

Cred că am dat *refresh* de sute de ori în noaptea aia, făcând clic obsesiv și cu degetele înțepenite pe tastatură. Eram mai nervoasă pe mine însămi decât pe Kevin – de ce eram atât de nebună fix după el?

Când m-am trezit dimineață, laptopul era între spatele meu și perete, ca un iubit neglijat. Mă cuprinse un val de adrenalină, făcându-mă să sar în sus ca un semn de exclamare uman. Mesajul lui probabil că mă aștepta.

Dar nu era nimic acolo.

Până în a treia zi, așteptarea mă înnebuni. Încă mai vorbea cu Flora; vocea ei era coloana sonoră a nopților în care încercam să învăț. Într-o fantezie care mi se tot repeta în minte, Flora era uluită de declarația bruscă a lui Kevin că nu mai e îndrăgostit de ea.

Sully mă târî la o petrecere în camera Clarei, unde am băut toate Stoli și am fumat marijuana, iar Sully se învârti pe acolo, convingându-mă să merg cu ea la o altă petrecere atunci când se plictisi. Indiferent de cât de mult pretindea că băieții din echipa de lacrosse, de la Beta, i se păreau îngrozitori, se tot ducea înapoi la ei. Poate că își dorea recunoaștere la fel de mult ca toată lumea.

– Cu cine ți-o tragi în seara asta? întrebă. Ce zici de tipul ăla, Jordan? A zis că ai țâțe mișto.

Jordan, care într-adevăr îmi zise că am țâțe mișto, a leșinat imediat ce am rămas fără sutien. Încă un băiat de la Wesleyan care nu mă vedea.

– Sunt foarte obosită, i-am răspuns. Poate ar trebui să mă întorc acasă.

Deodată mă simțeam extenuată. Eram la Wesleyan de mai puțin de două luni și, în acel moment, mi se părea că trecuseră ani.

Scuza mea o făcu să se uite urât la mine. Sully nu era obișnuită să i se spună nu.

– Ce? Nu mă lăsa aici. Mai stăm o oră.

Unghiile ei îmi străpungeau pielea brațului.

– Doar... nu știi, cred că nu am chef să petrec acum.

Voiam să-i spun despre Kevin, dar știam că nu se poate. Pentru ea, băieții erau niște accesorii pe care le schimba la fel de des ca pe lenjeria intimă. Nu ar fi înțeles.

– Ai dreptate, spuse, dând din cap afirmativ, și m-am simțit ușurată pentru o clipă. Petrecerea asta e nașpa. Hai să facem ceva complet nebunesc. Ai făcut-o vreodată în trei?

Am căscat gura la ea.

– Nu. Tu?

– Desigur. Își trecu degetul mare peste buza mea. Cu Evie și un tip. Am luat o grămadă de ecstasy înainte. N-a fost mare lucru. Își ridică ochii spre tavan și își așează chokerul. I-am zis de tine, știi. Cred că e geloasă.

Era echivalentul verbal al unei lovituri de bici pe pielea mea, să mă țină la respect, să mă informeze

că miza crește mereu. Eram sigură că Sully și-ar fi dorit ca

Evie să fie aici în locul meu.

– Nu pot în seara asta, i-am spus. Îmi pare rău.

Îmi dădu drumul în sfârșit la braț, apoi își trase părul peste umăr.

– Cred că o să caut pe altcineva, care chiar vrea să-și petreacă timpul cu mine.

Răceala din glasul ei era evidentă.

– Știi că vreau, i-am zis. Cred că sunt stresată din cauza parțialelor. Putem face ceva mâine, OK?

În timp ce am spus asta, mi-am dat seama că eu nu am inițiat niciodată vreunul dintre planurile noastre.

– Poate, șopti înainte să se întoarcă.

Am lăsat-o la Beta și m-am furișat singură înapoi în Butts C. Nu era chiar o ceartă, dar făcusem ceva greșit, mânjisem o linie despre care nici măcar nu știusem pe deplin că există. Cu fiecare pas pe care-l făceam, mă împotriveam impulsului de a mă întoarce din drum.

Flora era încă trează când am ajuns acasă și stătea turcește pe pat, îmbrăcată în pijamaua ei de lână.

– Amb! N-o să-ți vină să crezi.

Îi tremura glasul.

Asta e. Kevin o părăsise, iar ea era în faza de negare, pentru că Flora nu e capabilă să fie tristă sau nervoasă.

– Ce s-a întâmplat? am întrebat-o, rămânând brusc fără aer și disperată să-mi verific e-mailul.

– Kevin a scris o povestioară despre mine.

Nu era chiar un pumn în stomac, ci mai degrabă o eviscerare în toată regula.

– Se pare că i-a plăcut dintotdeauna să scrie, dar n-a spus nimănui. Așa că azi mi-a trimis e-mailul ăsta în care îmi povestește cum creativitatea lui e înăbușită

și că nu trebuie să-i fie teamă de ce s-ar putea întâmpla, ci să scrie ce simte. Nu-i așa că e cel mai romantic lucru de care ai auzit vreodată? Oricum, a atașat povestea asta la care lucrează și m-a întrebat dacă o s-o citesc, pentru că e despre noi. Mă rog, nu a zis asta, iar pe fata din poveste o cheamă Clarissa, dar eu sunt aia. Jur că am murit.

„Aș fi vrut eu. Dar nu am eu norocul ăsta.“ Era un gând oribil. Mi-am forțat chipul să redea un grad potrivit de interes.

– Și știi ce? Povestea e chiar bună. Și felul în care m-a descris? Gen, pe bune, profunzimea sentimentelor lui e infinită.

Voiam să-mi pun mâinile în jurul gâtului delicat al Florei și s-o sugrum la *infinit*.

– Nu pot să cred că mi-a ascuns asta, că vrea să devină scriitor. Dar nu mai știe nimeni. Înseamnă enorm pentru mine faptul că mi-a spus mie prima.

A fost nevoie de fiecare celulă din corpul meu pentru a mă abține să nu-i țin în față că nu i-a spus ei prima, ci *mie* mi-a spus prima.

– Ce l-a făcut să înceapă să scrie? am întrebat, ca să spun și eu ceva.

Flora se holba la unghiile ei. Avea inimioare roz minuscule aplicate cu multă migală pe fiecare dintre ele. Avea mult prea multă răbdare. Și dormea chiar și cu mânuși pentru manichiură – le ținea lângă patul ei, la locul de onoare pe care cei mai mulți dintre noi îl acordam telefoanelor sau cutiilor cu prezervative.

– A spus că s-a întrebat în sfârșit ce îl reținea și nu a putut găsi un răspuns destul de bun încât să nu încerce.

„Ce te reține?“ Nu se întrebaser el asta. Eu îl întrebaser.

Atunci mi-am dat seama că acea Clarissa s-ar putea să nu fi fost deloc Flora. Eram *eu*.

– Minunat, am spus.

Deja puneam informațiile cap la cap. Kevin nu avea de gând să-mi trimită povestea mie prima – era prea mult, prea devreme. Așa că i-o trimisese Florei, delicatețea ei fiind repetiția ideală pentru creația lui.

– Pot să fac niște ciocolată caldă, zise. Nu mă așteptam să te întorci deja. E totul în regulă între tine și Sloane?

Nu voiam ciocolată caldă vegană în cana mea cu *Prietena* sau inimioare minuscule pe unghii. Voiam să îi îndepărtez amabilitatea ca pe o crustă, sigură că zace ceva sângeros sub ea.

– Da. Suntem bine. M-am așezat pe pat și m-am întins după laptop. Trebuia să văd ce se ascundea în propriul meu e-mail. Îmi venea să azvârl laptopul de perete când am văzut că nu am nici un mesaj nou. Mi-ar plăcea să o citesc cândva, am spus. Ador poveștile de dragoste.

Ardeam de nerăbdare să-i citesc cuvintele.

Dar Flora mă surprinse. Își încrucișă brațele, devenind un scut de lână.

– Adică... cam vreau să fiu singură cu ea o perioadă, știi? Și nu sunt sigură că lui Kevin i-ar plăcea să arăt munca lui altcuiva.

– Desigur.

„Eu nu sunt altcineva. Eu sunt Clarissa, la naiba.“ Aveam dreptate. Nici Flora nu învățase să împartă.

Am apăsat butonul de *refresh* pentru ultima oară, o rugăciune către univers, și atunci l-am văzut. Mesajul care avea să-mi schimbe viața.

„Da ar fi tare să vii în vizita cândva. ;)“

Expresia mi se transformă într-un zâmbet. Nu era doar un e-mail oarecare, un „noapte buna Amb“.

Era o invitație.

13. ACUM

Către: Ambrosia Wellington a.wellington@wesleyan.edu

De la: Comitetul Alumnii Wesleyan reunion.classof2007@gmail.com

Subiect: Reuniunea Promoției 2007

Dragă Ambrosia Wellington,

Vino alături de noi pentru un picnic și jocuri de gazon la Russell House. Este prima adunare oficială, care dă startul weekendului, așa că vino înfometată – și înarmată cu cele mai bune povești ale tale din campus. Cu toții avem așa ceva, deci nu te reține!

Cu stimă,
Comitetul Alumnii

Sully stă la balconul nostru, privind fix spre arborii care ne separă de Vine Street.

– Le-ai văzut pe fete?

– Încă nu. Doar pe Lauren. S-a îngrășat.

Sunt rea, dar poate că nu m-am oprit niciodată. Sully doar scoate la iveală acea parte a mea, precum otrava.

Sully râde și își aprinde o țigară.

– Mereu a fost grasă. Dar nu, mă refer la fete. Absolventele. Par atât de tinere! Nu-mi vine să cred că așa am fost și noi.

Dar noi nu am fost așa. Până atunci, prietenia noastră se sfârșise de mult.

– Eram sigură că tu ai trimis scrisoarea, spun. Dar dacă nu ai fost tu, și nici eu, mai este o persoană care ar fi putut s-o facă. Felty.

Bate cu degetul în țigară.

– Felty. Avea o afinitate pentru rezolvarea crimelor. Crezi că încă mai e polițist?

– Da, încă e polițist în Middletown. A fost promovat la rangul de căpitan în urmă cu câțiva ani.

– Făcea pe durul, zice Sully. Dar e, gen, un mare ursuleț de pluș.

Dau din cap, și adierea îmi flutură părul. Nu era nimic câtuși de puțin adorabil la Felty.

– Mă ura. Mi-l și imaginam repezindu-se la mine.

Tot am același coșmar de când l-am căutat pe Felty pe Google, cel în care vine după mine. Mă trezesc țeapănă, cu mâinile pe lângă corp ca un cadavru, fără să transpir sau să mă zvârcolesc printre așternuturi, și mă face să mă întreb dacă așa s-ar întâmpla dacă ar veni cu adevărat după mine. Dacă aș ceda fără o luptă.

– Nu cred că te ura, spune Sully. Voia să ți-o tragă.

– Tu credeai că toți tipii vor să mi-o tragă.

– Păi, cei mai mulți chiar voiau asta. Mă privește în ochi. Am uitat cât de distractivă erai.

Vreau să îmi îndepărtez privirea – ar trebui să îmi îndepărtez privirea –, dar sunt fascinată de versiunea aceea a mea pe care o văd în ochii ei verzi sticloși.

Se aude un ciocănit la ușă și, deși e doar Adrian, tresar. Sully la fel. Pentru o clipă, mâna ei o atinge pe a mea și parcă avem iarăși optsprezece ani.

– Nu am găsit încărcătorul. Trebuie să fie în bagajul tău, spune Adrian când îi deschid ușa. Am primit un mesaj de la Monty. Se duc la picnic acum, așa că ar trebui să mergem și noi.

Îmi vine deodată să ies din camera asta, să mă duc departe de Sully și de magnetismul ei, și de amenințarea asta iminentă, norul ăsta negru. Hadley și Heather reprezintă siguranță. Ele o știau pe fata în care m-am transformat după perioada Sully. Ele știu cine sunt eu acum.

– Vin cu voi, anunță Sully, punându-și o mână pe spatele meu. Sunt lihnită. Și în felul ăsta putem să mai povestim.

– Sigur, răspund, deși nu avem ce povesti.

Scrisorile sunt singurele lucruri pe care le avem în comun. Două bucățele de carton care ne leagă din nou.

– Sună bine, spune Adrian. Pun pariu că aveți niște povești ca lumea. Mor de nerăbdare să aflu cum era Amb.

Adrian menține conversația pe drumul spre Russell House, împiedicându-ne să ne adâncim într-o tăcere totală. Vrea să știe totul despre adolescența mea și, deși Sully are atâtea de spus, nu mă dă de gol.

– Amb era singura fată care putea ține pasul cu mine, îi spune ea. Cel mai bun tip de prietene.

Aș fi dat orice să o aud zicând asta atunci. Sully nu arăta afecțiune ca majoritatea oamenilor. Nu existau câni, fără „Cea mai bună” sau „Prietenă”, fără declarații.

Pentru a ajunge de la Nics la Russell House trebuie să trecem pe lângă Jackson Field, prin Centrul pentru Arte, un șir de căpcăuni din beton așezați alandala, întrerupt de spații verzi unde mai stăteam uneori noaptea, beți sau drogați, și ne holbam la cer. Ghizii turistici adorați să le spună potențialilor studenți că acele clădiri au fost construite în configurațiile lor ciudate pentru a evita tăierea copacilor care erau deja acolo. ăsta era Wesleyan, mereu doritor să salveze lumea, dar plin de fete care nu se puteau apăra de aceasta.

O vedem pe Flora în spatele unei mulțimi de absolvenți, în fața Amfiteatrului CPA. Ne privește insistent peste marea de capete. Sully nu

se uită. O parte din mine vrea să mă opresc și să-i spun ceva, dar nu-mi găsesc cuvintele. Într-o realitate alternativă, în care Flora nu este așa de *drăguță*, aş crede că scrisorile erau trimise de ea, o versiune modernă a post-iturilor – cele despre care mereu am crezut că sunt pasiv-agresive – care ne colorau uşile. Dar ştiu că nu este capabilă de așa ceva.

Russell House este o clădire frumoasă, toată numai coloane și eleganță. Corturi mari albe sunt montate pe spațiul verde. Oamenii stau pe gazon în grupulețe, vorbind și râzând, relaxați și fericiți. Eu nu mă potrivesc în acest loc, și nu m-am potrivit niciodată.

– Vrei să mănânci cu noi? o întreabă Adrian pe Sully. Ne întâlnim cu niște prieteni. Ești bine-venită să ni te alături.

– Mersi, răspunde Sully. Dar trebuie să mă întâlnesc cu niște persoane din echipa de teatru. Nu i-am mai văzut de când am fost ultima dată în LA. Ne vedem înapoi, în cameră, mai târziu, OK?

Poartă ochelari de soare, așa că nu îi văd ochii, dar mă întreb dacă nu cumva a spus asta ca să mă rănească, pentru că încă mai știe cum să atingă. „Echipa de teatru.“ Eu nu sunt de-a lor.

Dar nu am timp să-i analizez vorbele, pentru că Hadley și Justin apar deodată în fața noastră, ținând farfurii din carton cu cheeseburgeri.

– Ați ajuns! exclamă Hads, cu nasul ei cârn și pistruiat încrețindu-se. Nu e de mirare, dar mâncarea e la fel de proastă ca întotdeauna. E bine de știut că MoCon supraviețuiește în continuare.

Mă simt liniștită că o văd pe Hads. Poți respira ușurat în preajma ei, cu atitudinea ei de „lasă-te dus de val“, iar prezența ei e o relaxare bine-venită. Asta m-a atras la ea, după Căminul Groazei, plus că venea la pachet cu Heather, deci am reușit să-mi fac două prietene fără să depun prea mult efort. Nevoia avidă de a le impresiona nu a existat niciodată. O văd pe Heather acum, cu buclele strălucind în contrast cu pielea ei ciocolatie, într-un mod ce provoacă invidie. Râde și vorbește cu niște fete. Adrian deja se joacă cu Justin cu un Frisbee – bun. Pot să respir. Nu există nici un pericol aici.

– Noi stăm acolo. Hads arată cu degetul spre o pătură de picnic roșie. Justin și Monty au început deja încălzirea. Nu vor să recunoască faptul că noi nu mai putem bea așa cum obișnuiam.

Râd din politețe, recunoscătoare dar și iritată să fiu inclusă în acel *noi*. Hads mereu se purta ca și cum era *asa de beată* de câte ori depășea două beri. Ea și Heather se trezeau devreme aproape în fiecare zi pentru antrenamentele de tenis, ieșind pe ușă pe vârfuri în timp ce eu dormeam. Nu le-am văzut niciodată drogându-se sau vorbind despre asta. Nu am încercat niciodată să le corup. Îmi învățasem deja lecția.

Când Hadley se întoarce la locul nostru, eu mă îndrept spre corturile albe și iau o farfurie de carton. Este un bufet cu burgeri și hotdogi adăpostiți sub cupole argintii, castroane pline ochi cu salată de paste și salată de cartofi, protejate de gândaci cu plase împotriva insectelor. Iau un burger care arată mai mult a puc de hochei.

– Ambrosia Wellington.

Faptul că îmi aud numele rostit în acel fel, atât de încet și atent, mă face să mă gândesc la plic, la scrisul îngrijit. Mă întorc și, la început, nu o recunosc pe această femeie, iar ea trebuie să-și fi dat seama, pentru că se prezintă, din fericire.

– Ella. Știu, arăt foarte diferit.

Încerc să-mi ascund șocul. Ella, fata în care mă regăseam așa cum fusesem înainte de Wesleyan, dar mă prefăceam că nu. Ella este cea care a fost martoră la ceea ce am făcut eu și Sully, deși nu știe că am fost noi.

Îmi iau niște salată de paste de culoarea chitului, pe care nu o voi mânca de fapt.

– Ella! Uau, mă bucur să te văd. Arăți minunat.

Nu e o minciună. A scăpat de grăsimea de bebeluș, fața dolofană, moliciunea brațelor, hainele de prost gust. Acum e toată subțire și vâjnoasă, iar părul ei e blond în loc de brunet.

– Mersi.

Își atinge bretonul. Nu sunt prima care o complimentează. Ungھیile ei sunt niște ovale perfecte date cu oja de un roșu închis. Cineva atât de meticulos dă atenție la detalii.

Ella a dispărut din viața mea după primul an. Nu am mai văzut-o în campus și nu m-am mai gândit la ea deloc. S-a estompat, o fantomă în blugi care nu-i veneau niciodată bine și acei saboți blestemați pe care-i purta, cei pe care îi auzeam tot timpul troncănind pe holurile din Butts C.

– Ce-ai mai făcut între timp? Întreabă. Dumnezeuule, îți vine să crezi că avem treizeci de ani? Eu sunt avocată în Dreptul mediului. Acum sunt partener, de fapt. Tu?

Lauren e psiholog pentru copii. Ella e avocată în Dreptul mediului. Mi le imaginez luând prânzul cu Flora, fiecare dedicată salvării lumii.

– Super. Înainte, luând o Cola dietetică dintr-o ladă frigorifică. Eu lucrez în Relații cu Publicul. În Manhattan.

Nu știi de ce am adăugat *în Manhattan*, sau de ce încerc să o impresionez pe Ella.

– Atunci, nu suntem așa departe una de cealaltă. Eu sunt în Tribeca.

– A, tare, răspund ca tâmpita.

Am presupus că Ella s-ar fi mutat înapoi în Jersey și s-ar fi stabilit acolo permanent, plictisitor și previzibil. Dar ar fi trebuit să știu că oamenii se schimbă.

– Am văzut că mai toate fetele din Butts sunt aici deja, spune Ella. Chiar și Sloane. Mă gândeam că nu o să apară. Ai văzut-o deja? Uite-o acolo. Tipic pentru Sloane, e cu un tip sexy.

Îmi îndrept privirea spre locul în care arată Ella cu degetul și mi se strânge inima. Adrian nu mai aruncă Frisbee-ul. Vorbește cu Sully, iar capetele lor aplecate sunt prea apropiate.

– Nu e ce crezi, mă reped, deja în defensivă. Acela e soțul meu. Vorbește cu toată lumea.

– A, spune. Înțeleg.

Ella ar putea avea un motiv. A încercat să se împrietenească cu mine, iar eu am ales să o critic împreună cu Sully. Dacă a aflat ce am făcut, putea să fi scris foarte ușor scrisorile pentru a ne aduce aici.

Și dacă a făcut-o, îmi e teamă să aflu de ce.

– Păi, trebuie să plec, zice. Dar ar trebui să mai stăm de vorbă weekendul ăsta, OK? Sunt sigură că avem foarte multe de vorbit.

Apoi a plecat, după ce mi-a făcut cu mâna și și-a fluturat părul perfect, practic același blond platinat ca al Florei.

14. ATUNCI

Când am cunoscut-o pe Ella Walden, nu am știut că aveam să-i distrug viața. Știam doar că nu e genul de persoană cu care aș vrea să mă împrietenesc la facultate. Hainele ei ieftine, care-i veneau rău, și machiajul pastelat învechit îmi aminteau prea mult de Pennington. Purta cu mândrie aceleași simboluri de care eu eram disperată să mă lepăd.

Dar, uneori, când nu era nimeni în jur, vorbeam cu Ella despre orașele natale, despre educația noastră suburbană. Era reconfortant să mă strecur în trecut. Din poveștile ei din liceu mi-am dat seama că era o persoană obișnuită să fie dată deoparte și mi-am găsit perechea în ea din acest motiv. Dar uram când ea recunoștea asemănările dintre noi și atrăgea atenția asupra legăturii noastre în public.

Sully observă, și nu îi luă mult să comenteze asupra subiectului.

– Se pare că Ella crede că voi aveți foarte multe în comun, spuse ea, buzele arcuindu-i-se într-un rânjel.

– Nu-i așa.

– Poate ar trebui să-i spui și ei asta, zise, trecându-și degetul peste gât.

Așa că am început să împung, numai puțin, să mă împotrivesc observațiilor persistente ale Ellei.

Într-o seară, în timp ce ne spălam pe față una lângă alta în baie, Ella începu să vorbească despre Wesleyan.

– E atât de diferit față de acasă. Își curăța fața cu Neutrogena și o grămadă de coșuri își scoaseră capetele prin spumă, ca niște mici munți printre nori. Îți lipsește?

– Deloc, i-am răspuns Ellei cu asprime. Nu mai sunt acea persoană.

Ella se aplecă să-și clătească fața, dar nu înainte să-i zăresc expresia rănită.

– Dumnezeuule, spuse Sully câteva zile mai târziu, după ce Ella ne abordase în salon, unde noi preparam băuturi, încercând să pescuiască o invitație la petrecerea din Nics la care mergeam în acea seară. Nu pot să cred că încă mai ești prietenă cu ea.

– Nu sunt, am răspuns repede. Indiferent de ce-i zic, se tot întoarce s-o încaseze.

Sully trase din țigară.

– Ești prea drăguță. Asta e problema.

Cuvântul *drăguță* ieșit din gura ei era o ironie dură, o acuzație, ceva ce trebuia dezarmat.

– Nu sunt drăguță, i-am zis. Pur și simplu nu-i pasă.

– Trebuie să-i găsești slăbiciunea, răspunse Sully, suflând un inel de fum spre fereastră. O s-o facem împreună.

Certitudinea ei era aproape înspăimântătoare. Am dat din cap afirmativ, încercând deja să justific ceea ce trebuia să fac pentru a-mi câștiga locul. Nu îi datoram Ellei nimic, doar pentru că știam niște lucruri despre viața ei, doar pentru că ea alesese să aibă încredere în mine. Eu eram cu Sully. „O s-o facem împreună.“

Și am făcut-o. Ella îmi spusese că e virgină, ceva ce am jurat să păstrez între noi, ceva ce oricum nu ar fi trebuit să conteze. I-am spus lui Sully. Habar nu aveam cum urma să folosească acea informație.

Apoi apăru Ella, bătând la ușa lui Sully în timp ce ne pregăteam să ieșim. Sully o pofti înăuntru, apoi îi oferii ceva de băut. Ella zâmbi și se așază lângă mine pe pat. Am băut mai repede, încercând să înghit ceea ce mi-am spus că nu este de fapt vinovăție.

Sully își contura ochii în oglinda ei când trânti pe neașteptate:

– Am avut cel mai exploziv orgasm aseară. Mi-a zdruncinat practic tot corpul.

M-am abținut să nu râd. Lauren, care învăța sub o pătură pe patul ei, dădu din cap și ne ignoră. Ella se holba la podea.

– De la cine? am adăugat, prinzând momeala aruncată de Sully.

Sully își împinse dermatograful în colțul ochiului. Mereu trecea direct la baza genelor, partea care pe mine mă făcea să lăcremez. Am imitat-o oricum, încercând mereu să-mi fac ochii să pară mai mari și mai dramatici.

– De la mine, normal. Încă n-am cunoscut vreun tip care să poată face asta. Când o să se întâmple, s-a terminat jocul.

Ella se îmbujoră. Sorbea din băutură în timp ce Sully vorbea despre vibratorul ei, fix ca într-un episod din *Sex and the City*, de care Toni devenise obsedată înainte să plece la facultate. Nu știam dacă Sully spune adevărul, dar speram că da, cel puțin partea în care zicea că nu ajunge la orgasm cu băieții. Nici eu nu reușisem asta. Când eu și Matt am început să ne facem de cap, el spunea că vrea să mă facă să mă simt bine și m-a întrebat ce îmi place, dar era ciudat să vorbesc despre asta, așa că m-am prefăcut că îmi place totul și gemeam pe întuneric în timp ce își freca degetele de mine.

În noaptea în care am ajuns să facem sex pe bune – când părinții lui erau plecați din oraș și aveam oportunitatea perfectă să scap de virginitate –, m-am simțit mai mult ca și cum eram străpunsă cu lancea. După asta, am făcut-o de câte ori am avut ocazia, dar îmi plăcea mai mult când eram împreunați la sfârșit, decât actul în sine. Nu mi-am dat drumul până ce nu m-am masturbat într-o seară, când eram singură în cadă,

până când apa s-a răcit și m-am relaxat în jurul propriilor degete. Acumularea, eliberarea, picioarele tremurând, pielea de pe burtă care mi s-a înroșit. Am înțeles în sfârșit entuziasmul, dar nu am reușit niciodată să-i spun lui Matt exact ce voiam. Nu puteam da glas acelei dorințe adunate în mine, ca un pumn strâns.

– O să-ți căutăm un tip în seara asta, Ella, spuse Sully. Un tip magic. Și unul pentru Amb. Dacă ieși cu noi, o să te ajutăm să ți-o pui. Îți găsesc ceva de îmbrăcat.

Nici o șansă ca Ella să încapă în vreo haină din garderoba lui Sully sau în vreuna dintre fustele mini care abia de acopereau bucăți de fund a lui Sully.

– Unde vă duceți, fetelor? întrebă Ella.

Curiozitatea din glasul ei era scârboasă. Mă făcu să tresar, nu doar din cauza stânenelii indirecte, ci și pentru că aceea aș fi putut să fiu eu, la fel de bine.

– Nics, răspunse Sully. Cu cine ți-ai tras-o până acum, Ella?

Obrajii Ellei se înroșiră și mai tare, devenind purpurii. Când își aținti ochii asupra mea, am văzut și altceva în afară de umilință. Durere. Știa că-i spusese lui Sully secretul ei. Am făcut-o să întoarcă privirea prima, deși voiam să fac eu asta.

– Cu nimeni special, mormăi ea. Doar câțiva tipi.

Sully se aplecă în față, cu picioarele încrucișate sub ea. Nu terminase joaca.

– Hai, Ella. Spune-ne numele lor. Sau îți e teamă că o să-i furăm?

Ella trebuie să fi știut că Sully o luase în vizor. Mă rugam să nu se zbată, altfel capcana s-ar strânge și mai mult în jurul ei. Mă întrebam cât timp avea de gând să încerce să mențină acea minciună.

– Spune-ne, Ella, am repetat.

– Știți, am foarte mult de învățat de fapt, spuse ea, ridicându-se. Dar sper că o să vă distrați.

Își puse băutura deoparte, neterminată.

Spre surprinderea mea, Sully o lăsă să plece.

– Ne găsești aici dacă te răzgândești, zise ea, iar după ce plecă Ella, buzele îi tremurau de râs în timp ce și le dădea cu un ruj roșu-magenta aprins.

– Gata. Am scăpat de ea, constată Sully. N-a fost așa de greu.

„Am scăpat de ea.“ Făcea să pară ca și cum am scăpat de un cadavru. Mi-am închipuit-o pe Ella plângând și am așteptat să-mi treacă acea greață din stomac.

– Mulțumesc, am spus, pentru că era răspunsul pe care îl aștepta.

– Sunteți groaznice, fetelor, se amestecă Lauren. Știu că pare cam încuiată, dar e chiar de treabă în realitate.

Aveam sentimentul că Lauren îi lua apărarea Ellei doar pentru că se hotărâse să mă urască pe mine. Sau poate că petrecea prea mult timp cu Flora și voia să vadă cum e să fii *de treabă*. Când Lauren se sculă și ieși pe hol cu trusa ei de toaletă, Sully își ridică ambele degete mijlocii pe la spatele ei.

M-am întins după ruj, dar Sully îmi dădu peste mână.

– Întâi mai bea ceva. Și, oricum, din ce naiba bei?

I-am arătat cana mea cu „Prietena“.

– Doar pe asta am găsit-o. Mi-a dat-o Flora.

Sully mi-o smulse din mână. Credeam că o s-o arunce pe jos, dar se uită atent la ea, la fontul acela vioi

și rozul exagerat, apoi își desfăcu butelcuța cu votcă și îmi reumplu cana.

– Dă-i pe gât, spuse pe un ton ferm.

În acel moment, disprețuiam cana aceea și pe Flora, pentru că mă pricopsise cu ea. Bănuiam că progresul pe care îl făcusem prin cruzimea față de Ella fusese pierdut din cauza unei bucăți urâte de porțelan. Pe atunci eram prea speriată ca să-mi dau seama că Sully nu era dezamăgită. Era geloasă.

După câteva băuturi și o doză de cocaină, Sully era tăcută în timp ce ne împleticeam amândouă spre Nics, pe Foss Hill, așa că a trebuit să rup tăcerea.

– Nici eu nu am ajuns la orgasm cu vreun tip. Nici unul nu știe cum să-și folosească scula.

Își dădu capul pe spate și râse, expunându-și pielea lăptoasă a gâtului.

– Pe bune? Ce trist! Sunt persoana care se excită cel mai ușor. Doar am inventat prostiile alea ca să scăpăm de Ella.

Am urât-o pentru o clipă. Hainele care-i veneau perfect pe corp, și părul pe care nu trebuia să-l spele vreodată, și notele ei, felul în care nu trebuia să muncească pentru nimic! Era opusul fetelor cool de la Central, care încercau tot timpul să-și cultive o imagine.

Dar cel mai mult mă uram pe mine însămi. Pentru că aveam mereu scăpări, fix când credeam că eram, în sfârșit, aranjată de-a binelea. Pentru că aveam un corp cu defecte și eram înceată la minte. Trebuia să lucrez la toate astea.

– Misiune îndeplinită, am spus. Acum trebuie să fac ceva în legătură cu Flora. Mereu mă judecă. Ne judecă.

Sully se izbi de umărul meu, dar nu-și trecu brațul prin al meu, cum făcea de obicei.

– Da. E al naibii de falsă. Fetele de genul ei sunt cel mai ușor de corupt, de fapt.

Ella ar fi devenit un fel de tapet, o persoană din fundalul amintirilor mele din facultate, cu un zâmbet exagerat și haine învechite, dacă nu făceam noi ce-am făcut. Dar a jucat și ea un rol în asta, neintenționat.

Poate că acum joacă unul diferit.

15. ACUM

Către: Ambrosia Wellington a.wellington@wesleyan.edu

De la: Comitetul Alumnii Wesleyan reunion.classof2007@gmail.com

Subiect: Reuniunea Promoției 2007

Dragă Ambrosia Wellington,

Dacă simți că nu te poți relaxa, ni te poți alătura pentru o sesiune de yoga la apus, cu vedere spre Foss Hill. Și ai grijă să îți păstrezi energia pentru recepția Promoției 2007 și pentru petrecerea de după de la Eclectic. Va fi ca și cum nu ai părăsit niciodată campusul, sau spiritul Wesleyan nu te-a părăsit pe tine!

Cu stimă,
Comitetul Alumnii

Hads și Heather vor să mă întorc la Bennet, să bem ceva în camera lor după prânz, dar i-am promis lui Adrian că îi fac un tur. Îl duc la Olin și la observator, apoi străbatem Foss Hill, unde o mulțime de oameni îmbrăcați în colanți Lululemon fac yoga, până la Fountain Avenue. Îi arăt casa din lemn unde am locuit cu Hads și Hader în ultimul an. Îi spun că obișnuiam să învăț *acolo* și să ies cu prietenii *acolo* și să iau prânzul *acolo*. Nu îi spun ce făceam cu adevărat pe *aici* și pe *acolo*.

– Sully pare de treabă, spune Adrian când ne întoarcem. Păcat că nu ați păstrat legătura. Ce s-a întâmplat cu voi?

Presupunerea lui e complet greșită. Nu e vorba că noi nu am păstrat legătura. *Nu există „noi”*.

Îi ofer cel mai generic și inofensiv răspuns.

– Pur și simplu, ne-am îndepărtat.

Își pune brațul în jurul meu.

– Dar fata aia cu care ai locuit în primul an? E și ea aici?

„E aici. Am văzut-o deja de două ori, dar m-am prefăcut că n-am observat-o.”

– Nu știu. Oamenii ăștia... încep, dar mă opresc înainte să spun mai multe.

– Ce e, iubito?

Deodată, felul în care mă ține pare perfect – strâns, dar nu posesiv, afectuos, însă fără să fie sufocant. Mă sprijin de el și vreau să-i spun cât sunt de speriată, dar nu-i spun.

– Nimic, răspund.

În cele din urmă, ne îndreptăm spre Bennet să ne întâlnim cu ceilalți. Ultimul lucru pe care-l vreau este să mai particip la vreo petrecere

Wesleyan, dar Hadley și Heather vorbesc de parcă va fi *așa de distractiv* și mă las purtată de val, braț la braț cu ele, de parcă am fi din nou nepăsătoare, deși eu nu am fost niciodată. Și atunci când eram, o făceam în mod deliberat, ca pe toate celelalte lucruri.

Recepția are loc în curtea Hewitt și măcar are decența de a avea un open bar. Nu am de gând să las șușotelile lui Adrian de *ai putea fi* să mă oprească.

Pe drum, trecem pe lângă un grup de foști absolvenți mai în vârstă, reuniunea unei promoții de dinaintea noastră. Nu aș vrea să apar așa vreodată, atât de diferită de cea care eram pe atunci. Mai ales când Flora ar arăta la fel, etern tânără și frumoasă. „Ai îmbătrânit frumos“, mi-aș face curaj să-i spun. „Tu, nu“, mi-ar răspunde ea.

Mă opresc din mers atunci când zăresc o figură înaltă, cu o postură impecabilă și pasul lung familiar. Și cu o uniformă cunoscută.

– Amb? mă atenționează Heather, întorcându-se din drum. Vii?

Trag puternic aer în piept. L-aș recunoaște oriunde pe ofițerul – *căpitanul* – Tom Felty. Numai că acum e tridimensional, nu ascuns în siguranță după un ecran de computer. Realizez, într-un acces de teamă, că nici măcar nu sunt surprinsă să-l văd aici – de parcă mai că știam că mă va găsi atunci când o să vrea.

„Te rog să nu mă vezi.“ Am petrecut ani de zile râvnind să fiu opusul lui „invizibilă“, dar acum îmi doresc să pot dispărea. Nu am cum să-i explic lui Adrian cum de cunosc un polițist. Nu-i pot spune că încă mai am cartea de vizită a lui Felty acasă, printr-un portofel vechi.

Acum are aproape tot părul alb, dar chipul nu i s-a schimbat mult, doar i s-a înăsprit. Ochii albaștri sunt la fel, reci și intenși. Dacă n-aș fi fost îngrozită de el, probabil că l-aș fi considerat sexy.

Nu a crezut niciodată că Sully a avut de-a face cu ce s-a întâmplat. Știa cumva că am fost eu, deși nu a găsit niciodată dovezile de care avea nevoie pentru a dovedi asta.

Felty putea la fel de bine să fie cel care a scris bilețelul din poșeta mea. Ar fi putut să învețe caligrafie. „În sfârșit o s-o prind“, fredona fericit în timp ce pune plicul la poștă. Știu exact de ce cazul ăsta era atât de important pentru el.

Se prea poate că-și pregătește răzbunarea de aproape paisprezece ani.

– Vin, răspund, rămânând în urma fetelor și concentrându-mă la părul creț de pe ceafa lui Adrian.

Din fericire, Felty e tăcut când trec pe lângă el. Poate că nu m-a văzut.

Apoi fac greșeala de a mă întoarce fix înainte de a ne pierde în mulțimea din curte, iar ochii aceia sunt fixați asupra mea. Nici urmă de

vreun zâmbet, nici un semn că trecutul ar fi trecut. Pentru că nu e.
Tocmai m-am întors direct în el.

16. ATUNCI

Dacă Wesleyan era universul meu, Sully era pașaportul, târându-mă după ea nu numai la petrecerile obișnuite, dar și la unele de care nu aș fi aflat altfel. Era ca și cum ea lua pulsul campusului în sine, degetele ei subțiri vibrând peste venele universității Wesleyan. Toți îi spuneau de toate și o voiau în diverse locuri, poate pentru că știau că se băga în orice, excesele ei devenind deja aproape mitice. Avea dreptate când îmi spuse că se plictisește ușor.

Din cauza lui Sully am ajuns la Tomb în a doua săptămână din octombrie, răspunzând la o mulțime de întrebări aleatorii puse de doi indivizi cu glugă de la intrare. Am aflat mai târziu că doar membrii clubului Țeastă și Șarpe aveau cheie. Îmi plăcea să fac parte din ceva exclusivist, ceva despre care nu știa toată lumea, Sully și cu mine dansând pe un pervaz în întuneric. Era un alt nivel față de petrecerile obișnuite. Așa era viața cu Sully – acces VIP, fără stat la coadă, iar relațiile ei erau lipicioase ca o pânză de păianjen.

– Dansează cu mine, spuse Sully când am plecat, în sfârșit, în zori. Își ținea în mână pantofii cu toc și făcea piruete, ridicându-și privirea spre cer. Unde să mergem acum? Îi scriu lui Buddy să văd cine mai petrece încă.

– Nu pot. Trebuie să dorm înainte de curs.

De fapt, eram nerăbdătoare să ajung înapoi în cameră și să-mi verific e-mailul, unde știam că mă așteaptă un mesaj de la Kevin.

Sully se opri brusc și mă înhăță de încheietura mâinii, trăgându-mă spre ea, iar brațele noastre erau lipicioase din cauza transpirației.

– Ești altfel. Să nu crezi că nu am observat. E vorba despre un tip, nu?

Buzele ei roșii se arcuiră în jos, îmbufnate și dezaprobatore. Îmi era teamă să-i spun despre Kevin, teamă că asta ar însemna sfârșitul a ceva.

– Ești ultima persoană de la care mă așteptam să fie ademenită de vreunul dintre tipii ăștia idioți. Se retrase să-și aprindă o țigară. Fermecată de sculă. Credeam că ești ca mine.

– Dar sunt. În acel moment aveam nevoie să nu fie și Kevin unul dintre *tipii ăștia idioți*. Nu e așa. El e... păi, nu e unul dintre ei. Învață la Dartmouth.

Căscă și apoi tastă ceva pe telefon. Deja trecea mai departe. Trebuia să o trag înapoi. Trebuia să o impresionez.

– E iubitul Florei.

Eram speriată când îmi ieșiră cuvintele pe gură. Nu aveam habar cum avea să reacționeze, dacă va fi impresionată sau scârbită sau, mai rău,

plictisită.

Dar zâmbetul ei strălucea în întuneric.

– Târfa. V-ați tras-o deja? Flora suspectează ceva?

Mi-am prins părul în creștetul capului cu un elastic. Sully mă convinsese că puteam să-l port așa fără să arăt stupid.

– Încă nu. Și nu. Habar n-are.

Sentimentele mele față de Flora se întuneau pe zi ce trece. Era cel mai rău gen de fată, genul care te orbea în mod intenționat prin prisma perfecțiunii ei. „Nici nu e nevoie să ceri. Ia ce vrei tu“, spusese când ne-am întâlnit prima dată, dar sunt sigură ca nu vorbea serios. Voia doar să aibă pe cineva de monitorizat, un animăluț de companie ascultător.

Am încercat zilnic să pătrund în laptopul ei și să citesc despre Clarissa, degetele mele fugind pe tastatură de câte ori ea era la duș. Dar nu am reușit niciodată să-i ghicesc parola. Din frustrare, am furat o poză cu Kevin din colajul Florei de pe perete, una care apăruse recent acolo. Era parțial acoperită de un articol despre depresie decupat dintr-o revistă, despre care Flora studia la unul dintre cursurile ei de psihologie.

Am ascuns poza în cartea mea cu John Donne. Părea locul potrivit. John Donne era ca un prieten comun, cel care ne făcuse lipeala.

– Deci, ce-o să faci în privința asta? Întrebă Sully.

Am dat din cap.

– Nu știu.

Nu i-am spus despre e-mailuri, despre cât de reală era legătura noastră.

– Trebuie să-ți iei angajamentul ăsta. Sully îmi dădu țigara ei. Găsim noi ceva.

Nu mai insistă să mergem la o altă petrecere, iar când am ajuns înapoi la Butts, mă sărută pe obraz.

– Ai face bine să nu uiți că exist.

– Niciodată, am răspuns.

Când m-am spălat pe față, am observat că buzele ei îmi lăsaseră o urmă roșie.

Sincer, simțeam cum Kevin se distanțează. Răspunsurile lui din acea săptămână fuseseră mai rare și mai puțin comunicative. Spunea lucruri de genul: „Ar fi altfel dacă ai fi aici“. Iar eu îi răspundeam „Îmi doresc să fi fost“. Încercam să-i imit tonul în loc să mă agăț și mai tare, ceea ce era în instinctul meu, pentru a nu lăsa pe cineva să-mi scape.

În acea dimineață, pe când amețeala mea se transforma într-un vâl de mahmureală, în cutia poștală mă aștepta un e-mail. Kevin îl trimisese cu două ore în urmă. „Fratia mea da o petrecere în weekendul asta iar eu nu

ma pot gandi decat la faptul ca mai degraba mias petrece timpul cu tine. citind niște JD sau ceva“

În loc să răspund imediat, cum făceam mereu, am lăsat mesajul la dospit. Aveam vocea Florei în capul meu, dar nu mă mai enerva. „Nu e chiar așa departe. E la mai puțin de trei ore.“ Aș putea să mă duc la petrecere, să-l surprind. Ar fi testul suprem, să văd ce simte de fapt pentru mine.

M-am holbat la Flora, care dormea pe spate, cu mâinile acoperite cu mănușile pentru manichiură pe lângă corp și părul dat la o parte de pe față. Cănila noastră cu „Cea mai bună“ și „Prietenă“ erau ambele pe biroul ei, ceea ce însemna că le spălase și le adusese din bucătărie. Flora, care mereu strângea după mine. Dar urma să creez un dezastru pe care nu avea cum să-l curețe vreodată.

La cursul de introducere în dramaturgie din ziua următoare, am discutat despre erou și ce se întâmplă atunci când acesta cade. Ogden ținu un discurs măreț, ridicându-și ambii pumni în aer.

– Pentru a distruge un personaj cu adevărat, trebuie să-l cunoști ca-n palmă. Trebuie să știi la ce ține cel mai mult. Ia-i acel lucru și poți să-i faci orice. Chiar să-l și ucizi. Pentru că deja a pierdut tot ce conta pentru el.

Sully ridică mâna.

– Deci spunei că singurul mod în care poți distruge pe cineva este să-i iei ceea ce iubește.

Ogden își împreună mâinile.

– Da, exact.

Am vorbit despre cum acest lucru apare clar în *Othello*. Și devine și mai interesant când îi răpești și principiile eroului, pe lângă ceea ce iubește. Asta, în general, se manifestă sub forma unei persoane. Partenera romantică.

Mi se făcea scârbă să tot aud despre partenera romantică, comparându-mă cu acea fată. Ni se spunea că a face comparații îți răpește fericirea. Dar vinovatul adevărat e competiția. Nu se vorbea niciodată despre ce se întâmplă când vrem același lucru.

– Păreai foarte interesată azi, am spus mai târziu, când eram în MoCon, Sully cu o bucată de lasagna, iar eu cu un burrito care avea, inevitabil, să mă deranjeze la stomac. Ai vreo idee pentru piesa ta?

Își folosi furculița pentru a desprinde cașcavalul congelat de pe farfurie.

– Nu chiar. Mă gândeam mai mult la situația ta.

– Situația mea?

Burrito-ul era aproape cât antebratul meu, îndesat în coaja lui ca un bebeluș înfășat. Prima mușcătură avea să-mi lase o dâră fluorescentă de

ulei pe bărbie, dar îmi era prea foame ca să-mi pese.

– Da. Cu Kevin. Adică, putem elimina problema destul de ușor.

Am continuat să mestec carne de vită și viermi de orez între molari, pentru că era mai bine decât să vorbesc. După ce am înghițit, mi-am șters gura cu un șervețel care se făcu portocaliu.

– Cum adică?

– Adică, nu-i așa greu să faci un tip să uite de iubita lui. E amuzant cum le place lor să-și declare loialitatea față de o singură fată. Mă rog, nu e amuzant, pentru că de obicei asta se întâmplă numai pentru că-i convinge o fată. Gen, ea vrea legitimitate pentru că i-a supt-o la o petrecere, așa că îl întreabă dacă e iubita lui. Iar el zice că da, pentru că vrea să i-o sugă din nou.

S-a oprit să-și înfigă furculița într-o bucată de lasagna, apăsând cu atâta violență în carnea acelor tăiței, încât mi-am întors privirea.

Mă descria pe mine, felul în care mă agățam cu disperare de băieți, chiar și de cei de care nu ar fi trebuit să-mi pese. Cât de ușor am crezut tot ce mi-a spus Matt vreodată! Cum l-am lăsat pe Hunter să-mi spună Amber fără să-l corectez, cum apărusem în fața ușii lui Drew Tennant la doar câteva minute după ce-am primit mesajul lui, „hei, vrei să ne-o tragem“!

– Oricum, continuă ea, suntem toate la fel în ochii lor. Avem aceleași părți. Contează ce facem cu ele. De ce crezi că atât de mulți tipi cedează ispitei? De ce crezi că petrecerile burlacilor sunt, gen, o industrie de miliarde de dolari? În mare parte, sunt clădite pe ideea că orice bărbat va fi infidel. E doar o chestiune de timp.

I-a rămas sos roșu în colțurile gurii.

– Deci vrei să zici că-l vom face pe Kevin s-o înșele?

– Exact. Sully dădu drumul furculiței, care ateriză pe farfurie cu un zăngănit indignat. Adică, sunt sigură că deja a înșelat-o pe Flora. Nici unui tip nu-i e greu să-și mențină scula mereu umedă.

– Dar chiar de-ar fi s-o înșele, Flora scapă ușor, și o să pară și mai angelică.

Îmi și imaginam chipul ei plin de lacrimi, suspinele ei drăguțe, plânsetul ei perfect.

Sully își flutură degetul la mine.

– A, aici greșești. Nu am terminat. Cealaltă jumătate a planului meu implică să o convingem să facă la fel.

Am izbucnit în râs.

– Da, sigur. Cu cine să-l înșele? Probabil crede că și masturbarea e o formă de infidelitate. N-o să se întâmple.

Dar Sully nu se lăsă descurajată. Zâmbi ca o pisică Cheshire, acel zâmbet cu gura până la urechi.

– Lasă-mă pe mine să mă ocup. Tu concentrează-te pe cealaltă parte.

Așa am făcut. I-am spus despre petrecerea ce avea loc în frăția lui Kevin, cum practic mă invită și pe mine.

– Păi, asta-i. Mergem, ce naiba.

Se lăsă pe spate în scaun.

M-am imaginat cu Kevin la Dartmouth, o fantezie străvezie ce-mi învălui partea rațională a creierului. Aș alerga spre el și mi-aș arunca picioarele în jurul taliei lui, așa cum făceau fetele în filme. El m-ar ține, de parcă n-aș cântări nimic, și m-ar săruta atât de disperat, încât gurile noastre probabil nici nu s-ar întâlni. Cu buzele pe pleoape, obraji, frunte, linia părului, apoi dinții ciocnindu-se. Haotic, și delicat, și profund, probabil sub o salcie dramatică, și acel arbore ar fi arborele nostru, și poate că într-o zi mă va și cere de soție sub el. Inelul pe care mi-l va pune pe deget va fi un solitar, cel puțin două carate, iar cercul va fi un nimb subțire de diamante, chinuindu-se să suporte greutatea.

Lumea credea că trupurile fetelor sunt cea mai periculoasă armă. Habar n-aveau de munții pe care imaginația noastră îi putea muta din loc.

– De ce mă ajuți? am întrebat. Adică, sunt sigură că nu e prea distractiv pentru tine.

Dădu cu palma în masă atât de tare încât aproape am tresărit.

– Glumești? E vorba de tine. Normal că o să fac tot ce pot.

Sully nu era capabilă să fie drăguță, dar tot am savurat acele cuvinte. „E vorba de tine.”

Ar fi trebuit să-mi dau seama că, de fapt, n-a fost niciodată vorba despre mine.

În noaptea aia, bătu la ușa mea și îmi șopti ceva la ureche în timp ce Flora țacănea la laptopul ei.

– Am făcut rost de o mașină.

Am chiulit de la cursurile de vineri ca să împachetez. Speram să o evit pe Flora, dar se întoarse devreme de la cursul de dimineață, fără zâmbetul ei obișnuit. Mi-am ațintit ochii spre bagajul meu, elefantul din cameră. „Știe.”

– Hei, mă salută. Am o dimineață așa proastă! M-am certat tare cu Poppy seara trecută. I-am zis că vine Kevin de Halloween, iar ea mi-a spus că parcă nu pot să mă distrez fără el. De parcă el nu vrea să ies în oraș dacă nu e și el aici.

Mi se uscă gura. Nu m-am gândit niciodată că Flora e plictisitoare pentru că așa o face Kevin să fie.

– Nu-i deloc așa. Flora se așează pe patul ei. Doar că ea nu înțelege. Are paisprezece ani. Nu a avut niciodată un iubit.

– Kevin nu pare autoritar.

Am regretat alegerea timpului verbal – ar fi trebuit să spun „Kevin nu părea“. Îl întâlnisem doar o singură dată.

– Mă rog, răspunse Flora, expresia ei îndurerată transformându-se într-un zâmbet. Nu vreau să te încarc cu starea mea de spirit proastă. Sunt doar emotivă. E vina Mătușii Flo.

– Mătușa Flo e cea mai nașpa. M-am gândit ce ar zice Sully despre o fată care își numea menstruația „Mătușa Flo“. Uneori e groaznic să fii femeie.

Flora se trânti pe perna ei și oftă dramatic.

– Da. De cele mai multe ori, mi-aș da ovarele pe niște boașe.

Era așa de șocant să aud cuvântul *boașe* ieșind din gura Florei, încât mă apucă râsul, un râs pe bune, iar Flora mi se alătură și, pentru un moment, părea că suntem prietene adevărate. De ce mă hotărâsem să nu o plac pe Flora? Din cauză că îl avea pe Kevin sau din cauză că avea toate celelalte lucruri? Poate că eu inventasem acel nimb de deasupra capului ei. Era doar o fată obișnuită, la fel ca restul, încercând să înțeleagă cum funcționează viața.

Când se lovea cu palmele peste genunchi, am observat ce avea pe unghii. Litere. „Kevin“, câte una pe fiecare unghie, și cu o inimioară pe *i*. Mi-am lăsat zâmbetul să dispară. Iubea ideea de *Kevin*. Nu înțelegea cine este el cu adevărat și nu îl merita.

– Ar trebui să mâncăm multe porcării și să ne uităm la ceva amuzant în seara asta. Și-a pus papuceii cu iepurași, iar expresia i s-a schimbat în timp ce arăta spre geamantanul meu. Ah! Pleci undeva?

– E o chestie de ultim moment. Sora mea vine acasă în weekend și m-am gândit să mă duc și eu, să le fac o surpriză părinților. Obişnuiam să mergem la cules de mere în fiecare toamnă, așa că ne-am hotărât să menținem tradiția.

Minciuna era fluentă, premeditată.

Partea despre culesul merelor era adevărată. Părinții mei adorau tradițiile siropoase, și erau chiar răspândite prin Pennington. Bâlciul de Ziua Orașului Pennington, ouă de Paște ascunse în Kunkel Park, iluminatul anual al bradului de pe Main Street, prăjiturile și ciocolată caldă și elevii de clasa a patra ai mamei mele cântând colinde, veselie reală și sănătoasă în întreaga comunitate.

– Uau, exclamă Flora. Ce drăguț! Mi-aș dori ca și părinții mei să fi vrut să facă astfel de lucruri cu noi. Nici măcar nu pot sta în aceeași cameră împreună.

Am presupus că Flora provenea dintr-o familie unde totul e perfect, unde tatăl vine acasă de la muncă și cățelul fuge la ușă să-l întâmpine, iar micuța Flora o privește pe mama pregătindu-se de o seară în oraș, făcând piruete într-un puf de Chanel No. 5. Mă gândeam că persoanele care au ajutat-o să se mute erau mama și tatăl ei, familia nucleară tradițională.

– Îmi pare rău. Credeam că...

Nu adusesese asta în discuție până acum. Era intenționată lipsa detaliilor sângeroase. Acum era pe șleau. Nu o mai văzusem pe Flora atât de expusă.

– E în regulă, spuse. Lucrurile stau așa de când aveam opt ani. Atunci s-au despărțit. După, eu și Poppy ne-am obișnuit să ne petrecem sărbătorile când cu unul, când cu celălalt. S-au recăsătorit amândoi și acum se poartă politicos, dar o vreme era de parcă eu și Poppy nu ne aveam decât una pe cealaltă. Poate că de asta e așa groaznic când mă cert cu ea.

Puteam să rămân. Nu făcusem încă nimic, și nu era prea târziu. Puteam să-mi întâlnesc propriul Kevin, nu pe cel care aparținea altcuiva. Puteam să abandonez atacurile zilnice asupra laptopului Florei în căutarea Clarissei, să o clasez drept o născocire a imaginației lui Kevin.

Când îmi sună telefonul, mă așteptam să fie Sully, dar era un mesaj de la Hunter. „Hei, Amber, vrei să ne vedem mai târziu?” Dacă aș fi crezut în semnele primite de la univers, acesta ar fi fost unul orbitor. Puteam să-i răspund, să accept *să ne vedem*.

Dar nu credeam în semne. Universul în care trăiam eu nu avea obiceiul să-mi ofere ceva.

M-am gândit la Sully. La scula strâmbă a lui Hunter. La chipul lui Sully când râdea de ea. Expresia lui Sully dacă aș fi dat înapoi de la weekendul ăsta. Am termina-o. Dartmouth era pentru mine, dar era la fel de mult și pentru *noi*. Sully voia să vadă cât de departe aș merge. De ce eram capabilă. O să-i arăt.

Am lăsat telefonul din mână, încărcată în sfârșit cu puterea pe care o voiam. Nu aveam de gând să-i răspund lui Hunter, iar când îl vedeam prin campus, m-aș fi prefăcut că nu există.

– Mi-aș fi dorit să merg și eu undeva weekendul ăsta. Flora se ridică și își întinse brațele deasupra capului. Trebuia să mă văd cu Kevin, dar frăția lui dă nu știu ce petrecere mare în seara asta și trebuie să se ducă. Își dădu ochii peste cap. Mi-aș fi dorit să vină în vizită mai des. Mi-a spus ca așa o să facă, dar până acum n-a venit decât o dată. Măcar va veni de Halloween, și ne vom vedea de Ziua Recunoștinței.

– Da, te înțeleg perfect, am spus, dar tot ce am înțeles a fost că Flora îi înșiră defectele lui Kevin, așteptându-se ca el să se încadreze într-un

standard imposibil.

– Oricum, scuze că te bat la cap cu asta. Își dădu părul pe spate. O să-mi fie dor de tine weekendul ăsta, dar sper să te distrezi acasă la părinții tăi. O să fie bine să-i vezi, sunt sigură.

Era ultima mea șansă să mă retrag. Dar, tocmai când ezitam, se auzi un ciocănit la ușă. Am deschis-o și am dat de Sully cu rucsacul aruncat peste umăr.

– Ești gata? întrebă.

O urmă de întristare îi întunecă chipul Florei, alături de altceva – furie, poate, sau dezamăgire. Credea că Sully vine cu mine să culegem mere cu părinții mei și se întreba de ce nu venea și ea.

– Bună, Sloane, zise Flora, aproape mecanic.

– Hei, răspunse Sully, privirea ei coborând spre picioarele Florei.

De obicei, Sully avea câte un compliment pentru toată lumea. Eram toate *frumusețe* sau *scumpa* sau *fată mișto*. Flora era doar *hei*. Sully știa că Flora era rezistentă la oricare ar fi acele farmece pe care ea le făcea asupra noastră, a celorlalte.

– Hai. Sully făcu semn spre geamantanul meu. Tărăști chestia aia gigantică după tine tocmai până-n...

– Pennington, i-am terminat vorba, observând rânjetul ei în timp ce am apucat mânerul. Nu sunt chiar atât de multe lucruri.

– Sper să vă distrați, fetelor, spuse Flora, făcându-ne cu mâna pe ale cărei degete scria „Kevin“.

Ușa abia se închisese în urma noastră când Sully pufni și zise:

– Purtam papuci cu iepurași când aveam, gen, opt ani. Mă bucur că facem asta.

Nu am mai zis: „Părinții Florei au divorțat când ea avea opt ani“. Ceea ce conta era ce am spus de fapt.

– Și eu.

17. ACUM

Către: Ambrosia Wellington a.wellington@wesleyan.edu

De la: Comitetul Alumnii Wesleyan reunion.classof2007@gmail.com

Subiect: Reuniunea Promoției 2007

Dragă Ambrosia Wellington,

Să fim serioși: ai venit la Wesleyan pentru educație, dar sunt șanse ca petrecerile criminale să fi fost de fapt o experiență de învățare pentru tine. În seara asta nu facem excepție. Te încurajăm să rămâi după recepție, să continui să te distrezi așa cum mai mult ca sigur deja o faci.

Cu stimă,
Comitetul Alumnii

Știu că Felty mă urmărește, așa cum simt privirea Florei asupra mea, întrebându-se ce mai urmează să fac. E ca și cum m-am întors în timp direct la Căminul Groazei, unde toată lumea e cu ochii pe mine. Exact ce mi-am dorit când am venit la Wesleyan, dar pentru cel mai prost motiv posibil. Lumina reflectoarelor sub care am ajuns era mai degrabă ca o torță.

Șaptele, mesajele de pe CCA, se derulau toate în mintea mea. „Am văzut-o în baie. Am văzut-o cu el, jur că era ea. Am văzut-o fugind de la Butts, după.”

Stau lipită de Adrian, aruncând priviri furișe după Felty, dar dau în schimb de oricine altcineva. Lauren și Jonah stau de vorbă cu cineva care îmi pare vag familiar – Hunter, cel cu scula strâmbă și incapacitatea de a învăța numele fetelor. Are brațul în jurul unei femei micuțe și brunete, iar când își dă bretonul la o parte de pe față, îmi dau seama că e Clara din Butts C. Îmi face timidă cu mâna și îi răspund cu un zâmbet forțat. Chiar și după tot acest timp, simt cum înlemnesc. Nici unul nu m-a ales vreodată, nici măcar dintre cei pe care nu-i voiam.

Nu o văd nicăieri pe Sully – sau, mai degrabă, nu o *simt*. Îmi dau seama, cu un val dezgustător de dezamăgire, că nu e aici. Absența ei ocupă mai mult spațiu decât prezența oricui.

– Iubito, nu ești prea sociabilă. Adrian arată spre mulțimea din jurul nostru. Nu ești aici ca să stai la povești cu oamenii ăștia?

– Deja i-am salutat pe toți cei la care țin. Tehnic, nu e o minciună. Continui să vorbesc, ca să nu-i dau șansă să spună ceva. Uite-l pe Monty. Arăt cu degetul spre bar, recunoscătoare că afinitatea lui Monty pentru băutura în exces îl face previzibil. De ce nu te duci să vorbești cu el? Trebuie să merg la baie.

Înainte să plec, mă asigur că e adâncit în conversație cu Monty și că nu vorbește cu altcineva cu care nu ar trebui. În drum spre Hewitt, sunt luată prin surprindere de Tara Rollins, care consideră că acum e momentul ideal să stabilem o potențială excursie a fetelor cu Hadley și Heather. Tot zăresc cu coada ochiului părul blond platinat al Florei, dar atunci când mă întorc, ea nu e acolo. Sunt sigură că toată lumea a abordat-o în seara asta, cu ochi triști și zâmbete false. Nu o să fiu una dintre aceste persoane. Nu vrea să audă nimic de la mine.

Când ajung în sfârșit la baia din Hewitt, mă ascund într-o cabină și îi scriu lui Billie. „Am uitat cât de mult îi urăsc pe oamenii ăștia. A fost o idee atât de proastă!”

„LOL“, răspunde aproape instantaneu, cu o față zâmbitoare care scoate limba. „Sunt sigură că tot e mai bine decât ce seară am eu. Copiii nu vor să adoarmă, iar Ryan e în fața televizorului, ca de obicei.”

„Aș face schimb dacă aș putea“, îi scriu. „Serios, faptul că sunt aici îmi face greață.”

„Poate ești gravidă“, spune ea. Replica lui Billie pentru orice. Dacă mă doare capul, sunt gravidă. Dacă nu mă arunc imediat după sticla de vin ca să-mi reumplu paharul, sunt gravidă. Dacă nu vreau să mâncăm sushi, sunt gravidă.

„Nu sunt“, îi răspund.

„Huoooo“, scrie Billie. E amuzant, cum vrea ea mereu să fiu însărcinată, chiar și atunci când îmi spune cât de groaznici sunt copiii ei. Ea crede că eu și Adrian am încercat. Deși Billie se poartă ca un spirit liber, ar fi

de părere că ceea ce am făcut eu este execrabil. A doua zi după ce am făcut mare caz de faptul că m-am convins de ideea de a fi mamă și mi-am aruncat anticoncepționalele în toaletă, am mers la farmacie, mi-am luat din nou rețeta și am ascuns pastilele în poșetă. Asta a fost în urmă cu șase luni. Știu că ar trebui să mă simt vinovată, dar m-aș simți și mai și dacă aș merge până la capăt. Unele persoane nu sunt făcute pentru a fi mame.

Mă holbez la telefon. Menstruația ar fi trebuit să-mi înceapă ieri, dar m-am obișnuit să mai întârzie câte o zi sau două. Îmi iau pastila la aceeași oră în fiecare seară, mereu atentă, nu uit niciodată, așa cum fac în fiecare zi, de la șaisprezece ani.

Se aude un zăngănit – un mesaj care a sosit, dar nu pe telefonul meu. Zăngănitul vine din cabina alăturată. Îl ignor, până când telefonul începe să sune.

Dar nu e o sonerie oarecare. E o melodie.

Notele de început ale melodiei „I Don't Want to Miss a Thing“.

Înlemnesc, iar pielea mi se strânge ca cimentul. Flora, înhățându-și telefonul spășită. „Scuze, e Kevin din nou.“ Dar asta e imposibil. Nu are cum să o sune Kevin.

– Flora? practic șoptesc.

Nu se vede nici o pereche de pantofi pe sub ușă. Nu primesc nici un răspuns.

Telefonul se oprește din sunat și deschid ușa cabinei mele, pășind apoi în fața celei alăturate. Împing ușa cu piciorul. Telefonul e așezat frumos pe recipientul pentru hârtie igienică.

Ar trebui să-l las la locul lui. Dar e un telefon argintiu cu clapetă. Nimeni nu mai folosește așa ceva. Îl iau în mână și îl deschid, exact ce a vrut ea să fac.

Pentru că imaginea de pe ecran îmi era adresată mie.

Trântesc telefonul și o șterg de acolo, băjbâind după ușa de la baie, direct pe hol. Când ajung înapoi în curte, nu mă pierd în mulțime. Fug spre Nics. Trebuie să știu dacă Sully e acolo. Trebuie să-i spun despre ceea ce tocmai am văzut.

Sunt pe cale să deschid ușa camerei mele când aud o voce. Intru încet, în același mod în care obișnuiam să merg pe vârfuri pe lângă Flora, care dormea, când eu și Sully reveneam de la vreo petrecere la trei dimineața. Ușa interioară, care dă spre camera lui Sully, e închisă, însă un răcnet intens mă face să tresar – râsetul lui Sully.

Vorbește cu cineva. Îmi țin respirația și ascult cu urechea lipită de ușă.

– Habar nu are, spune Sully. Nu aud altă voce – sigur vorbește la telefon. Nu bănuiește nimic despre noi. O cunosc.

„Nu bănuiește nimic despre noi. O cunosc.“ Exista o singură persoană despre care ar putea vorbi.

Eu.

Bagajul meu este încă pe pat, acolo unde l-am lăsat. Aș putea să-l iau și să plec. Teama care tot crește în intensitate, ca o durere de cap, îmi spune că asta ar trebui să fac, dar trebuie să știu cu cine vorbește Sully, cine e cel mai nou membru al sacralui *noi*.

Cineva mi-a luat locul și știu ce așteptări are Sully de la persoanele pe care le lasă să se apropie de ea.

Mă îndepărtez și ies din cameră în liniște. Afară, aproape că-mi stă inima când o văd pe Flora, purtând aceeași bentiță ca mai devreme. De parcă știa că voi fi aici.

– Nu știu ce te aștepți să-ți spun. Înghit. Nu sunt singura care a fost implicată.

Nu are nici un răspuns, doar acel zâmbet rece al ei. Mă consideră vinovată și nu mă va ierta niciodată. Niciodată nu va mai vorbi cu mine. Merg mai repede. Departe de ea, departe de Sully și oricine ar fi acea persoană cu care vorbea ea.

Aproape că am ajuns înapoi la Hewitt când îl văd, o siluetă cu o țigară aprinsă, un obicei pe care nu m-aș fi așteptat să-l aibă. Felty nu-mi spune o vorbă. Trec pe lângă el, cu privirea în jos. Abia după ce m-am furișat pe lângă el, din fericire neobservată, a deschis gura.

– Domnișoară Wellington! Vocea lui e aceeași, gravă și clară. Mă gândeam eu că o să te văd iar pe aici anul ăsta.

Încremenesc pe loc. Nu am replica potrivită și oricum nu contează.

– Sper că duci o viață bună, spune.

Acum mă întorc, desenând un semicerc cu pantoful pe pământ.

– Totul e bine. Încerc să-mi ascund tremuratul din vorbe. Dumneavoastră?

Nu îmi răspunde, ci doar îmi pune o altă întrebare.

– Te voi vedea mâine?

– Nu cred, îi răspund sfidătoare. Știu ce vrea să zică de fapt, dar nu voi recunoaște asta. Am un program destul de încărcat.

Nu îi pot citi expresia de pe chip. Lasă chiștocul să-i cadă pe jos și apoi îl calcă cu gheata. Felty fumează și aruncă și gunoi pe stradă. Mă îndoiesc că e așa de virtuos pe cât vrea să pară.

– Păcat! Sunt sigur că ne mai vedem weekendul ăsta. Poate bem o cafea. Ca pe vremuri.

– Nu cred. Eu și soțul meu avem o zi încărcată mâine, apoi, duminică dimineață, plecăm.

„Soțul meu“, cea mai bună apărare, dovada că există cineva căruia îi pasă destul încât să mă protejeze. Mă cuprinde un sentiment de căldură față de Adrian.

Felty mă privește direct în ochi. E prea intens, mereu a fost.

– Îi datorezi asta.

Îmi încrucșez brațele la piept, geaca mea de piele ridicându-se în jurul încheieturilor.

– Poftim?

– Am spus „înțeleg asta“. Ce credeai că am spus?

N-am de gând să mă contrazic cu el. Când plec de acolo, îmi e teamă să nu strige după mine. Nu strigă.

Felty mă dorea într-un mod total diferit față de oricare dintre băieții pe care i-am cunoscut la Wesleyan.

El mă dorea în spatele gratiilor.

18. ATUNCI

Între Wesleyan și Dartmouth era practic o linie dreaptă de-a lungul lui I-91, un drum care, după MapQuest, durează doar două ore și jumătate. Mașina îi aparținea unui băiat de la DKE pe nume Lewis, cu care Sully și-o trăgea sporadic, pentru că, îmi spuse ea, el făcea sex oral fără să aștepte același lucru în schimb. Cu cât ne îndepărtam de Wesleyan, cu atât mai reală devenea misiunea mea.

– Slavă Domnului că ne-am hotărât să facem asta, spuse Sully. E așa plictisitor în campus. Abia dacă mai am puls.

– Da, am răspuns, stomacul meu strângându-se din ce în ce mai mult cu fiecare secundă.

Mă gândisem să-i scriu un e-mail lui Kevin, să-l anunț că vin. Poate că nu-i plăcea să fie luat prin surprindere. Dar trebuia să fie pe neașteptate – aveam nevoie să vadă că nu sunt ca Flora, care-l forța pe el să construiască punți. Voiam ca reacția lui să fie una intensă. Băteam ritmul cu degetele pe picioare în timp ce albumul *Iowa* al trupei Slipknot, pe care Sully îl adora, zbiera la noi prin difuzoare.

– Deci, Kevin, spuse Sully, dând volumul mai încet. Spune-mi povestea adevărată. L-ai cunoscut, gen, în urmă cu două săptămâni și te-ai hotărât că ești îndrăgostită de el? Faceți o grămadă de sex la telefon, sau ce?

– Nu, i-am răspuns. Nu e așa. Adică, ne trimitem e-mailuri.

– E-mailuri, repetă Sully. Făcea cuvântul să sune ca o boală venerică. Stai așa. Deci l-ai întâlnit o dată și de atunci nu ai mai vorbit cu el?

– Vorbim. E-mailurile noastre sunt foarte personale. Îmi spune chestii despre el.

Mi-am zgândărit cuticula degetului mare cu unghiile.

– De ce nu mi-ai spus? Eu îți spun totul.

I-a scăzut vocea, ca și cum nu voia să mai audă cineva tristețea din ea.

– Nu știu, i-am zis. Nu m-am gândit... Presupun că nu am vrut să vorbesc despre asta până nu știam sigur ce este.

Am omis ceea ce voiam să zic. „Îmi era teamă că va schimba ce e între noi.” După un moment lung de tăcere îmi răspunse.

– E ușor să te ascunzi după un computer. Poți să spui orice. Doar ai grijă. Nu vreau să-și bată joc de tine un tip.

– Nu face asta, am spus.

Dar avea dreptate. Asta era hobby-ul ei preferat, să ia telefoanele băieților cu care și-o trăgea și să trimită mesaje care sigur aveau să-i bage

în belele. Făcea asta cu o mână peste gură, incapabilă să-și controleze izbucnirile de râs.

– Dar are antecedente. O înșală pe Flora cu tine, nu?

– Nu. Îmi înfig mâinile în genunchi. Nu e așa. E ceva emoțional, nu fizic.

Și-a dres glasul.

– Și ești sigură că tu ești singura?

Un început de teamă îmi scormonea prin stomac ca o insectă. Nu știam cum să răspund la întrebarea asta. Voiam să-i iau apărarea lui Kevin, însă brusc nu mai eram sigură deloc.

– Calmează-te. Sully râse și mă trase de braț. N-am vrut să zic nimic cu asta. Dar dacă-și bate joc de tine, va trebui să-l omor.

Am râs și eu, deși nu-mi dădeam seama dacă glumea sau vorbea serios.

Bătea cu degetele în volan.

– Adică, să sperăm că e mai bun decât idioții cu care ne-am ales. Ultimul Buddy cu care mi-am tras-o practic m-a implorat să rămân în camera lui. Apoi a zis că-mi pregătește cina. Da, hăi să nu. Nu vreau rahaturile tale de nacho la microunde, Hunter.

– Hunter? Iar te-ai culcat cu el?

– Leneveam. Asta mă excită mereu. Dar nu o să ne-o mai tragem. E așa de disperat! Și bărbații cred că noi suntem cele care ne atașăm emoțional?

Eram recunoscătoare că purtam ochelari de soare, ca să nu-mi poată vedea ochii. Hunter nici măcar nu mă voia în camera lui – când făcusem sex, venise în camera mea când era Flora plecată, aproape ca atunci când îl băgam pe Matt în casa părinților mei pe furiș și îl scoteam înainte să se întoarcă de la rarele lor ieșiri la cină. Hunter îmi spusese „Îmi pare rău, Amber, colegul meu e mereu acolo“. Dar nu avea probleme în a-și aminti numele lui Sully sau în a face loc pentru ea. Propriul meu Graal, sexul ocazional, era o prefăcătorie. Adevărata putere nu provenea din faptul de a fi dorită. Provenea din faptul de a nu vrea nimic la schimb. Provenea din faptul de a nu vrea *nimic*, punct.

Ceea ce am înțeles este: cu cât lui Sully îi păsa mai puțin, cu atât mai mulți oameni din jurul ei se dădeau peste cap să-i arate că lor le pasă. Și doream cu disperare să-i descifrez codul.

– Mersi din nou că faci asta, am spus repede, deși învolburarea din stomacul meu mă făcea să-mi doresc să nu merg nicăieri.

– Glumești? Sully se lăsă pe spate, practic vibrând pe scaun. Nu ți-am zis că mă plictisesc repede?

Era misiunea mea, dar acum eu eram cea pe care o târa după ea. Eram doar un pasager, în mai multe sensuri.

– Flora trebuie să vadă cum e viața de fapt, continuă Sully. E așa o cățea! Dar nu la modul obișnuit. E vicleană. Vorbea cu Lauren despre tine în salon acum câteva săptămâni. Despre cum mereu te chinui prea mult și e evident.

– Ce-a zis? am scuipat cuvintele, fierbând de furie. Ce dracu'? Nu mă cunoaște deloc.

Sully ridică o sprânceană.

– Pe bune îți spun, am auzit-o. S-a oprit din vorbit imediat ce m-a văzut intrând, pentru că știe cât de apropiate suntem. Dacă vrei să fii cățea, asumă-ți asta. Dar ea se ascunde în spatele imaginii ăsteia perfecte. Urăsc fetele de genul ăsta. Sunt cele mai rele.

Era cel mai îngrozitor lucru pe care-l gândeam despre mine, iar Flora se desfătase cu el în tot acest timp. Durerea de pe chipul ei de dimineață fu înlăturată de adevăr. *Era* cea mai rea și am hotărât că nu-mi părea rău pentru ceea ce urma să fac.

Până seara devreme, am intrat pe Webster Avenue, pe care se găseau conace și arbori cu frunzișul ca niște brocoli. Sully parcă pe stradă. Își contură buzele cu un creion închis la culoare, apoi se întoarse spre mine să-mi facă la fel. Colanții pe care-i purtam pe sub fustă aveau găuri în ei, iar Sully mă puse să-i dau jos.

– Acces ușor. Luă o gură din butelcuța ei. Ai de gând să i-o tragi, nu? Nu am venit până aici la o petrecere de frăție ca să nu i-o tragi.

– Da, am răspuns. O să i-o trag.

Îmi plăcea șocul pe care-l provocau acele cuvinte ieșite din gura mea. Mama obișnuia să ne spună mie și lui Toni să fim niște doamne. Ne învățase să ne stăpânim emoțiile până când eram într-un loc potrivit pentru a le elibera, de parcă emoțiile noastre sunt niște animale în cuști, iar noi, lucrătorii la zoo.

Eu nu eram o doamnă. Sully îmi demonstrase asta.

– Uite, spuse Sully. Închide ochii. Smucitura unui dermatograf. Acum deschide-i.

O umezeală în timp ce-mi aplica rimel pe gene. Gura ei era atât de aproape de a mea, mare și roșie.

– Uită-te la noi. A făcut semn spre oglindă. Parcă suntem surori.

Când îmi zbârnâi telefonul, am presupus că era un mesaj de la Billie, care știa că încercam să fac să se întâmple cu un *Buddy* ceva în noaptea asta, deși nu știa cât de departe am mers, în nici un sens al cuvântului.

Dar mesajul era de la Flora. „Mi-e dor de tine. Sper să te distrezi!“ Mi-am îndesat telefonul în poșetă, fără să răspund.

– Cine e? întrebă Sully.

– Nimeni.

Vorbeam serios.

Nu mă mai gândeam la Flora, la ce făcea în camera noastră de cămin și de ce simțea nevoia să mă despoaie verbal pe la spate. Nu m-am mai gândit la ea până foarte târziu. O scosesem din filmul din capul meu, deși scenariul nu ar fi existat fără ea.

19. ACUM

Către: Ambrosia Wellington a.wellington@wesleyan.edu

De la: Comitetul Alumnii Wesleyan reunion.classof2007@gmail.com

Subiect: Reuniunea Promoției 2007

Dragă Ambrosia Wellington,

Sperăm că te-ai bucurat de tot ceea ce ți-a oferit noaptea trecută – însă nu prea mult. Pentru că vei avea nevoie de energie azi. Te avertizăm, itinerariul nostru e mai plin decât Weshop în timpul sesiunii de examene. Să fii cumpătată – festivitățile abia încep!

Cu stimă,
Comitetul Alumnii

Mă trezesc cuprinsă de chinurile familiare ale unei mahmureli, cu Adrian înfășurat în jurul meu ca un koala. Nu voiam să merg la petrecerea de reuniune de la Eclectic aseară, dar Adrian se distra și mă simțeam prea paranoică să-l las singur. Sau poate că îmi era teamă mie să rămân singură.

Sufletul petrecerii era Sully, trosnind de energia pe care o insufla în fiecare cameră, mâinile ei atingând spatele tuturor, fața ei aproape de a lor. De câte ori ne intersectam privirile, niciodată nu se întorcea prima, de parcă mă provoca să spun ceva. Sau să fac ceva.

– N-o să se schimbe niciodată, spuse Lauren când eram la bar, cu respirația ei care mirosea a alcool în urechea mea. Făcea jocul ăsta când eram la Spence, când ieșeam cu toții în oraș cu buletine false. Lua portofelul unei fete, îi fura permisul de conducere și se prefăcea că e ea. Nu îi ajungea să bea și să flirteze cu tipii mai în vârstă, cum făceam noi, restul.

Râsesem și mă întrebasesem dacă Lauren știa despre cei mulți Buddy de la Wesleyan ai căror telefoane au devenit victimele lui Sully. Presupun că nu m-am gândit niciodată la originile plictiselii lui Sully, că existase de dinainte să o cunosc.

– Ești trează, iubito? Întreabă Adrian, cu gura lui fierbinte pe ceafa mea. Rahat, am băut o grămadă aseară.

Stau nemișcată, sperând că va adormi din nou și se va trezi abia mâine când e timpul să plecăm. Nu pricepe aluzia.

– A venit înapoi aseară? Se întoarce pe spate și desenează cercuri pe brațul meu. N-am auzit-o intrând. Mă întreb dacă s-o fi culcat cu cineva.

– Probabil. Îl las să mă sărute pe obraz. N-ar fi prima dată.

Când se duce să facă duș, îmi înșfac telefonul din poșetă. Mă așteaptă un mesaj de la Billie. „Deci Ryan îmi zice dimineață că mai vrea un copil. Nu le dă atenție nici celor pe care îi are deja. Poate ar trebui să ne sincronizăm, să rămânem gravide în același timp?”

„Nu, mulțumesc“, îi răspund. „Fără copii pentru mine.“

Răspunsul ei vine imediat. Billie rareori lasă telefonul din mână. „Huo! Te-ai distrat aseară până la urmă? L-ai văzut pe acolo?”

„Ți-am zis. N-o să apară.“

Când pun telefonul jos, o văd pe Sully stând în ușă, în pantaloni scurți de blugi și în picioarele goale. Intră în camera mea fără ca măcar să ceară voie și se pune călare pe scaunul de birou, sprijinindu-și bărbia pe mâini.

– Destul de ironic. În sfârșit, suntem colege de cameră, după tot acest timp.

Nu voi fi atrasă din nou, ca o algă în curenții ei. Nu-i zâmbesc înapoi.

– Nu te-am auzit intrând aseară.

– Erați leșinați. M-am întors la Clark să beau ceva cu niște fete. Ella tot încerca să pescuiască detalii despre tine. Era ciudat. Nu i-am zis nimic.

Fac o pauză, apoi mă hotărâsc să-i spun ceva.

– Am fost în baie la Hewitt aseară în timpul recepției. Și am auzit un telefon sunând în cabina de alături, dar nu era nimeni acolo. M-am uitat la el și cred că era telefonul vechi al Florei.

Sully își mușcă buza.

– Telefonul ei? De atunci? De unde știi?

– Era un telefon cu clapetă. L-am deschis și era o fotografie cu noi pe fundal. Tu, eu și Flora. De Halloween.

Nu menționez soneria, că era cea care-l anunța pe Kevin. Pare cumva o trădare.

– Ești sigură? Cum e posibil? Își mijește ochii, suspicioasă. Unde-i telefonul? Vreau să-l văd.

– L-am lăsat acolo. Dar jur că l-am văzut. Probabil că a făcut poză la fotografie.

Își învârte o șuviță de păr pe deget. Îmi dau seama că are nevoie de o țigară.

– Cum să-l lași acolo? Am fi putut să ne uităm prin el, poate găseam ceva.

– Nu știu. Mă așez turcește și bat cu degetele în genunchi. Probabil pentru că nu e al meu.

Înțelege la ce mă refer de fapt.

– Asta nu te-a oprit pe tine până acum.

– Păi, poate că nu știai deloc cine sunt. Și, oricum, nu mai sunt acea persoană acum.

Mă cuprinde brusc un nou val de nervi. Aproape că mă aștept să-mi dea replica, dar oftează doar, o expirație scurtă printre buzele strânse.

– Știam cine ești.

Delicat și faptic. Poate să facă orice să sune a adevăr.

– Unde ai fost înainte de petrecere? Întreb, revenind în prezent. Nu te-am văzut la recepție.

– Durere de cap. Se oprește din jucatul cu părul. Știi că mereu aveam din astea.

Nu s-a plâns niciodată de o durere de cap, decât dacă se referea la vreo persoană prin asta. Dar asta e puterea lui Sully – nu neapărat să-i facă pe oameni să o creadă, ci mai degrabă să-i facă să se îndoiască de ei înșiși.

– Felty e aici, spun. L-am văzut înainte de recepție. De ce ar lucra un căpitan de poliție ca paznic la o reuniune? Mă aștepta.

– L-am văzut și eu aseară. Chiar crezi că ar putea fi el?

Dar de ce acum? De ce aici?

– E convențional, răspund. Pe vremea când avea verighetă, era din aur pur. Și-a numit copiii Michael și Thomas Jr. Lucrurile au însemnătate pentru el. E genul căruia i-ar plăcea ideea unei reuniuni. Să aibă loc aici, unde s-a întâmplat totul.

– Păi, spune Sully. Clar știi multe despre el.

– Presupun.

Îmi rod unghia de la degetul mare, brusc stânjenită. E greu să exprim în cuvinte modul în care aflarea de informații despre Felty îmi oferea un sentiment de siguranță de care Sully nu părea vreodată să aibă nevoie.

– Probabil că a mai lucrat la, gen, o mie de cazuri de atunci. De ce tocmai asta?

– Sora lui, spun. Din cauza a ce i s-a întâmplat. Se răzbună pe noi.

Primesc notificare de e-mail pe telefon. Glisez să-l deschid și scanez conținutul cu privirea.

– Porcăriile astea de e-mailuri de la Comitetul Alunni. Gen, știu că ar trebui să ne distrăm. Nu o facem. Nu ne mai verificați atâtea.

– Da, sunt enervante, zice Sully. Dar, haide. Recunoaște că te distrezi puțin.

Nu mă uit la ea.

– Ba nu.

– Îți amintești toate grozăviile pe care le-am făcut? Se holbează la unghiile ei, rupte și roase ca ale mele. Uneori îmi e dor.

– Și mie.

Cuvintele ies spontan, pentru că sunt adevărate. Îmi e dor de lipsa responsabilităților, de lipsa greutăților, părul ud strâns în coadă pentru a rezista încă o noapte, picioarele goale lovindu-se unele de altele, ceva dulce alunecându-mi pe gât, durerea din tălpi cauzată de pantofi care nu se potriveau.

– N-am vrut să fiu o cățea. Mă privește în ochi. Știu că am fost. Lucrurile s-au complicat foarte tare. Dar, ca să știi, nu am spus nimănui adevărul.

Vreau să o cred, să am încredere în ea. Vreau să *reiau legătura*, așa cum îmi tot spun e-mailurile de la Wesleyan să fac. Însă trecutul e ca un gard electric între noi și aș risca totul dacă aș încerca să-l trec.

Băile de cămin din Nics sunt diferite de cele din Butts C – sunt mai mari, cu mai multe cabine de duș și de toaletă. Pășesc într-o cabină și pornesc apa caldă, lăsând-o să mă lovească pe spate.

Lui Sully i se părea amuzant să se uite pe sub ușa cabinei când făceam duș și să țipe, „Surpriză!” Prima dată, m-am acoperit cum am putut mai bine cu mâinile. Apoi a încetat să mi se mai pară ciudat când intra brusc în cabina mea, împărțind apa cu mine, întinzându-se după gelul meu de duș. De parcă nu voia să fim vreodată despărțite.

După ce termin, mă usuc și mă îmbrac din nou cu pijama, înfășurându-mi părul într-un prosop. Mă duc la chiuvete și privirea îmi rămâne asupra unui obiect care nu era acolo când am intrat.

O perie de păr rotundă, plină de părul cuiva, fire subțiri de culoarea blond platinat. Părul Florei, aproape întotdeauna purtat desfăcut și drept. Iar lângă, o cană roz pe care scria un singur cuvânt: „Prietenă”, cu litere ornate cu bulinuțe în mov și alb.

Mă așez pe vine, camera învârtindu-se cu mine. Peria de păr putea fi o coincidență. Multe persoane au părul de aceeași culoare. Asta nu e mâna Florei.

Cana, în schimb! Cana nu e o coincidență. Mă apropii încet de ea, ca și cum ar putea exploda în orice moment. Cine ar ști că Flora mi-a dat-o, sau că perechea cu „Cea mai bună” era a ei? Ella ar ști – a fost în camera noastră de mai multe ori. Celelalte fete din Butts C, care veneau la Flora de câte ori aveau nevoie de ceva. Șampon. Demachiant. Sfaturi. Cineva căreia să-i verifice eseurile. Cineva căreia să-i spună că e drăguță. Fetele alea știau.

Și Sully. Sully știa cu siguranță.

Nu ating cana. Nu vreau să-mi las amprente pe ea. Cel puțin așa aveam de gând, până ce am văzut ce e înăuntru. Sânge, o dâră groasă de pe margine și până la fund.

Mă apropii. O iau în mână și o bag sub apă. Sângele nu dispăre. E prea roșu să fie sânge. Roșu Wesleyan. Ojă, deja uscată, ca un șarpe încolăcit în jurul ceramicii roz. Îmi tremură mâinile în timp ce pun cana la loc.

Bilețelul. Cabina de toaletă din Hewitt. Acum asta, cana mea și oja ei. Sunt în campus de aproape o zi deja, dar nu a venit nimeni la mine să-mi spună că trebuie să vorbim.

Brusc, devine clar: oricine ar fi scris „Trebuie să vorbim despre ce am făcut în noaptea aia“ s-ar putea să nu vrea deloc să vorbească.

20. ATUNCI

Webster Avenue era strada frăților de la Dartmouth, iar Alpha Chi era un conac întortocheat cu țiglă verde pe acoperiș. Băutura era gratis pentru fete, ni se spuse la intrare, numai că băiatul care ne zise asta avea o sclipire în ochi, ca și cum se așteptau să plătim în alt mod.

– Pare promițător, spuse Sully, dându-și ochii peste cap în mod exagerat. Mă duc să iau de băut. Ar trebui să-l cauți pe Kevin și ne întâlnim aici.

Aici era în fața unui șemineu mare pe gaz care nu era de fapt pornit și care avea o policioară pe care erau poze cu echipe sportive, băieții de aur încadrați în rame de alamă. M-am dus repede spre scări, clătinându-mă pe tocuri. Mă așteptam să-l găsesc pe Kevin la etaj, într-unul dintre dormitoare, poate cu o carte în mână, pentru că petrecerile nu erau stilul lui și avea nevoie de timp singur ca să se reîncarce.

– L-ai văzut cumva pe Kevin McArthur? l-am întrebat pe un băiat cu ciuf blond, îmbrăcat cu un jersey al echipei Manchester United.

– Mac Tati? E pe aici pe undeva. Sau o să fie. De ce îți pierzi timpul cu ticălosul ăla? Hai să stai cu noi, mai bine.

I-am ignorat privirea lacomă, remarca frivolă, „Mac Tati“, apoi m-am întors și am dispărut din aria lui vizuală. Kevin nu era la etaj, dar erau mulți alți băieți, toți purtând jerseyuri. Eram foarte conștientă de privirile îndreptate spre picioarele mele goale, spre întinderea de piele. Încercam să par că mă bucuram de vibrațiile muzicii și de paharul cu bere ieftină pe care mi-l îndesase cineva în mână. Greutatea unei palme pe umărul meu mă făcu să mă întorc. *Kevin*, am crezut, dar era doar Sully.

– Nu-l găsesc nicăieri, am spus, panicată. Dacă nu e aici?

– Dacă nu, găsim pe altcineva. Sully își turnă conținutul paharului în al meu. Hai să explorăm. Locul ăsta e destul de mișto.

Am urmat-o pe Sully înapoi la parter și printr-un hol din beton până în altă parte a casei – care, am aflat mai târziu, era cunoscută drept Hambarul.

Petrecerea deveni și mai zgomotoasă când un grup de băieți purtând jerseyuri se năpusti înăuntru, cu pumnii în aer și dungi albastre și negre sub ochi. Fiecare școală are regii ei, tipii pe care toată lumea îi urmărește și îi adoră. Apoi, unul dintre ei se materializă în Kevin.

Eram sigură că era un fel de iluzie, că băusem prea mult și halucinasem, văzând chipul lui pe acest corp îmbrăcat în jersey. Kevin ar purta cămăși cu nasturi, ca Pacey din *Dawson's Creek*, un serial pe care eu și Billie obișnuiam să-l urmărim cu sfințenie. Iar blugii nu i-ar cădea

de pe fund, ca tipului ăstuia, care mai avea și lanțuri până la genunchi. Haita se întoarce și fiecare se așează la rând la butoiul cu bere. Erau dezordonați, lălâi și ocupau atât de mult loc.

– El e. Uite-l.

Nu mă văzuse încă.

– Care dintre ei? Întrebă Sully, înăbușindu-și căscatul. Nu-mi amintesc. Toți arată la fel.

Kevin era la masa de ping-pong cu bere, bătând palma cu băieții. Poate că uitasem cum arată și am început să-i înlocuiesc porțiuni ale feței cu orice voia creierul meu să-și imagineze. Nasul îi părea mai mare și buzele mai subțiri, iar părul lui nu era lung, nu avea cârlioniți în jurul urechilor. Era un simplu băiat, un muritor de rând.

– Ăla, i-am răspuns.

Se aplecă spre mine.

– Păi, ai de gând să stai aici cu mine toată noaptea sau să te duci să vorbești totuși cu el?

Am tras aer adânc în piept.

– Mă duc să vorbesc cu el.

M-am dus la el și l-am bătut pe umăr, o abordare pe care am regretat-o imediat. Nu era nimic sexy la o bătaie pe umăr. Asta faci atunci când vrei să dai o persoană nepoliticoasă din drum. Dar când se întoarce și mă văzu, zâmbetul lui chiar merită tot stresul.

– Sfinte Sisoel exclamă. Ambrosia! Ce cauți aici? Adică, mă bucur că ești aici. Dar... sunt eu foarte beat, sau chiar stai în fața mea?

Am zâmbit și eu.

– Eu sunt.

Nu știi la ce mă așteptam – să mă sărute, poate să-și scape berea din mână și să-mi atingă obrazii să vadă dacă sunt reală. Dar, în schimb, îmi dădu o îmbrățișare. Aceași îmbrățișare destinsă pe care tocmai îl văzusem că le-o dăduse unor prieteni de-ai lui în jerseuri.

– De ce ai venit aici? Întrebă.

Vopsea i se întinsese pe pomeți. Flora nu ar fi fi de acord cu așa ceva – Kevin în toată splendoarea lui de atlet viril, iar eu cu fusta mea scurtă în fața lui.

– Eu... e o poveste lungă. Avusesem de gând să-i spun adevărul. Că venisem pentru el. Dar părea prea mult, așa că am urmat calea mai sigură. Am niște prieteni care învață aici.

Dădu din cap afirmativ. Nu eram sigură dacă era dezamăgit sau ușurat.

– Da. Are sens. Dar credeam că aveai o temă importantă de făcut în weekendul ăsta.

– Aveam, am spus. Adică, am.

„Asta aveam de făcut. Să te gădesc pe tine.“ Toate replicile astea mi se învârteau în cap, un adevărat amestec făcut din toate bucățelele siropoase de dialog din comedile romantice, dar nu aveam curajul să spun nici una. Nu aveam nevoie de încă o scuză pentru a mă rușina de propria mea disperare.

– Știi, ar trebui să... spuse, cu ochii pe mine, de parcă îmi studia chipul cu privirea.

N-am reușit să aflu restul, pentru că Sully alege fix acel moment să apară și să-și pună brațul în jurul taliei mele. Mi-am reținut cu greu iritarea. Știa ce fac, dar tot mă întrerupse.

– Hei. Mă strânse. Petrecem de-adevăratelea sau ce?

– Sully. Mă rugam să nu îmi spună lui Kevin ce înseamnă să *petrecem de-adevăratelea*. Îl mai ții minte pe Kevin, nu? Și el învață la Dartmouth.

– Desigur, spuse. Săracul de tine!

Îmi venea să o plesnesc. Băieții împărțeau shoturi, iar Kevin se uita la al lui ca și cum nu ar fi trebuit să-l bea. Flora era în camera noastră, stând turcește pe

pat, cu telefonul lângă ea pe pătură, ca un animăluț

de companie iubit. Dacă nu suna, avea să-l sune chiar ea pe Kevin. Își imagina mașina lui Kevin într-un șanț, pe

Kevin întins pe podeaua camerei lui, incapabil să sune după ajutor. Când își imagina ce e mai rău, nu ne vedea pe mine și pe Sully. Dar ar fi trebuit.

*

Prietenii lui Kevin erau ca toți ceilalți de la Wesleyan, o lăsau pe Sully să-i golească de energie. Ea le făcea jocul, frecându-și coapsele de ei și aplecându-se spre ei când vorbeau, lăsând să-i cadă breteaua sutienului de pe umăr. Eu și Kevin stăteam pe margine, el privind-o pe Sully și ringul de dans care se tot aglomera, fără să atingă, ca un copil al cărui mamă îi interzise cu strictețe să pună mâna pe ceva din magazin, pentru că dacă strici, plătești. Și-a verificat ceasul. Eram sigură că Flora îi dăruise acel ceas de mână. E genul de iubită care ar face cadou un ceas, și poate chiar un stilou ridicol de scump.

– Tot nu-mi vine să cred că ești aici, spuse Kevin. Nici nu voiam să vin la petrecere. Dar, știi, asta e frăția mea. Cam trebuie să fiu prezent.

– Înțeleg, am zis. Mi s-a cam acrit de petrecerile de la Wes. Caut ceva mai profund.

Mâna lui o atinse pe a mea.

– Știu.

– Nu am făcut marele tur încă. Vrei să-mi arăți împrejurimile?

Nu mă întrebasese despre prietenii mei fictivi pe care se presupunea că am venit să-i vizitez, de parcă știa că inventasem totul.

– Da, răspunse.

Era relaxat, destins. Mi-am permis să mă relaxez și eu.

Am ajuns în camera lui de pe al doilea etaj al Hambarului, care era, din fericire, neocupată de cei doi frați cu care îmi spusese că o împărțea. Ne-am așezat pe patul lui, care era așezat ordonat, iar noptiera lui era plină cu teancuri de cărți și, am observat cu satisfacție, lipsită de poze cu Flora. Camera era așa cum mă așteptam de la Kevin și faptul că măcar această porțiune de realitate era în concordanță cu imaginea băiatului din mintea mea îmi dădu putere. Am sorbit din berea mea până se întinse și îmi luă paharul din mână, ducându-l la gură.

– E ciudat, spuse. Adică, vorbim de toate în e-mailurile noastre, dar acum nu știu ce să-ți zic.

– Nu trebuie să spui nimic.

Am așteptat să mă sărute, dar nu o făcu, așa că l-am sărutat eu.

La început, nu reacționează și mă cuprinse panica. Era doar o altă iluzie pe care o concepușem în capul meu, un basm care putea fi distrus cu ușurință. Apoi gura lui o acoperi pe a mea și își trecu o mână prin părul meu ca prin nisip. Nu mai fusesem niciodată sărutată așa, de cineva care mă cunoștea pe dinăuntru, fără să fi fost vreodată în mine. Îl sărutasem pe Matt de sute de ori fără să simt *asta*.

Dar tocmai când mă adânceam și mai mult, totul se termină.

– Nu pot face asta. Se smuci înapoi. Îmi pare rău, Amb. Doar că... am iubită. Evident. Deja mă bate la cap tot timpul să știe unde sunt. Nu pot să-i dau motive să fie și mai paranoică. Iar tu ești... tu ești specială.

Nu mi-a plăcut cum a sunat acel *evident* și nici felul în care își șterse gura.

– Îmi pare rău, nu încerc să fiu un nemernic. Dar meriți pe cineva care să fie dedicat complet. Eu nu sunt infidel. Nu m-aș băga niciodată în așa ceva.

– Noi nu... am dat să zic.

– Ar trebui să știi, adăugă. Adică, ai fost înșelată. Știi cum e.

Suna aproape a amenințare – aproape. Nu eram sigură dacă încerca să mă convingă pe mine, sau pe el însuși. Nu m-am supărat că-l adusesese în discuție pe Matt cât mă enervă faptul că perfecțiunea prețioasei de Flora nu putea fi întinată de aceeași suferință ca a mea.

Am reușit să zâmbesc neconvincător.

– Știu. Ai dreptate. Îmi pare rău.

Faptul că m-am auzit spunând aceste trei cuvinte cu voce tare – „îmi pare rău” – mă făcu să spun ceea ce a urmat. M-am săturat să îmi tot cer scuze. M-am gândit la ce ar face Sully. Îmi demonstrase că e în regulă să

fiu egoistă și că, dacă universul nu are de gând să-mi ofere ceva anume, nu înseamnă că nu pot să-l iau pur și simplu.

– Uite, trebui să-ți spun ceva. Îmi tremura glasul. Trebuia să fiu convingătoare, să-mi joc rolul mai bine ca niciodată. Nici nu știu dacă ar trebui să-ți zic. Dar am ajuns să ne cunoaștem atât de bine și aș vrea să faci și tu la fel pentru mine.

– Ce anume? întrebă. Ce s-a întâmplat?

„Să-nceapă spectacolul.“

– Te-ai gândit vreodată de ce Flora e așa de hotărâtă să știe tot timpul unde ești deși tu nu ai făcut niciodată nimic greșit?

– Cum adică?

Se trăgea de vârfurile părului ca și cum asta i-ar fi ajutat creierul să-și dea seama.

– E un tip. Îmi trec mâna peste față. E așa de ciudat. Nu e treaba mea să vorbesc despre asta. Dar, după cum ai spus, am fost înșelată. Știu cât de mult doare. Ea flirtează cu un tip și s-ar putea să se transforme în mai mult.

– Nici vorbă. Flora e... nu s-ar culca cu alți tipi.

Scot un oftat zgomotos.

– I-am văzut împreună, în camera noastră. E un tip din căminul nostru. Hunter. A încercat să-mi spună că doar învățau. Apoi, mai târziu, m-a rugat să nu spun nimănui că fusese în camera noastră. Ca și cum îi era teamă că reputația îi va fi stricată.

Strânse din maxilar. Voiam să mai adaug și alte detalii incriminatoare, dar l-am lăsat să rumege ceea ce spusese deja.

– Am auzit-o spunându-i surorii ei ceva despre el la telefon. Dar a închis repede când am intrat în cameră.

– Sora ei nu mă place, mormăi Kevin. Niciodată nu m-a plăcut.

Am zâmbit reținut. Poppy era fisura dintre Flora și Kevin. Era ceva ce învățasem de la Sully – unde să lovesc ca să doară.

– Vorbim la telefon aproape în fiecare seară, zise. Vrea să ne spunem totul unul celuilalt. Mă întreabă despre cei cu care îmi petrec timpul.

– Pentru că nu vrea să știi ce face. E psihologie inversă. Uite, îmi pare rău să-ți-o trântesc așa. O plac pe Flora, dar are o altă față, total diferită.

Mă simțeam bine să-i știrbesc Florei din strălucire.

Kevin fixa podeaua cu privirea. Aproape că m-am dat bătută. Dar trebuia să termin ceea ce începusem. Nu puteam să o las așa, ca un animal rănit pe marginea drumului.

– Lucrurile s-au schimbat. Simți asta. Adică, parțial, din cauza asta ne și scriem unul celuilalt. Ai nevoie de cineva care te înțelege.

– Nu e adevărat. Vocea lui deveni atât mai blândă, cât și mai gravă. Am sădit îndoială, iar îndoiala e menta care afectează lumea emoțiilor. Pune stăpânire pe întreaga grădină, înăbușind orice altceva. Am stabilit că o sun după petrecere. O s-o întreb despre asta.

– Nu. O să nege pur și simplu. Adică, și ea e în faza de negare – știi că Flora urăște să accepte faptul că ceva e greșit. Și o să-și dea seama că ai aflat de la mine, pentru că nimeni altcineva nu l-a văzut pe Hunter în camera noastră.

– Băga-mi-aș! Mă implora cu privirea. Adică, știu că spui adevărul. Doar că nu vreau să fie real.

„Eu vreau.“

– Îi spune Buddy. Ca un nume de alint, sau ceva.

– Băga-mi-aș! Nu știu ce să fac.

– Dacă aș fi în locul tău, eu m-aș gândi la ceea ce vrei tu cu adevărat. Ceea ce meriți. Pentru că tu nu meriți așa ceva.

Dădu din cap afirmativ. Apoi se întinse și mă cuprinse într-o îmbrățișare. Trecuse atât de mult timp de când cineva mă îmbrățișase cu adevărat, mai ales cu o asemenea intensitate, care îmi făcu întregul corp să se cutremure. „O să reușesc. Doar sunt o actriță excelentă, ce naiba?“

– Mi-am făcut griji în legătură cu asta, spuse. Că o să-și dea seama că nu sunt de nasul ei și o să găsească pe altcineva la facultate.

– Îmi pare rău.

Am zâmbit cu fața ascunsă în umărul lui.

Povestea mea se prinsese, așa cum se prinde o căpușă de un câine și își îngroapă întregul căpșor urât în pielea lui. Kevin își aducea aminte fiecare conversație pe care o avusese cu Flora, fiecare apel la care răspunse mai greu decât de obicei și fiecare moment de tăcere în care ea părea distrasă. E o poveste veche de când lumea. Iago i-a făcut asta lui Othello, iar eu i-o făceam lui Kevin. Nu aveam cum să fiu personajul principal din telenovela noastră dată peste cap, așa că trebuia să fiu ticăloasa. Deocamdată.

– Trebuie să rezolv problema, spuse când îmi dădu în sfârșit drumul. Nu e ușor. Avem un trecut împreună.

Felul în care spuse *trecut*, de parcă era ceva mai mult decât o înșiruire de întâlniri caste și corsaje. Uram *trecutul*, scris de familiile bogătașe. Clubul de golf Fairfield avea să fie așa dezamăgit de această ceartă.

– Desigur. M-am ridicat și mi-am tras fusta mai jos. Doar să nu-i spui că am fost aici, OK? Nu că ai face asta. Dar s-ar enerva așa tare dacă ar ști că eu ți-am spus totul! Deja nu mă place.

Kevin își trecu o mână peste gură.

– Nu te-aș pune niciodată în acea poziție. Dar greșești. Mereu îmi spune cât de grozavă ești.

Mi-am ținut respirația. Kevin nu avea nici un motiv să mă mintă. Poate Flora chiar îi spusese că sunt grozavă, dar asta nu conta. Sully o auzise pe adevărata Flora, cum mă vorbea pe la spate, o imagine atât de violentă încât aproape că o vedeam și eu.

– Mereu face comentarii arțăgoase când stau afară până târziu. Îmi ține evidența cu cine îmi petrec timpul. Cred că ne minte pe amândoi.

Mă surprinse cât de nervoasă eram de fapt – nu pe Kevin pentru că-i era teamă să nu o rănească pe Flora, ci pe Flora pentru că nu-i era teamă să mă rănească pe mine. Judecata ei asupra mea era un alt microscop sub care nu cerusem niciodată să fiu observată.

– Vorbim mai târziu, spuse. După ce rezolv lucrurile.

Degetele lui le atinseră pe ale mele în timp ce ieșeam pe ușă, fără să-mi permit să mă întorc.

I-am găsit pe Sully și pe băieți și am băut, și am dansat. Kevin nu mai apărui – cel mai probabil *rezolva lucrurile*. În cele din urmă, m-am lăsat pradă somnului pe o canapea care mirosea ca un subsol vechi, petrecerea continuând în jurul meu. Am simțit-o vag pe Sully cuibărindu-se în spatele meu, mâinile ei șerpuindu-se până la abdomenul meu și făcându-se comode acolo, ca o pisică. Apoi i-am simțit absența când m-am trezit mai târziu. Gândurile îmi radiau, fosforescente. Nu eram pe picior de egalitate, eu și Flora. Trebuia să joc murdar. Dar chiar asta era diferența dintre noi. Pe mine nu m-a deranjat niciodată să-mi murdăresc mâinile.

21. ACUM

Către: Ambrosia Wellington a.wellington@wesleyan.edu

De la: Comitetul Alumnii Wesleyan reunion.classof2007@gmail.com

Subiect: Reuniunea Promoției 2007

Dragă Ambrosia Wellington,

Nu e loc mai bun de unde să admiri priveliștea decât Foss Hill, iar festivalul nostru din această după-amiază nu trebuie ratat. Desigur, reuniunea aceasta e menită să reamintească trecutul, dar există, de asemenea, moduri de a afla ce-ți rezervă viitorul (mergi la unul dintre experții noștri în tarot) – și s-ar putea să nu fie viitorul la care te aștepți!

Cu stimă,
Comitetul Alumnii

Trebuie să-i spun lui Sully despre cană. Iar dacă nu mă crede, poate să se ducă să vadă și singură. Dar când mă năpustesc în cameră, fără aer, nu pot să spun nici un cuvânt, pentru că o găsesc pe Sully cu Adrian. Nu doar vorbind – ea stă în spatele lui cu mâinile în părul său, iar el râde, uitându-se în sus.

– Ce faceți?

Teama îmi pulsează în șira spinării.

– Sully tocmai încerca să mă scape de mahmureală, zice Adrian. Se pare că sunt niște puncte de presiune pe scalp care eliberează toxinele. Cred că știe ea ce știe. Jur că mă simt mai bine.

Sully nu și-a mișcat mâinile de acolo. Se uită fix la mine, părul ei atingându-i gâtul lui Adrian, și mă provoacă să găsesc ceva în neregulă cu privire la ceea ce face. Asta e ea – mereu nevinovată, expertă în a da vina pe altcineva.

– Bine. Adrian, putem vorbi puțin?

– Trebuie să mă întâlnesc cu niște oameni, oricum, spune Sully, dându-i drumul. Ne vedem la Foss. Dacă putem măcar să ne găsim unii pe ceilalți. O să fie o nebunie.

Imediat ce pleacă, mă întorc către Adrian și îmi pun mâinile pe umerii lui, revendicând din nou ce-mi aparține.

– Uite ce e, cred că trebuie să plecăm. Nu mă simt deloc în regulă. Ar fi mai bine să ne ducem acasă. Nu o să fiu deloc distractivă.

Se ridică și își pune brațele în jurul meu.

– Cred că asta ar fi puțin cam extrem. Nu prea ești în apele tale de când am ajuns aici. Nu îți place că vorbesc cu prietenii tăi?

– Ba da... spun, cu fața la pieptul lui. Urăsc cum face să pară că are legătură cu el – are dreptate, într-un fel, dar nu așa cum crede el. Doar ai grijă în preajma lui Sully. Nu e... nu e mereu de încredere.

– Calmează-te, iubito, răspunde el, cu buzele lipite de gâtul meu. Doar sunt prietenos. Ce nu vrei să aflu?

– Nimic. E doar cam dificilă.

Dă din umeri.

– Mie mi se pare în regulă. De ce nu tragi un pui de somn și poate te simți mai bine când te trezești? Ne distrăm așa de bine.

Scrâșnesc din dinți. Tipic pentru Adrian. „Ne distrăm așa de bine.“ Replica lui obișnuită pentru momentele în care eu vreau să plecăm, dar el nu este pregătit să pună capăt petrecerii.

– Pot să stau cu Justin și Monty. Nu trebuie să-ți faci griji că mă simt abandonat sau ceva.

Încearcă să se dea înapoi, dar îl strâng în brațe și mai tare, pentru că nu vreau să-mi vadă fața. „Crede-mă“, i-aș zice sincer. „Ăsta e ultimul lucru pentru care-mi fac griji.“

Aș putea insista să plecăm acum, ceea ce s-ar termina sigur cu ditamai cearta. Pot să stau aici și să-l las să se ducă singur la festival, sperând că nici un detaliu incriminator nu-i va ajunge la ureche. Sau aș putea să merg cu el și să mă prefac că totul este în regulă, știind că oricine e în spatele acelei scrisori și al scenei cu cana probabil mă va urmări.

Nu prea am de ales, de fapt. Sunt blocată. Încerc să alung acel gând îngrozitor, că este posibil să fi fost chemată aici tocmai pentru acel motiv. Ca să nu mai pot pleca niciodată.

Foss Hill este plin cu trupuri, muzică și gălăgie, soare puternic cuibărit între nori străvezii. Îmi mijesc ochii în spatele ochelarilor de soare și dărdâi în ciuda temperaturii care tot crește. Oscilez între două lumi – cea confortabilă, în care le am pe Hadley și Heather lângă mine

și bem vin pe o pătură, și cealaltă, în care fetele de la Butts C stau adunate grămadă *la povești*. Hads și Heather

par mulțumite să ne petrecem întregul weekend ca un trio, aproape de parcă ar fi o excursie între fete, dar nu pot să-mi las garda jos. Tocmai când încep să mă simt în siguranță, atunci își scoate și lumea ghearele.

Adrian jonglează între Justin și Monty și soții celorlalte fete. Momentan este prins într-o conversație cu Jonah Belford – vorbesc despre acțiuni, lucru despre care Adrian pretinde că are cunoștințe directe, deși eu sunt cea care se ocupă de partea financiară în casă. Cu o ureche ascult conversația lui, iar cu cealaltă o ascult pe Gemma, care le servește fetelor detalii despre bungalow-ul ei din Hollywood Hills și prietenia ei degajată cu Jason Statham.

Singura fată din Butts C de pe etajul nostru care nu stă cu noi e Flora. Știu că e aici – îi simt privirea, încă plină de aceeași superioritate morală –, dar refuz să privesc în sus și să o văd cu adevărat.

– Ce noapte, nu-i așa? Lauren își ciocnește paharul din plastic de al meu. Nu am mai băut atât de mult de ani de zile. De fapt, abia dacă mai beau. Nu e responsabil când ai copii. Dar sunt cu părinții mei, deci cred că merit să îmi fac de cap.

– Sigur. Îmi agită vinul, fără să vreau măcar să-l beau. Oricum, în ce cămin stați voi?

– Stăm în Nics. Voi?

Felul în care se uită la mine mă face să cred că deja știe.

– Și noi, răspund.

– Sully nu s-a schimbat mai deloc, spune Clara. Știe cineva cu ce se mai ocupă? Am pierdut legătura cu ea când eram la programul de masterat în arte.

– Habar n-am, răspunde Gemma. Spunea ceva de actorie, dar nu ne-am intersectat niciodată.

– Nu mă mir, zice Lauren cu un pufnit batjocoritor. Se credea așa talentată. Îmi amintesc când se făcea praf și îi făcea pe băieți să creadă că e o moștenitoare. Era mereu altă persoană. Știe cineva cine e ea de fapt?

Întrebarea îmi era adresată mie, aruncată subtil, exact ce mă aștept de la Lauren. Nu reacționez, uitându-mă, în schimb, spre mulțime, direct la fata despre care vorbește toată lumea.

Sully privește trupa cum cântă, unduindu-și încet șoldurile, de parcă muzica ar fi numai și numai pentru ea. Din când în când, se uită în spate la noi, ca și cum ar vrea să se asigure că nu ratează nimic.

– Știți cine arată incredibil? Ella, spune Lily. Abia am recunoscut-o.

– Știu! Vorbeam prin mesaje înainte să venim aici și i-am spus să-i dea înainte și să se facă blondă. Spunea că întotdeauna a vrut să aibă părul blond.

Lauren își dă părul la o parte de pe față. Înregistrez mental faptul că ele sunt prietene. Ar fi putut să scrie bilețelele împreună. Lauren era capul răutăților pe atunci, cea care a lăsat post-ituri pe care scria *CURVĂ* pe ușa camerei mele de cămin și a scris pe CCA din anul al treilea, „AW este un gunoi jalnic, e așa de malefică încât abia dacă e umană”, deși nu am putut niciodată să demonstrez asta.

– A trecut printr-o perioadă dificilă, adaugă Gemma. Mă bucur să văd că îi e bine.

– Da. De fapt, era foarte nervoasă pe Flora, spune Lauren, de data asta mai tare, conștientă că mai multe persoane o ascultă.

Chiar atunci, Adrian și Jonah își termină discuția și se întorc spre grupul nostru.

– Cine e Flora?

Adrian mă îmbrățișează din spate.

Toată lumea e cu ochii pe mine. Toți îmi așteaptă explicația. Când nu sunt în stare să răspund, o face Lauren.

– A fost colega lui Amb în primul an.

– Mișto, zice Adrian. Unde e?

„Uite-o acolo“, vreau să spun și să arăt spre capul ei blond, care se zărește peste mulțime ca o parte din soare, chiar lângă cortul unde se fac tatuaje temporare. Dar, dacă facă asta, o să insiste să mergem la ea, unde o să se zgâiască cu siguranță la fața ei perfectă.

Aștept ca lumea mea să explodeze, însă nu se întâmplă. Și-au întors atenția de la noi, iar grupul s-a spart în mici sateliți, fetele aruncându-și din când în când privirea spre mine. O mișcare familiară. Nimic nu unește mai bine un grup decât să izgonească pe cineva și să-și creeze un inamic comun.

Știu ce zic acum. „Nu pot să cred că nu i-a spus. Săracul băiat!“

– Nu cred că o s-o cunoști weekendul ăsta, îi spun lui Adrian. „Sau vreodată.“

Mă întorc să o caut pe Sully în mulțime, dar nu mai privește trupa și nu o văd nici pe lângă vreunul dintre corturi. Scrutez cu privirea întinderea terenului Andrus după ea – mâine va fi plin cu absolvenți și părinți, șiruri nesfârșite de scaune și urale.

Mă uit în spatele nostru, înspre Nics, la timp să o zăresc ieșind dintr-un desiș format din bărbați cu pantaloni scurți cu buzunare. Trebuie să decid dacă sunt mai disperată să știu unde se duce decât sunt îngrozită să-l las pe Adrian aici fără mine. Dar întotdeauna o aleg pe ea.

– Mă întorc imediat, mormăi și plec după ea, înainte să o scap din priviri, strângând în mână paharul meu pe jumătate plin cu vin.

Merge pe aleea pavată pe lângă observator, îndreptându-se spre Hewitt și McConaughy Drive. Păstrez o distanță sigură față de ea, încercând să rămân ascunsă după persoanele care ocupă spațiul dintre noi. Apoi îmi dau seama unde se duce. Spre parcare V, unde ne-am lăsat mașina ieri.

Pleacă.

Rămân în urmă în timp ce ea traversează Vine Street în fugă, poșeta fluturându-i pe lângă corp. Nu are bagajul cu ea, ceea ce înseamnă că ceva a speriat-o destul de tare încât să o facă să plece fără el, sau că planul ei e

gata, și acum își șterge mâinile de încurcătura asta, ca de praf.

– Sully! strig.

Un camion care huruie îmi acoperă vocea. Traversez strada imediat ce trec mașinile, scăpându-mi paharul în mijlocul drumului. Nu am făcut-o să-mi răspundă atunci, dar acum nu o las să fugă fără o explicație.

Sare pe locul pasagerului într-o camionetă maro ruginită oprită în parcare. Deja este cineva pe locul șoferului – un bărbat cu umerii lași. Poartă o șapcă roșie de baseball, așa că nu-i văd fața. Sully își ridică imediat mâinile în aer, așa cum o făcea mereu când chiar trebuia să demonstreze ceva, de parcă dacă ocupa mai mult loc, putea demonstra orice, oricui. De parcă era nevoie să facă asta.

Acum se pare că bărbatul a cedat, fără să mai lupte, prăvălindu-se peste volan. Își dă șapca jos și își trece o mână prin păr înainte să o pună la loc, iar în acea secundă, sau două, mi-am dat seama cine e. Un strigăt îmi crapă țeasta în două.

Sully e cu el. Sully e în camioneta lui. E aici. Dintre toți oamenii care nu ar fi trebuit să apară weekendul ăsta, el e în capul listei. Nici măcar nu ar fi existat o listă fără el.

Încă un gând îngrozitor mi se desfășoară în minte ca un steag. Cu el vorbea ea seara trecută. „Habar nu are.“ Ei doi și propriul lor plan. Sully nu mi-ar face una ca asta.

Creierul îmi ordonă să plec de acolo, dar corpul meu nu primește mesajul. Mă întorc când e deja prea târziu. Pentru că acum se uită amândoi fix la mine.

Sully și Kevin.

22. ATUNCI

Lucrurile se schimbă în zilele de după Dartmouth. Orice putere avusesem inițial în e-mailurile mele către Kevin – oricare ar fi fost elementul acela de mister pe care-l deținusem – fu înlocuită de o dependență pe care o uram, dar de care nu puteam scăpa. E-mailurile mele erau nuanțate de disperare. „Mă gândeam la tine, sunt aici dacă vrei să vorbim!!” Răspunsurile lui erau lente și neclare, o mână de cuvinte, pe când eu eram obișnuită să primesc paragrafe întregi. „Sunt bine mersi vb curand“

Și mai era chestia pe care mi-o spusese Sully pe drum înapoi pe I-91, după petrecerea frăției lui Kevin, în timp ce amândouă dădeam pe gât cafea ieftină ca să nu adormim.

– I-am luat telefonul, Amb.

– Cum? Spune-mi, te rog, că minți.

Panica pe care am resimțit-o era instantanee și acută.

– Calmează-te. Voiam doar să arunc o privire. L-am pus înapoi. Nu vrei să știi ce era pe el?

– Nu, am spus imediat, încercând să mă concentrez la drum. Da.

Își puse picioarele pe bordul mașinii.

– Ai zis că vă trimiteți e-mailuri. Păi, îmi trimite mesaje pe telefon cu alte fete. Uite, îmi pare rău, dar știi că nu aveam de gând să-l las să facă asemenea măgărie. Acum îl poți eticheta ca un alt nemernic și poți trece mai departe.

Am tăcut mult timp. Când mi-am găsit cuvintele, am zis lucrul greșit.

– Poate sunt doar prietene de-ale lui. Ce scria în mesaj?

Sully oftă lung.

– Nu le-am citit pe toate. Mi s-a părut doar că e o coincidență prea mare faptul că are atâtea fete în telefon.

Am decis că *era* o coincidență, indiferent cât de mare. Sully era supărată că îi căutam scuze și chiar și mai supărată când află, câteva zile mai târziu, că încă ne scriam e-mailuri.

– Îți pierzi timpul, spusese. Nu e un tip de treabă.

O să-ți demonstrez asta. O să privești înapoi și o să te simți ca o idioată.

Știam prea bine acel sentiment. Dar i-am auzit vocea lui Kevin în Hambar, i-am simțit sărutul. Era îndrăgostit de mine. Iar eu aveam de lucru.

Trebuia să merg acasă în acel weekend, pentru vacanța de toamnă, dar le-am spus alor mei că vreau să stau la școală, să ajung la zi cu învățatul. Billie fu mai greu de domolit.

– E din cauza tipului ăluia? Întrebă ea la telefon. Ce s-a întâmplat cu el după ce v-ați sărutat? Am sentimentul că nu-mi spui tot.

– E destul de complicat, i-am răspuns.

Ochii îmi fug înapoi către laptop.

„Sunt doar super ocupat în ultimul timp, cu niste cursuri pe care le urasc“, scria Kevin în ultimul e-mail. Fusesse trimis la ora cinci dimineața, ceea ce însemna fie că tocmai se ducea la culcare, fie că tocmai se trezea. Dacă era prima variantă, aveam un motiv real de îngrijorare.

„Asta-i cel mai nasol“, i-am răspuns nerăbdătoare, hotărându-mă să trec la subiect. „Când crezi că o să vorbești cu Flora?“

Știam că ar trebui să învăț – majoritatea fetelor plecaseră acasă în vacanță, inclusiv Flora. Sully trebuia să stea în campus cu mine, dar se răzgândise în ultimul moment și luase un tren către Upper East Side, sărutându-mă pe ambii obraji înainte să plece.

– Să nu faci nimic distractiv fără mine, spuse ea.

– Nici tu, i-am răspuns, deși eram sigură că Evie va fi acolo, dispusă să facă tot ceea ce eu nu eram.

Nu am mai primit nimic de la Kevin o zi întreagă. Teama îmi ciupea pielea ca o insectă. Practic, îi puteam simți frustrarea când am primit, în cele din urmă, un e-mail de la el.

„Scuze nu prea pot să mă ocup de asta chiar acum am de învățat pentru atatea examene. Vorbim mai târziu OK?“

Dar nu am mai vorbit deloc tot restul vacanței de toamnă. Nu mă puteam concentra deloc la învățat, așa că mi-am petrecut timpul probând hainele Florei, vopsindu-mi unghiile boante cu ojele ei în culorile curcubeului. Ajunsesem într-un hal fără de hal, dar se putea încă și mai rău.

Flora se întoarce de la Fairfield vizibil supărată și eram sigură că o sunase Kevin să-i spună, în sfârșit, ceva. Am încercat să potolesc acea căldură care îmi tot creștea în piept și să fac pe prietena grijulie.

– Ce s-a întâmplat? am întrebat. N-a fost o vacanță plăcută?

„Sau o despărțire?“

Se aruncă pe patul ei, părul răsfirându-i-se pe pernă.

– Urăsc să merg acasă. Părinții mei numai se ceartă. Acum, mama și tatăl meu vitreg se ceartă tot timpul și ei. Se răstește la el pentru orice lucrușor. Mă simt groaznic pentru Poppy. A plâns când a venit timpul să plec. Sincer, am vrut să o aduc pe furiș aici, cu mine.

– Îmi pare rău, i-am spus. Vrei să fac niște ciocolată caldă?

Îmi oferi un zâmbet șters.

– Mi-ar plăcea asta. Sincer, vreau doar să uit că s-a întâmplat așa ceva și să mă concentrez asupra unui lucru bun. Cum ar fi Halloweenul. Zici că nu l-am mai văzut pe Kevin de secole.

– O să fie distractiv, am zis.

Chiar era. Eu și Sully ne luaserăm deja biletele pentru marea petrecere de Halloween de la Eclectic, și știam că și Flora cumpărase pentru ea și Kevin.

– O să fie prima mea petrecere la o frăție, spuse.

O să văd și eu ce am ratat până acum.

Mă durea fața de la atâta zâmbit. Am hotărât că Flora merita ceea ce o aștepta. Era mereu așa de *corectă*, își ștergea machiajul și se băga în pat, niciodată nu se grăbea să ajungă la cursuri, mereu calculată și calmă și atât de a naibii de *drăguță*. Era într-o stare continuă de exultare silențioasă.

– Nu ratezi prea multe, am spus cu inocență.

Kevin nu o sună în acea noapte, nici în următoarea. Am stat acasă doar ca să monitorizez ce se întâmpla, ținând-o pe Flora sub observație de parcă era cine știe ce specie de animal exotic de la zoo.

În ziua următoare, plânse în camera noastră de avea vârful nasului roz ca o petală.

– Poate că sunt doar paranoică. Dar știi cum mă sună Kevin în fiecare seară? Păi, îmi tot trage clapa. Spune că e ocupat cu învățatul pentru parțiale, dar cred că e ceva mai mult de atât. Ochii ei albaștri erau înlăcrimați. Dacă s-a săturat de mine și și-a găsit pe altcineva?

I-am masat spatele cu mișcări circulare, așa cum îmi făcea mama când eram supărată.

– Sunt sigură că nu există nici o altă fată. E înnebunit după tine.

Pe dinăuntru, radiam de bucurie. „Cine se chinuie prea tare acum?”

Flora își împinse bretonul de pe frunte cu o bentiță din plastic.

– Nu sunt destul de aventuroasă. Sau destul de deșteaptă. Mereu am știut că poate găsi pe cineva mai bun. După ce a absolvit, le-am auzit pe niște fete vorbind despre mine. Spuneau că sunt surprinse că un tip precum Kevin poate fi cu o tipă ca mine.

– Nu-i adevărat, i-am spus, șocată de faptul că Flora era nesigură pe ea însăși. Toată lumea te iubește.

– Lumea care e ca mine. Asta e diferența. Doar... credeam că eu și Kevin o să fim împreună pentru totdeauna.

M-am holbat la fata din fața mea, cu mâinile pe obraji ei umflați de plâns, și am încercat să o suprapun cu imaginea Florei din mintea mea. Nu era perfectă, și nici nu încerca să fie. Poate problema ei era opusă față

de a mea. Eu mă chinuiam să par perfectă. Ea se chinuia să-i facă pe oameni să vadă dincolo de iluzia perfecțiunii ei.

– Crezi că ar trebui să-l întreb? Mereu am putut să vorbim despre orice, și ne-am promis unul celuilalt

că vom fi sinceri, chiar dacă asta ar însemna ca celălalt să fie rănit.

Rimelul i se aduna sub ochi, destul încât să o facă să arate tragic.

– Nu. Nu-l întreba. Nu vrei să pari suspicioasă. O să vină aici în curând pentru Halloween. Dacă lucrurile încă par ciudate, poți să aduci vorba atunci. Cred că doar față în față poți citi o persoană cu adevărat.

Era important ca Flora să nu-l provoace pe Kevin, pentru că ar fi putut să cedeze sub privirea ei mistuitoare și să-i spună tot ce zisesem eu. Atât de multe depindeau de faptul că ei nu comunicau. De câte ori mă încerca vinovăția, îmi reaminteam că această disponibilitate de a răni pe oricine era necesar venea din iubire. Flora era o victimă colaterală.

Dădu din cap afirmativ, înveselindu-se.

– Ai dreptate. Halloweenul nu e prea departe... pot aștepta să vorbesc atunci cu el. Probabil sunt doar

paranoică. Jur că uneori mintea mea e un loc îngrozitor. Se agață de un gând rău și îl transformă într-un virus carnivor.

I-am întors vorbele pe dos în capul meu, din nou și din nou. Dintre toate lucrurile pe care mi le spusese Flora vreodată, pe asta mi-l amintesc cel mai bine.

Sully mă tot întreba dacă încă mai țineam legătura cu Kevin. Nu am mințit-o.

– Are de gând să o părăsească? Întrebă ea nerăbdătoare, în dimineața zilei când urma să aibă loc petrecerea de Halloween, pe când stăteam în Olin. Dacă e așa de nebun după tine, de ce îi ia atât de mult?

– O s-o părăsească, i-am răspuns. Doar că nu știu când.

– Păi, vine și el azi?

Își ridică puțin fusta în timp ce un grup de băieți trecu pe lângă noi.

– Nu știu, i-am zis. I-a spus Florei că da.

– Dacă chiar îi pasă de tine, o să apară. Mușcă din capătul pixului. O să fie interesant.

Nu i-am mai zis că îi scrisesem un e-mail lui Kevin seara trecută să-l întreb dacă vine. El și Flora vorbiseră la telefon – îmi pusesem căștile și mă prefăcusem că nu ascult, dar mi-am dat seama din rugămințile ei repetate, „Spune-mi doar ce se întâmplă“, că lucrurile nu merseră bine.

– O să fie aici, i-am spus lui Sully.

Dar când mi-am verificat e-mailul după masa de prânz, mi-am dat seama că nu o să vină. „Nu pot să fac asta încă, mai am nevoie de timp și spațiu să mă gândesc bine.“ Era un

mesaj care mă făcea să vreau să-mi sparg ecranul laptopului. „Nu vrei să mă vezi?” mai că i-am scris înapoi, dar m-am oprit.

„Înțeleg perfect”, i-am răspuns. „Sunt aici oricând. Mă poți suna dacă ți s-a acrit de tastat.” Voiam să-i aud vocea, dar nu îmi acceptă propunerea. Mă cuprinse dezamăgirea, dar și înțelegerea. Puteam folosi absența lui, să o transform într-o armă din arsenalul meu.

În acea seară, Flora nu se mai putea opri din plâns. Trecuse de la rimelul întins la ditamai lacrimile care i se scurgeau pe rând cu încetinitorul pe obraz.

– El zice că învață, dar îți dai seama că o să fie nu știu ce petrecere mare de Halloween la casa frăției lui, cu fete mai mult despuiate. Mi-l tot imaginez cum o duce pe una dintre ele în camera lui. Știi, nici măcar nu am fost în camera lui anul ăsta. De ce nu se desparte odată de mine ca să îmi curme suferința?

– Îmi pare rău, am zis.

Nu îmi părea.

– Parcă e un străin. Abia dacă mai vorbim, iar când o facem, ne certăm. Sunt sigură că ai observat. Îmi pare rău că trebuie să auzi așa ceva.

Își cerea scuze, dar eu eram cea care ținea socoteala apelurilor pierdute și ale conversațiilor pline de furie pe marginea caietului de la cursul de Actorie 1.

– Uite. E Halloween. Nu poți sta singură în cameră. Așa că uită de el în seara asta și hai la petrecere cu mine și cu Sully.

– Nu știu, spuse. Ar trebui să rămân aici. În caz că sună și se răzgândește.

– Nu-i mai da atâta putere. Mergem, bem câteva pahare și ne întoarcem acasă. Este exact ce îți trebuie.

Flora părea să știe mereu ce îmi trebuie mie. Acum se inversară rolurile.

Cineva bătu la ușa noastră. Sully, deja costumată în rochia ei albastru cu alb, deocheată. Era Belle, versiunea din „Viața în provincie”, numai că în loc de un coșuleț și o carte, avea la ea o sticlă de Stoli.

– E timpul să înceapă petrecerea, târfa, spuse. Privirea ei se plimbă prin toată camera, evident căutându-l pe Kevin. De ce nu ești îmbrăcată?

Flora se șterse pe față. Nu avea încredere în Sully să o vadă pierzându-și controlul, dar avea încrede în mine. Gândul m-a făcut să mă înmoi pentru un moment. Mi-am revenit repede.

– Flora vine cu noi, am spus. Iubitul ei se poartă ca un nemernic.

Îmi era teamă că Sully va fi dezamăgită, dar dacă era, nu o arăta. De fapt, părea chiar entuziasmată. N-am putut să-l fac pe Kevin să apară, dar îi aduceam sacrificiul suprem.

– Toți fac asta, zise Sully. Dacă vii cu noi, va trebui să bei.

– Ea nu bea, am spus, neștiind de unde venea acel instinct de a proteja, dar Flora luase deja sticla din mâinile întinse ale lui Sully, desfăcându-i capacul și ducând-o la gură.

Fața i se schimonosi imediat.

– Dumnezeu, chestia asta e groaznică, bolborosi ea.

– Ai răbdare, zise Sully. O să devină mai bună.

Îmi îmbrac și eu costumul de Cenușăreasă deochetă, o rochie pe care o găsisem la un magazin de vechituri și care sunt destul de sigură că aparținuse cândva unui colindător de opt ani, plus o pereche de tocuri din plastic, care fuseseră, fără îndoială, purtate de o stripteuză pe scenă. Sully insistă să-mi prindă părul în coc, mâinile ei zăbovind la baza gâtului meu. Îmi șopti ceva la ureche. „Să-nceapă spectacolul!”

– Deci iubitul tău e un nemernic, îi spuse Sully Florei. Ce-a făcut?

– Nimic. Flora își puse picioarele sub ea. Doar ne chinuim cu distanța. E greu.

Sully își trecu degetele prin părul Florei. Asta o făcu să tresară la început, dar am văzut cum începea să se obișnuiască. Imunitatea ei la farmecul lui Sully începea să dispară.

– Atunci e un idiot. Nici nu știe cât de bine o duce.

Flora nu voia să-și îmbrace costumul de Scarlett O'Hara.

– Nu are nici un rost fără Rhett Butler, explică ea.

– Am o idee, spuse Sully. Hai să o întrebăm pe Gem.

Era un fapt bine cunoscut că Gemma avea cea mai bogată garderobă dintre toate fetele de pe etajul nostru, care ocupa tot dulapul ei, plus jumătate din al Clarei, iar podeaua ei era încă acoperită de geamantane din care se vedeau ieșind rochii vapoase.

Gemma chiar avea ceva pentru Flora. O rochie roz cu spatele gol, perfectă pentru Frumoasa Adormită, după cum hotărî Sully. Flora zise că e prea scurtă, dar am convins-o noi s-o poarte oricum. În timp ce Flora se admira în oglindă, am văzut pentru un moment în ochii ei ceea ce știam că se află și în ai mei. Conștientizarea faptului că poate scăpa ușor cu orice. Înțelegea că este atrăgătoare, că picioarele ei arată grozav, chiar mai bine cu o pereche de tocuri înalte de-ale Gemmei.

Am băut în camera lui Sully și a lui Lauren. Lauren era costumată în Uma Thurman din *Pulp Fiction*, și arăta ridicol – fața ei e prea rotundă ca să-i stea bine peruca brunetă. Sully trăgea cocaină pe nas de pe o cheie. Am tras și eu o linie, departe de privirea indiscretă a Florei. Când Sully îi oferi și ei, Flora dădu din cap cu convingere. După ce băuse câteva guri de votcă ce deveniseră din ce în ce mai puțin modeste, mi-am dat seama că era beată.

– Poate că ar trebui să o iei mai ușor, spuse Lauren, aproape mămoasă.

Îmi venea să jubilez când Flora o ignoră. Lauren încercase să mă excludă, dar acum ea era cea lăsată pe dinafară. M-am bucurat când plecă să se vadă cu niște fete din Butts A.

– Aveți grijă de Flora, ne spuse mie și lui Sully.

Trebuie să fi știut că vom face exact opusul.

– Am auzit, bolborosi Flora după ce plecă Lauren. M-am săturat până peste cap să mă trateze toată lumea ca pe o păpușă din porțelan. Toată lumea știe ce-i mai bine pentru mine, dar nimeni nu ascultă.

„Suntem la fel“, am gândit pentru o clipă, sub efectul cocainei. Dar n-am zis-o cu voce tare.

Am făcut toate trei poze împreună cu aparatul meu foto cu film de unică folosință. Sully era în mijloc, iar eu în stânga, pentru că brațele mele sunt cele mai lungi, numai bune pentru făcut poze. Am zâmbit, și ne-am bosumflat, și ne-am strâmbat cu limba scoasă, iar în ultima fotografie, Sully mă sărută pe obraz.

– Scuze, spuse.

Și ea era beată. Pentru că niciodată nu-și cerea scuze.

Mai târziu, când am dus rola de film la dezvoltat, uitasem de acele poze tâmpite, și mi se tăie respirația când le-am văzut în forma lor lucioasă de zece pe cincisprezece. Nu mă lăsă inima să le fac bucăți, dar chiar ar fi trebuit.

La Eclectic, i-am dat biletele unui băiat îmbrăcat în Chewbacca, apoi ne-am primit ștampila pe mână și ne-am amestecat în mulțime, un lanț din fete care mergeau braț la braț. Strânsoarea Florei era fierbinte și fermă. Sala era plină de sclipici și lumini, picioarele, și țâțele, și fundurile străluceau, gurile rujate erau larg deschise, băieții se uitau la noi cu priviri care acopereau mai mult decât costumele noastre. Pe scenă era o trupă, niște băieți cu părul făcut țepi și zgărzi la gât. Flora voia să danseze, și asta a făcut, cu Ella, care a reușit să facă în așa fel încât „Penny Lane“ să sune total nesărat.

– A băut mult prea mult, spuse Ella, câteva minute mai târziu. Ar trebui să o ducem acasă.

– Calmează-te, i-am răspuns. Se distrează și ea o dată.

– E beată crișă. Am o presimțire rea.

– Nu ne mai strica cheful, se băgă și Sully în discuție. Îi place la nebunie.

Florei îi plăcea atenția, îi plăcea când privirile se îndreptau spre corpul ei. Îmi dădeam seama de asta după felul în care își dădea părul pe spate peste umeri, după cum degetele ei își croiau ocazional drum spre gură, de parcă ar fi vrut să se

asigure că rujul era la locul lui. Sully își puse brațul în jurul Florei. Am înghițit o fărâmbă de gelozie. Flora nu era de-a noastră. Doar se prefăcea, purtând costumul nostru pentru o noapte.

Ne-am îndreptat spre salon. Eu și Sully am tras pe nas restul de cocaină pe care-l mai avea – o să mai ia, așa cum face ea mereu, fără să-mi ceară vreodată vreun ban. Flora continuă să bea. Eu am continuat să-i umplu paharul, asigurându-mă că nu se golea niciodată. Nu aveam să fiu genul de prietenă care să-i spună că băuse destul. Ci celălalt gen, care nu-i era prietenă deloc.

Brusc, ei erau trei și noi eram trei. Un pilot, un tăietor de lemne și X. Nu știam cât timp stătuseră să privească, așteptând grupul perfect de trei fete. Probabil că evaluează fiecare trio, ajungând la concluzia că al nostru deținea raportul perfect păr-buze-fund-țâțe-picioare. Când X se aplecă spre mine să mă sărute, i-am permis asta, pentru că era mai simplu decât să-l resping, deși *Kevin* îmi pulsa în cap, precum o a doua inimă.

Flora deveni tensionată, vizibil stânjenită. Pilotul dansa în spatele ei, cu brațele încolăcite în jurul ei precum un colac de salvare. Puteam practic să-i citesc gândurile. „Asta se pune ca înșelat sau ca un gest prietenesc?” Ni s-au intersectat privirile pentru o clipă, înainte să-mi întorc iarăși atenția către X, al cărui nume nu-l știam. Al cărui nume nu-l voi ști niciodată.

Sully era întinsă pe o canapea, rochia ei de Belle ridicată încât să i se vadă portjartierul care-i ținea ciorapii de plasă. Nu pleca niciodată undeva fără lenjeria potrivită. Tăietorul de lemne, care era cocoțat lângă ea, era cel mai chipeș dintre cei trei tipi. Tenul lui închis la culoare era neted, însă avea o barbă impresionantă.

Când m-am uitat iar către Flora, ea era întoarsă spre pilot, cu bărbia ridicată. El o săruta, iar mâinile lui erau pe fundul ei. Nu-mi dădeam seama dacă ea îi răspundea la sărut, dar ceva se dezlănțui în mine, o căldură în cutia toracică. Era distrusă. Îi făcuse lui Kevin ceva ce nu mai putea repara.

Mi-am scos telefonul și am făcut poză. Abia dacă foloseam camera foto a telefonului, având în vedere că pozele ieșeau mereu în ceață.

– Ce faci? întrebă X.

L-am sărutat din nou ca să tacă din gură.

Sully își puse brațele în jurul taliei mele și m-am cufundat în strânsoarea ei osoasă.

– Buddy vrea să știe dacă vrem să plecăm de-aici și să mergem la el să mai bem ceva.

Știam ce înseamnă „să mai bem ceva”. Nu prea voiam să fac sex cu X, dar nici nu voiam să se încheie noaptea. Dacă spuneam că vreau să merg

acasă, Flora ar fi plecat cu mine, iar autodistrugerea ei nu ar fi fost completă. Supraveghetoria Dawn ne ținuse o prelegere în prima săptămână de școală.

– Folosiți sistemul de parteneriat. Să aveți mereu un prieten alături.

Flora își trecu brațul prin al meu și zâmbi, ca și cum ar fi spus că va avea mereu grijă de mine.

Dar eu nu îi întorsesem zâmbetul. Eu nu îi promisesem niciodată nimic.

Băieții locuiau împreună într-una din casele din lemn de pe William Street, albă cu obloane verzi. Ne țineam după ei, toate, cu umerii goi și spinările arcuite. X rămase în urmă să împărțim o țigară.

– Specializarea ta e engleza? întrebă el, ca și cum chiar voia să mă cunoască, de parcă limaxul acela de limbă a lui nu fusese în gura mea timp de o oră.

Pentru că nu i-am răspuns imediat, continuă să vorbească despre el. Toți erau la fel, toți cei cu care mi-o trăsese. Chiar și atunci când întrebau, oricum nu se oboseau să asculte răspunsul.

Înviorarea Florei dispărea. Îmi puteam da seama de asta din felul în care trăgea aer în piept adânc și sacadat, inhalând de parcă înghițea apă. Am sărutat-o pe obraz, acel instinct protector făcându-și apariția, ca o eroare în sistemul meu. Se cuibări lângă mine, cu capul la baza gâtului meu.

Băieții locuiau în apartamentul de la primul etaj, iar când am ajuns înăuntru, Sully îl luă de mână pe tăietorul de lemne și îl trase în bucătărie, unde el o lipi de dulap. Măinile ei se strecurară pe sub jacheta lui Buddy. El credea că ea voia să se apropie, dar eu știam ce făcea de fapt. Avea să-i pescuiască telefonul, comoara pe care și-o dorea.

Ne-am împărțit în perechi, de parcă urma să urcăm pe arca lui Noe. Sully și Buddy se duseră într-un dormitor. X își aruncă jobenul și mă conduse către o canapea din camera comună. Pilotul Florei se așeză pe canapeaua din cealaltă parte a camerei, trăgând-o în poala lui de parcă ar fi fost o pătură care să-i țină lui de cald. Își trecu picioarele peste ale lui și își încrucișă gleznele. Mă uitam fix la gleznele ei, pentru că și le tot bățâia, chiar și atunci când X începu să mă sărute, iar pilotul Florei începu să o sărute pe ea.

Mi-am ținut ochii deschiși – știam că X abia dacă va observa, oricum. Pilotul Florei își trecu mâna pe după ea, mângâindu-i cu degetul mare pielea expusă a spatelui. Îi șopti ceva și îi dădu părul după ureche. Ea râse. Acel râset era singura dovadă de care

aveam nevoie pentru a mă convinge că îi plăcea. Ea era cea care voia să fie ca noi. Ea era cea care răspundea la sărut.

După cum era de așteptat, mâinile lui X își croiră drum în sus pe piciorul meu, pe sub fustă, ajungând la lenjeria intimă. Nu-mi pusesem ceva drăguț și nici nu mă răsesem. Sully ar fi dezaprobat asta.

Cineva reduse intensitatea luminii – probabil Sully – și mi-am închis în sfârșit ochii.

X se urcă pe mine. Îi simțeam penisul pe coapsa mea și mă gândeam că nu mai e mult până ce o să-și deschidă fermoarul pantalonilor și o să vrea să fac ceva. În schimb, se dădu înapoi și îmi ridică rochia de Cenușăreasă. Am țâșnit în sus. Singurul tip care-mi făcuse vreodată sex oral era Matt și se întâmplase doar o dată, ceea ce a fost jenant pe atunci, dar și mai și după, când nu se mai arată interesat să o facă din nou. Sexul cu băieții de la Wesleyan fusese superficial. Dădeam din cap când era rândul lor, iar rândul meu nu venea niciodată.

Eram vag conștientă de prezența Florei și a pilotului în partea cealaltă a camerei. Am auzit un fermoar, foșnetul unui material textil, un sunet ca de haine aruncate pe podea, dar aveam ochii închiși, și chiar dacă i-aș fi deschis, era prea întuneric pentru a putea vedea ceva mai mult decât niște siluete. Picioarele-mi atârnav peste umerii lui X, iar el mă ținea de fund. Era nevoie să mimez un orgasm. Era ceva prea nefamiliar ca limba unei persoane oarecare să intre și să iasă din mine, gura lui deschizându-se și închizându-se ca o mașinărie.

Apoi brusc nu mi-a mai păsat, nu am mai auzit nimic altceva, pentru că tipul meu era prea bun la ceea ce făcea, mult mai bun decât fusese Matt. Mi-am permis să mă las pe spate pe canapea, cu picioarele tremurându-mi. Era diferit față de alte dăți, când băieții nu erau preocupați să mă satisfacă. Acum simțeam vag o pulsație care creștea în intensitate, furnicături în tot corpul, pierderea completă a controlului. Când mi-am dat drumul, am făcut-o zgomotos și violent, și nu-mi păsa.

Mi-am mijit în sfârșit ochii destul de mult încât să-l văd pe pilotul Florei mișcându-se deasupra ei, așezând-o cu capul pe brațul canapelei. Era cu fața întoarsă, așa că nu i-am putut vedea decât părul care i se revărsa pe parchet. Nu scotea nici măcar un sunet. Asta nu însemna nimic, desigur. Nu scosese nici un sunet nici când era în pat cu Kevin, în afară de câteva chicoteli. Fetele ca Flora nu aveau nevoie să țipe pentru a se face auzite.

Mă așteptam ca X să se urce pe mine, sau cel puțin să se pună lângă mine și să-și scoată penisul din pantaloni, pentru că băieții nu făceau niciodată nimic fără să aștepte același lucru în schimb, sau chiar ceva

mai mult. Dar se ridică și mă sărută pe obraz, după care se îndepărtă. După câteva secunde, am auzit apa de la robinet curgând.

– Vrei apă? întrebă.

Am dat din cap afirmativ, deși era clar că nu mă vedea.

Mi-am încrucișat picioarele, cu tot corpul vibrând, și i-am așteptat pe Flora și pe pilot să termine, ca să ne putem amuza împreună. Dar canapeaua continuă să scârțâie, pilotul scoțând din când în când câte un sunet. Eram sigură că-și dorea să ne fi sincronizat ca să terminăm în același timp.

M-am ridicat, orbecăind după locul unde ar fi trebuit să fie o baie. Atunci am auzit-o pe Flora. Părea că plângea sau scâncea. Dar sunetul se opri înainte să-mi dau seama dacă asta auzisem. Am găsit baia – jengoasă, toaleta murdară de căcat – și m-am așezat, deși nu aveam totuși nevoie.

Până să trag apa la toaletă și să deschid ușa de la baie, Sully și Buddy se așezară pe canapea, de o parte și de alta a lui X, pe care nu-l puteam privi în ochi cu lumina aprinsă. Flora era pe canapeaua cu două locuri, având un zâmbet liniștit pe chip. Băieții aveau să sărbătorească asta mai târziu, în timp ce noi păstram tăcerea. Aveam să fiu numită curvă dacă afla cineva. Dar la fel și Flora, ceea ce ar fi fost OK, cumva.

La plecare, am primit niște îmbrățișări stângace.

X chiar zise:

– Ar trebui să mai facem asta cândva.

Nu îmi era străină acea replică. Nici nu s-a obosit să-mi ceară numele, nu mai zic de numărul de telefon.

Sully trăncăni tot drumul până la Butts C, dar Flora era tăcută. Prin campus erau studenți costumați. Un pachet de creioane colorate Crayola alerga pe High Street, ca un vârtej de țipete. Un băiat costumat în centaur era aproape complet dezbrăcat.

– Flora, te-ai reținut până acum, spuse Sully, trăgând-o pe Flora de vârfurile părului. Habar n-aveam că ești așa nebunatică. Îmi place.

Flora nu răspunse. Sully îmi făcu semn cu ochiul peste capul ei.

Când eu și Flora am ajuns în cameră, m-am băgat în pat fără să-mi dau jos rochia sau să mă demachiez. Flora făcu la fel, ceea ce era probabil cel mai șocant lucru – în fiecare seară urma o rutină de îngrijire a pielii: demachiant, loțiune tonică, cremă hidratantă. Aproape că adormisem când i-am auzit vocea pe întuneric, delicată și speriată.

– N-am vrut să fac asta.

M-am prefăcut că dorm.

23. ACUM

Către: Ambrosia Wellington a.wellington@wesleyan.edu

De la: Comitetul Alumnii Wesleyan reunion.classof2007@gmail.com

Subiect: Reuniunea Promoției 2007

Dragă Ambrosia Wellington,

Cei de care te-ai apropiat în timpul studiilor la Wesleyan cunoșteau cea mai bună versiune a ta – și uneori chiar și pe cea mai rea. Cu toții avem lucruri pe care ne dorim să le fi spus prietenilor noștri pe atunci. Nu-i moment mai bun ca acum!

Cu stimă,
Comitetul Alumnii

Kevin McArthur arată la fel, cel puțin prin parbriz. Nu mă pot abține să nu mă holbez la fața lui, nici atunci când Sully iese din mașină și se îndreaptă spre mine. În timp ce vine spre mine, îmi dau seama că poate a zis că *nu există „noi”* nu din cauza a ceea ce am făcut, ci din cauza a ceea ce făcea ea când eu nu o vedeam.

– Amb, spune ea, cu glasul ferm. Privirea îmi zboară înapoi către Kevin, care ne privește. Nu îi pot citi expresia de pe chip. Amb, așteaptă. Îți pot explica, OK?

Mă apucă de încheieturile mâinilor. Vreau să coboare și Kevin din camionetă, să completeze trioul nostru de căcat, să depănăm cele mai întunecate amintiri ale noastre. Dar rămâne acolo.

– Amb, ascultă-mă, OK?

– Nu știu ce să spun. Îmi clănțâne dinții, ca în noaptea cu întâmplarea din Căminul Groazei, deși e cald afară. De ce e aici? De ce nu mi-ai zis de ieri?

– El m-a căutat, spune ea. În urmă cu câteva săptămâni. A primit și el o scrisoare. Ar fi trebuit să-ți spun, dar nu știam dacă putem avea încredere în el.

Noi. Suntem din nou *noi*. Privesc neajutorată cum Kevin pornește camioneta, dorindu-mi să nu-i fi fost așa de ușor să plece din nou. Dar ieși pe stradă fără ca măcar să arunce o privire. Mă întreb dacă o să-l mai văd vreodată, și ce i-aș spune dacă da.

– Cum de a știut totuși unde să te găsească? Întreb.

– E o poveste lungă. Își lasă mâinile să-i cadă pe lângă corp. O să-ți spun mai târziu. Trebuie doar să mă crezi când îți spun că tot ce am făcut a fost pentru noi.

Există un *noi* doar atunci când e convenabil pentru ea.

– Putem? bolborosesc. Putem să avem încredere în el?

Dă din cap afirmativ, cu fața serioasă. În lumina puternică a soarelui de după-amiază, văd că vârsta și-a lăsat amprenta, la urma urmei. Se observă în liniile din jurul gurii, în valurile delicate de pe frunte, ridurile dintre sprâncenele acelea pe care le invidiam pe atunci.

– Așa cred. A spus că n-a știut pe cine altcineva să contacteze și mi-a găsit adresa de e-mail.

– Dar nici măcar nu are sens. Probabil că a primit sute de scrisori de genul acela. Mesaje de ură. Amenințări cu moartea. De ce ar face ceva fix în legătură cu asta de acum?

– Nu știu de ce. Dar clar că nu i-am spus. Nu știe ce am făcut noi.

– Doar dacă nu cumva știe și el e cel care ne-a trimis scrisorile. Are mai multe motive decât oricine altcineva să ne urască. Noi i-am distrus viața.

Se joacă cu breteaua maioului. Știe mai multe decât îmi spune. Vreau să o scutur de informații, să o întorc cu capul în jos ca pe o solniță și să privesc cum i se revarsă tot ce are înăuntru.

– N-are habar, Amb. Jur, nu ne suspectează.

– Vreau...

Vreau să-l văd, dar nu sunt sigură totuși. După tot ce s-a întâmplat, m-am îmbolnăvit de dor din cauza pierderii lui, apoi am trecut în modul de autoprotecție. Am recitat e-mailurile o dată, de două ori, de nenumărate ori. Ne-am văzut pe amândoi cu alți ochi. Amândoi plini de sine și disperați după un motiv pentru care să vorbim despre noi înșine. Amândoi manipulatori. Chiar și acum, am o relație complicată cu amintirea lui. Uneori el e soarele, iar alteori e un nor de furtună, înăbușind lumina.

Vreau să știu dacă a simțit vreodată ceva. Dacă am fi avut vreo șansă. Dar nu-l pot întreba asta. Nu când abia mă pot întreba pe mine însămi.

– Flora, spun, în schimb. Ai văzut-o? A... a văzut-o și Kevin?

Sully se încruntă.

– Desigur că am văzut-o. N-ai cum să o ratezi.

– Unde stă Kevin? Nu trebuie să fie văzut în campus.

– Undeva, în Middletown. Cred că a zis ceva de Super 8.

„Cu el vorbeai aseară? Joci propriul tău joc împreună cu el?” Pe atunci, nu mi-am permis niciodată să mă gândesc că Sully ar putea avea aceleași sentimente ca mine. Era ușor să te îndrăgostești de Kevin. Și de ea. Dar abia dacă se cunoșteau – au fost în aceeași cameră doar de câteva ori, deși se poate spune același lucru și despre mine și Kevin. Sully fusese sceptică atunci când i-am zis despre e-mailuri, dar brusc înțeleg că ea și Kevin ar fi putut face același lucru la fel de bine.

Vântul îi flutură părul. Și-l așază la loc, iritată.

– Trebuie să fim puternice, OK? Tu și cu mine.

„Tu și cu mine“, de parcă așa a fost mereu. „Prietenii adevărați sunt cei pe care nu-i vezi atât de des pe cât ai vrea, dar când se întâmplă, pare ca-n vremurile bune!“ Billie a scris ceva de genul ăsta la una dintre postările ei de pe Instagram, împreună cu o poză cu noi de pe vremea când eram la liceu, cu părul strâns în coc în creștet, niște mini Gwen Stefani. Sully a fost alături de mine în cele mai nasoale momente, dar cele mai nasoale momente au existat doar din cauza ei.

– Kevin trebuie să fi suspectat ceva. Noi eram singurele care ne apropiaserăm destul de mult încât să-l luăm. A avut mult timp la dispoziție să-și dea seama. Probabil că ne-a atras înapoi aici ca să se răzbune.

– Da, dar, Amb... Era la fel de vinovat ca noi. Nu-l absolvi.

E ciudat să spui așa ceva, dar are dreptate. Eu și Sully nu am pornit în acea noapte gândindu-ne că se va sfârși în acel mod. Și nici Kevin.

Se aude un claxon de pe stradă și ne face pe amândouă să tresărim.

– Ar trebui să ne întoarcem, spun, panicându-mă când mă gândesc la Adrian.

L-am lăsat acolo, unde oricine poate spune orice. „AW e o curvă care merită chiar să moară.“ Versiunea tridimensională a CCA, înconjurându-mi soțul pe Foss Hill.

Ochii lui Sully sunt ațintiți asupra mea în timp ce trecem pe lângă Nics, acea privire de culoarea spumei mării.

– Nu-l mai iubești și acum, nu?

Face cuvântul *iubești* să pară obscen.

Cândva, credeam că iubirea e ca o ceață permanentă, care se așterne peste rațiunea oamenilor. Așa am justificat ceea ce i-am făcut Florei. M-am agățat de acea legătură pe care o aveam cu Kevin, revizitând acțiunile noastre, recitind e-mailurile. Era jenant. Dorința mea era cuprinsă în fiecare cuvânt. Iar el adora asta, pentru că era la fel de însetat de atenție ca mine.

– Nu, mă hotărâsc să răspund, pentru că nu am încredere în Sully așa încât s-o las să afle enormitatea emoțiilor mele.

Nu pot nicidecum să-i explic ce mi-a făcut faptul că l-am văzut pe Kevin, ce sentimente reprimare mi-a eliberat.

– Ne trebuie un plan. Aruncă o privire în spatele nostru, ca și cum i-ar fi frică să nu ne asculte cineva. N-o să ne putem vedea de viețile noastre până ce nu ne dăm seama cine-i în spatele întâmplării ăsteia și ce vrea.

– Poate că sunt mai multe persoane, spun. Multă lume ne ura.

În mintea mea, ea e încă suspectă.

– Păi, ce-ți ziceam eu mereu pe atunci? spune Sully, glasul ei devenind din nou ca de catifea. Suntem împreună și suntem și mai rele.

E ceva ce ne spuneam una celeilalte de câte ori abordam un grup de băieți. Eu ezitam, ca și când grămada deasă de trupuri era impenetrabilă.

– Sunt împreună și sunt răi, spuneam eu, adică, „Hai să alegem pe altcineva“.

Pe cineva fără turmă, puiul de elefant care se chinuia să meargă după îmbulzeala din fața lui. Sully șoptea, respirația mirosindu-i a Stoli și Burberry Brit:

– Suntem împreună și suntem și mai rele.

Aproape că am ajuns înapoi, la Foss Hill, unde festivalul era încă în toi. Se pare că toți au câte o amintire plăcută care să-i facă să zâmbească. E o minciună gogonată. Toți au secrete. Mulți dintre ei s-au ascuns în spatele unui calculator, au scris ceva groaznic despre altcineva. Iar acum se poartă de parcă e *atât de minunat* că s-au întors la Wesleyan.

Pentru o clipă, mă simt ușurată să-l văd pe Adrian unde l-am lăsat, dar apoi observ că Lauren și Ella i-au înlocuit pe Justin și Monty. Ella are mâna pe spatele lui și se apleacă spre el. Mă îndepărtez de Sully și mă îndrept fuga spre ei, înainte ca Ella să mai poată spune vreun detaliu incriminator despre mine.

– Scuze că am fost plecată așa de mult timp, spun repede, apucându-l pe Adrian de braț. Deși, ți-am zis mai devreme. Nu mă simt bine astăzi.

– OK.

Nu mă privește în ochi și pot să-mi dau imediat seama că știe ceva. Ascund panica ce-mi crește în intensitate. Ar fi trebuit să-i spun prima versiunea noastră a poveștii. Versiunea *mea*. Cu forma ei care se schimbă tot timpul.

Continuă înainte să am șansa de a-mi găsi cuvintele potrivite.

– De ce nu mi-ai zis despre Flora? Pare ceva prea important ca să omiți. Îmi ții urechile. Nu l-am ținut aproape și acum voi plăti pentru asta.

– Dar ți-am spus. Sau, cel puțin cred că am făcut-o aseară. Cred că eram amândoi cherceliți.

E o scuză pe care am mai folosit-o. „Erai prea beat ca să-ți amintești.“ De data asta, știe că e o minciună.

Ridică din sprânceană.

– Nu. Ai zis că nu erați chiar prietene, și că probabil nu o s-o întâlnesc weekendul ăsta. Dar ai făcut să pară că ar fi încă... și, de fapt, nu este.

Nu vreau să o zică. Să aud asta spusă cu voce tare îmi face pielea de găină. Dar o s-o spună, pentru că asta fac oamenii când e vorba de o tragedie. Vorbesc despre ea, pentru că e prea mare ca să fie stăpânită, iar vorbitul o sparge în bucăți ușor de digerat.

- Ai fi putut să-mi spui, zise. Am părut ca un idiot când Ella a menționat ceremonia de comemorare. Ai fi putut să-mi spui că a murit.

Iată cuvântul, cu toată finalitatea ce o reprezintă. Știu că e moartă. Știu de mult timp. Dar niciodată nu devine mai ușor atunci când aud asta. Cuvintele astea reușesc întotdeauna să readucă acel sentiment ascuțit de vinovăție.

- Nu-mi place să vorbesc despre asta. Simt cum mi se face rău. A fost un moment dificil pentru mine.

Adrian își deschide gura, apoi mă cuprinde într-o îmbrățișare, și îmi permit să respir din nou. Nu știe ce sunt și mă voi asigura că nu va trebui să afle vreodată.

„Nu-mi place să vorbesc despre asta.“

Pentru că atunci ar trebui să recunosc că eu sunt cea care a ucis-o.

24. ATUNCI

Am distrus-o pe Flora de două ori. O dată de Halloween, în seara când l-a înșelat pe Kevin. Dar ceea ce a ucis-o a venit mai târziu.

În dimineața de după Eclectic am întrebat-o dacă e în regulă. Era încă în pat, nu se trezise cu alarma ei obișnuită de la ora șapte.

– De ce nu aș fi?

Nu era vocea ei. Era monotonă, fără vigoare, fără inflexiunile tipice Florei. Nu voia să vorbească despre ce se întâmplase. Nu voia să vorbească despre ceea ce-i făcuse lui Kevin. Nu voia să vorbească, pur și simplu.

În acea săptămână tot învăța cu căștile la urechi și abia dacă mă mai saluta cu ceva mai mult decât un semn din cap. Ușile camerelor de pe etajul nostru erau goale fără post-iturile ei cu încurajări. Începu să plece noaptea, ceea ce mă făcu să devin paranoică, pentru că ar fi putut să vorbească cu Kevin. O dată, am intrat în camera noastră iar ea vorbea la telefon, și era să-mi sară inima din piept. Dar era doar sora ei la celălalt capăt.

– Te iubesc, Poppy, încheia Flora mereu apelurile cu ea.

Număra zilele rămase până la Ziua Recunoștinței. Știam că vrea să-i vadă pe Poppy și Kevin. Și eu număram zilele. El avea să se despartă de ea. E-mailurile lui deveniseră în ultimul timp din ce în ce mai hotărâte. „Stiu ca u ai dreptate, neam distantat si gen ma prefac ca nu e asa pentru ca toata lumea se asteapta ca noi sa ramanem impreuna. Doar ai rabdare OK?”

Nu-mi plăcea să mi se spună ce să fac.

„Cum adică să am răbdare? Vreau doar să știu ce simți pentru mine.“ Îmi pierdeam controlul și simțeam că mrejele în care îl prinsesem cândva începeau să dispară.

„Stii ca eu te consider frumoasa Amb. Dar e un dezastru si trebuie sa rezolv cacatul asta inainte sa facem ceva OK?”

Am început să mă întreb dacă *frumoasă* era tot ce avea de oferit. Impactul cuvântului asupra mea scăzuse, iar eu aveam nevoie de mai mult. Mereu spunea „mai târziu, mai târziu, încerc să găsesc o soluție, trebuie să găsesc momentul potrivit.”

Apoi mi-am adus aminte de poza pe care i-o făcusem Florei de Halloween. Rochița ei scurtă de Frumoasa Adormită adunată la spate, gura ei lipită de cea a pilotului. Băieții pe care nu aveam să-i întâlnesc niciodată fără costume, trei Buddy care hoinăreau prin campus și ne cunoșteau pielea de sub haine.

Băieții nu contau. Ci poza. Aveam s-o folosesc dacă eram nevoită.

În săptămâna de dinaintea Zilei Recunoștinței, Ella mă prinse din urmă în timp ce treceam prin CPA în drum spre curs.

– Amb, trebuie să vorbim despre Flora.

Părea că îi venea să plângă.

Mi-am dat ochii peste cap pe după ochelarii de soare. Uram faptul că Flora devenise centrul vieții mele. Flora și Sully erau precum soarele și luna, iar eu eram un satelit ascultător ce orbita în jurul lor.

– Ce-i cu Flora?

Am început să merg mai repede ca s-o fac pe Ella să alerge, piciorușele ei boante chinându-se să țină pasul cu mine.

– Sunt sigură că ai observat cât de ciudat se poartă. Iar în dimineața asta am văzut-o plângând în baie. Nici nu m-a văzut venind – gen, plângea în hohote deasupra chiuvetei. A spus că are alergii.

– Păi poate chiar are.

– Pe bune, Amb. Venind din gura ei, numele meu părea ca o lovitură de cuțit, o acuzație. Nu mai este ea însăși de la Halloween. Tu locuiești cu ea. Ceva e total în neregulă.

M-am întors atât de brusc încât aproape că se izbi de mine.

– Nu mai fi așa dramatică. Probabil e stresată din cauza cursurilor. Cine știe? Nu trebuie să fie toată lumea fericită tot timpul. Dacă ești așa de îngrijorată, vorbește tu cu ea.

Nu știi dacă a făcut-o vreodată. Ce îmi amintesc însă este ceea ce strigă după mine în timp ce mă retrăgeam în clădirea amfiteatrului.

– Ți-am spus că a băut prea mult. Nu m-ai ascultat.

După curs, pe o bancă din zona verde protejată de CPA, i-am spus lui Sully despre conversație, plângându-mă cât de enervantă era Ella.

– Mda, e o panaramă, spuse Sully. E problema Florei, nu a noastră. Se simte vinovată. Era o fată la Spence care s-a îmbătat crișă la o petrecere și și-a tras-o cu doi tipi, deși toată lumea știa că avea un iubit la distanță. Evie a auzit-o că l-a sunat de la petrecere și i-a mărturisit ce-a făcut, cherkelită complet, iar el a părăsit-o la telefon. Apoi ea a luat o supradoză ca să-l facă să se simtă prost.

Îmi tăie cheful când am auzit numele lui Evie. Nu-mi plăcea când Sully vorbea despre ea.

– Ce curvă, am zis.

Lui Sully îi plăcea întotdeauna când eram vulgară. Am avut grijă să nu reacționez la partea cu supradoza. Șocul ar fi fost prea previzibil.

– Mda. Oricum, ce se întâmplă cu Kevin? A părăsit-o deja pe Flora?

I-am spus despre cele mai recente e-mailuri. Că încerca să găsească o soluție.

– Trebuie să-l ajuți tu cu asta. Își aprinse încă o țigară. Altfel o să-l convingă să rămână cu ea. Băieții sunt niște idioți. Le plac lucrurile sigure.

– Ce altceva să fac? El suspectează deja că ea are o relație cu un alt tip. Conversațiile lor la telefon s-au cam terminat.

Sully își scutură țigara cu degetul ei arătător lung.

– Trebuie să mărim miza. Să-l aducem aici. Să i-o tragi până nu mai poate.

Iarăși acel *noi* al ei, aproape maiestuos, plutind în aerul rece precum fumul. Eram încântată de provocare. Aveam poza și aveam și imaginația, dar nu știam care din ele putea produce mai multe daune.

– Nu știu cum să-l aduc aici, am zis.

– Cere-i frumos. Sau, mai bine, spune-i să o facă.

– Am o idee, am adăugat.

Sully îmi dădu țigara ei.

– Vreau ca lucrurile să revină la normal, spuse, bosumflată. Parcă numai despre ei vorbim tot timpul. Kevin și Flora. Devine plictisitor.

Am tras un fum.

– Știu. Îmi pare rău. Va fi altfel după ce se despart în sfârșit, promit.

Își țuguie buzele într-un zâmbet.

– Bun.

*

„Te înșală“, i-am scris în acea seară, pe când Flora dormea în patul ei de lângă mine, cu masca roz din mătase trasă peste ochi. „S-a întâmplat de Halloween. Am dovada“.

„Arata-mi“

„Vino personal să vezi. Weekendul ăsta. Nu mai pot să țin toate secretele astea.“ M-am lăsat ghidată de mâna fermă a lui Sully. Am cerut frumos și l-am lăsat să citească printre rânduri.

A doua zi dimineață, îmi scrisese înapoi, „vin maine“.

Fără punct, fără semne de punctuație, fără final. Eram surprinsă de cât de ușor a fost. Le otrăvisem relația din ambele părți, iar acum era timpul să scot otrava din Kevin. El era gentlemanul pe care-l meritam. Acum era rândul meu să fiu doamna lui din rolul principal.

A doua zi, Flora mă surprinsese când își dădu jos căștile și se așeză lângă mine pe pat. Mi-am pus notițele deoparte – oricum nu mă puteam concentra la nimic în afară de diorama noastră dată peste cap. Notele mele se duceau rapid în jos. Educația mea adevărată avea loc în afara sălilor de curs. Viața mea era o interpretare metodistă.

– Vine Kevin aici. Diseară, spuse. Dar nici măcar nu m-a sunat să mă anunțe. Mi-a trimis un mesaj foarte ciudat. Presimt că o să se despartă de

mine.

– Sunt sigură că n-ai dreptate, am zis, minunându-mă de puterea mea de a face lucrurile să se întâmple.

Dădu din cap, cu ochii jucându-i în lacrimi.

– Ba da. E distant. Adică... nu prea pot să-l învinovățesc. Mă port ciudat de când... păi, de fapt, speram să pot vorbi cu tine despre ceva. Cred că e ceva ce Kevin ar trebui să știe.

Nu. *Nu*. Nu puteam să devin confidenta Florei. Era prea târziu pentru așa ceva. Știam că ar fi trebuit să-mi pară rău pentru ea – arăta extenuată, avea cearcăne, cămașa îi atârna peste umerii ascuțiți. Dar, în schimb, tot ce simțeam era o satisfacție perversă.

Spre ușurarea mea, cineva începu să bată la ușă.

– Iar m-ai lăsat pe dinafară, urlă Sully.

– Nu, am zis repede.

Nici nu știam dacă Flora mă aude.

I-am dat drumul lui Sully înăuntru, iar ea se așeză turcește pe podea. Aruncă o privire iritată spre Flora, de parcă Flora era cea care dăduse buzna peste noi.

– Am luat altă sticlă. Ar trebui să începem să bem în curând. Să-nceapă spectacolul.

M-am uitat urât la ea, dar fie nu observă, fie nu-i păsa.

Flora se băgă în discuție.

– Unde vă duceți în seara asta, fetelor? Kevin vine în vizită. Poate putem merge și noi.

Iar făcea asta. Tocmai îmi spusese că o părăsea Kevin, iar acum se prefăcea în fața lui Sully că totul era normal.

Ea era motivul pentru care noi, restul, mișteam. Pentru că făcea să pară că nimbul ei e atât de al naibii de ușor de purtat, deși capul i se apleca sub greutatea lui.

– Beta. Sully ridică din sprâncene. Da. Adu-l și pe el. Îmbrăcați-vă identic. O să fie o noapte interesantă.

Zâmbetul Florei apărură în mod automat, ca și cum ar fi fost o marionetă trasă de sfori.

– Încercăm să ajungem.

O clipă trecu între mine și Sully, în care mi-am dat seama că ceva important urma să se întâmple. Seara asta ar putea marca începutul unui vis sau al unui coșmar.

Petrecerea Dublurilor presupunea ca toată lumea să vină îmbrăcată identic cu altcineva, așa că eu și Sully purtam amândouă bluze din plasă și fuste din piele, iar la gât aveam chokere. Ne-am pregătit în camera ei, întinzându-ne părul una celeilalte cu placa în timp ce dădeam pe gât

shoturi de Stoli, iar gura sticlei devenise la fel de roșie ca ale noastre. Pe rând, ne-am lipit urechile de peretele care îi despărțea camera de a mea, așteptând să auzim ceva, orice, un indiciu că sosise Kevin. Fusesem de acord să îi las Florei camera noastră, ca *să fie singuri*. Dar tot ce am auzit a fost muzica ce bubuia din altă parte, tot holul zguduindu-se din cauza bassului de rahat.

O parte din mine voia să rămân pe lângă Butts C, să văd dacă apărea Kevin, dar Sully mă convinge că era o idee proastă.

– O să fie și ei la petrecere. Poate că i-a zis să se întâlnească acolo ca să întârzie inevitabilul.

Nu știu cum de putea fi atât de sigură. Eu încă mai luam în considerare posibilitatea ca, până la urmă, Kevin să se răzgândească și să nu mai vină deloc.

Lauren, care se holba la telefonul ei, își scoase căștile din urechi brusc și se uită la noi de parcă eram nebune.

– Sunteți atât de gălăgioase, fetelor. De ce o spionați pe Flora? La ce vă chinuiți să trageți cu urechea?

– Poate că pur și simplu îmi place să ascult cum și-o trag alții, spuse Sully. Oricum, unde-i geamăna ta?

– I-am spus Eliei că o să merg cu ea, dar acum e bolnavă și nu mai vine deloc. Pot să fiu a cincea roată la căruța voastră?

– Nu asta e ideea, am spus. Nu voiam ca Lauren să se țină după noi. Lauren, care o făcuse pe Sully nebună, care mă lăsase dinadins pe dinafara weekendului ei în Hamptons. Se presupune că vii cu un geamăn, nu un triplet.

– Cui îi pasă? E doar o altă petrecere cu tematică stupidă.

– Nu vreau să-mi împart prietena sexy, spuse Sully, punându-și brațele în jurul meu. Dacă vrei să vii, fie. Dar noi avem o misiune de îndeplinit.

Am dat-o la o parte. „Nu spune așa ceva.” Nu voiam ca Lauren să suspecteze ceva. O și vedeam fugind la Flora, așezându-se confortabil sub aripile împănate ale Florei.

Am aruncat o privire spre ușa noastră când am plecat. Voiam să intru, dar Sully mă trase după ea.

La Beta, eu și Sully mergeam braț la braț în timp ce Lauren pășea în urma noastră în pantalonii ei din imitație de piele.

Peste tot erau oameni grămadă. Stând lângă un butoi cu băutură, jucând un joc uriaș de ping-pong cu bere, sărutându-se prin colțuri, pipăindu-se în public. Un glob disco împrăștia în cameră o lumină fosforescentă oribilă.

Aveam telefonul mobil în poșetă. În telefon era poza cu Flora și pilotul. Aveam s-o folosesc ca pe o armă dacă era necesar.

– Nu-i văd, am strigat în timp ce Sully se aplecă spre mine să-mi spună că va aduce ceva de băut.

– Dar pe cine căutați? Întrebă Lauren.

Am ignorat-o amândouă. Era plăcut să o facem invizibilă.

Cineva mă apucă de fund pe sub fustă, dar când m-am întors, nu era nimeni. M-am învârtit pe la primul etaj. Lauren era agățată de mine ca lipiciul, însoțitoarea personală pe care nu o cerusem niciodată.

– Ai văzut-o pe Flora?

M-am întors brusc cu fața la ea.

– Nu, de ce? Sunt cumva bona ei?

Lauren se bosumflă.

– Ești colega ei de cameră. Și s-a purtat ciudat mai devreme. Trebuia să ne întâlnim la Olin să învățăm, dar m-a lăsat baltă. Deloc obișnuit pentru ea.

– Păi, n-am văzut-o. Încearcă să-i trimiți un mesaj, sau ceva.

Voiam să adaug „Dacă sunteți așa apropiate, ar trebui să știi tu unde e”. Era un lucru pe care l-ar fi spus Sully. Dar eu nu eram Sully.

– I-am trimis. Nu răspunde. Oricum, ce misiune aveți în seara asta?

Bătu din picior, așteptând un răspuns.

M-am hotărât să-i ofer ceva – oricum nu o să pună lucrurile cap la cap niciodată.

– E un tip cu care tot vorbesc și s-ar putea să fie aici. Cred că e îndrăgostit de mine.

Îmi plăcea cum sună.

– Cine?

Îmi plăcea și urma de invidie din glasul ei.

– Nimeni cunoscut.

Nu îmi mai dădu replică. În schimb, spuse ceva complet aleatoriu.

– E periculoasă, știi? Sloane. Nu știi ce-i poate pielea.

Credeam că am auzit greșit din cauza muzicii.

– Ce? am strigat, dar apoi Sully apărui în spatele ei.

Am luat băutura pe care mi-o întinse și am acceptat cocaina pe care mi-o oferi de pe una din cheile ei. Lauren se îndepărtă, dând din cap.

Gura lui Sully se schimonosi într-un zâmbet. Când mă gândeam la acea noapte – și o făceam des, deși mă prefăceam că nu-i așa –, acel zâmbet îmi atrăgea cel mai mult atenția, cea mai mare poză din colaj.

– Uite acolo. Ți-am spus că va fi aici.

Acolo era Flora, dansând în fața șemineului, cu părul fluturându-i și blugii atârându-i pe fundul slăbănog. Era în papuci, aceeași pereche cu

bulinuțe roz pe care o purta la dușuri. Nici nu încercase să se asorteze cu Kevin, care avea pe cap șapca lui verde de la Dartmouth, chipeș și complet uimit, cu buzele strânse.

– E beată? am zbierat, întorcându-mă spre Sully.

Dar nu am primit răspuns, pentru că iar avea pe chip acel zâmbet, numai că acum era și mai mare, făcându-i șanțulețe până la pomeți. M-am întors și l-am văzut pe Kevin încercând să o scoată pe Flora de pe ringul de dans. Îl împinse, iar ochii ei erau încețoșați de rimelul întins.

– E gata, spuse Sully.

Am întors acele cuvinte pe dos în capul meu, din nou și din nou. De parcă Flora era o bucată de carne, gătită prea mult.

25. ACUM

Către: Ambrosia Wellington a.wellington@wesleyan.edu

De la: Comitetul Alumnii Wesleyan reunion.classof2007@gmail.com

Subiect: Reuniunea Promoției 2007

Dragă Ambrosia Wellington,

Încep pregătirile. Dacă te gândești să faci mișcare, leagă-ți șireturile pentru o alergare distractivă prin campus. Nu e un concurs, doar o sesiune de fitness între prieteni. Nu te uita în urmă să vezi cine-i în spatele tău – tot ce contează e linia de sosire!

Cu stimă,
Comitetul Alumnii

Trecem pe lângă Flora în drum spre cămin. Cineva a lipit-o pe peretele clădirii Nics, ochii ei albaștri privind fix în sufletele noastre. Același poster în mărime naturală care e pe toți pereții din campus. „Fundația Memorială Flora Banning – Susțineți Sănătatea Mintală!” Nu mă uit la ea, așa cum am încercat să nu mă uit la numele ei care apare pe toate e-mailurile, Fundația Memorială Flora Banning, chiar sub numele membrilor Comitetului Alumnii. Dacă era încă în viață, ar fi fost una dintre ei. S-ar fi căsătorit cu un băiat dintr-o familie bună, ar fi purtat bentițe și fuste cu pliuri la biserică. Ar fi devenit psiholog pentru copii și o mamă răbdătoare. Ar fi fost tot ceea ce eu nu sunt. Poate că de asta am urât-o – nu pentru că avea pe cine doream eu, ci pentru că avea **ce** doream eu, calitățile pe care nu le puteam întruchipa niciodată atunci când încercam. Pentru că era de treabă, ceea ce era o putere în sine.

Îmi spun că n-o să-l mai las singur pe Adrian. Voi merge la acea alergare distractivă tâmpită din campus, deși singura alergare pe care aș face-o ar fi înapoi acasă, în apartamentul nostru și în căldura Astoriei.

Dar acum, că l-am convins că mă simt rău, nu mă mai lasă să particip la alergare. Insistă să mă întind, susținând că oricum vrea să alerge cu Justin și Monty. Și Jonah, aparent, noul lui prieten, despre care Adrian spune că e „super cool”. Propriile minciuni m-au închis între acești patru pereți.

– O să stau aici și o să am grijă de Amb, spune Sully, buzele arcuindu-se într-un zâmbet în timp ce se retrage în camera ei. Tu du-te să te distrezi.

Nu îmi place cum practic îl dă afară pe ușă, de parcă mă vrea numai pentru ea. Dar nu mai am ce zice.

– Hei, spune el, atingându-mi obrazul cu degetul. Crezi că... crezi că nu te simți bine pentru că... știi tu?

Dau din cap.

– Mă îndoiesc.

După ce pleacă, Sully apare în cadrul ușii interioare.

– Pentru că ce? Crede că ești gravidă?

Cred că suntem amândouă conștiente de cât de subțiri sunt pereții.

– Poate. Dar nu sunt.

– Bun. Eu nu vreau să am vreodată copii. Sully

se așază pe pat lângă mine, ceea ce-mi amintește de nenumăratele dăți în care ne pregăteam, împreună, să ieșim în oraș. Unele persoane nu sunt făcute ca să fie mame. Mai ales dacă au fete. Ultimul lucru de care am nevoie e încă o fată ca mine pe lume.

Pe de o parte e Billie, care a susținut mereu că vrea să aibă copii, dar îi perie în draci părul lui Sawyer, exasperată. „Uneori nu vreau decât să mă întorc la vechea mea viață“, spune atunci când bea. Pe de altă parte sunt eu, care vreau o viață pe care nici nu am avut-o de la bun început.

– Mama nu s-a descurcat cu mine, continuă Sully. Am scăpat nepedepsită pentru atâtea lucruri. Credea că dacă mă trimite la Spence va fi mai bine. Fără băieți care să mă distragă în jur. De parcă nu-i puteam găsi în altă parte... printre alte distracții.

Propriile ei cuvinte. „Mă plictisesc ușor.“ Eram o jucărie, numai bună pentru ea s-o arunce de colo colo. Cu toții eram.

– Oricum. Ce facem în legătură cu Flora? Sully își strânge genunchii la piept. Trebuie să aflăm cine trimite scrisorile astea și ce vrea. Când ne-ai văzut în camionetă, eu și Kevin discutam să ne întâlnim la Friendly să ne facem un plan.

„Ce facem în legătură cu Flora?“ Aceeași conversație pe care am avut-o și atunci. Conștientizarea că ceva trebuie făcut.

– Are logică, presupun.

Vreau să-l văd din nou, în ciuda timpului petrecut să uit de cineva pe care nu l-am avut niciodată. Nu

la televizor sau în poze de rahat de pe internet sau

printr-un parbriz. Vreau să-l întreb acel lucru pe care l-am ținut în mine aproape paisprezece ani. „Chiar vorbeai serios?“

Sully se ridică și intră în camera ei.

– Nu știam că vorbești cu el, strig după ea.

– Calmează-te. Nu fac asta. Apare în pragul ușii în blugi și sutien, la fel de nonșalantă ca întotdeauna

în ceea ce privește corpul ei expus. Ți-am spus, el e cel care m-a căutat.

– Știu. Dar tot nu are sens.

„De ce nu m-a căutat pe mine?“

- Doar nu ești geloasă, spune Sully încet. Se întoarce cu spatele la mine. Vreau să o întreb cum de i-a găsit el adresa de e-mail, dar am sentimentul că o să răstălmăcească întrebarea. Dacă ai de gând să vii, ar trebui să te pregătești.

Sfârșim amândouă îmbrăcate într-o combinație de blugi negri și gri deschis, aproape ca și cum am plănuit asta. Aproape ca niște versiuni adulte de la Petrecerea Dublurilor. Dacă aș fi crezut în semne, asta ar fi fost cel mai rău.

Mașina lui Sully e o Toyota Echo neagră, mai veche și mai simplă decât ce-mi imaginam eu că ar conduce ea. Obişnuiam să vorbim despre excursii în care am fi putut merge împreună. Cu picioarele pe bordul mașinii, ascultând Slipknot la radio, probabil îndreptându-ne spre ocean.

- Nu știu de tine, spune Sully în timp ce iese din Parcare V, dar faptul că m-am întors aici chiar m-a dat peste cap. Poate e din cauză că nimeni nu pare să se fi schimbat, ci doar să fi îmbătrânit.

- Da. Și încă ne urăsc toți. Cel puțin pe mine.

- Sunt niște idioți, remarcă Sully.

- Am crezut că și tu mă urăști.

Par rănită și jalnică.

- Niciodată. Știi asta. Dar era o perioadă ciudată pentru mine. Nu prea puteam să fiu eu însămi.

Dau din cap afirmativ, dar asta nu face ca acel abis al singurătății în care m-am adâncit fără ea să dispară. Când eu și Sully am început să ne petrecem tot timpul împreună, am încetat să mai am nevoie să mă împrietenesc cu alte fete. Sully le critica aspru, era ca un vultur care se înfrupta din hoituri proaspete. Eu le-am văzut doar defectele și nesiguranța și nu puteam să cred că mi-a păsat vreodată de aprobarea lor.

După Sully, nimeni nu a vrut să mă mai cunoască. Atunci când a apărut CCA la Wesleyan pe LiveJournal în timpul celui de-al treilea an, eram sigură că numele meu va fi acolo. Știam că lumea va zice lucruri oribile, și le-am citit pe fiecare în parte. „Am văzut-o pe AW fugind de la Butts într-o costumație deocheată în acea noapte – ea a făcut-o. O ura pe Flora.“

Sully avea și ea topicul ei. Și țin minte ce a scris cineva. „Javra asta nu numai că este nebună, dar s-ar putea să fie și o sociopată capabilă de crimă! Zic și eu...”

- Ai păstrat legătura cu cineva după absolvire? Nu știu de ce întreb, doar că brusc pare important. Mai vorbești cu vreuna dintre fete?

- Nu, mi-o trănțește sec. Sigur că nu.

Mă gândesc la fetele cu care o vedeam prin campus, cele care au fost înaintea mea și cele care au venit după, piesele mele de sprijin. Renunța atât de ușor, dădea la o parte pe toată lumea de care se prefăcea că-i pasă și pe care a rănit-o la Wesleyan. Eram doar o altă persoană lipsită de importanță.

Pun mâna la gură și tușesc.

– Toate sunt la fel. Adoră scandalurile. Știi că vor veni mai târziu la ceremonie, cu lacrimile lor false cu tot. De parcă le-ar fi păsat vreodată de Flora.

– Nu le-a păsat. Sully râde, se relaxează cel mai bine tot atunci când face lucruri murdare. Dar, știi, moartea îi face pe toți să devină cei mai buni prieteni. Ai fost curajoasă să-l aduci pe soțul tău drăguț aici. Mereu m-am întrebat dacă ai să găsești pe cineva.

În mod normal, asta ar fi o insultă, faptul că Sully a spus că soțul meu e *drăguț*, dar nu este vorba despre Adrian. Ci despre mine. Crede că m-am cumințit și că sunt împărțită între dorința de a-l apăra pe Adrian și cea de a fi de acord cu ea.

– Ar fi bine să fii cu ochi pe Lauren, continuă. E ceva în neregulă la felul în care te privește pe tine. Și pe Adrian.

– N-am încredere în ea. A fost acolo, la Petrecerea Dublurilor. Ea e cea care le-a spus polițiștilor că ne-a auzit vorbind despre Flora și că noi căutam un tip la petrecere.

– Lauren e cea mai nasoală, zice ea. Vrea doar să stârnească scandal. Să nu crezi nici un cuvânt din ce spune. Credea că e așa un geniu când întorcea oamenii unii împotriva altora. Își întoarce capul să se uite la mine. Credeam că poate ea a avut ceva de-a face cu asta, dar e prea proastă ca să-i reușească.

„Ce să-i reușească?“ Vreau să o întreb asta, dar acum intrăm deja în Friendly și brusc mă cac pe mine de frică. Am atât de multe întrebări pentru Kevin, pe care nu credeam că voi apuca vreodată să i le pun, dar acum mă simt ca la un examen pentru care nu m-am pregătit. „Ai vorbit serios în legătură cu ce ai zis despre mine? În legătură cu ce ai zis despre ea?“ Promisiunile lui mi-au schimbat viața, dar nu știu dacă au fost vreodată reale.

Stă într-un separeu, cu șapca roșie trasă peste ochi și vârfurile părului ieșindu-i de sub ea. Poartă un hanorac, dar nu unul de la Dartmouth. Nu a absolvit niciodată acolo. De fapt, e posibil să nu fi absolvit nicăieri. Așa cum Sully a dispărut din peisaj după facultate, așa a dispărut și Kevin.

Eu și Sully ne așezăm pe locurile din fața lui.

– Nu e nevoie de prezentări. Cu siguranță ți-o amintești pe Ambrosia. Asta-i reuniunea adevărată, a?

Ridică privirea și uit formula generică de salut care-mi stătea pe vârful limbii. Aceiași ochi, aceeași gură. Are o umbră de barbă pe obraji și pe bărbie, pe care nu o observasem prin parbriz. Probabil că trebuie să se radă în fiecare zi. Adrian nu-și poate lăsa barbă. Kevin arată chipeș și tragic, cumva, durerea e întipărită în structura feței lui.

– Bună, Amb. Arăți minunat.

După tot ce s-a întâmplat, doar „Arăți minunat“. O degradare de la *frumoasă*. Îi întorc cuvintele. Sunt sigură că le spune tuturor, pentru că e un lucru drăguț pe care-l spui unei persoane pe care n-ai mai văzut-o de peste un deceniu, chiar dacă nu e adevărat. E lucrul drăguț pe care-l spui ultimei persoane cu care ți-ai tras-o chiar înainte ca viața ta să se prăbușească. Iar Kevin știa mereu să spună lucrurile potrivite.

– Și tu, reușesc să-i zic.

Nu mă pot hotărî dacă e adevărat. Dacă a arătat bine vreodată, sau numai atunci când era al Florei, faptul că îi aparținea ei marcându-l ca persoană demnă.

– OK, cu toții arătăm minunat. Hai să trecem la subiect, intervine Sully grăbită. Am venit aici pentru că am primit cu toții niște scrisori, așa că acum trebuie să ne dăm seama cine le-a trimis și ce vrea. Amb a găsit un telefon mobil aseară în baie, cu poza noastră pe ecran. Crede că s-ar putea să fi fost telefonul Florei.

Vocea lui Kevin e răgușită atunci când vorbește.

– Îi spuneam lui Sully că am mai primit o scrisoare ca asta înainte. Nu exact la fel, dar destul de asemănătoare. E de la aceeași persoană. Aș recunoaște oriunde acel scris de mână. Cele mai multe dintre celelalte amenințări pe care le-am primit erau imprimate, ca și cum se temea să nu merg la poliție și să aflu cine e.

– Le-ai păstrat? întreb.

Dă din cap. Normal că nu le-a păstrat. Sunt sigură că n-a păstrat nici e-mailurile mele.

– Credeam că ar putea fi Felty, spun. M-a interogat – ne-a interogat. Suspecta că am avut ceva de-a face cu ce s-a întâmplat.

Kevin spune delicat:

– Dar am avut, nu-i așa? Adică... tu și cu mine.

„Tu și cu mine.“ Picioarele mele tremură sub masă. Timpul care a trecut nu m-a făcut mai puțin jalnică. Încă mă agăț de orice formă de atenție, ca o folie de plastic.

– Felty le-a interogat pe toate fetele de pe etajul nostru, adaugă Sully. Unele dintre ele au mințit complet. Cum ar fi Ella Walden. A făcut să pară că Flora era prietena ei cea mai bună. Și căteaua asta de Lauren despre care eu și Amb tocmai vorbeam pe drum. A fost colega mea de cameră, iar în noaptea aia practic ne-a urmărit peste tot la petrecere, ca un câțeluș rătăcit.

– Nu cred că Flora a menționat-o vreodată pe Ella, mormăie el. Sau pe Lauren. Doar pe Amb.

„Doar pe Amb.“ Iat-o. Vinovăția, aceeași pe care de obicei o țin departe cu atâta ușurință, pentru că de obicei chiar mă pot convinge că nu eram prietene. Detaliile pe care Flora mi le-a împărtășit despre viața ei, familia, ambițiile, toate au fost estompate. Nu era inocentă. A făcut ce a făcut. Dar apoi sunt zilele în care îi aud rugămințile disperate și aproape că-i simt lacrimile pe piele.

– Sunt surprinsă că nu m-a menționat pe mine.
E clar că mă judeca destul.

Sully este supărată în mod evident, neobișnuită să nu-i apară numele pe vreo listă.

– Nu știu cum au aflat unde locuiesc, spun. Nu mai am aceeași adresă pe care am avut-o în facultate. Revistele pentru alumni sosesc acasă la părinții mei, dar scrisoarea a venit la apartamentul meu.

– Oricine ar fi, sunt sigură că e aici weekendul ăsta, adaugă Sully. Dar asta tot înseamnă că sunt o mulțime de posibili suspecti. Cine ar avea ceva de câștigat aducându-ne aici?

– Nu știu, spune Kevin. Își freacă fruntea și își dă jos șapca destul timp cât să văd că părul a început să-i albească pe sub ea. Eu am altă teorie. Cred că oricine a trimis scrisorile astea e persoana care a ucis-o pe Flora.

Îngheț toată. Lângă mine, Sully scoate un râs ascuțit.

– Doar nu crezi asta.

– Ba da. De asta... de asta am venit aici. Nu pentru că m-am simțit amenințat de scrisoare. Ci pentru că trebuie să știu. Îi datorez asta.

Nu voiam să cred că Kevin a iubit-o vreodată cu adevărat pe Flora. Dar asta e mai mult decât iubire. Asta e vinovăție, acel lucru căruia îi întorc mereu spatele. Dacă Kevin simte datoria să răzbune amintirea Florei, nu se știe cât de adânc va săpa după adevăr.

– OK, dând la o parte teoria ta interesantă, suntem toți aici din același motiv. Sully lovește o solniță de masă. Pentru că vrem să aflăm cine ne vizează și să trecem mai departe.

Noi trei am avut un singur lucru în comun pe atunci. Pe Flora. Iar acum tot ea e singurul lucru care ne leagă.

– Deci când o să-și facă mișcarea? Întreabă Kevin. Și cum ne dăm seama ce o să se întâmple, ca să-l prindem?

– După-amiază are loc comemorarea, răspunde Sully.

Oricine ar fi trimis acele scrisori vrea să fim acolo. Cred că acolo o să se întâmple orice a plănuit.

– Posibil, zice Kevin. Nu știu ce a plănuit pentru mine.

O ospătăriță trece în sfârșit pe la masa noastră, întrebându-ne ce dorim să comandăm.

– Plecăm numaidecât, îi spune Kevin, zâmbetul lui înălțându-se din cenușă, acel Phoenix alb strălucitor – și iat-o, acea strânsoare familiară a geloziei, deoarece Kevin putea să facă orice fată să se simtă de parcă ar fi centrul universului său.

Sully aruncă o privire spre telefonul ei.

– Ceremonia începe în câteva ore. Sunt sigură că vom primi în curând un e-mail care să ne reamintească.

– Cred că voi două ar trebui să stați împreună, adaugă Kevin. Să fiți cu ochii pe cine e mereu în preajma voastră și cine pune întrebări. Cine vă urmărește.

Sully pufnește.

– Toată lumea ne urmărește. Nu s-a schimbat nimic.

– Vorbesc serios, Sully. Voi fi și eu prin zonă. Adică, nu pot fi văzut în campus, dar asta nu înseamnă că nu o să investighez și eu. Nu plec acasă până nu aflu cine a făcut-o.

„Cine a făcut-o.“ Cine a trimis scrisorile, sau cine a ucis-o, pentru că nu crede că eu aș fi putut s-o fac.

– Nici eu. Strâng din dinți. Mergem la ceremonia de comemorare.

– Să nu ai încredere în nimeni, spune Kevin, paranoia citindu-i-se pe chip. Nu știi de ce e capabilă persoana asta, dacă... dacă a făcut *acele lucru*.

Îl privesc în ochi și parcă mă imploră să îl cred. Mă temusem că dacă-l voi mai vedea vreodată, va vedea adevărul pe chipul meu. Însă el nu vrea decât să citească adevărul de pe al lui.

– Voi nu înțelegeți. Am încercat să-i fac să-și dea seama. Pe polițiști și detectivi. Dar ei s-au mulțumit mereu să creadă că eu am fost. Că eu eram singurul capabil de așa ceva.

Sully are o expresie încordată pe chip și bate din picior nerăbdătoare, de parcă ar vrea să plece imediat.

– Vom găsi persoana care a trimis scrisorile. Eu și Amb... n-o s-o lăsăm să scape nepedepsită.

Înainte ca Sully să mă împingă afară din separeu, întind mâna și îl ating pe Kevin pe umăr. Nu se mișcă – nu se îndepărtează și nici nu se

apropie. Nu știu la ce mă așteptam, ca o atingere să mă valideze cumva, dar nu sunt decât vârfurile degetelor pe un hanorac.

– Îți vine să crezi? spune Sully în timp ce trecem prin parcare. Chiar crede că... adică, habar n-aveam că e atât de adâncit în conspirații.

– Dar dacă are dreptate? întreb încet. Nu știm ce s-a întâmplat de fapt.

Nu îi spun că pe cât de îngrozitoare pare teoria lui Kevin, s-ar putea să ne dezvinovățească. Să *mă* dezvinovățească.

– Sunt destul de sigură că noi am fost acolo, se răstește. Știm mai bine decât oricine.

Când ajungem în mașină, brusccheză butonul de volum cu podul palmei. Presupun că amândouă preferăm să ascultăm radioul în loc să ne luptăm cu amintirile astea.

– Și acum? întreb când ajungem înapoi în campus.

– Cred că ar trebui să ne despărțim. Sully trăneste ușa mașinii. Toată lumea e la alergare. E momentul perfect să aruncăm o privire prin jur. O să încerc să intru în camera Ellei și în cea a lui Lauren, să văd dacă găsesc ceva.

– OK, spun. Mă îndoiesc că și-au lăsat pur și simplu ușile descuiate, dar putem încerca. Vin cu tine. Kevin ne-a zis să stăm împreună.

Ridică din sprânceană.

– Chiar ai de gând să-l ascuți? Nu avem prea mult timp înainte de ceremonie. Trebuie să ne despărțim și să acoperim cât mai mult teren. Ar trebui să-l găsești pe Felty. Stai cu ochii pe el.

O privesc cum se îndepărtează, cu mâinile îndesate în buzunare, mersul ei familiar tensionat. Pornesc, fără tragere de inimă, în direcția opusă, fără intenția de a-l căuta pe Felty. Trec pe lângă oameni care montează corturi pe Andrus pentru unele dintre mesele de reuniune, apoi trec pe lângă Olin și ies pe High Street, unde Beta stă în spatele unui gard viu impecabil, cu ferestrele strălucind în lumina soarelui. Pe acel acoperiș am stat cu Sully, cu picioarele atârinate și capetele date pe spate, râsetele noastre împrôșcând aerul.

Brusc, nu pot să respir. Trebuie să plec din campus, să ies din acest purgatoriu al amintirilor care izvorăsc toate din aceeași sursă: Sloane Sullivan.

Merg până ajung la un Rite Aid, unde mă opresc să îmi iau o sticlă de apă și o revistă, precum și încă un obiect pe care mă hotărâsc să-l cumpăr în ultimul moment, un *First Response* pe care-l îndes în poșetă fără să privesc casierul în ochi. Le-am mai folosit înainte, în băile din cămin, simțind valul de teamă, inima bătându-mi cu putere și transpirând sub braț, toate urmate de ușurare, de promisiunea către mine însămi că voi fi mai atentă data viitoare, că-i voi face să folosească prezervativ, deși luam

pastila. Nu cred că sunt însărcinată – sunt sigură că acest sentiment de greață din stomac este din cauza stresului de a fi iarăși aici – dar mă voi simți mai bine când voi afla sigur.

Lauren aleargă spre mine în timp ce mă îndrept spre Nics, luând-o pe Foss Hill, ceea ce înseamnă că alergarea a luat sfârșit.

– Cum te simți? ciripește ea. Adrian zicea că tragi un pui de somn. Îmi amintesc de vremurile în care trebuia să dorm ca să trec peste o mahmureală.

– Sunt bine.

Nu îi zic mai multe. Mi-aș dori să știu ce i-a spus Lauren lui Adrian în timpul alergării. Comentariile ei tăioase, mereu calculate, menite să atingă victimele care nu suspectează nimic.

– Asta e bine. Știi, îi ziceam Gemmei că e aproape ca pe vremuri. Tu și Sloane stând împreună.

A insistat mereu să-i spună lui Sully „Sloane“, chiar și atunci când nimeni altcineva nu-i spunea așa.

– Nu știu, zic. Eu cred că totul e diferit acum.

– Mulți dintre noi am crezut că Sloane a avut ceva de a face cu ce s-a întâmplat. Ia o înghițitură dintr-o sticlă de apă roz. Cum a intrat pe sub pielea Florei. Cum a intrat în mintea ei. Știi, am aflat abia în weekendul absolvirii că Sloane s-a culcat cu iubitul meu din primul an. Ți-l amintești pe Charlie, cu care am început să ies după Ziua Recunoștinței? Își dă la o parte bretonul plin de transpirație. V-am spus despre el. La petrecerea de la Psi U.

– Poate că nu știa.

M-am săturat de Lauren. E genul de femeie care insistă că trebuie să insuflăm încredere altor femei, ca apoi să le disecăm și să le criticăm.

– Știa. S-a dat la el intenționat. Era călare pe el la o petrecere care a avut loc într-una dintre casele de lemn. Clara și Dora au văzut totul. Cred că s-au dus amândoi într-un dormitor.

– Așa, și? El a fost cel care te-a înșelat.

Chiar în timp ce spun asta, îmi aduc aminte de acel moment când aveam șaptesprezece ani și tocmai fusesem trădată, iar imaginea lui Matt cu Jessica French mi-a rămas pe veci în minte, indiferent de cât de mult am încercat să o fac să dispară. Încă mai simt gustul amar din clipa în care i-am văzut împreună la balul de absolvire – un bal la care îmi spusese întruna că mă va duce.

Dar nu se poate să îmi pară rău pentru Lauren. Îmi amintesc cu ușurință ce a scris despre mine pe CCA și zvonurile pe care știu că le-a pornit. Imediat ce ne despărțim, se va duce la celelalte fete să le spună ce cătea sunt. Nimic nu s-a schimbat.

– Ascultă-mă înainte să-i iei apărarea. Știi că am învățat amândouă la Spence. Păi, era acolo o fată, Evie, care era prietena cea mai bună a lui Sloane.

– Da, mi-a spus de Evie. Ce mai contează?

Nu vreau să-i mai aud numele. Sunt sigură că Sully a fugit înapoi la ea când eu nu am mai putut să țin pasul.

Fruntea lui Lauren se încrețește.

– Păi, probabil că nu ți-a spus întreaga poveste. În clasa a douăsprezecea, a avut loc o petrecere, iar Evie era beată crișă. Apoi niște fete au început să țipe, și se pare că Evie era în baie, aplecată peste cadă. Aparent

a luat o supradoză de Oxy. A intrat în comă și era, gen, în moarte cerebrală, iar părinții ei au scos-o de pe aparate câteva săptămâni mai târziu.

Prima mea reacție este cea de negare. Deschid gura să mă iau de Lauren. Evie era în viață... Sully vorbea despre ea. Mă comparam cu ea.

Dar poate că voiam să mă întrec cu o fantomă.

Lauren așteaptă să fiu șocată, zâmbind superior. Nu o să-i ofer satisfacția.

– E foarte trist.

– Mda. Trist. Lauren face o pauză teatrală. Evie nici măcar nu lua droguri, doar iarbă din când în când. Iar în ziua de dinaintea petrecerii, Sloane și-a tras-o cu iubitul lui Evie. E clar că are antecedente. Multă lumea te-a arătat pe tine cu degetul, în ceea ce s-a întâmplat cu Kevin, dar unii dintre noi credem că a fost de fapt Sloane.

Topicul SS de pe CCA. „Javra asta nu numai că este nebună, dar s-ar putea să fie și o sociopată capabilă de crimă!”

Credeam că persoana care a scris asta e geloasă. Dar nu m-am gândit niciodată că ar avea dreptate.

– Am încercat să-ți spun de atunci, zice ea. Dar n-ai vrut niciodată să mă ascuți.

– Știam deja. Mă chinui să nu scap nici o urmă de îndoială în glasul meu. Cu toții am făcut lucruri de care nu suntem mândri.

Vreau să spun mai multe în apărarea lui Sully, dar mintea mea o ia spre un loc întunecat, către ziua în care Sully mi-a povestit despre o fată care a luat o supradoză la o petrecere de la Spence. Cel puțin asta era versiunea ei.

– Nimeni nu e perfect, spune. Dar ea are un tipar. Eu și fetele am văzut felul în care-l privește pe soțul tău. Doar fii atentă, OK?

Aproape că sună a amenințare, fără întrebarea de la final. Nu-și face griji pentru mine și nu și-a făcut vreodată. Îi place drama, adoră să găsească acea fisură dintre două persoane. I-a convenit când eu și Sully am încetat să mai fim prietene. Încearcă să facă același lucru și acum – să bage răcă între noi.

Nu o să-i permit asta. Sully nu i-a făcut nimic lui Evie. Nu e ca și cum poate face o fată să ia prea multe droguri. Știu mai bine decât oricine cum funcționează puterea de convingere a lui Sully. Putea să bage cuiva idei în cap, dar depindea de fiecare în parte dacă le urma.

Așa cum am făcut eu.

– Ne vedem la ceremonie, nu? Apoi vii la cină? Ar trebui să stăm toate împreună. Ca pe vremuri.

Tonul lui Lauren este din nou grațios.

– Poate, răspund.

Numai că, pe vremuri s-ar fi asigurat că știu unde mi-e locul: exact în coada mesei.

Are și tupeul să-mi arunce un sărut când intrăm în Nics, și atunci mă hotărâsc să deschid discuția, deși știu prea bine că nu ar trebui.

– De ce te prefaci că mă placi? N-ai mai vorbit cu mine din primul an. Și m-ai făcut gunoi jalnic. Pe CCA.

Se oprește în fața scărilor, dar nu se întoarce.

– N-am scris nimic despre tine acolo. Trebuie să fi fost altcineva. Multe dintre fete erau destul de nervoase pe tine atunci. Și tu ești cea care n-a mai vorbit cu mine.

N-a fost așa. Lauren nu era singura fată care s-a întors împotriva mea, dar era cea care avea priceperea socială de a lua bârfele și de a le împrăști ca pe niște boli.

– Sloane se joacă cu oamenii, Amb. Asta a făcut dintotdeauna. Nu știe altceva. Când ești în cercul ei restrâns, atunci te joacă cel mai tare. Nici nu cred că e capabilă să se simtă prost pentru asta. Face o pauză. Poate că ea a pornit zvonurile despre tine și Kevin. Nu m-aș mira.

Urcă scările tropăind, iar eu mă las pe jos, cu spatele sprijinit de panoul format din căsuțele poștale, amintindu-mi cum eu și Billie obișnuiam să ne trimitem una celeilalte cele mai deocheate și mai dezgustătoare cărți poștale pe care le puteam găsi. Cum bunica îmi trimitea scrisori, întrebându-mă despre facultate. Îi scriam numai minciuni înapoi, spunându-i despre cursurile interesante și vremea frumoasă și, desigur, că mi-am făcut niște prietene, și că toate fetele sunt de treabă pe aici.

Nu știu care-i adevărul. Dacă Sully i-a furat iubitul lui Evie. Dacă a jucat un rol în moartea ei. Și, dacă da, de ce altceva mai e capabilă?

26. ATUNCI

Kevin mă văzu. Se prefăcu însă că nu m-a observat, ceea ce duru ca o palmă peste față, dar mi-am spus că trebuie să se ocupe de Flora mai întâi. Parcă i-ar fi fost frică să se apropie de mine. Dar cu cât Flora îl respingea mai mult și cu cât o urmărea mai mult cu privirea, precum un părinte îngrijorat, cu atât se apropia mai mult de mine și de Sully. Apoi, în sfârșit, apăru în fața noastră, frământându-și mâinile și întrebându-ne ce să facă.

– Nu vrea să vorbească cu mine, zbieară peste muzică. Se îndreptă spre un colțisor, departe de zgomot, iar noi l-am urmat. M-a implorat să vin să o văd, apoi a izbucnit în plâns. Am observat că nasturii cămășii erau încheiați greșit, de parcă se îmbrăcase în grabă. Asta nu e Flora. Și-a pierdut controlul.

– Am încercat să o ajutăm. Sully își puse mâna pe brațul lui Kevin. Face față stresului prin metode atât de nesănătoase. I-am spus să meargă la consilierul școlar, dar nu vrea deloc.

M-aș fi minunat de minciună dacă nu aș fi știut că Sully era capabilă de lucruri mai rele. Nu îmi plăcea cum Sully o transforma pe Flora în victimă. Ea trebuia să fie monstrul din povestea asta.

Kevin părea îngrozit, ceea ce era tulburător, și iar am simțit acea vinovăție, arzându-mi pieptul ca un acid.

– Nu știu ce să fac. Am venit aici pentru că...

Nu mai continuă, nu termină niciodată acea propoziție. Am terminat-o eu în mintea mea. „Am venit aici pentru că voiam să mă despart de ea față în față.”

Când se întoarse în sală, probabil ca să o țină pe Flora sub observație, l-am urmat și noi. Nu aveam alte treburi de făcut. Cel puțin eu. Sully ar fi putut să-și petreacă timpul căutându-și un tip cu care să și-o tragă, un nou Buddy pentru o nouă seară. Dar asta nu mai era de ajuns. Am luat amândouă castelul cu asalt, iar ea conducea cavaleria.

Flora continuă să danseze. Sub lumina rece, pielea ei strălucea și era de un palid nenatural, iar ea se lovea de toată lumea. Oamenii se țineau departe de ea, ca și

cum ar fi putut exploda brusc. Kevin încercă să intervină și să o tragă de acolo o dată, de două ori, dar în

ambele dăți ea îi dădu peste mână, ca și cum ar fi fost în flăcări. A treia oară, țipă și se îndepărtă de el, făcându-l pe un sportiv masiv în maiou să apară în fața lui Kevin și să-l împungă în piept, ca și cum ar fi zis „Care-i treaba?”

– E un dezastru, am zis.

Păream a fi niște spectatoare, dar dezastrul ăsta era numai din cauza mea.

– Asta ai vrut, spuse Sully. Doamne, abia aștept să o părăsească odată și să se termine drama asta idioată.

Nu e vorba chiar despre ceea ce a spus, ci despre felul în care a spus-o. Gen, când drama asta idioată se termină, va caută altceva – sau pe altcineva – care să o distreze.

Flora își dădu o șuviță subțire de păr după ureche. Eram destul de aproape încât să observ că unghiile ei nu erau vopsite, ci erau complet goale, mușcate până ce au ajuns niște zigzaguri zdrențuite. Acel detaliu aproape că mă făcu să vreau să retrag tot. Dar nu am făcut-o. Ca să devin eroină, trebuia să dau regina jos de pe tron.

Brusc, Flora își croi drum afară din cameră, țâșnind după colț precum un animal sălbatic. Eu și Sully am urmat-o fără o vorbă.

Ajunse într-o baie de la etaj, aplecată deasupra chiuvetei și scuipând ceva roșu. *Sânge*. Sau votcă de merișoare.

– Flora! am strigat-o. Ce se întâmplă? Ești în regulă?

Se uită urât la noi, sau poate că doar părea așa, din cauză că avea ochii mijiți, umflați de plâns, sau de lipsă de odihnă, sau amândouă.

– De ce ai făcut asta, Amb? I-ai spus că mai e un băiat. A menționat numele Hunter – tu ești cea care l-a adus pe tipul ăla în camera noastră. Dar nu mă crede. Apoi voi m-ați scos afară de Halloween – totul e distrus.

– Știi că nu e adevărat, zise Sully, rece și calmă, ca un părinte care se ocupă de ieșirea emoțională a copilului. Nu gândești limpede.

– Du-te dracului, trânti Flora. Cuvintele acelea păreau complet nefirești ieșind din gura ei. Se întoarse spre mine întinzându-și mâinile și mi-am amintit de prima manichiură pe care mi-o făcuse, cât de delicată și precisă fusese. Ochii ei erau stăruitori. Amb, ești prietena mea cea mai bună. Spune-mi că nu ai făcut asta.

Eram ținută pe loc, incapabilă să mă mișc. Eu și Sully reușiserăm să dăruim o fată, să o reducem la nimic. Pentru Sully era ușor să se gândească la planul nostru în acel fel, ca având un personaj în centru, nu o persoană reală. Flora nu însemna nimic pentru ea, dar eu însemnam ceva pentru Flora, probabil ceva mai mult decât aș fi însemnat vreodată pentru Sully. Panica mă cuprinse atât de brusc și cu atâta violență, încât mă simțeam amețită.

– E greu să auzi asta, spuse Sully, și mai calmă, de parcă devenea din ce în ce mai dulce cu cât Flora se enerva mai tare. Dar iubitul tău e pur și simplu la fel ca orice alt tip. Mereu căutând ceva mai bun. E

îndrăgostit de altcineva. Își încrucișă brațele la piept, sutienul ei negru fiind vizibil pe sub bluza din plasă. Între timp, tu te-ai plictisit și ți-ai tras-o cu un străin. Eu nu te învinovățesc. Doar asumă-ți asta.

Flora își deschidea și își închidea gura în succesiune rapidă. Mă irita faptul că Sully mersese atât de departe fără să îmi ceară întâi părerea.

– Sully... am dat să zic, dar Flora mă întrerupse înainte să mă hotărăsc dacă mă voi apăra sau voi continua cu minciuna.

– Nu mi-am tras-o cu un străin. Nu am vrut asta... n-am zis niciodată... el doar...

Dar nu o spuse. Nu știa cum, sau nu își permitea să ajungă acolo, pentru că mintea ei o proteja de adevăr. Știam exact ce încerca să spună, și eram sigură că și Sully știa, deși Sully nu fusese în cameră cu noi în cea noapte, capabilă să oprească ce se întâmpla, dar șovăielnică.

– Flora. Sincer. Dacă tot îți cauți scuze, ai putea să-i spui lui Kevin ce s-a întâmplat. Vă puteți vedea fiecare de drumul lui și îți putem găsi un alt tip cu care să ți-o pui în seara asta. Sunt o mulțime de tipi care ți-ar trage-o cu plăcere. O să te simți mai bine, știi. Să fii liberă.

Flora era distrusă. Sully o înțepase deja de atât de multe ori și îi găurise existența perfectă, încât nu mai era o fată, ci mai degrabă o rană gigantică. Era clar că nu mai avea cum să-și revină. Dar mă surprinse ceea ce spuse după.

– Putem să o rezolvăm, zise. Dacă înțelege ce s-a întâmplat... Atunci mă fixă din nou cu privirea, cu ochii ei înlăcrimați, așteptând orice fel de aprobare. Amb, te rog, știi ce s-a întâmplat. Ai putea să-i spui. Tu nu ești așa.

Eram prinsă la mijloc, între două perechi de ochi, două fete, fiecare vrând ceva diferit de la mine. Mi se întorcea stomacul pe dos. Nu mă așteptasem la sentimentul ăsta de vinovăție, senzația asta de ceasul al doisprezecelea,

de a fi ruptă în două. Dar era prea târziu să mă întorc. Deja alesesem, iar răul fusese făcut. Dacă îi luam apărarea Florei, Sully m-ar fi îndepărtat. Pentru ea era ușor să scape de oameni, ca de niște păpuși cu care terminase să se joace. Nu voiam să fiu una dintre acele păpuși. Voiam să fiu persoana care le arunca împreună cu ea.

Și era chiar mai mult de atât. Flora se târa pe jos, fără să mai fie, în sfârșit, candidă. Era o răzbunare, nu împotriva ei neapărat, ci împotriva unui univers care le permite unor fete să aibă totul.

Mi-am înșfăcat telefonul din poșetă și am găsit poza, cea pe care i-o făcusem Florei când se săruta cu pilotul de Halloween. I-am ținut-o în față, fără să o las să-mi atingă telefonul când își întinse mâinile, fiindu-mi teamă să nu-l spargă și să distrugă dovada.

Culoarea se scurse de pe chipul Florei, de parcă cineva scosese un dop din interiorul ei. Nu se mai lupta. Respiram sacadat. Eram sigură că o să leșin.

– Cum ai putut? aproape șopti. Avea ochii mari ca un personaj Disney, ca mama lui Bambi înainte să fie împușcată. Am avut încredere în tine.

– Și eu am avut încredere în tine. Vocea mea era subțire și ezitantă. Am fost înșelată, deci știu cum este. Nu cred că ești genul de persoană care poate trăi cu o asemenea greutate pe suflet. Ar trebui să-i spui chiar tu.

Lacrimile începură să-i curgă cu rapiditate și violență. Își frecă ochii, întinzând ce-i mai rămăsese din machiaj. Murmură ceva, ceva ce mi-aș dori să nu fi auzit vreodată.

– Vreau să mor.

Sully mă apucă de braț.

– Hai. Ar trebui să plecăm.

Și așa am făcut. Am lăsat-o în urmă pe Flora, sau ce mai rămase din ea, aplecată deasupra chiuvetei, fără să se uite la fantoma din oglindă.

Kevin era la parter, stătea lângă ringul de dans. De data asta, ținea o băutură în mână.

– Ce se întâmplă? Unde e?

Nu-mi dădeam seama dacă era supărat sau chiar îngrijorat. Mimica feței lui nu-mi spunea nimic – cunoșteam doar versiunea lui scrisă.

– E la etaj, spuse Sully. Se poartă ca o idioată beată. Făcu o pauză, în mod voit, ca și când se gândea ce ingredient să mai adauge în rețeta ei. Face asta des. Se simte

vinovată, apoi varsă peste tot.

Am dat din cap mecanic. Era gata, câștigaserăm. Dar Sully încă îi dădea tare, încă lupta. Era ca o scenă dintr-un film în care cineva e la pământ, inconștient, dar cealaltă persoană continuă să lovească.

– Amb, de ce nu ne aduci ceva de băut? întrebă Sully, atingându-i ușor brațul lui Kevin. Cu toții avem nevoie.

Brusc, nu mai eram noi împotriva Florei. Mă simțeam ca și cum aș fi fost dată afară de la masa adulților și trimisă la cea a copiilor, dar m-am dus conștiincioasă, încercând să arunc o privire în timp ce mă îndreptam spre butoiul cu bere. Sully se aplecă și îi spuse ceva lui Kevin de făcu să-i cadă fața. Dădea din cap în semn de compasiune, îngrijorarea de pe chipul ei fiind reală, ca și cum nu complotaserăm de curând să îi distrugem relația.

Mă încerca un gând. „Ăsta-i un joc pentru tine. Totul e un joc pentru tine. Școala, băieții, celelalte fete. Poate chiar și eu.“ Sully pretindea că nu-i pasă de reguli. Dar, de fapt, treaba e că le învățase prea repede, le

prinsese așa cum unele persoane prind o limbă străină. Știa deja toate regulile, așa că își concepuse un joc prin care să le încalce.

După câteva minute, Sully mi se alătură în timp ce stăteam la coadă la butoiul cu bere, degetele ei croindu-și drum pe sub plasa bluzei mele și bătând darabana pe spatele mele. Teritoriul ei, toată ființa mea. Mi-am permis să respir. Ce era mai rău trecuse.

Dar mă luă din nou cu amețeală când am văzut că scoate ceva din poșetă. Un telefon mobil care nu era al ei. Unul negru, simplu.

– Ne putem distra un pic cu ăsta, spuse.

– Al cui e? Dar imediat ce am întrebat, mi-am dat seama deja. Cum l-ai luat?

– Când te apropii destul de un băiat, poți să faci cam orice.

Respirația ei era cumva dulce, și nu îmbibată de bere.

– Ce-o să facem?

Sully dădu din umeri, ca și cum făcea toate astea dintr-un simplu impuls.

– O să facem ceea ce el nu a avut curajul să facă.

O să-i despărțim.

27. ACUM

Către: Ambrosia Wellington a.wellington@weseyan.edu

De la: Comitetul Alumnii Wesleyan reunion.classof2007@gmail.com

Subiect: Reuniunea Promoției 2007

Dragă Ambrosia Wellington,

Te rugăm să ni te alături pentru o ceremonie de consacrare a copacului în amintirea vieții Florei Banning, care a plecat dintre noi mult prea devreme. Cei care au cunoscut-o pe Flora știu prea bine câte vieți a marcat în timpul scurt pe care l-a petrecut la Wesleyan. Toată lumea e bine-venită să se alătore prietenilor Florei la adunarea din spatele clădirii Butterfield C, pentru a vorbi despre fata a cărei amintire trăiește în atât de mulți dintre noi.

Cu stimă,
Comitetul Alumnii

Spatele îmi este lipicios de la transpirație, iar rochița de vară în care tocmai m-am schimbat mi se lipește de coapse. Pe testul *First Response* apar două linii – două linii care au apărut aproape instantaneu, ca niște imense degete mijlocii. „Să te ia dracu’. Da, ți-ai luat pastilele, dar karma așteaptă de mult timp să te prindă din urmă.”

Mi-aș dori să nu fi știut că nu există fals-pozitiv, ceva ce am aflat atunci când Billie a făcut primul ei test, prima dată când ea și Ryan renunțaseră la prezervativ. Cu Toni e altă poveste – i-a fost greu să rămână însărcinată. Ea și Scott au avut nevoie de șase luni de urmărit ciclul menstrual în mod obsesiv. Am presupus că dacă voi vrea vreodată să am copii, va fi la fel și pentru mine. Dar iată-mă, ghinionistul 1%.

Nu știu ce înseamnă asta, dar știu că nu pot avea un copil. Nu pot să-mi privesc abdomenul cum crește, cum mi se măresc sânii și apar vinișoare pe ei, cum mi se umflă picioarele de-mi ies din pantofi, și să mă bucur. Vreau să-i scriu lui Billie și să-i spun „Ai avut dreptate”, dar ar fi încântată că mă alătur echipei. O să vrea să-mi dea hainele ei de maternitate, rochii elastice cu mâneci scămoșate, colanți pe care și i-a tras pe ea până la piept.

Nu-i pot spune lui Billie. Va trebuie să-i zic lui Adrian. Va plânge și se va arunca imediat să-mi sărute burta. Nu mă pot gândi la asta acum. Nu până nu aflu cine-i în spatele scrisorilor și ce vrea de la mine.

Trag apa ca să dispară urina ofensatoare și arunc testul, apoi mă spăl pe mâini la chiuvetă. Abia când privesc în sus observ mesajul, literele scrise ordonat cu ruj roșu ceruit.

„Rămâi – îi datorezi asta.”

Îmi las brațele pe lângă corp cu pumnii strânși, iar noul val de frică mă țintuiește pe loc. Nu am auzit pe nimeni intrând în timp ce eram în baie, dar cât timp am stat acolo, holbându-mă la test și rugându-mă să se schimbe cumva? Sau mă aștepta mesajul ăla în tot acest timp?

Trebuie să-i spun lui Adrian că plecăm și de data asta trebuie să-i explic de ce. Nu totul, desigur. Dar destul încât să-l fac să urce în mașina noastră închiriată și să lăsăm Wesleyan în urmă pentru totdeauna.

Ies pe hol și mă grăbesc înapoi în camera noastră, încercând să mă hotărâsc ce-i voi spune. „E ceva ce nu știi despre Flora Banning. Nu știi foarte multe. I-am făcut ceva.“ Habar n-am cum să fac să fie mai digerabilă informația. Dar când deschid ușa, le aud râsetele în sincron. Adrian și Sully. Sunt așezați pe patul nostru, cu capetele aplecate deasupra unor obiecte, iar părul lui Adrian e încă ud de la dușul de după alergare.

– Ce faceți? trag de tivul rochiei.

Sully își întoarce gâtul și îmi face cu ochiul.

– Îi arăt lui Adrian niște poze vechi cu noi.

Acum se întoarce Adrian.

– Erai sexy. Clar că aș fi vrut să-ți cer o întâlnire, dar nu aș fi avut curajul.

Sully ține în mâini un album micuț, precum cel pe care l-a făcut Toni pentru părinții mei când s-a născut Layla. Mă aplec deasupra lui Adrian și analizez daunele.

– Arătați ca niște surori, fetelor, spune Adrian.

E o poză cu mine și Sully în costumele noastre de prințese, în care ni se văd mai mult picioarele decât rochiile. Flora nu e în fotografie, pentru că ea a făcut-o. „Zâmbiți, fetelor“, spusese, dar uram felul în care mi se încrețea pielea din jurul ochilor când zâmbeam.

Înhaț albumul și dau paginile. Flora apare în majoritatea fotografiilor, în costumația roz de Frumoasa Adormită și cu un zâmbet forțat pe chip. Era atât de supărată în seara aia! Nu ar fi trebui să vină cu noi.

– Era foarte drăguță, zice Adrian delicat.

– De unde ai pozele astea? închid albumul cu un pocnet.

– Le-am împrumutat, spune Sully. Am tot vrut să le înapoiez. M-am gândit să le aduc la ceremonie. Lauren a menționat că unele dintre fete o să aducă poze și chestii ca să-și împărtășească amintirile cu ceilalți.

Mă uit urât la ea.

– Nu. E ceva... Nu pot termina propoziția de față cu Adrian.

„E ceva bolnav. E ceva morbid.“ Dar asta e Sully.

Sully își înclină capul. Parcă ar ști că trebuie să vorbesc cu Adrian și se asigură că nu am ocazia. Buzele i se schimonosesc într-un zâmbet. Buzele

roșii. Ar fi fost atât de ușor pentru ea să scrie mesajul de pe oglindă.

Are poze de atunci. Ar fi putut să plaseze și telefonul mobil. Știa care era soneria Florei pentru Kevin – obișnuia să-și ducă un deget la tâmplă ori de câte ori o auzea.

– Justin voia să mergem undeva să bem un pahar, dar i-am spus că mergem la ceremonie, zice Adrian. Presupun că mergem. Pare lucrul potrivit. Ella mi-a zis la alergare că o să ne vedem acolo.

„Ce altceva a mai zis Ella la alergare?”

Singurul loc în care vreau să merg este înapoi în Astoria, cu orizontul în care cerul și pământul se întrepătrund și cu mâncarea grecească la pachet și muzica live de căcat de la *happy hour* și apartamentul nostru, unde niciodată nu e destul spațiu. Dar cineva face să-mi fie aproape imposibil să ajung acolo.

– Ar trebui totuși să plecăm ca să nu întârziem. Sully se ridică – ochii lui Adrian rămân ațintiți asupra corpului ei un pic prea mult – și își pune o geacă din blugi pe ea înainte să se oprească în fața ușii. Veniți?

Când deschide ușa, Ella e chiar în spatele ei, cu sprâncenele ridicate de uimire. Ține în mână o bucățică de hârtie – un bilețel, gros și albicios. La fel ca scrisorile pe care le-am primit noi.

– A, bună, spune. Mă gândeam că sunteți plecați. Voiam doar să las asta aici, să vă invit să bem ceva în camera mea înainte de cina din seara asta. Câteva dintre noi o să împărtășim povești din Butts și o să închinăm un pahar în amintirea Florei.

Sar și înhaț bilețelul din mâinile ei. Scrisul nu este pompos sau ordonat – doar pix negru, ca notițele pe care le-ai lua la un curs. Îi dau bilețelul lui Sully.

– Foarte drăguț din partea ta, spune Adrian, încheindu-și fermoarul gecii. Eu mă bag.

Ella zâmbește. E cu adevărat drăguță – dovada că facultatea nu reprezintă momentul de glorie al tuturor. Sau poate că a fost întotdeauna drăguță și pur și simplu nu am observat, pentru că eram mult prea axată pe a mă disocia de ea și de asemănările noastre suburbane. Acum mă întreb de ce mi-a păsat atât de mult.

– Nu ar trebui să te pregătești pentru consacrarea unui copac, sau ceva de genul? întreabă Sully.

Expresia Ellei nu se schimbă, dar își mijește ochii numai puțin.

– Voiam doar să transmit invitațiile astea înainte ca lumea să-și facă alte planuri. A cam fost ceva pe moment, dar când o să mai apucăm să ne găsim cu toții în același loc?

„Niciodată”, îmi vine să urlu. „Nu o să se mai întâmple niciodată.”

– E destul de demodat să împarți invitații pe hârtie, spun în schimb.

Răutatea mi se strecoară în voce cu ușurință. Nu locul ăsta mă face să mă port din nou ca la optsprezece ani, ci oamenii. Oamenii *ăștia*.

Ella își păstrează zâmbetul.

– Flora obișnuia să ne lase post-ături pe uși ca să ne invite la serile de film, mai știi? Ar aprecia ceea ce fac.

„Ceea ce fac.“

– Seri de film. Mișto. Pare că ați dus niște vremuri bune, spune Adrian.

– N-a fost totul numai distracție și jocuri pe-aici. Ambrosia îți poate spune, răspunde Ella.

– Nu, nu a fost numai distracție și jocuri. Sully îndeasă biletul în buzunarul gecii. Dar unele persoane știau măcar cum să joace jocurile.

Pornește pe hol, iar eu și Adrian o urmăim. Observ abia când mă uit înapoi spre Ella că și ea are ruj roșu.

– Unii dintre noi făceau jocurile, aproape că strig.

Sully se răsuște spre mine. Pare cu adevărat enervată.

– Cu toții am făcut-o.

– Despre ce vorbești, fetelor? întreabă Adrian.

Este egalitate, fără arme, doar cuvinte. Expresia feței lui Sully e undeva între sfidare și enervare. În timp ce mă holbez la ea, simt cum mi se scurge energia. Sully obișnuia să pară atât de complicată, ca un cod care era imposibil de descifrat. Dar nu era. Era simplistă, într-un fel. Le arăta oamenilor ce-și doresc și îi privea zbatându-se neajutorați pentru o jucărie pe care o putea înhăța chiar ea din aer. Ne făcea să ne simțim speciali când ajungea în sfârșit în mâinile noastre.

Apoi ne făcea să ne dăm seama că nu merita să îți dorești acel lucru.

În acest moment îmi pare rău pentru ea. A-ți dori ceva înseamnă a accepta posibilitatea de a nu primi acel lucru. Dar a nu-ți dori nimic e și mai rău.

– Am zis ceva greșit? întreabă Adrian. Dacă da, îmi cer scuze.

Lui Adrian îi e clar teamă că asta se va transforma într-o ceartă – știu cât de mult urăște certurile în public. Dar Sully se înmoaie și reușește să zâmbească.

– Sigur că nu. Nimeni nu a zis nimic greșit.

Se uită fix la mine când spune ultimul cuvânt.

*

Trecem pe lângă Exley pe drum spre Butts. Îmi las privirea în jos când văd cine stă chiar în față: Felty și o polițistă pe care o recunosc vag din noaptea Căminului Groazei. A fost înțelegătoare și mi-a dat șervețele cu care mi-am șters lacrimile care nu se mai opreau, cele pe care am lăsat-o pe Sully să creadă că erau o prefăcătorie.

Felty se uită fix. Sully chiar îi face cu mâna și îi face și el la rândul lui, o tentativă de salut. „Suntem împreună, și suntem și mai rele.“ Ochii lui sunt ațintiți asupra mea în timp ce trecem pe lângă el, urmărindu-mi corpul, localizându-mi ceafa, ca și cum aș fi o țintă la poligon.

„Îi datorezi asta.“

Înainte ca aceste cuvinte să apară pe oglindă, Felty le spusese.

Suntem printre ultimii care au ajuns. Toți ceilalți sunt adunați în jurul unui copac anemic, proaspăt plantat, cu trunchiul maroniu uscat și o coroană rară. Nu are nici o șansă împotriva unei lumi pline de o așa cruzime tăioasă, cum nici fata pentru care a fost plantat nu a avut. Stăm în spatele lui Lauren și Jonah, care au mâinile împreunate. Sully îmi șoptește la ureche.

– Scria ceva pe oglindă. În baie.

Vorbesc cât de încet pot.

– Știu. Am văzut.

– Ce-ai văzut? Întreabă Adrian.

– Nimic, răspund cam prea tare.

Lauren și Jonah se întorc pentru un moment, apoi își mută privirile în altă parte. Vizavi de noi, Clara și Hunter se uită cu atenție la copac, de parcă ar putea ca în orice clipă să-și smulgă rădăcinile și să plece la plimbare. Gemma deja își șterge lacrimile. În spate de tot o zăresc pe Hadley, care-i spune ceva lui Heather. Nu le-am răspuns la mesajele din ultimele câteva ore. „Unde ești? Ce se întâmplă?“

Am permis unui mesaj scris cu ruj să mă aducă aici, unde toate fetele vorbesc despre noi. Șușotelile lor se înalță în aer, plutind ca polenul. Îmi dau seama după capetele aplecate, ochii care privesc plini de curiozitate pe sub bretoane. Despre ce să mai vorbească? Despre soții lor, înfățișarea lor, carierele ilustre pe care și le-au început aici. Masteratul în arte al Clarei, și galeria din SoHo a lui Lily, și rolurile de pe Broadway ale Dorei, și cunoștințele celebre ale Gemmei. Sunt rafinate și împlinite, dar încă mai au gheare ce trebuie ascuțite. Chiar și acum, eu sunt stâlpul lor de zgâriat preferat.

Se aude o muzică delicată, ceva clasic, ca aceea pe care o asculta Flora când învăța, sunetul plutind din căștile ei. Cercul se frânge, lăsând-o pe Ella să intre. Ella și încă cineva. Păr blond platinat, rochie cadrilată, pantofi Mary Jane, o dungă roșie pe buzele ei.

– Sully. Îi strâng brațul din instinct, pentru că-mi vine să mă prăbușesc, picioarele mele sunt incapabile să-mi mai susțină corpul și toate minciunile din el. Sully, ea e.

Pentru că este ea. E Flora.

28. ATUNCI

Am luat telefonul lui Kevin cu noi pe acoperiș și ne-am așezat pe margine, cu picioarele atârând, în timp ce Sully cotrobaia după istoricul mesajelor lui cu Flora.

– E o mină de aur, anunță ea.

Nu a fost nevoie decât să derulăm puțin prin mesaje pentru a vedea cum începuse relația lor să se destrame. Disperarea ei era cu totul și cu totul altceva, iar panica ei era palpabilă. „Unde ai fost? Cu cine ai fost? De ce nu m-ai sunat înapoi?” Scuzele lui mereu generice, răbdarea lui scurgându-se în timp ce nesiguranța ei atingea cote maxime. „Am iesit cu baietii doar Aiden și Martin. Era tarziu, n-am vrut să te trezesc”

„Cine sunt Aiden și Martin? Chiar există?”

Trebuie să fi simțit că-l pierde. Trebuie să-i ții pe băieți în palmă cât de delicat se poate, ca și cum ai fi găsit o broască în pădure, care a înlemnit în fața ta. Dacă ai strânge-o prea tare în palme, s-ar panica și s-ar zbate în strânsoare până când fie ar găsi o cale de scăpare, fie s-ar sufoca.

– E trist, spuse Sully. E atât de disperată ca el să fie un anumit tip de băiat.

Mă simțeam de parcă nu mai vorbea doar despre Flora.

Începu să tasteze, apoi îmi dădu telefonul ca să-mi arate. Scrisese: „Hei iubito unde esti? Esti bine?”

– Trimite-l, spuse.

L-am trimis.

„În camera mea. Nu sunt bine. Îmi pare rău. Vino, te rog.”

Răspunsul fu aproape imediat, ceea ce mă enervă. Flora fugise de la petrecere ca să-i atragă atenția. Voia ca el să o urmeze, să o ia în brațe și să-și ceară scuze, deși ea era cea care greșise.

Și pentru că eram ofticată în numele fetelor de pretutindeni – supărată că Flora juca atât de bine rolul de domniță la ananghie și nervoasă că un cavaler alb fusese mereu acolo să o salveze atunci când ar fi trebuit să se salveze singură –, am înhățat telefonul și am scris un răspuns.

„Nu vin. Știi ce ai făcut.”

– A, bine zis, spuse Sully, și am simțit degetele ei ca pe niște gheare pe umărul meu. Scurt și frumos. Izbucni în râs. Bine, nu e frumos. Dar e perfect.

Ne-am holbat la telefon, așteptând ca Flora să răspundă, amândouă privind ecranul cu ochii împăienjeniți. Asta era distracția noastră, mai plăcută decât petrecerea în sine. Era următorul pas logic în oricare ar fi fost acest joc pe care eu și Sully îl jucam.

Nici nu știam unde e Kevin, dacă încă mai e la parter. Ar fi trebuit să încerc să-l găesc, să fiu fata normală, fără scandaluri, în comparație cu dezastrul pe care-l reprezenta Flora. Dar în acel moment, era mai important să o distrug pe Flora. Pentru că niciodată nu e vorba doar de băiat. E vorba despre fata care stă în calea băiatului. Poate că fusese vorba despre ea în tot acest timp.

Mesajul care apărui pe ecranul telefonului lui Kevin nu era deloc ce mă așteptam. Mă făcu să-mi țin respirația, ca un balon care se umflase prea mult și nu-mi mai încăpea în piept.

„Dacă nu vii, s-ar putea să fac ceva rău.“

– Zău așa, spuse Sully. Ce melodramatică e! Evie era așa. Mereu mă amenința că-și face rău de câte ori ne certam.

Era un atac la o altă fată pe care trebuia să o întrec. Dacă aș putea să reușesc ceea ce Sully așteaptă de la mine, nu ar mai trebui să concurez cu alte fete.

– Flora n-o să facă nimic, am afirmat. În afară de a-și pune papucii ăia groaznici cu iepurași și de a plânge până adoarme.

Sully pufni.

– Se poartă de parcă n-a făcut nimic greșit. Ea e cea care a avut scula unui străin în ea.

Nu am zis nimic, pentru că nu voiam să mă gândesc la seara aceea. În schimb, am scris un răspuns.

„Să ai grijă de tine. Nu o să mai fiu prin preajmă. Nu ar trebui să mai fim împreună.“

Ne-am holbat amândouă la mesaj.

– E prea oficial, zise Sully. Schimbă ultima parte în „Trebuie să rezolv căcatul ăsta“. E exact replica pe care i-ar băga-o pe gât un tip precum Kevin.

Am făcut ce mi s-a spus. După ce am trimis mesajul, mi-am dat seama că e o replică pe care chiar mi-o spusese Kevin. O privisem ca pe o promisiune, dar poate că era de fapt o scuză în tot acest timp.

– Aici erați. Petrecerea asta e nașpa, spuse Lauren, aplecându-se deodată deasupra noastră. Am ascuns telefonul în poalele rochiei. Ce faceți? Ați văzut-o pe Flora? Părea atât de supărată. Cred că ar trebui să mergem să vedem ce face. Sunt destul de sigură că a plecat.

– Du-te tu, răspunse Sully. Dacă ești așa îngrijorată. Noi ne distrăm.

Se ridică și mă luă de mână, apoi mă trase după ea și mă conduse printr-un grup de fumători înapoi, înăuntru. Am ajuns în aceeași baie în care o urmaserăm pe Flora și ne-am închis acolo.

– Dacă el s-a întors deja la Butts? am întrebat, mâinile transpirându-mi pe telefon. Dacă Flora știe că mesajele sunt de la noi?

– Nu s-a dus înapoi. Te asigur că e la parter și mai bea ceva. Iar ea e probabil deja în pijamale și bea ciocolată caldă, ce naiba?

„Vegană“, aproape că am adăugat. „Ciocolată caldă vegană.“ Simțeam cum mă cuprinde iarăși vinovăția, pentru un moment, atunci când mi-am amintit de „Cea mai bună“ și „Prietenă“. Am aruncat o privire spre telefon.

– Rahat. A răspuns.

„Nu știu ce ai auzit despre ce am făcut, dar nu a fost așa, jur că pot să-ți explic, doar te rog să vii aici imediat.“

– N-are pic de demnitate, afirmă Sully. Jalnic.

Dezgustul ei fu imboldul de care aveam nevoie.

„Nu vin. Am terminat-o. Știam de ceva vreme, dar pur și simplu nu te mai iubesc.“

M-am simțit bine scriind acele cuvinte și trimițându-le. Nici măcar nu am așteptat aprobarea lui Sully. Jucam un rol și îmi ieșea de minune.

În timp ce așteptam răspunsul, Sully se duse la toaletă. M-am rezemat de ușă, întinzându-mi picioarele. Am văzut prima cuvintele.

„Nu vorbești serios. Te rog, vino, putem vorbi. Îmi vine să mă sinucid în momentul ăsta.“

Prima mea reacție: „Am mers prea departe“.

A doua mea reacție: „Am putea merge și mai departe“.

Înainte ca Sully să poată spune ceva – înainte să aibă timp să se steargă, să se ridice de pe toaletă și să-mi spună ce să fac – deja o făcusem. Nu pentru că eram păpușa ei. Ci pentru că, sub influența votcii și a drogurilor, am vrut să o fac.

„Atunci fă-o, și nu mai vorbi despre asta.“

Trase apa la toaletă. Am trimis mesajul. Sully își duse o mână peste gură când văzu ecranul. Era amestecul de surprindere și stupefacție pe care-l tot așteptasem. Din ziua în care ne-am cunoscut, am vrut să o șochez pe Sloane Sullivan.

– Nu vorbește serios, am spus. E doar melodramatică. E una dintre acele persoane care au nevoie de atenție.

Sully râse și își trecu un braț pe după umerii mei.

– Habar n-aveam că ești capabilă de așa ceva. E răutate pură.

Răutate pură era cel mai bun compliment pe care-l putea face. Mă îmbătasem de putere.

– Ar trebui să-l caut pe Kevin.

– O clipă, zise, înhățând din nou telefonul. Înainte să faci asta, lasă-mă să-ți arăt ceva.

Am așteptat în timp ce ea umbla pe telefon, gândindu-mă că s-ar putea să scrie ceva chiar mai rău decât ce am scris eu. Dar, după un minut, mi-l

dădu înapoi.

– Ți-am spus că o să ți-o dovedesc.

Mă holbam la mesaje. Cele pe care Kevin le scrisese altor fete, cele despre care nu o crezusem pe Sully. Erau adevărate.

„Hei Lisa, tocmai ma gandeam la tn“

„Hei Tammy cum mere eseul“

„Hei Britt mia placut costumul tau de Halloween“

A trebuit doar să deschid fiecare mesaj pentru o clipă, ca să-mi dau seama că nu eram specială. Kevin mă vedea, într-adevăr, dar în același mod în care vedea și alte fete. Nu eram unică. Iar în acel moment îmi venea să retrag ceea ce tocmai îi trimisese Florei. Am tras aer în piept, ameiță. Aveam nevoie să fie din iubire. Aveam nevoie să nu fie în zadar.

Mi-am ridicat privirea către Sully, care rânjea. „Ți-am zis.“ Brusc, ea era cea pe care eram nervoasă, deși mă avertizase – pur și simplu refuzasem să o cred.

Tot nu aveam de gând să-i arăt indignarea mea și nici nu eram pregătită să-mi las basmul să se termine. Am pus telefonul în poșetă.

– Asta nu înseamnă nimic. Iese cu alte fete. Nu înseamnă că se culcă cu ele.

– Nu-i mai căuta scuze, răbufni Sully. Nu merită.

– Tot vreau să vorbesc cu el, i-am spus. Îi pot oferi șansa de a-mi da o explicație.

Sully fu tăcută un timp. Apoi dădu din umeri.

– Da, cred că trebuie să-l cauți. Dă-mi telefonul. O să mă asigur că nu va ști niciodată că l-a pierdut.

I-am dat poșeta mea și am urmat-o afară din baie, apoi am acceptat brațul întins și am pornit pe scări. Mi-am limpezit mintea. Voiam doar ceea ce voia orice fată. Să ne-o punem, să fim iubite, să contopim cele două în ceva frumos. L-am găsit pe Kevin cam în același loc în care îl lăsaserăm, vorbind cu două fete îmbrăcate în rochii din dantelă. Îmi simțeam inima ca un pumn încins în piept.

Dar își întoarse privirea de la ele imediat ce ne văzu. Mă văzu. Sully își trecu un braț în jurul lui, ceea ce nu era parte din plan, dar ea își contura planul pe parcurs. Îi șopti ceva în ureche, ceea ce-l făcu să se dea înapoi. O amenințare, probabil, sau un avertisment, făcut să pară dulce.

M-am apropiat și m-am unduit pe lângă el. Murmură ceva ce nu am prea înțeles – mi-am dat seama că era beat. Mi-am dus buzele către obrazul lui și l-am sărutat, sperând ca rujul meu să lase un semn, dovada că totul era real. Își deschise gura și o apropiere de urechea mea. Căldura îmi făcu tot corpul să tremure, apoi să înghețe când am auzit ce spuse.

– Nu poate fi nimic serios acum, OK? E un mare dezastru. Dar tu ești așa mișto, înțelegi, nu?

– Crezi că sunt frumoasă, am zis.

Nu văzusem acel cuvânt în nici unul dintre mesajele adresate *Lisei*, lui *Tammy*, lui *Britt*.

– Da, răspunse.

Era un adevăr pe care-l aflasem încă dinainte ca Sully să mi-l întipărească în minte. Faptul de a fi dorită este ceea ce ne diferențiază pe unii dintre noi față de restul. Este al naibii de clar că indiferent de cât de multe face o femeie, tot un nimic rămâne dacă nu este *frumoasa* unui bărbat.

Ar fi trebuit să renunț la Kevin atunci când am aflat cine este cu adevărat, să-l cataloghez drept un alt nemernic. Dar n-am făcut-o. Așa că am ignorat orice gânduri mai aveam despre Flora și mesajele pe care le văzusem. Ceea ce zisese Kevin despre cum totul este *un mare dezastru*. Mi-am pus mâinile pe gâtul lui și l-am sărutat cu pasiune, pentru că o șocasem pe Sloane Sullivan și eram capabilă de orice.

Și pentru că băieții sunt de fapt o contradicție uriașă, sau pentru că în acel moment gândea cu scula, sau poate pentru că se hotărî că totuși meritam asta, mă sărută și el.

Din cauza Florei am ajuns în baia de la etaj, aceeași din care noi trimiseseșăm acel mesaj final. De fapt, nu noi – eu. Nu prea aveam cum să-l duc pe Kevin în camera noastră din Butts C. Răspunsese? Nu m-am gândit mult la asta, pentru că mâinile lui Kevin mă atingeau peste tot, trecând peste sânii mei, ridicându-mi fusta. *Chiar* mă voia.

Îmi imaginasem de multe ori cum ar fi să fac sex cu Kevin. La asta îmi zbura gândul atunci când ar fi trebuit să învăț, când degetele mele își croiau drumul distrase către interiorul blugilor mei. În realitate, sexul cu Kevin fu o scurtă ciocăneală frenetică, la fel ca sexul cu orice alt băiat. Fără preludiu. Abia dacă ne-am sărutat. M-am concentrat pe mâna lui ca o stea de mare caldă pe spatele meu. Îi simțeam respirația în ureche în rafale scurte. Asta nu era adorație. Nici pe departe.

Abia dacă scoase vreun sunet, deci habar n-aveam dacă își dăduse drumul sau nu până ce nu și-o scoase din mine. Nu folosisem prezervativ și nici el nu aduse vorba. Luam pastila, dar, pentru un moment scurt, psihotic, aproape că mi-am dorit să nu o fi luat. Nu voiam să-i fie ușor lui Kevin să fugă.

Își ridică pantalonii și deja se spăla și pe mâini înainte ca eu să am măcar timp să-mi dezlipesc fundul de pe dulap. Mă neliniștea tăcerea lui – din spatele calculatorului îmi spunea de toate, dar față în față nu avea nimic de spus.

– Deci, am început, încercând să-mi fac glasul mai delicat. Adică, nu prea îmi vine să cred că tocmai am făcut asta. Nu fac lucruri de genul ăsta.

O variantă a scuzei pe care o foloseam de fiecare dată când făceam sex. Acum, când aveam nevoie să creadă Kevin că nu sunt ușuratică libertină care încercasem atât de mult să devin pentru toți ceilalți, în sfârșit părea o minciună.

– Știu, răspunse Kevin. Se spală pe față și își frecă pielea umedă cu mâinile. Nici eu nu fac asta. Adică, să înșel. Știi doar. Trebuie să o găsec și să mă ocup de treaba asta.

Era șansa mea să-l întreb despre *Lisa, Tammy, Britt*. N-am făcut-o.

– Cred... am început să zic, dar mă întrerupse, ducându-și degetele la tâmpile ca niște pistoale.

– Chiar îmi plăci, Amb. Mult. Dar am nevoie de timp.

Chipul lui era atât de sincer încât nu avea cum să mintă. Oscilam între speranță și nervi.

Speranța părea mai bună.

– Îți pot oferi timp, am murmurat, aplecându-mă spre el.

Buzele lui îmi atinseră umărul. Nu fu accidental.

– Ne vedem mai târziu, spuse, în sfârșit.

L-am privit îndepărtându-se, neștiind că următoarea dată când aveam să-l văd în persoană va fi printr-un parbriz, aproape paisprezece ani mai târziu.

Trebuia să o găsec pe Sully. Corpul meu încă zvâcnea acum că îl cunoscuse pe Kevin. În timp ce coboram scările, îi întorceam pe dos cuvintele, așa cum aveam să fac ani de zile. „Am nevoie de timp.“ Puteam să-i ofer asta. Am oferit lucruri mai valoroase unor băieți care însemnau mai puțin pentru mine.

Nu-i voi spune lui Sully că sexul a fost doar sex normal, la beție. Până atunci, deja mă convinsesem că a fost un fel de experiență transcendentă.

– Pur și simplu ne potrivim perfect, aveam să înfloresc.

Trebuia să demonstrez ceva. Trebuia să readuc basmul la viață.

Sully mă găsi prima și-mi răsuci brațul, cu chipul încruntat.

– Deci? Ai primit ce-ai vrut?

– Eram cu Kevin, am zis.

– I-ai tras-o, spuse categoric. N-a fost al naibii de grozav?

Mă deranja faptul că îmi luă cuvintele din gură și le făcu să pară vulgare. Mă deranja că tot ce am putut să fac a fost să dau din cap afirmativ.

– Bun, atunci, răspunse. Gata. Ne putem întoarce la normal acum. Hai să luăm ceva de băut, OK? Tocmai l-am lăsat pe un idiot cu papion să mi-o frece și zici că mi-a luat foc lindicul.

– Da.

Am simțit cum mă relaxez. Sully nu era nervoasă. Nu mă acuzase că l-am ales pe Kevin în locul ei. Îi puteam avea pe amândoi.

Era târziu, probabil aproape de miezul nopții. Mi-am dat seama după felul în care dansau oamenii, încet și stângaci. Energia de mai devreme se disipase, lăsând în urmă o duhoare de bere vărsată și mirosuri corporale. Când Sully îmi dădu băutura, îmi stropi pantofii.

– Deci, ți-a făcut sex oral? Întrebă Sully.

Am dat din cap, încercând să pară că nu îmi pasă. Habar nu aveam că se presupunea să-mi facă sex

oral, dar felul în care o spuse Sully îmi dădu de înțeles

că ar fi trebuit. Interpretasem greșit dinamica puterii, ca

atunci când Hunter vru să-i pregătească ei cina, dar pe mine nici nu mă primea în camera lui.

– A, păi, spuse. Data viitoare. I-ai supt-o?

– Nu, nu i-am supt-o.

Vorbele mele erau tăioase. Nu voiam ca ea să vorbească despre asta de parcă ar fi fost doar o altă combinație oarecare.

– Ai fost plecată destul de mult timp. E clar că o poate ține sculată ceva vreme. Sorbi din băutura ei. Chokerul îi dispăruse. Nu mai eram gemene. M-am plictisit.

Nu credeam că am lipsit atât de mult, dar poate că avea dreptate. Nu purtam ceas la mână. Nu era ca și cum exista vreun ceas pe perete. Poate că sexul durase mult mai mult. Poate că mi s-a părut mediocru doar din cauză că eram beată.

– Îmi pare rău că te-ai plictisit, i-am spus. Așa se explică sexul îngrozitor cu degetul.

– Unde e acum? Întrebă.

– Nu știu sigur, sincer. S-a dus să o caute pe Flora. Să se despartă de ea. Mi-a spus că trebuie să rezolve problema. Probabil că la asta s-o fi referit.

Sully mă conduse înapoi pe ringul de dans.

– Sigur. La asta s-o fi referit.

Am încercat să nu bag în seamă starea ei de spirit ciudată și să mă concentrez asupra faptului că promisem ceea ce mi-am dorit. Eu și Kevin făcuserăm sex. Nu voia decât timp de la mine. Sully era sceptică, dar ea era sceptică față de orice.

În timp ce dansam, Kevin reveni în mintea mea la proporții de Făt Frumos. Nu văzusem data de pe mesajele lui către *Lisa*, *Tammy*, *Britt*.

Dar probabil că erau de dinainte să mă cunoască. În plus, probabil că nu le trimeau e-mailuri lungi în fiecare seară.

Oamenii începură să plece în grupuri, rămânând numai câțiva în urmă. Cocaina lui Sully era gata. Trebuie să fi tras restul pe nas fără mine, pentru că avea o energie aproape frenetică, iar ochii ei erau mari și agitați. Când își puse mâinile pe umerii mei, erau lipicioase de transpirație. Voia să danseze în continuare, dar picioarele mele erau amorțite în pantofi.

– Ar trebui să plecăm. Gălăgia se stinsese și nu mai eram nevoită să strig. Mă dor tare picioarele.

– Bine.

Sully pufni, ca și cum era supărată pe mine că-i stric distracția.

Am mers acasă braț la braț. Acasă – habar nu aveam când devenise Butts C casa mea, cu gălăgia și mirosurile lui, cu fixativ, și Marc Jacobs, și bere. La anul, eu și Sully aveam să devenim colege de cameră și mă voi putea preface că Flora nu există. Flora, care probabil nu va mai vorbi cu mine niciodată, oricum. Poate că aș putea cere să fiu transferată în altă cameră. Aș putea face schimb cu Lauren. Poate că ar fi foarte simplu.

Ceva era diferit în seara asta. Butts C era aprins ca un pom de Crăciun, iar în jurul lui era numai gălăgie. Două mașini de pompieri și câteva mașini de poliție erau parcate lângă intrarea din față, blocându-ne calea, sirenele luminând ca niște stroboscoape.

– Super, zise Sully, căscând. Cineva trebuie să fi tras iarăși căcatul ala de alarmă de incendiu.

Atunci le-am văzut. Fetele din Butts C. Unele erau în pijamale cu pături trase peste umeri ca niște pelerine. Unele purtau costumațiile lor deochete de dubluri. Gemma și Sienna în sutiene verzi și fuste de blugi, cu fețele roșii și umflate. Supraveghetarea Dawn în halat de baie, frecându-și ochii. Părul lui Lauren răvășit, chipul ei plin de șoc. Lily în pantalonii ei din tricot plușat, mușcându-și buza. Clara era cu un tip cu care fusese pe cale să și-o tragă, evident, numai că el avea brațul în jurul ei, iar ea plângea.

Cele mai multe dintre fete plângeau.

Nu am observat banda de semnalizare până ce nu ne-am împiedicat, practic, de ea.

Nu am văzut deloc targa. Era deja într-una dintre ambulanțe, care era pe drum spre spital, deși toată lumea trebuie să fi știut că nu exista nici un motiv să o ducă acolo.

Un polițist își întinse brațele spre noi când ne văzu stând în spatele benzii, holbându-ne la ceea ce se întâmpla de parcă ar fi fost ceva scos dintr-un film. Ochi de un albastru deschis, păr grizonant.

– Va trebui să stați acolo, fetelor.

– Ce s-a întâmplat? am lăsat să-mi scape în timp ce Sully spuse, aproape sfidătoare:

– Locuim aici.

Polițistul se încruntă.

– Nu plecați nicăieri. Vom interoga pe toată lumea care locuiește în această clădire.

– În legătură cu ce ne veți interoga?

Nu răspunse. Cineva spuse ceva prin dispozitivul pe care-l scoase de la centură, după care plecă. Sully mă apucă de mână și îmi cuprinse degetele. Degetul ei mare îmi mângâia încheietura mâinii.

– Ella! am strigat când i-am recunoscut spatele, acea frizură tâmpită de Posh Spice. Ella, aici!

Se întoarse, fornăind, cu ochii și nasul roșii. Chiar era bolnavă. Dar nu... asta era altceva. Plângea, întregul ei chip fiind schimonosit. Am trecut peste banda de semnalizare, trăgând-o pe Sully după mine.

– Ce s-a întâmplat?

M-am uitat în spatele ei, unde capetele tuturor păreau încununate de luminile intermitente, de parcă cerul întunecat avea propriul glob de discotecă. Băieții, mulți dintre ei în boxeri și pantaloni de trening, își ofereau brațele. Fetele stăteau pe vine sau rezemate. Toate fetele în afară de Flora, care nu era nicăieri.

– Amb, spuse Ella când am ajuns în fața ei. Aproape că se aruncă în mine, sprijinindu-și chipul înlăcrimat pe umărul meu. E moartă. E moartă.

Nu explodă nici un baraj în spatele ochilor mei. Nu am plâns. Era un fel de glumă, o farsă elaborată, un ritual de umilire în care participa tot căminul. Țștia nu erau polițști. Erau actori, probabil băieți de la Wesleyan, ceea ce explica faptul că arătau atât de tineri. Nu murise nimeni. Dar nu puteam găsi cuvintele pentru a exprima asta.

Respirația Ellei se precipită. Abia o înțelegeam, dar reuși să scoată un nume.

– Flora. Am văzut-o. Am văzut... ce a făcut.

Se aplecă și își puse capul între genunchi, de parcă-i venea să verse.

Și mie îmi venea să vomit, și chiar am făcut-o, vag conștientă de faptul că Sully încă mă ținea de mână în timp ce votca și berea îmi ardeau gâtul. Lucrurile pe care le spuseseam. Lucrurile pe care le făcuseam. Mesajele pe care le trimiseseam.

Ultimul mesaj pe care-l trimisesem.

Nu se poate să se fi întâmplat. Degetele mele, telefonul. Nu erau arme ale crimei. Trebuie să fi fost altceva. Kevin, poate. „Trebuie să o găsesc și să mă ocup de treaba asta.“ Unde a plecat după ce m-a lăsat pe mine?

Sully îmi dădu părul la o parte de pe față și mi-l mângâie delicat, șoptindu-mi calmă la ureche:

– O să fii bine. O să mă asigur de asta. Am fost împreună toată noaptea, da? Nu ai plecat de lângă mine.

Era alături de mine. Mă va ține în siguranță. Mi-am mușcat interiorul obrazilor și am dat din cap până am ajuns să cred asta.

29. ACUM

Către: Ambrosia Wellington a.wellington@weseyan.edu

De la: Comitetul Alumnii Wesleyan reunion.classof2007@gmail.com

Subiect: Reuniunea Promoției 2007

Dragă Ambrosia Wellington,

Mesteacănul simbolizează adevărul, noile începuturi și purificarea trecutului. Împărtășiți amintirile voastre despre sufletul frumos al Florei și impactul de durată pe care l-a avut asupra celor care au cunoscut-o. Optimismul Florei era o calitate rară într-o lume care presupune atât de multe încercări, iar Fundația Memorială Flora Banning, fondată în cinstea ei, încearcă să continue munca ei onorabilă.

Cu stimă,
Comitetul Alumnii

– Nu e Flora, spune Sully. Flora e moartă.

Dar nu pare prea sigură.

Fata se așază lângă Ella. Nu zâmbește. Îmi permit în sfârșit să respir, pentru că, desigur, nu e Flora. Dar arată aproape la fel. Sprâncenele ei sunt puțin diferite,

mai închise la culoare și mai groase, iar gura ei este mai largă. E zveltă, precum Flora, cu aceleași membre subțiri și aceiași umeri eleganți. Mai tânără decât noi, dar mai în vârstă decât era Flora atunci când a murit. Ea e fata pe care o văd peste tot, fantoma Florei care mă urmărește peste tot. Sau poate că toate fetele s-au transformat în Flora în mintea mea.

Nu, am mai văzut-o pe fata asta. Am mai *întâlnit-o* pe fata asta. În Butts C, agățată de Flora, chipul ei inundat de lacrimi. În pozele de pe peretele nostru, fetițele cu gâtul de lebădă și părul decolorat de soare. La știri, ținând-o pe mama Florei de mână.

– E sora ei, spun. E Poppy.

– Nu știam că are o soră, răspunde Sully.

– Vorbea tot timpul despre ea, îi zic. Trebuie să fi știut.

Sully dă din umeri.

– Habar n-aveam.

Nepăsarea ei mă face să mă rușinez, nu pentru că e răutăcioasă, ci pentru că demonstrează că întotdeauna nelegiuirea mea a fost mai rea. Flora credea că sunt prietena ei cea mai bună.

Poppy scanează mulțimea cu privirea, căutând pe cineva. Poate ne caută pe noi.

– Dacă e ea? aproape că șoptesc.

Nu m-am gândit niciodată că Poppy ar putea fi responsabilă pentru scrisori. Ea nu a fost acolo. Nu avea nici un motiv să suspecteze pe altcineva în afară de Kevin. El era singurul motiv din cauza căruia se certa cu Flora. Chiar s-a pronunțat împotriva lui în dezastrul mediatic care a urmat. Declarația ei pentru presă a fost una emoționantă, total opusă scrisorii pline

de mânie a tatălui ei. Nici n-a putut să termine fără ca suspinele să-i întrerupă discursul. „Mi-ai luat sora de lângă mine, iar pentru asta nu te voi ierta niciodată.“

– Nu e ea, spune Sully. Adică, abia pare destul de mare încât să aibă voie să bea.

Are douăzeci și șapte de ani. Cu patru ani mai tânără decât noi. Sully nu știe asta, dar eu da.

– Vă mulțumesc tuturor că ați venit, zice Poppy.

Vocea ei e aproape identică cu a Florei. Subțire și eterică, probabil susceptibilă la izbucniri de chicoteli. Flora îmi spusese că Poppy voia să învețe și ea la Wesleyan. „I-am spus că poate veni să ne viziteze, să stea cu noi câteva nopți. I-ar plăcea aici“.

Flora îi spusese surorii ei despre mine, fata care dormea la câțiva metri de ea. Dar a înțeles greșit.

– Surorii mele i-ar fi plăcut să fie aici, la reuniune. Și este, cu sufletul. Mi-a luat mult timp să mă împac

cu ceea ce i s-a întâmplat și mereu am știut că vreau să fac ceva pentru a-i onora amintirea. După ce mi-am terminat studiile de licență aici, la Wesleyan, am inițiat această fundație ca să strâng bani pentru a atrage atenția asupra sănătății mintale, astfel încât fetele precum Flora să nu mai sufere singure. Este misiunea mea în viață să mă asigur că femeile se simt mai susținute. Suntem împreună în asta.

Poppy fu atât de sigură pe ea în timpul investigației. „Flora ar fi lăsat un bilet.“

– Flora a fost mai mult decât o soră pentru mine.

A fost prietena mea cea mai bună. Ar fi făcut orice pentru mine. Acum e rândul meu să fac ceva pentru ea.

– Vezi? șuier către Sully. E rândul ei. E o amenințare.

– Nici o șansă să știe că am fost noi, murmură Sully, de parcă ar încerca să se convingă singură.

– Flora iubea natura, continuă Poppy, vocea ei frângându-se. Visul ei a fost să aibă o casă cu grădină și mulți pomi. Avea atât de multă iubire de oferit, nu doar tuturor oamenilor, dar și tuturor ființelor și obiectelor. Avea grijă de pământ. Avea grijă de oameni. Mi-aș dori să fi putut avea

grijă de ea și eu. Dar acesta este următorul cel mai bun lucru pe care l-am putut face. Și-ar fi dorit asta.

„Ce și-ar fi dorit?“ mă gândesc. Adrian îmi aruncă o privire șocată și mă întreb dacă nu cumva am zis asta cu voce tare.

– Vă încurajez, foști prieteni și colegi ai ei, să împărtășiți cu noi amintirile voastre despre Flora. Pentru a păstra vie moștenirea ei. Dacă aveți posibilitatea, vă rog

să luați în considerare și o donație către fundația memorială în cinstea ei. Dar, mai ales, ascultați-vă unii pe ceilalți. Se șterge sub ochi cu vârful degetului. Vă mulțumesc că ați venit. Privind în jur, văd exact cât de iubită a fost sora mea.

Oamenii aplaudă ușor. Ella o îmbrățișează pe Poppy, apoi se întoarce spre mulțime, își ridică colțurile gurii într-un zâmbet și își drege glasul.

– Flora a fost cu adevărat drăguță cu mine când am ajuns aici. M-a făcut să mă simt ca și cum chiar aș putea fi pur și simplu eu însămi. Nici nu pot să exprim cât de mult a însemnat asta pentru mine.

Mă holbez la iarba de sub pantofii noștri. Aș fi putut să fiu mai drăguță cu Ella, dar cumva a fost mai ușor să nu fiu.

Ella continuă.

– Unele persoane pot să pară că sunt complet în regulă, dar nu sunt, de fapt. Din acest motiv este important să vă consultați cu prietenii voștri. Vreau să vă ofer tuturor această oportunitate. Ella își îndreaptă privirea direct spre mine. De aceea suntem aici. Pentru a împărtăși și pentru a jeli împreună. Sunt

sigură că mulți dintre voi aveți ceva de spus despre Flora Banning.

Gemma pășește în centrul cercului și începe să ne povestească despre cum Flora a fost alături de ea atunci când tatăl ei fusese diagnosticat cu cancer. Se aud fornăieli prin mulțime, dar Sully pufnește frustrată.

– Hai nu zău! Tatăl ei n-a avut niciodată cancer.

E doar prea jenată să spună că Flora a mers cu ea să-și facă un control atunci când a crezut că a luat gonoree. Gem mi-a zis că Flora era o mare mironosiță.

Ar fi fost ușor să dau din cap aprobator, dacă nu aș fi știut că tatăl Gemmei a murit când eram noi în anul trei. Mă foiesc stânjenită, dorindu-mi să fi fost încurajată de versiunea lui Sully a adevărului.

Lily ne povestește despre cum Flora îi aducea dulciuri de la Weshop atunci când era stresată în mod deosebit în legătură cu vreun eseu. Clara ne spune cum Flora a ajutat-o să pună capăt unei relații toxice cu iubitul ei din liceu.

– Sfânta Flora, ce naiba? răbufnește Sully. E ridicol.

Dar mă întreb dacă nu cumva fetele chiar au iubit-o pe Flora. Au fost atrase fix de acea căldură care lor le lipsea. I-au permis să le fie propriul lor soare, sub care au putut înflori fără să aibă concurență, opusul florii-soarelui pe care le creștea mama mea. De asta au format un fel de falangă în jurul amintirii ei după ce a murit.

Eu și Sully uram faptul că o astfel de fată există. Eram prea cinice pentru a crede în bunătatea ei. Poate că Flora chiar era atât de drăguță. Poate că m-am înhăitac cu persoana greșită și o fată a murit din cauza asta. Mi se face greață, brusc și acut.

– Trebuie să plec.

Mă întorc, ignorând întrebarea plină de îngrijorare a lui Adrian, „Unde te duci?“, și mâna întinsă a lui Sully. Ies din cerc dând din coate și o iau la fugă odată ce ajung pe High Street. Trebuie să plec din campus, indiferent cât de rău pare. Indiferent de ce cred toți. Fug de zgomot, de întinderile de alumni și absolvenți de peste tot. Nimeni nu îmi poate sta în cale.

În afară de ultima persoană pe care vreau să o văd în acest moment. Ultima persoană pe care vreau să o văd vreodată. Felty, ivindu-se cu mâinile pe șolduri, ca și cum m-ar fi așteptat. Chiar cred că m-a așteptat. Mult timp.

– Te-ai dus, spune. Ai reușit să-ți împărtășești o amintire preferată? Sunt sigur că ai multe dintre care să alegi.

– Ceea ce s-a întâmplat a fost o tragedie. Îmi țin capul sus. O să fac o donație către fundația memorială.

Menține contactul vizual.

– Crezi că am fost dur cu tine. Și am fost.

Nu m-am gândit niciodată că Felty și-ar cere scuze. Nu credeam că e capabil să spună „Îmi pare rău“. Dar la asta pare că duce această conversație, ca o introducere. Mă privește fix.

– N-am fost destul de dur.

– N-am făcut nimic.

Dă din cap și pare mai mult o smucire.

– Ai făcut toate astea și nici măcar nu ai obținut ce ai vrut, nu-i așa? N-ai pus mâna pe băiat. Sau pe carieră. Presupun că ar trebui să mă bucur, dar nu e destul.

– Nu aveți voie să-mi vorbiți așa. Mi se frânge glasul. O să vă reclam pentru hărțuire.

Acum râde, nu tare și răsunător, ci încet, ceea ce e și mai tulburător.

– Cui? Și ce-o să le spui? Dacă vrei să ne reamintim trecutul, chiar te rog. Sunt mai mult decât pregătit să intru în acel joc. Dosarul tău nu a

dispărut niciodată din mintea mea.

„Dosarul tău nu a dispărut niciodată din mintea mea.“ Poate că aveam dreptate când am crezut că Felty e vinovat. Mi-l imaginez acum, aplecat peste acea bucățică

de carton. Cazul nostru era personal pentru el. Nu și-a putut salva sora, dar putea să îndrepte lucrurile prin Flora Banning.

– Dumneavoastră ați vrut să ne aduceți aici în weekendul ăsta. Așteptați să se întâmple ceva.

Își agață degetele mari de curea.

– Sunt multe lucruri care vreau să se întâmple. Dar nu a trebuit să fac nimic ca să vă aduc aici în weekendul ăsta. Știam că veți fi aici. Nu ați fi rezistat să nu vă întoarceți, ca să vedeți rezultatul.

Îmi tremură maxilarul și îmi amintesc acea noapte, cum nu îmi puteam opri dinții din clănțănit. Mă întorc și dau să plec.

– Ambrosia, strigă după mine. Greșești. Nu există „noi“. Ci doar tu.

Acum o iau la fugă, sandalele mele cu talpă ortopedică troncănind pe trotuar. Eu și Sully am trecut de atât de multe ori peste povestea noastră, cu sânguință, așa cum învățăm odată pe dinafară monologurile pentru curs. „Trebuie să avem aceeași poveste.“ Astea au fost cuvintele ei. Am stat față în față și am repetat aceleași replici, uitându-ne una în ochii celeilalte.

Eu nu m-am întors împotriva ei.

Dar poate că ea s-a întors împotriva mea.

„Nu există *noi*.“ Ea a spus asta, iar Felty știe cumva.

Merg încet prin Andrus și la deal, pe Foss Hill, dar nu mă opresc la Nics să văd ce ar putea să mă aștepte acolo. Mă îndrept direct spre parcare V și intru în mașina noastră închiriată, după care caut indicații către Super 8. Către singura persoană care îmi poate oferi adevărul despre acea noapte.

Deși eu nu voi putea face vreodată același lucru pentru el.

30. ATUNCI

Kevin a fost cel care a găsit-o, dar nimănui nu-i părea rău pentru el. Deja era vina lui.

– E posibil să-i fi tăiat chiar el venele, spuse Ella când eram în camera de zi din Butts A, îngrămădite toate pe canapele, cu brațele băieților în jurul nostru. M-am rezemat de Sully, iar mâinile noastre erau împreunate. Sper să putrezească în iad.

Gemma se șterse pe față.

– Credeam că au o relație perfectă. Știe cineva ce s-a întâmplat?

– Amb, trebuie să știi ceva, zise Lily. S-au despărțit?

– Nu știu nimic.

Glasul meu era tăios. Deja mă săturasem să tot fiu întrebată.

– Deci s-au certat? Lauren îmi înmână butelcuța cu votcă, cea care circula printre noi, fără să mă privească. Și de asta ea...

Când ni se intersectară privirile, a ei era plină de furie. Furie, și încă ceva. Suspiciune. Poate că eram doar paranoică, dar fusese și ea acolo. Ne văzuse pe mine și pe Sully. Știa că încercam să dăm de un băiat despre care credeam că e îndrăgostit de mine.

Ella se alătură conversației.

– Din ce alt motiv *ar fi făcut asta*? A lăsat-o să plece de la petrecere beată și singură. Trebuie să fi știut și el că era foarte supărată. Dacă ar fi fost cu ea, nu ar fi...

Își închise ochii strâns. Făcea asta la câteva minute, de parcă-și amintea ceva atât de crunt încât nu putea privi. Ella nu fusese la petrecere pentru că era bolnavă. Dormea atunci când o trezi țipătul lui Kevin. Fugi pe hol din instinct. Se opri în pragul ușii deschise, probabil gândindu-se că avea să-și cimenteze poziția în grațiile Florei.

– Sânge, ne răspunse atunci când am întrebat-o ce văzuse. Atât de mult sânge! Gen, cum să aibă cineva de mărimea ei atâta sânge? Iar ea era... avea ochii deschiși. Dar nici măcar nu mai arăta umană. Eram sigură că era un fel de farsă.

Eu și Sully nu fusesem încă interogate de poliție – dacă mai aveau vreodată de gând să facă asta –, dar Sully era cu un pas înainte. Mă dusesse în baie și folosisse o grămadă de hârtie igienică umedă pentru a-mi șterge machiajul întins.

– Nu știm ce s-a întâmplat, zise. Dar nu-l menționa pe Kevin. Sau Dartmouth. Sau telefonul. Nu-ți face griji, l-am șters de fustă înainte să-l pun înapoi în geaca lui.

Mintea mea era prea răvășită pentru a înțelege. Ne-a șters amprentele de pe telefon, dar mesajele noastre erau încă acolo. Nu se proteja pe ea însăși. Ci *pe mine*. Eu eram cea care trimisese acele mesaje. Eu eram cea îi spusese Florei „Atunci fă-o, și nu mai vorbi despre asta“. Probabil Kevin nici n-a știut că îi dispăruse telefonul.

– N-am șters mesajele, am spus. Trebuie să...

– E prea târziu.

Îmi așeză părul cu mâna. Am înțeles mesajul. Kevin avea să plătească pentru asta, nu noi.

Am așteptat ca poliția să dea buzna în camera de zi și să mă aresteze, să-mi prindă mâinile la spate cu o pereche de cătușe reci. Dar asta nu se întâmplă. Dimineață, după ce dormiserăm grămadă în Butts A, poliția vru să vorbească cu toți cei care o văzuseră pe Flora la petrecere.

– De ce pun atât de multe întrebări? Nu s-a sinucis? i-am șoptit lui Sully.

Imaginea cu încheieturile Florei, înconjurată de sânge, îmi provocă amețeli.

– Nu știu. Așa a spus Ella. Presupun că încearcă să afle de ce a făcut-o.

Părea altfel. Mi-am dat seama că lui Sully îi era teamă, ceea ce mă îngrozea.

– O să spun ceva, am zis. Cum să nu spun nimic? Am fost implicate în asta...

– Să nu spui nici o vorbă, la naiba! Ține minte, am fost împreună toată noaptea. Trebuie să avem aceeași poveste. Spune doar că ai văzut-o și că părea foarte beată. Mă strânse tare de încheietura mâinii. E un mare câcat, OK? Dar tu n-ai făcut nimic. Nu tu ai pus lama în mâna ei. Tu doar glumeai.

Am observat, foarte clar, că nu mai era *noi*. Acum era *tu*.

Eu eram.

Mai târziu, când am primit mai multe detalii, aveam să aflăm că nu fusese, de fapt, o lamă.

– Nu-i pot face asta lui Kevin.

Dar o parte din mine era scârbită de el. Dacă s-ar fi despărțit pur și simplu de Flora, ca o persoană decentă, asta nu s-ar fi întâmplat. Era mai ușor să dau vina pe Kevin decât să mă uit la mine și să văd monstrul în care mă transformase obsesia mea.

O parte și mai groaznică din mine – cea mai hidoasă parte, despre care nici Sully nu trebuia să știe – era furioasă pe Flora pentru că se sinucisese. Îmi distrusese orice șansă cu Kevin. Nu se va ierta niciodată, și nici pe mine, pentru ceea ce am făcut în timp ce ea sângera.

– Ba poți, spuse Sully. E doar un tip. Mai sunt și alții. El a trimis acele mesaje, nu tu. I-am văzut împreună. Părea că se certau. Își miji ochii. Ține minte că tu nu ești singura fată cu care s-a jucat. Nu îi datorezi nici un rahat.

Poate că avea dreptate, dar nu aveam nevoie să mi se amintească din nou că nu eram specială.

– Dacă aduce Kevin vorba de mine? S-ar putea să știe deja că noi i-am luat telefonul.

Încă foloseam *noi*, dar Sully fusese cea care a luat telefonul. Dacă nu și-ar fi băgat mâna în geaca lui să-l fure, nu aș fi trimis niciodată acele mesaje. Iar Flora ar fi fost în viață.

– N-o să aducă vorba de tine. Hai, Amb. L-ar face să dea foarte rău. N-o să spună nici un tip poliției despre o fată cu care și-a tras-o la o petrecere în timp ce iubita lui își tăia venele.

Am tresărit. Când Sully se transforma într-o armă, nu-mi dădeam niciodată seama în care anume.

Eram sigură că aveam să-l revedem pe Kevin la secția de poliție. Așa era în filme, trecerea prin hol, o privire aruncată pe furiș care semnifica mai mult decât niște vorbe. Dar nu l-am văzut pentru că, după cum am aflat mai târziu, nici măcar nu era acolo. Era liber din nou, pentru că nu existau destule dovezi care să indice că era implicat în sinuciderea iubitei lui. Chiar și după

ce polițiștii îi luară telefonul și găsiră mesajele. Chiar și după ce nu îl crezură când spuse că nu le trimisese el.

Eu și Sully fuserăm despărțite la secție, dar nu conta. Repetaserăm povestea de dinainte. Mama se asigurase să facă știut faptul că ea consideră că studiul teatrului și al actoriei nu vor duce niciodată la o alegere practică în ceea ce privește cariera. Dar asta mă conduse către acel moment, în acea cameră din secția de poliție din Middletown, în fața unui polițist cu ochi albaștri pătrunzători și ecuson pe care scria FELTY. L-am recunoscut de la scena crimei.

– Ați locuit cu domnișoara Banning... Flora, spuse.

Direct la subiect.

Am dat din cap afirmativ. Flora va fi mereu domnișoara Banning, niciodată doamna Altcineva. Niciodată doamna McArthur.

– Și erați prietene.

– Da. Într-un fel. Adică, da, cred că eram prietene.

– Ați observat vreo schimbare în comportamentul Florei care să ducă la evenimentul de ieri? Ceva care să vă dea de înțeles că era în depresie?

Mi-am amintit de Halloween. Slash și pilotul. Părul care se revărsa pe parchet. „N-am vrut să fac asta.” Flora, stând la distanță de toată lumea.

Încercând să-mi spună ceva ce știam deja.

– Nu. Chiar nimic. Deși... am făcut o pauză, deviind de la scenariul lui Sully, dar cu un motiv bun. Avea un articol despre depresie pe peretele camerei noastre. M-am gândit că o fi fost din cauză că studia psihologia.

– Știați că nu mai fusese la cursuri de peste o săptămână înainte să moară?

Dau din cap. Flora, grămadă în patul ei, ochii ei mereu înlăcrimați.

– Nu urmam același cursuri. Nu aveam cum să știu.

– Știați că avea probleme cu iubitul?

– Nu. Nu prea vorbeam despre chestiile astea.

– Dar i-ați cunoscut iubitul. Corect?

Își împreună mâinile pe masă. Purta verighetă. Unghiile lui erau într-o condiție mai bună decât ale mele.

– A venit să o viziteze o dată. L-am cunoscut. Dar nu am petrecut timp împreună.

Spuneam prea multe.

– Kevin McArthur. Numele lui fusese redus la o simplă răsuflare obosită. Nu ați observat nimic la comportamentul lui care să vă dea de înțeles că e violent? Sau agresiv față de Flora?

Am ridicat din umeri.

– Nu. Dar chiar nu-l cunoșteam. Știu doar că s-au cunoscut la liceu și că el studia la Dartmouth. Cred.

Felty își miji ochii la mine, ca și cum încerca să decidă dacă spun adevărul sau nu. Poate că deja știa că eu și Sully fuseserăm la Dartmouth. Poate că știa tot. Se învârtea camera cu mine din cauza mahnurii.

– Dartmouth. Corect. Și a venit ieri la Wesleyan să o vadă pe Flora.

– Da. Cred.

– Nu v-ați dus la petrecere cu Flora, spuse Felty.

Nu era o întrebare.

– Nu. M-am dus cu Sully. Florei nu prea îi plăceau petrecerile.

– Sloane Sullivan. Numele ei real îmi părea străin, ca atunci când un adult îți spunea tot numele când făceai rele. Și i-ați văzut pe Flora și Kevin acolo împreună.

– Da. Părea că se ciondăneau în legătură cu ceva. Nu am vrut să ne amestecăm în treaba altora, așa că nu am dat prea multă importanță. Multe cupluri se ceartă la beție.

– Se certau sau doar se ciondăneau?

Îmi zgândăream cuticulele unghiilor pe sub masă.

– Se ciondăneau. Nimic, gen, fizic. Am făcut o pauză, apoi am adăugat ceva ce ar liniști-o pe Sully. Din ce am văzut noi.

– Și nu ați vorbit cu nici unul din ei toată noaptea.

Am dat din cap negativ, nevrând să dau un răspuns, pentru că aveam sentimentul că Felty abia aștepta să spun ceva greșit. Poate că deja eram suspectă.

– Cineva de la petrecere spune că dumneavoastră și Sloane ați vorbit cu Kevin. Că ați intrat cu el într-o baie și ați încuiat ușa. Cineva a văzut o fată a cărei descriere vi se potrivește fugind de la căminul Butterfields mai târziu în acea noapte.

Desigur că ne văzuse cineva. Probabil că erau sute de oameni la acea petrecere, iar discreția nu era prioritatea mea. Niște fete băteau la ușă în timp ce eram în acea baie cu Kevin. Un cor de „mai repede!”, priviri ațintite asupra mea în timp ce mă clătinam pe scări să ajung înapoi la parter, ținând cu putere balustrada și având lenjeria intimă umedă.

Eu și Sully nu vorbiserăm despre asta. Nu aveam un răspuns pregătit.

– E imposibil, am răspuns. Adică, sigur că am vorbit cu băieți. Era o petrecere.

– Deci nu ați intrat în baie cu Kevin și nu ați încuiat ușa?

– Nu. Dau din cap cu vehemență. Singura persoană cu care am fost în baie e Sully. Sloane. Și nu am încuiat ușa.

Mi-am dat seama că Felty nu mă crede. Nu făcusem duș de ieri. Poate că Felty simțea mirosul de băiat pe mine. Dar de ce i-ar păsa lui Felty cu cine am făcut

eu sex? Sau Kevin? Oamenii înșală și trișează în fiecare zi. Trișează cu dietele, la teste, își înșală iubitele și iubiții. Nu se pedepsesc cu închisoarea.

Eram pregătită să trec în ofensivă, să pornesc într-o tiradă la următoarea lui întrebare. Dar, spre surprinderea mea, își împreună mâinile acelea fine și îmi mulțumi pentru timpul acordat.

– Încă o chestie, înainte să plecați, spuse când m-am ridicat în picioare, clătinându-mă. Istoricul căutărilor de pe laptopul Florei a dezvăluit faptul că a căutat recent despre cum să-ți dai seama dacă ai fost violată.

M-am holbat la picioarele mele. Purtam ghetetele Ugg ale lui Sully și erau prea mari. La asta îmi stătea mintea în loc de cuvântul pe care Felty tocmai îl scuiase. *Violată*. Nu s-a întâmplat așa. M-am gândit destul de mult la asta încât am ajuns să o și cred.

Mi-am ridicat privirea către Felty.

– Nu știu nimic despre asta. Am locuit împreună, dar, sincer, nu am fost niciodată cu adevărat prietene.

După Ziua Recunoștinței am avut voie să ne ducem înapoi, în Butts C. Președintele Bums ne trimise un e-mail lung despre semnele care indică nevoia de ajutor și se asigură că știm cu toții unde putem merge pentru sprijin.

Unele dintre fete cerură să fie transferate în altă parte, dar nu mai erau camere libere în campus. Doar una pentru mine – o cameră de o persoană în Butts A, care era disponibilă doar pentru că un alt student renunțase recent. Am mărșăluit cu ezitare spre noua cameră, cu lucrurile mele împachetate în cutii de carton pe care le obținusem de la cantină. Mi-am aruncat multe dintre haine, sigură că puteam mirosi sângele Florei pe ele. Îmi spuneau că sunt *norocoasă*. Celelalte fete spuneau că nu pot să doarmă, nu pot să învețe, nu se pot concentra într-un cămin bântuit. Cineva îl numi Căminul Groazei și așa îi rămase numele.

Nimeni nu știa ce avea să se întâmple cu camera noastră a cărei ușă rămase încuiată. Podeaua ar trebui schimbată, pereții văruiți, la fel și tavanul, probabil cu mai multe straturi. Poate că doar de atât era nevoie să se șteargă urmele unei fete care trăise și murise acolo.

Începură să apară informațiile, aruncate ca frunzele în vânt. Citeam știrile pe internet. Flora și Kevin, iubiți din liceu, relația destrăându-se din cauza presiunii impuse de distanța dintre ei. Mama Florei mută de uimire și tatăl ei furios. Prietenii din liceu ai Florei dezvăluind că primiseră vești de la ea din ce în ce mai rar. Sora mai mică a Florei, care spuse că Flora părăsise tristă ultima dată când vorbiseră la telefon. Povestea unei fete care își ascundea adevărul devastator în spatele unui zâmbet.

Kevin fu catalogat drept un nemernic. Kevin era ucigașul. Nu se mai întoarse niciodată la Dartmouth. Presa l-ar fi urmărit. Amenințările cu moartea începură să apară în secțiunea de comentarii a articolelor postate online. „Mori, ticălosule! Sinucide-te. Dacă nu o faci tu, o voi face eu pentru tine. Lumea ar fi un loc mai bun.” Propriul nostru CCA, la doi ani după moartea Florei, fu cel mai îngrozitor loc dintre toate. Topicul Florei era cu totul altceva, acaparat de trimeri către Kevin. „Ar trebui să-l facem cu toții pe KM să plătească pentru ce a făcut.”

Era beat în acea noapte. Multe persoane credeau că venise la Wesleyan să se despartă de Flora, iar Petrecerea Dublurilor era locul perfect pentru o despărțire, alcoolul atenuând durerea. Numai că lucrurile luară o turnură neplăcută. Se certară, o dispută publică, pe care brusc toată lumea o făcea să pară mult mai rea decât fusese de fapt. Kevin deveni agresiv față de Flora pe ringul de dans, determinându-i pe câțiva tipi să-i spună să se îndepărteze. Flora fugi, evident supărată. Kevin nu îi răspunse rugăminților, trimițându-i, în schimb, mesaje din ce în ce mai îngrozitoare, inclusiv unul în care îi spuse explicit să se sinucidă.

Tot ce făcu ea fu să asculte. Ea doar îi ascultă sfatul. Flora era o persoană care le făcea oamenilor pe plac.

Flora nu o făcu folosindu-se de o lamă sau de un cuțit. Aparent, fu un ciob dintr-o cană spartă, celelalte bucăți din ea fiind găsite mai târziu lângă scurgerea unuia dintre dușurile din cămin. Evenimentele mi se derulară în minte ca un film de groază. Flora, târșându-și picioarele spre baie, îmbrăcată în halatul ei de baie pufos, cu ochii roșii și obrajii prăfuiți de machiajul care-i mai rămase. Pornind dușul, trântind de pământ cana pe care o ascunsese în buzunarul halatului ei. Căutând cel mai mare ciob, cel mai ascuțit, care să facă daunele cele mai mari, și lăsându-le pe celelalte în urmă.

Clara o văzuse îndreptându-se spre baie. Își intersectară privirile pe hol, spuse Clara. Nu observă că Flora era supărată, deoarece Clara era cu un tip. În timp ce trecură una pe lângă cealaltă, își duse degetul la buze și chicoti, iar Flora o imită. „Micul nostru secret.“

Clara văzu cioburile mai târziu, când se duse să facă un duș. Se pare că tipul cu care era avea de gând să-i facă sex oral doar dacă era proaspăt spălată, așa că se curăță cu un prosopel și se grăbi înapoi în camera ei cu un prosop înfășurat în jurul taliei. Nu se întrebă de ce e o cană spartă în duș. Probabil un accident. Probabil fusese cineva care se pregătea de petrecere și își luase niște votcă. Cu toții făcuserăm asta.

Ce m-a surprins cel mai mult era faptul că Flora lăsase în urmă un asemenea dezastru. Era de o curățenie impecabilă, singura dintre noi toate care adusesse vreodată un sac de gunoi în camera de zi și adunase pungile de chipsuri, și farfuriile de carton, și paharele Solo lipicioase.

Dar se așeză pe patul ei cu ciobul de cană strâns între degete. Citi mesajul lui Kevin – al meu, de fapt – încă o dată, pentru a se asigura că există cu adevărat, că e real, că el e chiar atât de nemilos, băiatul pe care-l iubise timp de patru ani. Că lumea se întorsese împotriva ei.

Mai întâi, se tăie la mâna stângă. Începu cu încheietura, unde vene micuțe albastre se iveau ca niște râulețe sub ceața pielii ei. Tăișul ciobului străpunse pielea, lăsând în urmă o rană ca o gaură. Ar fi putut să se oprească acolo, să apese cu o bucată de hârtie igienică pe punctul însângerat. Pielea s-ar fi refăcut și nimeni nu ar fi știut. Ar fi fost secretul ei întunecat, cel pe care ea l-ar fi protejat.

Dar nu se opri.

Cele mai multe persoane care își taie venele nu mor, totuși. Am căutat pe internet după aceea, mistuită de violența a ceea ce făcuse Flora. Mulți nu reușesc să găsească ambele artere. Mulți nu au precizie, convingerea necesară de a tăia atât de adânc. Mulți sunt găsiți la timp și se trezesc într-un salon de spital cu bandaje în jurul încheieturilor și o asistentă cu o expresie severă pe chip ivindu-se amenințător deasupra lor. Mulți își dau seama că au pentru ce trăi.

Trebuie să fi făcut zgomot, pentru că trebuie să fi durut. Dar dacă strigase, nimeni nu era prin preajmă să audă. Toată lumea fie dormea, fie era la vreo petrecere. Supraveghetoarea Dawn, mereu nocturnă, scria un eseu cu Kurt Cobain zbierându-i în urechi, iar Clara și-o trăgea pe fundalul muzicii heavy metal. Poate Clara auzise ceva – un scâncet, începutul unui țipăt –, dar muzica era dată tare, iar orgasmele au acel mod de a înăbuși tot ce nu vrei să auzi. Nu știam asta din experiență?

Și Ella. Ella dormea dusă, era practic în comă din cauza ceaiului Theraflu pe care-l folosisese ca să ia două pastile de Tylenol Cold & Sinus.

După spusele poliției, Florei îi luase aproximativ cinci minute să piardă sânge, ca sângele să-i înroșească plapuma roz și să țâșnească pe pereți și pe tavan ca un fel de graffiti dement. Pe internet am citit că de obicei durează ore întregi, deoarece corpul uman este făcut pentru a nu voi să moară. Corpul Florei abia dacă luptase. Murise cândva între unsprezece și unsprezece și jumătate, iar undeva, în acele treizeci de minute, exista momentul pe care Kevin și-l petrecuse în baie cu mine.

Dacă nu l-aș fi urmărit până acolo. Dacă aș fi ținut totul închis. Gura. Picioarele. Inima.

Dacă nu. Dacă nu. Dacă nu. S-ar fi dus după ea și poate că ar fi găsit-o la timp.

Avea brațele întinse de o parte și de alta a corpului când o găsi, în sfârșit, pe mijlocul cuverturii ei, cu ochii sticloși fixați spre tavan. Poate că părea ca și cum făcea un înger în zăpadă, înainte ca el să observe tot sângele.

Ella spuse că-l auzise țipând și că asta o trezise, o făcuse să sară din pat și să fugă pe hol. Acel strigăt îi distruse viața, pentru că o văzu și ea pe fata moartă în lumina aprinsă. Kevin o aprinsese deja. Flora se tăia pe întuneric, sub strălucirea steluțelor lipite pe tavan. Probabil că se gândea la persoana care urma să o găsească. Prin acel ultim act mărinimos, voia să reducă din șoc.

Trebuie să fi știut că o va găsi Kevin. O parte din ea încă îl mai iubea. Poate că de asta a tăiat atât de adânc, să fie sigură că ultimele fărâme ale acelei iubiri se vor scurge din ea.

Jurnaliștii numiră evenimentul Suicidul de la Wesleyan. Pentru noi era Căminul Groazei. Flora încetă să mai fie o fată și începu să fie o poveste moralizatoare imediat ce presa îi văzu chipul drăguț.

– Fiica mea nu a vrut să moară, spuse mama Florei într-un interviu, cu glasul tremurând. Striga practic după ajutor. Iar mesajul lui a ucis-o.

Părinții Florei cerură o investigație. Chipul tatălui ei era marmorat ca o friptură, furios într-un fel în care Flora nu fusese niciodată. Își doreau să-

I vadă pe Kevin după gratii pentru ceea ce scrisese. Ce am scris eu.

Kevin negă să fi trimis vreodată acele mesaje. Aparent, nu le văzuse până la un moment nespecificat de *după*, cândva după ce își scoase telefonul să sune la 112. Reacția lui la ceea ce trebuie să fi văzut mă bântui. Poate că a fost un moment în care a crezut că el chiar trimisese mesajele.

– Cineva trebuie să-mi fi furat telefonul, spuse presei. Nu am fost eu.

„Nu am fost eu.“ Patru cuvinte făcute faimoase de către bărbați.

Am trăit cu un nod în gât, așteptându-i să vină după mine. Nici măcar nu știam cine sunt *ei*. Poliția, probabil, dând buzna în clasă, spunându-ne tuturor să ridicăm mâinile. Reporterii, poate, fluturându-și ecusoanele și microfoanele ca pe niște arme mortale. „Ea e!“ vor striga, urmărindu-mă prin CPA, acuzațiile ieșind din gurile lor ca niște tășuri.

Dar, până la urmă, fură celelalte fete cele care veniră după mine, nu poliția. Felty nu greșea. Cineva chiar ne văzuse pe mine și Kevin la petrecere, închizând ușa de la baie, și toată lumea află destul de rapid. Trebuie să fi fost Lauren, pentru că zvonul se tot răspândea cu cât era repetat mai mult. Complotasem să-l fur pe Kevin. Îl căutasem la petrecere. Fusesem într-o misiune. În restul timpului pe care-l mai aveam de petrecut la Wesleyan, o mare parte dintre studenți avea să mă cunoască drept tipa care și-o trase cu Kevin McArthur în timp ce iubita lui își tăia venele.

Iar un alt grup mai mic avea o teorie și mai periculoasă. Că eu o făcusem. Fusesem văzută cum alergam prin curtea căminului Butts C, cu părul fluturându-mi în întuneric.

Urma să aibă loc o investigație care avea să ridice o întrebare la care nimeni nu se gândise că va trebui să răspundă vreodată: poți ucide o fată fără să o ucizi de fapt?

Era judecata publică a lui Kevin. Dar era, în aceeași măsură, și a mea.

31. ACUM

Către: Ambrosia Wellington a.wellington@weseyan.edu

De la: Comitetul Alumni Wesleyan reunion.classof2007@gmail.com

Subiect: Reuniunea Promoției 2007

Dragă Ambrosia Wellington,

Cina în Roșu și Negru a Promoției 2007 este evenimentul care încheie un weekend cu adevărat edificator. Te rugăm să ni te alături în Aripa de Vest a Usdan pentru trei feluri de mâncare, băuturi, muzică live și altele. Nu vei vrea să ratezi această cină. Vom vorbi despre ea încă zece ani de acum încolo.

Cu stimă,
Comitetul Alumni

Mă gândesc să nu merg la Super 8. Ar fi ușor să o iau pe I-91 și să tot conduc până în Astoria, unde îmi pot face griji pentru consecințe mai târziu. Dar dacă nu fac asta acum, s-ar putea să nu mai am altă ocazie să vorbesc cu Kevin. S-ar putea să nu mai am altă ocazie să-l întreb de ce e așa de sigur că cineva a ucis-o pe Flora.

Recepționera, o fată cu o coadă de cal care-i flutură, îmi spune că nu se află nici un Kevin McArthur aici. Mă întreb preț de o clipă dacă nu cumva Kevin i-a spus că e frumoasă.

Știu că e aici Kevin. Dar poate că nu e aici ca el însuși. Dacă ar vrea să-și ascundă identitatea, în cine s-ar transforma?

Îmi aștern o expresie spășită pe chip.

– Îmi cer scuze. Am vrut să spun John Donne.

– OK, să verific. Scrie ceva la calculator și îmi zâmbește cu dinții ei albi. Domnul Donne este în camera 121. Să aveți o zi bună!

De parcă ar exista ceva bun la ziua de azi.

Mi se taie elanul când ajung la ușa lui. Bat ușor, aproape sperând ca el să nu fie înăuntru, pentru că habar nu am ce să-i zic. În sfârșit, ușa se deschide încet, iar el aruncă o privire ezitantă.

– Amb?

– Bună, spun. M-am gândit că poate încă îți mai place John Donne.

– Ce cauți aici?

Își mijește ochii la mine, de parcă aș fi o străină. Presupun că sunt.

– Scuze că vin așa. Dar simt că... cred că trebuie să vorbim.

– OK, răspunde monoton. S-a întâmplat ceva? Ați aflat ceva?

Poartă un tricou alb și nu mai are șapca pe cap de data asta. Fără hanorac, îmi dau seama că a fost la sală, s-a menținut în formă, luptând

împotriva copilului aceuia gras autoproclamat care exista cândva în pielea lui.

– Sora Florei e aici. În campus. Nu știi dacă are ceva de-a face cu asta sau nu, dar e aici. Am văzut-o la ceremonie.

Kevin scoate o răsuflare.

– Rahat. Poppy nu m-a plăcut niciodată. Dar era o copilă. Nu mi-o imaginez făcând una ca asta. Aruncă o privire pe hol. Ar trebui să intri.

Când îmi deschide ușa, atunci observ. Înclinarea aceea leneșă a capului, urma subtilă de zâmbet. E acolo, undeva, băiatul care m-a făcut să mă simt unică. Îl urmez înăuntru și ne așezăm amândoi pe patul său. Perdelele sunt trase, lumina slabă încadrează fereastra.

Încep să vorbesc.

– Ai zis ceva mai devreme. Cum că persoana care a trimis scrisorile e aceeași persoană care a ucis-o pe Flora. Chiar crezi că a fost ucisă?

Își înfinge degetele în plapumă.

– Tu n-ai văzut ce am văzut eu. Cineva a ucis-o. A fost ceva gândit – cineva mi-a folosit telefonul, apoi a urmărit-o înapoi până la cămin. Flora nu s-ar fi sinucis. Ea nu era... ea nu ar fi făcut *așa ceva*. Și ar fi lăsat un bilet.

– Ai spus asta poliției?

Simt cum o căldură îmi cuprinde gâtul.

– Crezi că au vrut să mă asculte? Propriile ei amprente erau pe cană. Nimeni nu a fost văzut intrând în clădire. Nu erau urme de luptă. Am încercat să le spun că poate nu a vrut să se zbată, pentru că era atât de supărată. Sau poate că a intrat o persoană pe care ea o cunoștea.

– Dar cine să facă așa ceva și să înscezeze un suicid?

– Cineva care știa că eu aș ieși vinovat. Se ridică și își ia portofelul de pe noptieră, apoi scoate o bucată de hârtie mototolită care fusese împăturită de câteva ori. Le-am dat asta poliștilor. Scuze. E și numele tău acolo.

Numele meu. Îmi dau seama, când iau hârtia, că nu am văzut niciodată cum arată scrisul de mână al lui Kevin. E mare și pătrășos, literele îngrămădite unele

în celelalte. E o listă – eu și Sully, și câteva fete de la Butts, plus Hunter, despre care Kevin credea că e cel cu care Flora îl înșela.

– Ce e asta? întreb.

Hârtia e moale și învechită, precum cartea de vizită a lui Felty. Povara personală a lui Kevin, greutatea pe care a dus-o în spate din cauza mea.

– Persoane pe care ea le cunoștea. Persoane pe care le-am văzut în noaptea aia. Persoane care ar fi vrut să o rănească.

– Eu nu am vrut să o rănesc. Era... era prietena mea cea mai bună.

– Dar ai apărut la Dartmouth și mi-ai zis că mă înșală. Apoi am venit să o văd, pentru că Flora m-a implorat, iar tu și cu mine... nu aveam de gând să mi-o trag

cu tine. Dar m-am întrebat apoi dacă nu cumva tu ai plănuit asta. Modul în care am ajuns amândoi în acea baie. Aveai o privire, ca și cum ai fi câștigat ceva.

Simt cum mă cuprinde un val de teroare.

– Nu am plănuit nimic, Kevin. Jur. Habar nu aveam că urma să se întâmple ceva. În acea noapte, pur și simplu ne-am lăsat duși de val.

Îmi râcăi cuticulele deja rupte.

– Tu ai scris mesajele astea?

Mă privește fix.

– Sigur că nu. Inima îmi bate cu putere, iar panica îmi provoacă amețală. În plus, tu crezi că cineva a ucis-o. Cum aș fi putut să fac eu asta? Eram cu tine.

Își trece mâna prin păr.

– Știu. Doar că tot încerc să înțeleg ce s-a întâmplat și nu reușesc.

– Era beată și tristă. De ce ai mai stat cu ea? Mă răstesc, pentru că amintirea este o conflagrație emoțională, chiar și acum. De ce nu te-ai despărțit pur și simplu de ea, ca să poți merge amândoi mai departe?

– Nu înțelegi, spune. Era complicat. Tații noștri jucau golf împreună. Mama mea și mama ei vitregă erau, gen, cele mai bune prietene. Practic ne plănuiau nunta.

Pun hârtia jos și îmi încrucișez brațele la piept.

– Deci m-ai amăgit. Și ai amăgit-o și pe ea.

– N-a fost așa. Sună rău. Dar ascultă-mă. Flora a fost mereu alături de mine. Singurul lucru constant pe care-l aveam. Știam că era mereu acolo. Deci, da, nu mai eram îndrăgostit de ea, dar nici nu așteptam cu nerăbdare să-i frâng inima. Trebuia să o fac cum trebuie.

– N-ai făcut asta.

Glasul meu era rece ca gheața.

– Nu. Își freacă bărbia. N-am făcut-o. Am stricat totul.

Se duce către birou, pe care se află o sticlă de Jack Daniel's lângă o cafetieră.

– Vrei ceva de băut? Am nevoie de o băutură.

Toarnă din sticlă într-un pahar subțire din hârtie. Când dă pe gât primul pahar și apoi își toarnă altul, îmi dau seama că bea mult și des.

– Le scriai e-mailuri și altor fete?

Știu că deviem foarte mult de la subiect, dar sunt disperată să aflu în sfârșit.

Nu mă privește.

– Nu. Doar ție.

– Dar mesaje pe telefon?

Răspunde mai greoi.

– Nu.

Îmi adun toți nervii, încercând să-i modelez în replica potrivită. Începe să vorbească din nou. Își dă seama că știu că minte.

– Credeam că mă învinovățești ca toți ceilalți. Adică, n-am mai auzit nimic de la tine de atunci.

Mă înmoi împotriva voinței mele.

– Ți-am trimis un e-mail, dar nu mi-ai răspuns.

Ia o gură din băutura lui.

– Am închis acel cont. Ce-ai scris? În e-mail?

– Te-am întrebat ce faci.

Țin minte perfect ce am scris. Era un mesaj scris la semi-beție și cu neglijență. „Hei, îmi pare atât de rău că ți se întâmplă toate astea, sunt aici dacă vrei să vorbești, încă îmi pasă foarte mult de tine și așa va rămâne.“

– Care crezi că era răspunsul? Râde, un sunet bolnav și nefiresc. Voiai să devii actriță. Credeam că poate jucai un rol cu mine în tot acel timp.

– Nu am făcut asta. Și nu sunt actriță. Tu ai devenit scriitor?

Dă pe gât restul băuturii.

– Lucrez pentru tatăl meu. N-am făcut nimic din ce am zis că o să fac.

Mă întorc la trecut, pentru că, dacă vorbim despre eșecurile noastre, nu ajungem nicăieri.

– Aveai de gând să te desparti de Flora? Mi-ai spus că ai nevoie de timp. Apoi...

Expiră puternic.

– Apoi a trebuit să o găesc în acel hal. A fost... nici nu pot să descriu. Și nici n-o s-o fac, pentru că nu mai poți scăpa de acea imagine. Aveam de gând să-i spun că s-a terminat.

– Ca să poți fi cu mine.

Urăsc cum sună asta, ca și cum aş avea optsprezece ani și aş avea nevoie disperată de validare. Sully m-ar răstigni pentru faptul că vreau să-l cred, dar trebuie să știu că totul a meritat măcar puțin.

– Da.

E mai mult un mormăit decât un cuvânt. Mă întreb dacă făcea la fel când vorbea la telefon cu Flora, evitându-i întrebările din ce în ce mai iscoditoare. Mi-aș dori să-l cred – nu, mi-aș dori să-mi fi ascultat

instinctul în ziua în care eu și Kevin ne-am întâlnit. Mi-aș dori să-i fi bucărit adresa de e-mail și să fi intrat în lumea mea atunci când Flora tot trăncănea despre *conexiunea* lor. Dar e prea târziu pentru asta.

– Te-ai întors la cămin în noaptea aia, dar nu ai văzut pe nimeni prin jur? Gen, nu era nimeni pe holuri sau ceva?

– Nu. Se auzea niște muzică sau ceva, dar n-am văzut pe nimeni. Se apropie de mine. Uite, când Sully m-a sunat să-mi spună că a primit o scrisoare...

Îmi țiue urechile la auzul numelui ei. Dar nu din cauză că a numit-o *Sully*, pentru că toată lumea face asta. Ci pentru că *ea l-a sunat*.

– Mi-a spus că i-ai trimis un e-mail în legătură cu asta, spun. Expresia goală de pe chipul lui spune multe. Cum a făcut rost de numărul tău?

Liniștea e îngrozitoare – e același zgomot alb care a urmat după Matt și Jessica French. Știu că ceva oribil se întâmplă, dar nu îmi pot da seama pe deplin.

– Cred că a făcut rost de el cumva, mormăie Kevin.

Sully și Kevin. Adevărul evident, care a fost fix în fața mea în tot acest timp. Nu l-am mai găsit după moartea Florei, dar ea ar fi putut. A fost întotdeauna mai creativă, mai descurcăreață. Când eu nu am mai fost distractivă, a avut nevoie de cineva nou cu care să se joace. Simt că-mi arde capul de nervi, dar aproape că sunt mai furioasă pe mine însămi, decât pe Sully. Ar fi trebuit să știu.

Cuvintele ei îmi năvălesc în minte, cele din seara Petrecerii Dublurilor. „I-ai tras-o. N-a fost al naibii de grozav?”

– Tu și Sully, spun, simțind un gust amar. Te-ai culcat cu ea.

– A. Tușește. Acum foarte mult timp. Mă gândeam că știi, dar apoi mi-a zis că habar n-ai și voia să rămână așa.

„Habar n-are.” Sully vorbea cu Kevin seara trecută. Aproape că mi-e teamă să întreb ceea ce urmează.

– Ești cu ea?

Se așază lângă mine, aproape ezitând.

– Nu. Dumnezeu, nu. A fost o greșeală.

Nu pot nega că îmi face plăcere să o aud pe Sully descrisă drept greșeala cuiva. Era o greșeală ușor de făcut.

– Dar vorbești cu ea.

– Până să mă sune să-mi spună de scrisoare, nu mai vorbisem cu ea de un car de ani.

– Când ai fost cu ea? „Trebuie să știu.” Când a început totul?

Oftează.

– Pur și simplu, era acolo. În noaptea în care ai apărut tu la Alpha Chi, a venit în camera mea, și... păi...

În noaptea aia. Mă trezisesem pe o canapea mucegăită, Sully fusese acolo, apoi dispăruse. O absență pe care nu s-a obosit să o explice niciodată, nici măcar atunci când am întrebat-o.

– Deci încă te aștepti să cred că nu au mai fost și alte fete, spun monoton.

– Am regretat, spune. Mi-aș dori să-i fi spus să plece, dar egoul meu era, gen, un monstru înfometat. Primea orice de la oricine. Iar după Flora... păi, toți ceilalți voiau să-l vadă flămânzind.

– Ce s-a întâmplat după Flora?

Iată acea *nevoie* pe care mereu încerc să o țin departe, preschimbându-mi glasul.

– M-a găsit în Fairfield și mi-a spus că ea mă crede că nu am trimis acele mesaje. Trebuie să înțelegi, eram așa dat peste cap, și nimeni nu mai voia să se uite la mine. Apoi s-a plictisit, presupun, și a plecat. Nu credeam

c-o să mai aud de la ea vreodată. Și nici n-am mai auzit, până ce m-a sunat să-mi spună de scrisoare.

– Deci ai fost iubitul ei.

Nu știu ce e mai imposibil de digerat. Faptul că Sully a fost cu Kevin, sau faptul că ea a fost cu vreo persoană.

– Nu. Părul îi cade peste față. Chiar nu știam nimic despre ea. Iar uneori...

Glasul i se stinge.

– Uneori ce?

– Uneori părea că pur și simplu nu vrea să mă scape din ochi.

„Știu sentimentul“, aș putea răspunde, dar îmi înghit cuvintele în timp ce degetele lui se plimbă pe brațul meu. Nu-l opresc. Pentru că Sully nu e aici, și nici Flora

nu e aici, dar eu sunt.

– Te-ai gândit vreodată că ea a făcut-o? Întreb, simțind cum îmi arde pielea de furie.

Vreau să-mi spună că da. Vreau ca cineva să o facă să răspundă pentru ceva. Iar când cuvintele îmi ies din gură, îmi dau seama că exact pentru întrebarea asta am venit aici.

– Da, răspunde. La început am suspectat pe toată lumea. Dar nu cred că îi pasă destul de mult de cineva încât să facă așa ceva.

Clipesc rapid, mintea mea agățându-se de un gând spontan.

Poate că i-a părut destul de mult de *mine*.

Dar nu am timp să procesez informația, întrucât Kevin își duce o mână pe gâtul meu și cealaltă pe obraz. Îmi sărută urechea, apoi umărul. Gura lui e fierbinte pe gâtul meu în timp ce mă împinge în plapumă.

Aș putea face asta. E șansa mea să-mi iau revanșa față de Sully, fata care a reușit să ia ceea ce-mi doream în timp ce mă convingea că mi-a oferit totul. Aș putea să mă culc cu el. „Să-nceapă jocul, Sully. Nu ești specială.“

Dar eu sunt cea care îmi pun mâinile pe pieptul lui și îl împing de pe mine. Pentru că nu mai vreau asta. Nu îl cunosc pe acest bărbat cu gust de whisky și disperare. Nu am nevoie să-l cunosc. Poate că lucrurile sunt altfel acum, pentru că Flora nu e aici să concurez cu ea. Pentru că delicatețea ei magnetică era ceea ce mi-am dorit eu în tot acest timp, nu pe iubitul ei.

– Nu pot face asta. Sunt măritată.

Adrian, singura constantă din viața mea, care a jurat să mă iubească întotdeauna. Merită mai mult.

Kevin dă din cap. E dezamăgit. Faptul că eu sunt cea care l-a dezamăgit îmi oferă un sentiment plăcut.

– Sper că ești cu cineva care te tratează cum trebuie. Chiar am vorbit serios atunci. Meriți pe cineva grozav.

Glasul meu se frânge.

– Sunt.

Kevin își îndreaptă cutele cămășii.

– Și Flora merita mai mult. I-am distrus viața. De asta m-am hotărât de fapt să vin aici. Adică, da, vreau să-mi refac reputația, dar cel mai mult vreau ca persoana care a făcut asta să primească ceea ce merită.

Mă holbez la bucata de hârtie liniată de lângă mine, imaginându-mi-l pe Kevin cufundat în gânduri, încercând să rezolve misterul. Nu îl pot ajuta să pună lucrurile cap la cap fără să mă implic și pe mine. Eu am trimis mesajele. Eu și Kevin am mers în baie. Apoi el a dispărut, și cât de mult am stat eu și Sully la petrecere după?

Destul de mult încât să poată cineva să termine ceea ce am început eu.

– Dacă... ezit. Dacă au lucrat mai multe persoane împreună?

Kevin se încruntă.

– M-am gândit la asta. Dar nu a fost văzut nimeni intrând în clădire. Și cam toată lumea era la petrecerea aia.

„Nu a fost văzut nimeni intrând în clădire.“

Dar cineva a fost văzut fugind din clădire. Zvonurile, mesajele de pe CCA. „Am văzut-o pe AW fugind de la Butts într-o costumăție deocheată în acea noapte – ea a făcut-o.“

Erau două versiuni ale mele în noaptea Petrecerii Dublurilor.

„Are un tipar“, zisese Lauren. Sully putea pune presiune pe oricine pentru a-l convinge să facă orice. Ea mi-a pus telefonul în mână, chicotind în timp ce scriam. Ea s-a asigurat că telefonul ajunge înapoi la

Kevin și l-a șters ca să ne dispară amprente de pe el. Totul părea făcut din impuls.

Acum mi-o imaginez pe Sully aplecându-se deasupra prietenei ei cele mai bune, Evie, convingând-o că ar fi distractiv să încerce Oxy. Mi-o imaginez pe Sully, cu brațul în jurul Florei, spunându-i despre ceea ce a făcut Kevin la petrecere, împingând-o către un gest extrem pentru a-și lua revanșa.

„Sully“, îmi vine să strig. „Sully, ce-ai făcut?“

Deja îi aud răspunsul. „Nimic din ceea ce nu ar fi făcut ea oricum.“

Telefonul de pe noptiera lui Kevin sună, făcându-mă să tresar. Răspunde.

– Alo? Și mai nerăbdător acum. Alo, e cineva acolo? Pune telefonul înapoi la locul lui. Cred că a greșit numărul. E, gen, a patra oară pe ziua de azi.

„Nu există *noi*.“ Îmi servisem scopul pentru Sully. Am fost cu Kevin în acea noapte, înăuntrul meu fiind o ascunzătoare. Sully s-a asigurat că era ultima dată când aveam să fim împreună. Dar nu-i pot spune nimic.

– Nici nu știu ce să mai cred.

Îmi pare cel mai sincer lucru pe care l-am recunoscut de multă vreme.

– Da. E un dezastru. Și totul, din cauză că n-am avut curajul să mă despart de iubita mea. Pentru că voiam să fac sex, iar ea nu, așa că am găsit asta în altă parte.

– Dar tu și Flora...

„Tu și Flora. V-am auzit, în patul ei.“

– Flora credea că vom aștepta până ne vom căsători.

Își ciupește pielea dintre ochi.

Aștept ca informația să se interiorizeze, împreună cu ceea ce semnifică, dar asta nu se întâmplă. Am stat întinsă în pat, ascultându-i pe Flora și Kevin, auzind cearșafurile cum foșnesc. Am făcut o presupunere legată de ceea ce făceau, pentru că asta făcea toată lumea. Flora nu mi-a spus niciodată că așteptau. Îmi amintesc petrecerea de Halloween, pilotul cu mâinile pe corpul Florei, iar eu prefăcându-mă că nu observ ce se întâmplă.

– Trebuie să plec. Mă ridic, scârbită de mine însămi. Cred că amândoi va trebui să trăim cu asta.

Atât a mai rămas de spus. Flora a murit, iar noi trăim în continuare, înmărmuriți de durerea pe care o împărtășim.

– Nu pleca. Mă apucă de mână. Rămâi. Te rog. Ești în siguranță aici.

Îi memorez chipul și îl văd așa cum este, așa cum l-am văzut prima dată la Dartmouth: un băiat de aur care și-a pierdut strălucirea și căruia

i-au rămas cuvintele frumoase. Aș putea să-l iau de lângă Sully, dar nu i-ar păsa. Nimeni nu înseamnă chiar atât de mult pentru ea, oricum. Poate cu excepția mea.

– Ai grijă de tine.

Îmi iau poșeta, iar mâinile îmi tremură.

– Stai. Nu rezolvăm misterul? Ce-o să faci acum?

– Nu știu sigur. Vreau doar să trec peste toate astea. Mă opresc când ajung la ușă. Ultima mea întrebare iese la iveală. Ai scris o poveste despre o fată pe nume Clarissa. Cine era, de fapt?

– Tu, răspunde fără ezitare. Am vrut să-ți trimit povestea, dar era prea mult. Nu știu de ce i-am trimis-o Florei. Poate că am vrut să-și dea seama că nu e despre ea. Dar era atât de fericită și nu m-a lăsat inima să-i stric bucuria.

– Îmi pare rău că nu am apucat să o citesc.

Deși nu îl cred, îmi pare rău că a existat. Clarissa a hrănit acea invidie pe care o simțeam deja față de Flora și a transformat-o într-o fiară, o sclavă a instinctului.

– Și mie. Zâmbește cu tristețe când închide ușa. Ai grijă, OK?

Îi scriu lui Billie când mă întorc în mașina închiriată și mă dau din nou cu ruș peste urma lăsată de sărutul lui Kevin. Simt nevoia să fiu ancorată de ceva normal, să mi se amintească de lumea care există în afară. „S-ar putea să fi făcut ceva foarte rău.“

Răspunsul ei vine imediat. „Ți-am spus că o să apară!!
Ce s-a întâmplat?“

Billie, o romantică incurabilă, chiar și după ce s-a ridicat în picioare la nunta noastră și a spus că a știut de prima dată când l-a cunoscut pe Adrian că vom rămâne împreună. Nu-mi dau seama dacă faptul că fetele pot să facă asta unele pentru altele e ceva dezgustător sau impresionant. Că putem atinge acel nivel al decepției în numele solidarității femeilor.

32. ATUNCI

Nu era clar dacă investigarea lui Kevin avea să devină un adevărat proces. Însă judecata lui personală avea loc în fiecare zi. Wesleyan izbucni în proteste. Fetele din Butts C – cele pe care le invidiasem odată pentru frumusețea lor, pentru faptul că erau grozave fără nici un efort – erau acum veșnic activiste, punând pauză rebeliunilor programate regulat împotriva autorităților din campus, pentru a se alătura cauzei Florei. Se adunau toate, numai păr și dinți. Desenatul cu creta pe jos fusese interzis cu un an în urmă, dar lumii nu-i mai păsa. Călcam peste mesajele lor peste tot pe unde mergeam. „Dreptate pentru Flora. Cuțitele și pistoalele nu sunt singurele arme. Cuvintele pot ucide.“

Paranoia îmi atârna de gât, făcând să-mi fie greu să mă ridic din pat. Chiuleam de la cursuri, ascunzându-mă în noua mea cameră. Nu voiam să mai merg la petreceri. Voiam doar să supraviețuiesc până la finalul anului.

Când îmi păraseam totuși camera, eram luată pe sus de fete care se așteptau să conduc o mișcare împotriva unui lucru despre care habar nu aveau că eu îl cauzasem. Brusc, eram la mare căutare, fix când îmi doream să fiu invizibilă. Le-am evitat cât am putut de mult, dar, într-o zi, Lauren mă prinse în timp ce-mi spălam rufe.

– N-ai fost la nici un protest. Își încrucișă brațele la piept. Nu vrei ca nemernicul ăla să plătească pentru ce-a făcut?

– Normal că da, m-am răstit. Dar nu văd ce putem rezolva cu niște mângăleli cu creta pe asfalt. Asta ține de oamenii legii, nu de noi.

– Poți totuși să arăți solidaritate, spuse Lauren. Nu crezi că-i datorezi asta?

Toată lumea părea să creadă că îi datoram ceva Florei, ceea ce mă călca pe nervi cel mai mult. Fusese o domniță la ananghie când era în viață, iar moartea n-a oprit-o din a juca același rol.

– Doar dacă nu cumva ai alt motiv pentru care nu vrei să vii, spuse Lauren, întorcându-se să plece înainte să apuc să-i văd fața și să-mi dau seama ce știe.

Zvonul despre Kevin nu era decât praf în vânt la acel moment, dar era pe cale să prindă formă.

Începusem să mă holbez la cana mea cu „Prietenă“, alternând între a o îndesa sub mormanul de haine murdare care se aduna pe podea și a o pune la vedere, pentru a-mi reaminti ce se întâmplă atunci când vreau ceva ce nu ar trebui să am. În sfârșit, am lăsat cana în urmă atunci când m-am mutat din Butts după primul an, dar am păstrat poza lui Kevin, cea

pe care o furasem de pe peretele Florei, ascunsă în cartea lui John Donne, locul ei final de odihnă.

Abia dormeam noaptea, sigură de faptul că poliția nu era mulțumită de răspunsurile mele și avea să vină după mine din nou. Mă duceam la MoCon cu Sully, dar mai mult plimbam mâncarea prin farfurie. Dinții îmi clănțăneau tot timpul, iar gândurile mele zburau de la cele obișnuite la cele pesimiste.

– Trebuie să te relaxezi, îmi tot spunea Sully. S-a terminat. Ne putem întoarce la normal.

Nu avea dreptate.

În ziua în care poliția mă găsi pe bune, în timp ce mă întorceam de la Olin la Butts A, ar fi trebuit să mă aștept să apară. Ar fi trebuit să știu ce să zic.

– Ambrosia Wellington, zise polițistul.

Era același care mă interogase și înainte. Felty, cu ochii albaștri și un zâmbet plăcut. Îmi tremurau picioarele. Aveam nevoie ca Sully să mă antreneze pentru asta, să-mi zică ce să spun și cum să o spun.

– Pot să vă ajut cu ceva?

– Speram că aveți câteva minute libere.

Am ajuns la o masă de lângă fereastră din Summerfields. Mi-am luat o cafea neagră, deși uram senzația aceea acidă pe care mi-o lăsa în stomac. Polițistul Felty avea vreun obicei de a merge prin campusuri să scoată fete la o cafea, sau făcea asta doar ca să mă liniștească, de parcă faptul că eram în propriul habitat m-ar fi făcut să deschid gura și să debitez ceea ce voia el

să audă?

– Mulțumesc pentru timpul acordat, spuse Felty.

Avea ceva cu timpul, îmi dădeam seama. Probabil că era frustrant de punctual, genul de om pe care l-ar călca pe nervi dacă ar trebui să-și aștepte nevasta două minute să se pregătească.

– Pentru nimic, am răspuns. Cafeaua îmi ardea gingiile. Despre ce doriți să vorbim? V-am spus tot ce-mi amintesc din acea noapte.

Mi-a scăzut glasul când am spus ultimele două cuvinte, de parcă le sufocam cu o pernă.

– Știu. Își scoase pliculețul din ceaiul lui de mentă și îl trânti pe masă. Dar sper să poți umple golurile. Șirul evenimentelor pur și simplu nu are sens.

Mi se ridică umerii din instinct.

– Kevin a fost cu Flora la începutul acelei seri. Ați spus că i-ai văzut în jur de ora nouă și jumătate. Alți martori i-au văzut certându-se pe ringul

de dans – o dispută care ar fi putut deveni fizică dacă nu ar fi intervenit cineva din jur.

Am dat din cap afirmativ. Îmi trecu prin minte că poate nu ar trebui să vorbesc deloc, că ar trebui să cer ca un avocat să fie prezent. Dar numai persoanele vinovate au nevoie de avocați. Eu eram doar un martor și atât trebuia să rămân.

– Tu și Sloane ați vorbit cu Flora după dispută. Atunci i-ați spus Florei că i-ar fi mai bine fără Kevin.

– Era doar o discuție între fete.

Nu țineam minte să-i fi spus asta. Cum de știa? Brusc, povestea mea, povestea *noastră*, era ca un pește alunecos, care se zbătea, imposibil de ținut.

– Corect. Discuție între fete. Vocea lui devenise aspră.

Știa ceva. *Știa*. Ce nu înțeleg este ceea ce a urmat.

– Am dansat. Și am continuat să bem. E cam neclar.

– Și nu ai fost niciodată singură în vreo baie cu Kevin McArthur.

Am dat din cap. Fusesse o idee proastă să beau cafeaua. Mă agita, ca și când creierul meu s-ar fi putut disloca dacă dădeam din cap prea tare.

– V-am spus deja că nu. Din fericire, vocea mea era clară, aproape arțăgoasă, precum Sully. De ce ați venit aici, doar ca să trecem iar în revistă totul?

– Ai părăsit petrecerea la un moment dat ca să te întorci la cămin?

– Nu.

Chiar și atunci când spuneam adevărul, tot părea o minciună.

Zâmbi, probabil în încercarea de a părea relaxat.

– Kevin McArthur e tare nepăsător în mesajele lui. Inteligent copil, învață la Dartmouth. Dar istoricul mesajelor trimise de pe telefonul lui te-ar face să crezi că habar nu are cum să scrie corect gramatical.

Își înclină puțin capul, de parcă s-ar fi încrezut în mine. *Copiii din ziua de azi*.

E-mailurile lui Kevin, presărate cu *u*, abrevierile indolente pe care am ajuns să le iau ca pe niște cuvinte de alint. Dar mesajele pe care noi i le trimiseserăm Florei – adică eu le trimisesem – erau formulate perfect, iar acum am înțeles, cuprinsă de un val îngrozitor de panică, faptul că o să ne ia naiba din cauza asta.

– N-am de unde să știu, i-am trântit-o. Nu l-am cunoscut. Nu ne-am scris niciodată mesaje. Abia dacă-mi folosesc telefonul.

Poza pe care o am în el, cu Flora și pilotul, de la Halloween. M-am rugat să nu-mi ceară să i-l arăt. Dacă făcea asta, aveam să cer un avocat.

– Ce nu înțeleg, continuă el, este cum a reușit Kevin în acea seară, după ce recunoscuse că a băut foarte mult, să își scrie perfect frazele.

Tăcerea dintre noi putea la fel de bine să fie un zid de cărămidă, ceva gros și impermeabil.

- Lumea se poartă diferit la beție, am spus.
- Petreceți mult timp cu Sloane.
- Suntem prietenele cele mai bune. Deci, da.

Mi-am pus mâinile pe cana mea goală și m-am gândit la cana cu „Prietena“ și la perechea ei făcută bucăți.

- Și aveți obiceiul să călătoriți împreună către Dartmouth?

Am încercat să-mi ascund șocul, dar mi-am dat seama după expresia de pe chipul lui că lăsasem masca să-mi cadă. Cum de știa despre Dartmouth? Mi-am dat seama atunci că, undeva, s-ar putea ca Sully să fi băut și ea o cafea în timp ce era interogată de un polițist precum Felty. Ea nu ar lăsa să-i scape nimic. Ar izola totul.

- Dartmouth, am repetat, cuvântul părând greoi pe limba mea. Nu obișnuiesc să merg acolo. Dar am fost o dată, da. Lui Sully îi plăcea de un băiat care învăța acolo. Am fost la o petrecere și am venit acasă a doua zi.

Acel weekend părea să fi avut loc în urmă cu atât de mult timp încât aproape că mă puteam convinge că noile detalii aveau sens.

- Înțeleg, spuse Felty. Nu se atinsese de ceaiul lui de mentă. Probabil că îl comandase doar ca să pară dezarmant, precum un bunic. Și îi amintești să-l fi văzut pe Kevin McArthur la această petrecere?

Parcă eram într-un joc video, un fel de realitate virtuală. O mișcare greșită și fie cădeai de pe o stâncă, fie ajungeai într-o groapă cu foc. Mi-am ales cuvintele cu grijă, ca să evit minele de teren.

- E un campus mare, domnule polițist. Sunt sigură că în acea noapte au avut loc mai multe petreceri.

Își miji ochii, dar nu-mi dădeam seama dacă se zărea suspiciune sau milă în ei.

- Sora mea avea cincisprezece ani când am găsit-o. Eu aveam doisprezece. Era atârnată în garaj.

- Îmi pare rău, am răspuns.

Deci era ceva personal pentru el.

- A reușit să ascundă bine faptul că era batjocorită. Fetele de la școală i-au făcut viața un calvar. Părinții noștri habar n-aveau. Eram prea mic ca să cunosc semnele. Fetele astea sunt undeva în lume acum, își trăiesc viețile, iar sora mea, nu.

- E groaznic.

Mi le-am imaginat pe acele fete, acum femei, care poate chiar își creșteau propriile fiice, niște monstruleți perfecți.

- Este, spuse. Mă gândesc la ea în fiecare zi. Ai vreo soră, domnișoară Wellington?

Dau din cap afirmativ.

– Da. Dar chiar ar trebui să plec. Am o grămadă de învățat.

Măcar asta era adevărat. Nu puteam ține pasul. Nu eram Sully, sau alte fete, care lucrau din greu și petreceau și mai și. Puteam fi ușor subminată.

Felty își trânti cartea de vizită pe masa dintre noi.

– Dacă îți vine în minte ceva care ar putea ajuta în acest caz, am încredere că mă vei anunța. Scoase un stilou din buzunarul cămășii și mângâli ceva pe spate. Acesta este numărul meu personal.

Am luat cartea de vizită, gândindu-mă să o arunc imediat ce ajungeam în camera de cămin. Dar rămase cu mine pentru totdeauna, purtată din portofel în portofel, până ce deveni șifonată și moale. Păstrează-ți prietenii aproape, iar dușmanii, și mai aproape.

Mai târziu, când am găsit-o pe Sully singură în camera ei, i-am povestit totul, așteptându-mă să-mi spună propria poveste de groază despre cum fusese interogată. Se holbă la mine, cu ochii cât cepele.

– Nu m-a căutat nimeni.

– Mă întreb de ce mi-au pus mie întrebări și ție, nu, am zis. Adică, știa că am fost amândouă la Dartmouth în noaptea aia. Hei, măcar așa pot să-ți spun și ție ce i-am zis lui. Așa că, atunci când te vor interoga, putem să avem aceeași poveste.

Ascultă în timp ce am trecut prin toată discuția pe care am avut-o cu Felty, dar îmi dădeam seama că era cu mintea în altă parte. La cuticulele zdrențuite și la vârfurile uscate ale părului. Fu un moment în care am continuat să vorbesc, dar gândeam „Nu îi pasă de nimic din toate astea“.

Până să termin de povestit, deja își prinsese părul într-un coc dezordonat, şuvițele încadrându-i chipul. Mă așteptam la o îmbrățișare, să-mi zică „Totul va fi bine“. În schimb, îmi spuse ceva ce chiar nu voiam să aud.

– Ești paranoică, Amb. Nu vine nimeni să te aresteze. Nu au cum să demonstreze că tu ai avut telefonul lui Kevin. Ei doar încearcă să te intimideze, ca să vorbești. Tot ce trebuie să faci este să-ți ții gura.

Am dat din cap afirmativ, dar stomacul mi se strânse ca un cearșaf înnodat. Tot ce am auzit era „tu“. „Tu, tu, tu. Nu *noi*. Nu „pe noi“. Deși ea era cea de la care pornise totul. Dacă nu lua ea telefonul, nu aș fi trimis niciodată acele mesaje. Nu mi-aș fi tras-o cu Kevin niciodată, iar Flora ar fi fost în viață.

– Hai să ieșim, spuse. Să găsim o petrecere pe undeva.

Deja se plânse că toată lumea devenise plictisitoare, toți aflați în goana tenace după examenele finale, fixați în mod permanent în Olin, discipoli ai cafeinei și ai Adderallului și ai bomboanelor de la Weshop.

– Nu pot, i-am răspuns. Am o grămadă de făcut.

– Păi ia o pauză. Știi ce putem face. Se ridică și înșfăcă ceva din dezastrul de pe biroul ei. Un telefon mobil argintiu. L-am luat de la un tip care a stat lângă mine în Olin. Cred că-l cheamă Todd și sunt destul de sigură că și-a tras-o cu Lily o dată. Vrei să ne jucăm cu el?

M-am holbat la rânjetul ei și la telefonul mic și inofensiv din mâna ei.

– Glumești, nu?

Își strânse degetele în jurul telefonului.

– De ce aș glumi? Ar fi comic să încercăm să-l cuplăm cu Lily din nou, sau ceva.

Expresia ei era aproape inocentă. Nu ar fi *comic*. Mă întrebam câte vieți afectaserăm în căutarea noastră de divertisment.

– Nu. Dau din cap. Nu vreau să mai fac asta.

Își strânse buzele.

– Știi ce, începi să devii destul de plictisitoare. Ca toți ceilalți.

– Îmi pare rău. Promit că-mi voi reveni în curând.

– Ai mai promis asta și înainte.

Voiam să argumentez că *înainte* era un alt teren de joc, unul în care Flora era în viață și eram noi împotriva ei. Nu mai știam ce era normalul. Îmi era teamă că eu și Sully ne înțelegeam doar atunci când aveam un inamic comun de dezarmat și că nu puteam supraviețui fără prezența unuia.

Câteva zile mai târziu, Kevin dădu o declarație presei. Era înapoi, la casa părinților lui din Fairfield. Poate că părinții lui îl urau, asta dacă e posibil să-ți urăști propriul copil. Sau poate că-l credeau atunci când spunea că nu a trimis el mesajele, deși nu avea nici o explicație pentru modul în care au apărut în telefonul lui.

– Vreau să-mi cer scuze față de familia Florei, spuse, uitându-se fix în cameră. Am rănit atât de mulți oameni în moduri pe care nu le voi înțelege niciodată pe deplin. Îmi pare rău că am fost implicat în ceea ce i s-a

întâmplat Florei. Încerc să aflu cum au fost trimise acele mesaje de pe telefonul meu și pledez nevinovat.

Nu puteam simți, prin ecranul unui televizor, dacă era sfidător sau spășit. Privirile ni se întâlneau, de parcă eram singura care-l privea. Puteam la fel de bine să le spună polițiștilor că fusese cu mine și că avusesem cea mai bună oportunitate să-i fur telefonul și să i-l returnez fără să observe. Nu am dormit zile întregi.

Sully reuși să mă târască după ea la o petrecere înainte de vacanța de iarnă, unde am făcut sex la beție cu un tip pe nume Jeremy din echipa de

lacrosse. Simțeam că sexul era necesar, nu pentru a-mi menține farmecul, ci prietenia cu Sully. Ea se cuplă cu prietenul lui, iar când am rămas doar noi două și ne întorceam la Butts, își puse capul pe umărul meu, cum făcuse și Flora în noaptea de Halloween.

Nu mai fusesem niciodată atât de recunoscătoare că mă întorc în Pennington.

În timpul vacanței de iarnă, mama vru să vorbim. Mă tot încolțea cu o cană de ceai, întrebându-mă ce mai fac.

– Sunt bine, îi tot repetam. Nu eu am găsit-o.

Însă uneori, da. Imaginea din mintea mea era atât de panoramică, încât părea că trebuie să fi fost acolo. Un coșmar, de tipul celor din care te trezești înfășurat într-un cocon de așternuturi îmbibate de transpirație. Simțeam cum picioarele mă purtau de la Butts C, precum fata fantomatică din zvonurile care porniseră recent. O vedeam pe Flora pe pat. Capul dat pe spate, holbându-se la tavan. Încheieturile sfâșiate, linii roșii pe mijloc. Cuvertură roșie. Pereți roșii. Tavan roșu. O fată care nu fusese niciodată nervoasă când era în viață, era furioasă în moarte.

– Nu pari bine, spuse mama, cu brațul ei cald pe umerii mei. Abia dacă mai primim vești de la tine. Și pari distrasă, scumpo. N-ai zâmbit deloc când am aprins pomul și tu iubești Crăciunul de obicei.

– Sunt doar ocupată. Promit că atunci când începe școala voi suna mai des.

Am îmbrățișat-o strâns, întrebându-mă dacă m-ar mai iubi dacă ar afla adevărul.

Billie voia să ne îmbătăm și să facem o petrecere în pijamale, cum făceam la liceu. Dar nu era la fel. Fantoma Florei se tot mărea odată cu potopul de întrebări ale lui Billie.

– Cum era, de fapt? Știai că era în depresie? Iubitul ei era un mare nemernic?

Am evitat cu grijă, spunând că nu vreau să vorbesc despre asta.

– OK, răspunse. De acord. E cam morbid. Hei, poți măcar să-mi spui ce s-a întâmplat cu tipul ăla al tău? Erăi așa de atrasă de el, apoi nimic. S-a transformat într-un nemernic?

– Ceva de genul, îi spun. M-am înșelat în privința lui.

Luă o gură de *Mike's Hard Lemonade*.

– Îmi pare rău. E nasol. Știi, mi s-a părut întotdeauna ciudat că nu mi-ai zis niciodată numele lui.

N-am ezitat.

– Ți l-am spus. Îl cheamă Buddy.

Când m-am întors la Wesleyan pentru semestrul din primăvară, am ținut să sun acasă o dată pe săptămână. Am înțeles că ăsta era noul meu rol, să-i mențin pe ceilalți fericiți. Poate că din cauza asta majoritatea fetelor pe care le cunoșteam erau triste. Noi puneam fericirea tuturor înaintea propriei noastre fericiri.

Am sărit dinadins peste audițiile de primăvară ale Departamentului de Teatru. Ultimul lucru de care aveam nevoie era să fiu în centrul atenției. În plus, eram epuizată din cauza rolurilor pe care le jucam în fiecare zi pentru o audiență care era pe cale să devină mai largă și mai puțin înțelegătoare.

Aș fi putut să fac față suferinței dacă Sully ar fi fost și ea acolo. Noi două eram un întreg, eram două baterii care se reîncărcau una pe cealaltă. Dar Sully cea care mă atrăsese în orbita ei strălucitoare nu se mai întoarse niciodată la Wesleyan. Fata care reveni în locul ei era o persoană cu totul și cu totul diferită.

33. ACUM

Către: Ambrosia Wellington a.wellington@weseyan.edu

De la: Comitetul Alumnii Wesleyan reunion.classof2007@gmail.com

Subiect: Reuniunea Promoției 2007

Dragă Ambrosia Wellington,

Sperăm că ți s-a făcut foame, pentru că cina specială din această seară a necesitat foarte multe pregătiri. Rămâi prin preajmă după ce se strâng farfuriile, pentru că s-ar putea să mai fie ceva surprize pregătite.

Cu stimă,
Comitetul Alumnii

Adrian nu se enervează foarte des. E una dintre calitățile care m-au atras la el – temperamentul liniștit, cu fitilul lung cât un furtun de grădină. Dar acum e furios. Vrea să știe unde am fost, de ce am fost plecată atât de mult, de ce el e deja îmbrăcat în costumul lui, iar eu stau aici și transpir în rochița de vară.

– Deci dispari timp de aproape două ore și nu răspunzi la telefon. Ce naiba ar trebui să cred? Îi întreb pe toți dacă au văzut-o pe soția mea și se uită cu toții ciudat la mine, de parcă le-ar părea rău pentru mine.

Cuvântul *soție* țâșnește ca o rachetă din gura lui. Înseamnă ceva complet diferit față de ce-a însemnat în jurămintele noastre de nuntă.

– Îmi pare rău, repet. Nu mi-am dat seama că am fost plecată atât de mult timp. Nu m-am gândit că o să fie atât de greu... să-i aud pe ceilalți vorbind despre ea. Trebuia să plec de acolo. Îmi amintea de un loc întunecat.

– Credeam că nu ați fost prietene, spune.

– Am locuit cu o fată care s-a sinucis. E complicat. Sunt sigură că poți înțelege.

Expiră ușor.

– Înțeleg că voiai să fii singură, dar nu vezi de ce aș fi extrem de îngrijorat pentru tine?

– Știu. Îi strâng degetele și arunc o privire spre ușa interioară, care e închisă, întrebându-mă dacă Sully e în cealaltă cameră. Îmi pare rău. E ciudat pentru mine să fiu iar aici.

Adrian mă dă la o parte și se așază pe patul nostru. Pantalonii lui de costum se ridică, dezvăluind o pereche de șosete cu dungi mov și galben, care sunt destul de sigură că au găuri în tălpi.

– Da. Trebuie să fie ciudat. Dar de ce n-ai menționat-o pe Flora nici măcar o dată în tot acest timp de când ne cunoaștem? Sau pe Sully? Ai

facut să pară că Hads și Heather au fost singurele tale prietene adevărate de aici, dar e destul de evident că nu. Eu ți-am spus despre Chad la... a câta? A treia întâlnire?

Chad a fost prietenul cel mai bun al lui Adrian în liceu. În clasa a douăsprezecea i-a fost greu să se descurce cu aplicațiile pentru facultate și presiunea din partea părinților să devină un superstar al fotbalului. Chad a început să bea foarte mult și, într-o seară când el și Adrian erau la o petrecere, el a spus la revedere și a condus spre casă. Chad a murit pe loc când mașina lui a intrat într-un stâlp. Nimeni nu știe dacă a fost un accident sau sinucidere, dar Adrian a fost ros de vinovăție. Mi-a spus că a fost cea mai neagră perioadă a vieții lui.

– M-am simțit ca un monstru, spuse. Era prima dată când l-am văzut plângând. Aș fi putut să previn asta. Chad bea bere și conducea, gen, la toate petrecerile. Nu m-am gândit deloc că s-ar putea întâmpla ceva diferit în acea noapte.

I-am ținut capul în poală și i-am spus că nu era un monstru, ci doar un adolescent obișnuit. Ar fi fost momentul potrivit să-i spun despre colega mea de cameră care murise din cauza mea. Dar nu era niciodată un moment potrivit pentru genul acela de adevăr.

Aștept ca Adrian să se calmeze, dar nu o face.

– Le-am întrebat pe fetele din Butterfields despre tine și Flora. Păreau să creadă că ceva se întâmplase între voi două. Ella a spus că a văzut-o pe Flora plângând în baie în ziua de dinainte să moară și a menționat ceva criptic despre Halloween.

Ella mi-a spus același lucru cândva, și nu am ascultat-o. Secretul Florei, împăturit ca un origami. Pilotul din noaptea de Halloween. El a fost primul pentru ea, când aștepta ca primul să fie Kevin. Și nici nu intenționase asta.

– Nu știu ce-a vrut Ella să zică prin asta. Eu și Sully am scos-o pe Flora în oraș o dată, pentru că era supărată în legătură cu iubitul ei. Dar nu s-a întâmplat nimic ciudat. Era Halloween. Cu toții ne-am cam îmbătat.

– Aha. Adrian își sprijină bărbia în mâini. Da, iubitul. E adevărat că ai avut o relație cu el?

Panica pe care o simt în piept mă strânge ca un balon. Am fost o proastă dacă am crezut că trecutul nu mă va găsi doar pe mine, ci și pe Adrian, în weekendul ăsta.

– Sigur că nu. Tipic pentru Ella să reamintească de nu știu ce zvonuri tâmpite. Nici nu îl cunoșteam pe iubitul Florei. L-am întâlnit o singură dată.

Nu mai spune nimic, dar începe să pună informațiile cap la cap, ca și mine, numai că el construiește un puzzle total diferit. El lucrează la „Cine e soția mea“, iar eu lucrez la „Ce i s-a întâmplat Florei Banning“. Dacă Adrian își va rezolva vreodată puzzle-ul, mă va părăsi. Cum ar putea să nu o facă?

– Ar trebui să te pregătești pentru cină, spune în sfârșit. Toată lumea e deja acolo. Am ratat chestia aia cu băutura a Ellei. M-am gândit că ar fi greșit să merg fără tine.

Rochia mea e întinsă pe spatele scaunului de birou. Nu știu cine a așezat-o acolo, ca pe un trup, cu tot cu pantofii cu toc de pe jos. Trebuie să fi fost Sully. Ei îi plăcea să îmi controleze îmbrăcămintea.

– Cina asta o să fie plictisitoare, zic. O grămadă de discursuri idioate și mâncare proastă. Am putea sări peste ea. Mereu spui că ți-ai dori să fim mai spontani.

Când arunc o privire în spatele meu, Adrian e atent la telefonul lui, nici măcar nu mă bagă în seamă. Sau poate că m-a auzit, dar se preface că nu. Poate că s-a săturat de scuzele mele.

Îmi dau jos rochița de vară și mă strecor în rochia mea neagră Missoni. Poșeta asortată pe care am adus-o are mărgele, am împrumutat-o de la Billie. O deschid să îmi pun telefonul și rujul în ea, și atunci mâna mea atinge bucata de hârtie, un sul mic. Îl desfac. O promisiune scrisă în cerneală roșie. „În seara asta vei afla totul.“

Aripa de vest e decorată în roșu și negru, împodobită ca un cardinal mândru. Mese de banchet cu fețe de masă ce ajung până la podea, pernuțe roșii legate de scaune argintii, cu fundițe umflate la spate. O formație cântă jazz în surdină. Parcă e o nuntă, fără cuplul fericit. Mă topesc în marea de cocuri și Spanx, bărbați cu cămăși albe pe ei, în timp ce părul meu e lins și subsuorile mele sunt transpirate.

– Uite-o pe Heather, spun, observându-i cârlionții negri jucăuși prin mulțime.

Dar când mă apropiu, văd că nu mai sunt locuri libere la masa ei.

– Scuze, spune Hadley, cufundându-se într-un scaun cu un sacou pe spătar. Ți-am trimis mesaj și te-am întrebat dacă vii. Credeam că poate ați renunțat.

– Am încercat să vă păstrăm locuri. Heather dă din umeri spășită. Dar nu am putut să mai așteptam. Sunt limitate.

– E OK. Ne întâlnim după.

Numai că nu pot să le ignor schimbul de priviri, limbajul tacit dintre Hads și Heather. Sunt supărate că le-am lăsat baltă, că nu am mai făcut poza în fața vechii noastre case. Încerc să zâmbesc, dar sunt sigură că îmi iese numai o grimasă.

– Uite-o pe Ella. Adrian indică spre centrul sălii. Se pare că e loc la masa ei.

Desigur. Ella se ridică și ne face semn cu mâna, decolteul ei ivindu-se din rochia neagră sclipitoare. Sunt toate acolo, strălucind sub luminile petrecerii. Buzele roșii-sângerii ale Clarei; Gemma și rochia ei neagră cu paiete, cu picioarele lungi întinse; părul lui Lily într-un coc strâns ca de balerină; rubinele de pe umerii Sienei. Sunt frumoase și îngrozitoare, rapace și inabordabile, așa cum erau și pe atunci.

Eu completez adevărata reuniune, cea de la Butts C. Singura fată care lipsește e Sully.

– Arăți minunat, spune Ella când ajungem la masă. A, nu puteți sta acolo. Sunt locurile lui Lauren și Jonah. Dar puteți sta pe celelalte scaune. Chiar lângă mine. Tu bei vin alb, nu?

Beam vin alb, până acum. Testul *First Response* e aruncat în coșul de gunoi de la baie. E greu de crezut că s-a întâmplat azi, dar multe se pot schimba în câteva ore. Dar presupun că ar fi trebuit să știu asta deja.

– Nu prea am chef, spun. Am o durere de cap îngrozitoare.

Îmi toarnă un pahar oricum.

Adrian soarbe deja din paharul lui. O să bea prea mult. O să înceapă să vorbească cu toată lumea, să danseze pe muzica formației și să-i atragă pe toți în jurul lui, precum un magnet. Mă cuprinde un val de căldură. Îmi place că e distractiv, că e previzibil. Kevin n-a fost așa niciodată. Kevin e posibil să fi plecat deja. E posibil ca Sully să fie cu el, cu mâna scoasă pe geamul camionetei lui, râsetele lor răsunând în noapte.

Mă holbez la paharul meu plin cu vin. Ella aruncă și ea o privire către pahar, apoi înapoi către mine. *Știe.*

– Trebuie să te întreb ceva, spun.

– Despre ce anume?

Spune asta cu glasul mai ridicat decât e nevoie.

– Despre noaptea în care a murit Flora. Ce îți amintești de dinainte să se fi întâmplat?

– Glumești, nu? Își dă părul după urechi. De ce vrei brusc să vorbești despre ea acum? Ar fi trebuit să mă întreb atunci. Când chiar aș fi avut nevoie de o prietenă.

– Am fost prietena ta.

– Așa am crezut la început. Dar nu ți-a păsat de mine. Îți voi acorda prezumția de nevinovăție weekendul ăsta, dar nu voi încerca să te fac să te simți mai bine în legătură cu nimic.

Se întoarce și ia un pahar. Acum mă întreb dacă nu cumva Ella a fost adevărata actriță în tot acest timp.

Primul fel deja sosește, un fel de turn din roșii. Lauren și Jonah ni se alătură și se așază pe scaune, flancați de câțiva dintre soții celorlalte fete, toți cu băutura în mână.

– Iată cine s-a hotărât să apară, spune Lauren, după care sughiță.

Mă chinui să găsesc o scuză bună care să explice întârzierea mea, în afară de faptul că am încercat să scot adevărul de la Kevin McArthur. Dar se holbează toți în spatele meu, la altcineva.

Poartă o rochie lungă până în podea, cu bustul cu mărgele, cel mai palid roz, aproape ca o rochie de nuntă. Desigur că Sully nu a respectat codul vestimentar, nu și-a pus *cea mai bună ținută în roșu și negru*. Nu poartă sutien, dar nici nu are nevoie – pe-atunci, își detesta sânii mici și-și dădea peste sfârcuri, iar eu i-am spus că e norocoasă pentru că n-o să i se lase. Zâmbește, face cu mâna, de parcă e regina încăperii, de parcă pășește pe propriul covor roșu. Poate chiar așa e, pentru că nimeni altcineva nu se oferă să revendice tronul.

Se așază pe locul liber de lângă Adrian, de parcă ar ști că e păstrat pentru ea. Sully are câte un loc la orice masă. Brusc, nu o vreau atât de aproape de ce e al meu, așa că, desigur, se apropie și mai mult și îl sărută pe obraz, de parcă ar fi soțul ei.

– Scuze că am întârziat, spune. Mi-a luat o veșnicie să mă pregătesc.

Nu cred că se referă la pregătirea pentru cină. Rochia mea care zăcea pe spătarul scaunului, pregătită pentru mine; sulul acela din poșeta mea. Se uită fix la mine, ca și cum ar trebui să am un răspuns, de parcă aș fi făcut vreodată altceva în afară de a fi de acord cu ea. Ea ne-a ales costumele pentru Petrecerea Dublurilor. „O să purtăm astea“, spusese. Nimic nu era vreodată o întrebare.

Acum mi-o imaginez întorcându-se la Butts, ștergându-i lacrimile Florei. Spunându-i despre ceea ce făceam eu și Kevin. Aruncându-și privirea spre cana cu „Cea mai bună“. „Iată cum poți să-i distrugi viața de tot, asta dacă ești în stare.“

Îmi sună telefonul. E un mesaj de la Billie, ce se întinde pe ecran. Adrian îl vede înainte să apuc să înhaț telefonul.

„Ceva vești?? Încă ești cu el?“

Își mușcă buza de jos. Când am început să ne întâlnim, Adrian a fost foarte deschis în legătură cu trecutul lui.

– Am fost înșelat, spuse. Și tot am urmărit-o peste tot ca un cățeluș. Iert destul de ușor, dar înșelatul nu e negociabil.

M-am cuibărit lângă el, i-am oferit garanțiile de care avea nevoie. Corpul meu în jurul lui, săruturile mele pe umerii lui goi. „Nu ți-aș face niciodată asta.” Chiar vorbeam serios pe atunci.

– Billie voia să știe dacă te distrezi, îi explic, gura mea încercând să rostească acele cuvinte greoaie. I-am spus despre ceremonia de consacrare. Cum a trebuit să fug și că m-am simțit prost să te las acolo.

Adrian mai ia o gură de vin.

– Ai fi putut să-mi trimiți un mesaj dacă te simțeai atât de prost. Sau să-mi răspunzi la ale mele.

Ciugulesc din salată. Cașcavalul e gumat și fără gust. Nici nu m-am sinchisit să arunc o privire pe meniu ca să văd ce fel urmează. Mă îndoiesc că voi putea să mănânc.

Adrian îi reumple paharul lui Sully, care, la fel ca al lui, e deja gol. Ea își pune mâna pe brațul lui, apăsător. Încă nu mi-a vorbit. Jucăm un fel de joc. Știe că știu ceva, dar nu știe cât.

– Deci, care-i programul pentru restul serii? întreb. Am uitat ce scria în ultimul e-mail pentru alumni.

– E petrecerea din campus de la Andrus, răspunde Lauren, de parcă trebuia să știu asta deja. Dar despre ce e-mail vorbești? Ne-au dat pliante cu programul când ne-am înregistrat, dar nu am primit nici un e-mail.

Mă uit spre Sully și clipesc, îi văd buzele roșii strânse ca un boboc de trandafir înainte să le preschimbe într-un zâmbet. A primit și ea acele e-mailuri – le-a numit *enervante*, dar sunt mai mult decât atât. Amenințătoare, o adevărată hartă.

Îmi deschid repede e-mailul de pe telefon, ignorând felul în care Adrian se uită peste umărul meu. Ultimul e încă acolo, citit, dar nu șters. Îl deschid și caut indicii, dar nu găsesc nimic. Până când privirea mi se oprește asupra adresei. E un cont de Gmail.

E-mailurile nu au venit nicidecum de la Wesleyan.

– Ești bine? întreabă Adrian. Pare mai mult iritat decât îngrijorat. Tremuri.

– O să avem nevoie de mai mult vin, spune Sully.

Glasul ei e ca de fetișcană și sună artificial. Mă holbez la aranjamentul mesei, la panglica roșie care taie mijlocul, la candelabru negru. Cineva s-a străduit foarte mult să organizeze petrecerea asta. Văd un meniu vizavi de Lauren și îl iau, ca să mă pot uita la orice altceva în afară de fețele celorlalți.

Un zgomet îmi părăsește gâtul, scurt și strangulat, ca o pradă prinsă în capcană. Scrisul. E același cu cel din scrisori. Cerneala roșie, literele înclinate. Același scris care mi-a transmis că *trebuie să vorbim* îmi spune acum că următorul fel din meniu este medalionul de vită.

Mă întind în spatele lui Adrian și îi dau meniul lui Sully. Riduri mărunte apar pe fruntea ei în timp ce își dă seama despre ce e vorba. Se prefăce doar, sau chiar este la fel de surprinsă ca mine?

Își împinge farfuria cu mâncarea neatinsă.

– De parcă Wesleyan ar cheltui bani ca cineva să facă meniurile de mână. Adică, îmi amintesc că mâncarea pe care o serveau la MoCon abia dacă era ceva mai bună decât mâncarea pentru câini.

Fetele râd politicos, probabil gândindu-se la propriile lor relații cu mâncarea de la MoCon. Lui Sully îi plăcea să pretindă că poate mânca orice-și dorește, dar, de fapt, lua orice însă numai ciugulea, incapabilă sau reticentă să săvârșească fapta. Când lumea comenta asupra umerilor ei osoși și ascuți sau coastele vizibile, le pune pe seama metabolismului rapid, pentru că a fi slab prin muncă nu provoca la fel de multă gelozie ca faptul de a fi slabă fără să muncești pentru asta.

O privesc pe Ella. Își taie roșiile exact în patru și nu oferă nici un fel de reacție.

– Mă întreb cum poate cineva să scrie atât de ordonat. Sully se prefăce că inspectează meniul. Abia dacă mai pot să-mi scriu numele.

Nimeni nu prinde momeala, în afară de Adrian, care începe să vorbească despre cum a încercat să-și scrie romanul de mână, dar nu a putut să-și descifreze propriile mâzgăleli.

– Aș fi putut scrie primul capitol din următorul clasic american și nimeni nu ar fi știut vreodată.

Adrian continuă să vorbească, iar fetele râd, poate cu el, dar probabil de el, iar soții lor rămân în mare parte tăcuți, unii dintre ei, cu ochii în telefoane. Privirea lui Jonah se intersectează cu a mea pentru un moment și sigur își amintește cum arăt dezbrăcată, doar dacă nu cumva imaginea mea se amestecă cu cele ale celorlalte fete de la Wesleyan.

Un deget rece se strecoară pe sub rochia mea. Nu am văzut-o pe Sully ridicându-se, dar acum stă în spatele meu și îmi spune ceva la ureche.

– Trebuie să vii cu mine.

Mă ridic ascultătoare, fără să-mi permit să arunc o privire către Adrian. Ne îndreptăm spre hol, care, din fericire, e gol, ocupat doar de câteva baloane roșii și negre înghesuite în tavan. Sully se întoarce către mine.

– Ai fost la Kevin.

Nu recunosc nimic și nici nu întreb de unde știe. Am întrebări mult mai importante la care am nevoie de răspunsuri.

– Ce s-a întâmplat cu adevărat? În timp ce eu și Kevin eram împreună în noaptea în care a murit Flora. Unde ai dispărut? Ai văzut acea postare

de pe CCA despre o fată blondă care a fugit din Butts C?

Își trece un deget peste sprâncene, dar întrezăresc șocul pe care încearcă să-l ascundă.

– Nici nu-mi amintesc. Eram cu un tip.

Încerc să abordez subiectul dintr-un alt unghi.

– Ce s-a întâmplat când am fost la Dartmouth? M-am trezit, iar tu nu erai acolo.

Își înclină capul.

– De ce mai întrebi? Știi deja.

Simt un gust metalic în gură.

– De ce?

– Obişnuiam să fim *noi*. Apoi ai devenit așa obsedată de Kevin și Flora. Știam că nu e atât de minunat. Nu merita să strici totul pentru el.

Mă afund într-un fotoliu din piele, lăsându-l să mă cuprindă într-o îmbrățișare rece.

– Nu eram obsedată.

Își desface mâinile.

– Pe bune. Practic m-ai implorat să merg la Dartmouth cu tine. M-a sărutat, ne-am tras-o. Era doar un băiat excitat dintr-o frăție.

Continui, înainte să reușească să scape.

– Lauren mi-a spus despre Evie. Vorbeai despre ea de parcă ar fi fost în viață. Ai avut ceva de a face cu moartea ei?

În timp ce spun asta, nici nu știu despre care **ea** vorbesc, Evie, Flora, sau amândouă.

Își ridică brusc privirea, dar nu îmi răspunde.

– Spune-mi adevărul. Mă îndepărtez de ea. Spune-mi dacă ai convins-o pe Flora să-și facă rău.

– Sigur că nu. Dar tu ai făcut-o. Adică, bravo. Mesajele tale au fost cu adevărat oribile.

Încerc din nou, pentru că știu că se reține.

– Te-ai întors la Butts și i-ai spus să se sinucidă în timp ce eu eram cu Kevin?

– Amb, spune, punându-și mâinile pe genunchii mei și aplecându-se deasupra mea. Nu poți face pe cineva să facă ceva ce nu avea de gând deja. Dacă poți, atunci tu ești cea care a ucis-o pe Flora.

– Sloane, practic strig.

Poate că e numele ei cel care îi atrage atenția.

Se cufundă în fotoliul de lângă mine.

– Ai văzut mesajele de pe telefonul lui Kevin. Le scria multor fete. Nu erai specială pentru el. Dar pentru mine, da. Își pocnește degetele. Ce-ți

pasă cum s-a întâmplat? O urai pe Flora.

– Nu o uram, spun. Eu doar...

– Ba da, răspunde Sully. Măcar eu recunosc asta.

Eu o uram. Era slabă. Fetele ca Flora nu pot face față dacă nu sunt dorite de cineva.

E o remarcă față de Flora, dar și față de mine. Flora era dorită de cineva. Toată lumea râvnea la Sully. Propriile mele comparații mă mâncau de vie.

Îmi fixeze privirea pe chipul lui Sully, pe ochii ei mari și părul lung, fata pe care am adorat-o. Nu a fost niciodată vorba despre Kevin, pentru nici una dintre noi. Ci despre fata în care noi nu ne-am putut transforma. Gelozia lui Sully a condus-o către același loc în care m-a condus pe mine propria gelozie. Poate a dus-o chiar mai departe.

La asta se rezumă totul. Trei fete, fiecare având ceva ce o alta își dorea. Eu eram șarpele care a înghițit-o pe Flora, iar Sully și-a căscat gura să mă înghită pe mine. Poate că totul s-ar fi sfârșit foarte diferit dacă am fi vorbit, dar noi nu trăiam într-o lume în care invidia noastră avea voie să aibă glas.

– Ai auzit ce crede Kevin, spun. Că cineva a ucis-o, de fapt.

– Poate că el a făcut-o. Bate darabana cu degetele. El e cel care a găsit-o. S-a dus să o caute după ce a fost cu tine. A văzut mesajele alea de pe telefonul lui și a vrut

ca ea să dispară din peisaj, apoi a trecut la fapte.

– N-a făcut-o el.

După cât de dedicat a fost Kevin, sunt sigură de asta.

Se joacă cu o șuviță de păr între degete.

– Atunci trebuie să accepte că Flora s-a sinucis.

– Dar dacă nu a făcut-o?

– Voia să moară. A spus-o chiar ea. De ce ești surprinsă că a dus-o până la capăt?

Gura i se schimonosește într-un zâmbet, și *știu*. Știu că Flora ar fi dus-o până la capăt doar dacă cineva s-ar fi jucat cu mintea ei, și numai Sully ar fi putut face asta.

Își încrucișează picioarele, iar pielea ei palidă e vizibilă prin deschizătura rochiei.

– Ți-a păsat mai mult de Flora decât ți-a păsat vreodată de mine.

– Știi că nu-i adevărat. Aș fi făcut orice ca să am atenția ta.

E jalnic să recunosc asta, chiar și după tot acest timp. Mai ales după tot acest timp.

Râde delicat.

– Ai avut-o întotdeauna. Ai fost *cea mai bună*.

Am ajuns la un impas, iar adevărul îngroașă aerul dintre noi. Poate că am spus tot ce era de spus. Poate că a trebuit să treacă ani între atunci și acum ca să văd că Sully îmi seamănă mai mult decât am crezut. Numai că mi-am lăsat sentimentele să mânjească totul, iar lipsa ei de sentimente i-a permis să-și păstreze mâinile curate.

Dar încă ne mai unește o amenințare. Fantoma a ceea ce-am făcut, asigurându-se că suntem lipite una de cealaltă în permanență.

– Cineva vrea să ne rănească, spun. M-am întors ca să aflu cine.

Sully își pune o mână rece pe brațul meu și se apropie și mai mult.

– Atât? întreabă, vocea ei delicată suflându-mi pe gât. Chiar pentru asta te-ai întors?

Dau din cap, dar nu mai sunt sigură deloc.

– Hai să plecăm de aici. Tonul ei este insistent. Putem fugi. Nimeni nu o să poată să ne găsească.

– Nu pot, răspund repede.

Nu-l pot părăsi pe Adrian. Nu vreau să merg nicăieri cu Sully. Ar fi doar o chestiune de timp până s-ar plictisi de mine și m-ar lăsa baltă.

Dar, numai pentru o clipă, înainte să-mi sustrag brațul din strânsoarea insistentă a lui Sully, iau în considerare și asta.

34. ATUNCI

Obsesia presei față de Flora Banning era sufocantă. Toată lumea adoră o fată drăguță moartă. Wesleyan, locul în care lumea protesta mereu pentru ceva, deveni o mulțime furioasă care-l vâna pe Kevin, chipuri ascunse în spatele pancartelor pe care scria DREPTATE PENTRU FLORA. Fetele din Butts C ținură un priveghi în fața vechii noastre camere, flori și ursuleți de pluș, și candelă veșnic neaprinsă.

Justificarea: Kevin era vinovat. Nu o făcuse fizic, dar manipulasă emoțional o fată, îndemnând-o să facă ceva ce nu-i stătea deloc în fire. Fără acele mesaje pe care le trimisese, Flora ar fi fost încă în viață.

Dar familia lui Kevin angajă un avocat al apărării care avea o altă argumentare. Jon Diamond avea un zâmbet încrezut, și o bărbie proeminentă, și un păr care probabil că-i lăsa pete de grăsime pe pernă. Jon Diamond, ale cărui servicii aparent costau o avere, argumentă că Flora era instabilă mental și că, în mod evident, suferise de o depresie nediagnosticată. Răstălmăci ceea ce spusese părinții ei, sora și prietenii, cât și mărturiile anonime ale „colegilor“ care nu voiau să fie numiți. Flora a fost o tânără bolnavă în interior, după spusele lui Jon Diamond, iar bolile invizibile sunt printre cele mai mortale.

– Gândiți-vă puțin, spuse presei după audierea lui Kevin. Gândiți-vă la toate acele momente când ați spus un lucru greșit iubitei, sau iubitului, sau soțului, sau soției. Toate acele momente în care poate nu gândeați limpede pentru că erați chiar voi înșiși supărați. Sunteți responsabili dacă acea persoană își face rău? Cei mai mulți dintre voi veți spune că nu, vina e a lor, pentru că nu poți face pe cineva să facă ceva ce nu avea de gând deja.

Pe internet începură să apară grupuri de susținători ai lui Kevin, mai mult fete care credeau că merită ceva mai bun. Credeau că era vina Florei. Uneori eram de acord cu ele. Flora nu simțise niciodată că are nevoie de protecție. Universul trecuse cu limba peste ea, cu atât de multă grijă, să nu-i muște carnea delicată.

Noi n-am avut grijă. A fost elastică atunci când ne-am înfipt dinții în ea.

Am fost obsedată de fiecare noutate din presă, fiecare comentariu răutăcios de sub articole. Știam că paranoia mea care lua proporții devenise plictisitoare pentru Sully, dar nu mă puteam opri din obsesia mea pentru Flora. Pentru partea pe care o jucasem.

– Cineva o să afle, repetam, ignorând cum își dădea ochii peste cap. Încă n-au terminat cu noi.

Nu mă înșelam. Pentru că, în final, i-au percheziționat calculatorul lui Kevin și au găsit e-mailurile noastre, iar Felty reuși să demonstreze că îl mințisem în legătură cu Dartmouth.

– Domnișoară Wellington, spuse când m-am trezit din nou la Secția de Poliție din Middletown. Sau ți se spune Amb? Așa îți spunea Kevin, nu? În conversațiile de pe e-mail.

Era să leșin – nu-mi aminteam când am mâncat ultima dată. Unele persoane, cele care nu dăduseră importanță zvonurilor care se tot răspândeau, s-ar putea să fi presupus că eram încercată de durerea provocată de suicidul colegei mele de cameră. De fapt, teama mea ocupa prea mult spațiu. Teama că voi ajunge exact unde eram în acea zi, cu Felty în fața mea, arogant în uniformă aceea a lui.

– Se pare că dumneata și Kevin ați avut o relație prietenoasă. O adevărată poveste de dragoste, pentru vremurile noastre. Asta credeți? Aveți așa, o *conexiune*.

Eram incapabilă de a mai vorbi. N-aveam cum să devin vreodată actriță dacă nu reușeam să scot măcar o replică simplă.

– Se pare că amândoi ați vrut același lucru: să o scoateți pe Flora din peisaj. Cât de departe ați mers ca să faceți asta?

Am chițăit șase cuvinte, o înșiruire pe care o auzisem în filme, la televizor, întâmplându-se unor oameni ireali.

– Vreau să vorbesc cu un avocat.

În final, n-am avut nevoie de avocat. E-mailurile nu dovedeau nimic. Erau încercarea lui Felty de a mă distruge. Acele e-mailuri doar demonstrau că Kevin McArthur era un nemernic care își mințise iubita, iar eu eram cățeaua care a acceptat totul. Căsuța lui poștală și istoricul mesajelor erau o adevărată comoară pentru procurori, care i-au mânjit imaginea în presă, prezentându-l drept un infidel în serie, căruia nu îi pășase de bunăstarea Florei.

Ultimele cuvinte ale lui Felty către mine îmi rămaseră permanent întipărite în minte. „Adevărul găsește întotdeauna o cale de a ieși la iveală.“

Ceea ce însemna că trebuia să fug repede.

După ce Felty mă lăsă să plec, cu ezitare, am bătut la ușa lui Sully. Aveam nevoie de ea. Aveam nevoie ca totul să revină la normal. Am ajuns la o petrecere din WestCo, unde o doză de cocaină și un pahar de băutură m-au aruncat într-o vrie frenetică. Demonii mei nu dispăruseră. Erau încă atașați de mine, agățați de mine cu codițele lor ascuțite. Cei doi tipi

cu care Sully voia să ne-o tragem găsiră o scuză ca să dispară atunci când am vomitat într-un pahar de plastic.

– A fost cel mai înfricoșător moment din viața mea, am bolborosit în timp ce ne întorceam către Butts, luând-o pe Sully de braț, pe care și-l retrase imediat. Habar n-ai ce era în capul meu. Felty nu se dă bătut. *Știe*. Ți-am spus despre sora lui?

– Mi-ai spus, zise.

Avea părul ascuns sub un fes împletit larg și nu-i puteam citi expresia feței.

– Kevin nu era atât de beat, am spus. O să pună lucrurile cap la cap. Tu ce ai face? Adică, trebuie să știe că suntem singurele care ar fi putut să-i ia telefonul. Nu e ca și cum ar crede că el i-a trimis mesaje.

– De unde știi? Sully își îndesă mâinile în buzunarele gecii – nici măcar nu era a ei, ci o furase de la vreun tip – și nu se uită la mine. O conștiință încărcată te poate face să crezi tot felul de lucruri. Când nu vrei să suporti ceea ce ai făcut, creierul tău te poate convinge că ești altcineva.

Nu mai vorbeam despre Kevin. Era distanța dintre noi, lățimea unui fir de păr multiplicată în centimetri.

– Dacă el ne protejează?

Nu mai spusese asta cu voce tare până acum.

Sully trage o gură de aer, înghițind o parte din cerul de ora două a dimineții.

– Nu există „noi“.

A spus-o atât de încet încât nu eram sigură că o auzisem.

– Ce?

Se opri și își încrucișă brațele.

– Nu există „noi“, Amb. Tu ai fost cea care a trimis acele mesaje. Da, eu am luat telefonul. Dar numai ca o glumă. Tu ești cea care a făcut restul.

„Tu ești.“ Iată, hăul care se căsca între noi. Reducea daunele. Eu eram dauna ei.

Nu aveam nici o argumentare, pentru că ceea ce spusese era adevărat. Eu am fost cea care tastase acele mesaje

și apăsasem pe butonul de trimitere. Ea nu-mi șoptise la ureche, spunându-mi ce să scriu, iar adevărul ăsta era ca un bloc de gheață care nu se va topi niciodată, înțepenit undeva, între gâttelejul și stomacul meu. Trebuia să cred că altcineva era influența proastă, pentru a putea trăi cu gândul ăsta.

Dar eu am fost vinovata în tot acest timp.

35. ACUM

Către: Ambrosia Wellington a.wellington@weseyan.edu

De la: Comitetul Alumnii Wesleyan reunion.classof2007@gmail.com

Subiect: Reuniunea Promoției 2007

Dragă Ambrosia Wellington,

Nu uita să scrii ceva în registrul de oaspeți de la cină. Scrie o glumă de-a voastră, o anecdotă preferată, o amintire cu încărcătură sentimentală. Suntem siguri că ai învățat în timpul anilor de la Wesleyan că într-adevăr cuvintele sunt cea mai importantă monedă.

Măcar cei mai mulți dintre voi ați învățat.

Cu stimă,
Comitetul Alumnii

Când ne întoarcem în sala de bal, cu Sully în urma mea pentru prima dată, zeci de priviri suspicioase sunt ațintite asupra noastră – toate aparținând fetelor de la masă, folosind în mod evident absența noastră pentru a-și alimenta conversația din timpul cinei. Adrian abia dacă se uită în sus. De data asta nu mă întreabă unde am fost. După ce mă așez, îmi mut unul dintre medalioanele de vită prin farfurie înainte să-l așez pe farfuria lui Adrian, un gest pe care de obicei îl consideră drăguț.

– Nu, mulțumesc, spune.

Încă e nervos. Drumul spre casă va fi tensionat și probabil voi auzi un „Trebuie să vorbim“, numai că nu o vom face niciodată. Îmi voi cere scuze pentru că l-am lăsat singur aproape toată după-amiaza, dar nu îi voi spune niciodată motivul real, iar în câteva zile va reveni la normal, și eu, la fel.

Maestrul de ceremonii al serii – Braden Elliot, care a locuit cu alți doi tipi într-una din casele din lemn de lângă cea pe care am împărțit-o cu Hadley și Heather – ține un discurs în timp ce desertul este servit, ceva din ciocolată tăiată neglijent în pătrate. Un gând morbid îmi flutură prin minte ca un banner: „Asta-i ultima mea masă“. Oricine ar fi trimis acele scrisori nu ne va lăsa să scăpăm așa ușor.

Braden strigă numele câștigătorilor unei ceremonii despre care nici nu știam că are loc, o revenire la premiile pe care le-am acordat la absolvire – aparent, ideea este să vedem care dintre predicțiile pe care le-am votat atunci se potrivesc cu presupunerile noastre de acum și dacă s-au adevărit sau nu. Cel mai probabil să apară într-un reality show. Cel mai probabil să câștige un Oscar. Ar trebui să-mi strige mie numele pentru asta. Într-o altă lume, una în care nu eram colega de cameră a Florei, unde nu i-am cunoscut pe Kevin sau pe Sully, poate aș fi fost eu.

Cel mai probabil să fie arestat la un miting de protest. Cel mai probabil să fie găsit gol pușcă în Olin. Toată lumea râde apreciativ, în timp ce eu vreau să dispar.

– Cel mai probabil să scape nepedepsit pentru crimă, spune Braden acum, urmat de un râset afectat. Uau, asta-i morbid. Ambrosia Wellington?

Îmi aud numele strigat și ritmul sângelui care-mi pulsează în urechi. Toate privirile din cameră sunt îndreptate către mine, ca niște seturi de pumnale. Nimeni nu mai râde de data asta, nimeni nu aplaudă.

– Ar trebui să te duci să-ți iei premiul, zice Ella.

Probabil că ea a votat pentru mine. Adrian și-a îndreptat atenția către farfurie și are maxilarul încheștat. Oricât aș vrea să o iau la fugă, mă ridic și merg spre scenă, sugându-mi burta, dându-mi ochii peste cap cum au făcut câțiva dintre ceilalți câștigători. Numai că, atunci când ajung în față, Braden nu îmi înmânează nici un trofeu ieftin din plastic și nu dă mâna cu mine, așa cum a făcut cu toți ceilalți. Deschide cutia în care au fost puse voturile, câteva bucățele de hârtie, cu chipul încruntat de confuzie.

– E ciudat, dar se pare că această categorie nu a existat cu adevărat, spune, departe de microfon. Există o cutie și toate voturile astea, dar nici o mențiune a categoriei, nici un trofeu. Îmi pare tare rău. Nu înțeleg.

Mă uit la el cu gura căscată, incapabilă de a nu lua în seama asta.

– Hai să ne prefacem, spune cu un zâmbet spășit.

Îi accept strângerea de mână când și-o întinde spre mine, dar în loc să mă întorc imediat la locul meu, deschid cutia și scot o mână de voturi.

Pe toate este scris numele meu. Zeci de „Ambrosia Wellington“, scris într-o caligrafie ordonată. Unul dintre ele mi se lipește de palma transpirată și flutură spre podea când mă întorc la masă. Nu mă uit la Sully sau la Adrian, la Hads sau la Heather, la fetele din Butts C.

Pe scenă, Braden își drege glasul și trece la următoarea categorie. Cel mai probabil să inventeze următorul Facebook.

„Nu am scăpat nepedepsită pentru crimă!“ îmi vine să urlu. Nu am ucis pe nimeni. Am făcut ceva de neiertat, dar nu am mers atât de departe. Nu am curajul să fac așa ceva. Nici măcar nu aveam la mine cheia camerei, iar Flora ar fi încuiat ușa...

Nu aveam cheia camerei la mine pentru că era la Sully.

Avea ceva pe bluză – îmi sare în ochi din amintirile din acea noapte. Ceva pe plasă, o dungă închisă la culoare, aproape neagră. Iar chokerul ei lipsea. Îmi imaginez scena așa cum am făcut-o și azi, mai devreme – apare Sully, face pe drăguța, îi oferă Florei o ciocolată caldă.

Sully, luând cana cu „Cea mai bună“ și trântind-o de podeaua băii.

„Hai, fă-o. Vrei asta.“

Dar Flora nu a vrut.

Ce mi-a zis Sully în seara asta? „Nu poți face pe cineva să facă ceva ce nu avea de gând deja.“

Nu a convins-o pe Flora să-și taie venele.

A făcut-o chiar ea.

Nu înțeleg cum de Sully nu a ajuns să fie plină de sânge. Trebuie să fi fost foarte atentă. Trebuie să fi știut exact ce face. Cât de adânc să taie. Cum să facă să pară că ciobul a fost ținut în fiecare mână. Cum să oprească o fată din a țipa.

Conștientizarea, certitudinea absolută, mă seacă. Kevin avea dreptate. Cineva chiar a ucis-o pe Flora.

– Ea a fost, spun încet.

Când mă uit în sus, Sully și Adrian nu mai sunt acolo.

36. ATUNCI

Ancheta lui Kevin McArthur n-a ajuns niciodată în instanță. Nu existau dovezi suficiente pentru a continua cazul sau pentru a defini măsura în care fusese implicat. Prea mulți factori făcură ca suicidul Florei să fie pur și simplu propria ei înfăptuire. Exista un așa-zis istoric al depresiei sale, mesajele trimise de pe telefonul

ei indicând un crescendo al paranoiei, căutarea ei de pe internet despre cum să-ți dai seama dacă ai fost violată – un viol despre care nu știa nimeni, dacă se întâmplase cu adevărat. Kevin dispăru odată cu estomparea freneziei presei. Fetele din Butts C îi trimiseră e-mailuri răutăcioase avocatului său și scrisori către posturile de știri în încercarea de a menține cazul deschis, dar nici o rugămintă de-a lor nu schimbă ceva.

Se sfârșise și puteam să respir din nou. Numai că atmosfera era diferită unde locuiam acum. Wesleyan devenise ostil, nu doar oamenii, ci și campusul în sine, ca un animal care voia să mă arunce de pe spatele lui. Uneori, când mă întorceam la Butts de la CPA, auzeam muzică din capelă, clopote care nu scoteau clinchetele muzicii bisericești, ci se transformau în melodii pe care Flora obișnuia să le asculte în camera noastră. Am aflat mai târziu că studenții aveau voie să cânte la clopotele capelei, dar nu am aflat niciodată cine alegea cântecele. Sau dacă existau numai în mintea mea.

Evitasem să ajung în iad, dar restul primului an fu purgatoriul meu personal. Primisem ceea ce mi-am dorit dintotdeauna – atenție. Dar era tipul greșit. În cel mai bun caz, fetele erau cordiale, zâmbeau politicos când mă așezam lângă ele la cursuri sau mă așezam pe marginea unei mese din MoCon. În cel mai rău caz, erau de-a dreptul brutale.

Am văzut-o pe Sully prin campus și chiar la cursuri, ocazional – Wesleyan făcea să fie greu să mă ascund, iar uneori mă simțeam ca și cum campusul încerca să ne aducă împreună, ca niște piese de șah pe o tablă. Nu m-am apropiat și nici nu mi-am permis să aflu dacă privea. Singurul lucru mai rău decât a fi sub privirea constantă a lui Sully era să fii alungat de sub ea. Era mereu flancată de fete ca ea, dar inferioare. Pui de Sully, înlocuitoarele mele. Nu ducea lipsă de oameni care să-i venereze altarul aurit. Aceleași zvonuri care deveniră jugul meu, pentru ea erau niște bijuterii strălucitoare în jurul gâtului.

Tot nu am putut să trec mai departe, așa că revizionam pe laptopul meu același clip cu mama Florei părăsind instanța după audiență, ferindu-și fața de camere cu o mână acoperită de mâneca paltonului, sora

Florei, Poppy, mergând în urma ei, cu câțiva centimetri mai înaltă decât fusese anul trecut. Nu mai era o fetiță. Chipul lui Poppy deja înlemnise într-o grimasă. Supărată pe lume. Poppy avea motiv să fie supărată. Sora ei fusese luată de lângă ea.

Iar băiatul care i-o luase era liber. În ochii legii, Flora era tulburată, o tânără bolnavă mintal, care nu reuși să suporte presiunea de a fi plecată la universitate, iar după o ceartă cu iubitul ei, făcu alegerea tragică de a-și lua viața. Asta fusese, o alegere.

Am ignorat un e-mail de la Poppy care sosise cu două săptămâni înainte de sfârșitul primului an. O rugămintă să vorbim despre sora ei și Kevin. Nu am fost în stare să răspund și să mint, așa că l-am șters în schimb, dar nu am uitat niciodată ce scria. „I s-a întâmplat ceva Florei înainte de acea noapte? A făcut Kevin ceva? Te rog, trebuie să știu, iar tu o cunoșteai mai bine decât oricine de la școală. A spus că avea încredere în tine.“

N-am mai dormit zile întregi, și am picat examenele finale. „Avea încredere în tine.“

Aceea a fost ultima greșală pe care o făcuse vreodată.

37. ACUM

Către: Ambrosia Wellington a.wellington@weseyan.edu

De la: Comitetul Alumnii Wesleyan reunion.classof2007@gmail.com

Subiect: Reuniunea Promoției 2007

Dragă Ambrosia Wellington,

N-ai încheiat niciodată o noapte mai devreme pe atunci – de ce să începi acum? Îndreaptă-te spre Andrus ca să dansezi sub stele la petrecerea noastră anuală din campus. Am auzit că ringul de dans va fi criminal și ne așteptăm să vedem pe (aproape) toată lumea acolo!

Cu stimă,
Comitetul Alumnii

– Unde sunt? o întreb pe Ella. Unde au plecat?

Își duce paharul cu vin la gură, savurând în mod evident stresul meu.

– De unde să știu eu? Sloane zicea ceva că nu se simte bine. Adrian a spus că o să aibă grijă să ajungă înapoi, în camera voastră. A băut, gen, cinci pahare de vin și nu a mâncat nimic. Ca pe atunci. Normal că se simte rău.

Sacoul lui Adrian lipsește. Dacă și l-a luat, înseamnă că nu are de gând să se întoarcă.

– Trebuie să plec.

– Ar trebui să rămâi. Vorbește pe un ton scăzut. Îmi pare rău dacă am fost dură mai devreme. Nu am vrut să intru în weekendul ăsta cu ranchiună.

– Tu ai făcut asta. Ridic votul boțit în mâna mea. Tu mi-ai scris numele.

– N-am făcut nimic, răspunde Ella, râzând. Te-am votat pentru ăla cu Reality Show-ul. Având în vedere că scandalul pare să te urmeze oriunde te duci.

– Tu ai trimis asta?

Îmi desfac poșeta, cotrobăi după bilețel, dar nu e acolo. E în geanta care e la Nics. Nu am nici o dovadă. Iar acum observ că mai lipsește ceva. Telefonul meu.

– Ce să trimit?

Ridică o sprânceană.

– Scrisorile. Știi despre ce vorbesc. Ai stat acasă și erai bolnavă în acea noapte...

„Ți-ai dat seama.“ Știu că sună nebunește.

– Nu ți-am trimis nici o scrisoare. Tonul ei ridicat provoacă un chicot din partea lui Lauren. Singura persoană căreia îi scriu prin poștă e

bunica. Are nouăzeci și patru de ani. Serios, ce-i cu tine?

– Sunt bine, răspund.

„Sully a ucis-o pe Flora, iar acum e cu soțul meu.“

– Am avut un sentiment că weekendul ăsta se va sfârși cu vreun scandal, spune. Tu și Sloane în aceeași cameră. A cui idee a fost, oricum?

Mă ridic, apoi mă așez înapoi cuprinsă de amețeală. Ar fi trebuit să-mi dau seama mai devreme, când a apărut la ușa noastră. „Știe unde să ne găsească.“

– Cum ai știut că stăm în aceeași cameră?

Ella dă din umeri.

– Nu știu. Cineva trebuie să fi menționat asta. Ah! Poppy. Voia să vă întâlnească, fetelor, apoi ați dat bir cu fugiții de la ceremonie.

Îmi duc mâna la gură. Palma îmi e mănjită cu roșu.

Poppy Banning, cel mai apropiat lucru de Flora pe care l-a lăsat lumea. Voia să ne întâlnească. „Poppy vrea să vină în vizită“, îmi zise Flora, când sorbeam amândouă din cămile noastre. „I-am spus totul despre tine.“

– Ce? întreabă Ella, enervată de *scandalul* meu.

Dar nu îi răspund – nu pot –, așa că mă ridic și îmi croiesc drum printre mese. Trebuie să îl găsesc pe Adrian și să plecăm de aici. Flora nu a putut să se întoarcă pentru a ne bântui, având în vedere că fantomele nu există. Dar surorile, da.

Dau nas în nas cu Flora în hol. Pentru prima dată, citesc scrisul mic de pe posterul ei. Dacă i-aș fi dat atenție în urmă cu două zile, aș fi fost acasă până acum.

Pentru că scrisul mic este caligrafic – scrisul de mână ordonat al lui Poppy. Fundația Memorială Flora Banning. Înființată de Penița Frumoasă a lui Poppy.

Mândria Florei, când făceam schimb de detalii despre surorile noastre. „E super creativă.“ O vedeam pe Poppy ca pe o copilă uscățivă ale cărei desene acopereau o matahală de frigider din oțel inoxidabil. Nu așa. Scrisorile. Rujul. Sulul. Cutia de votare, plină cu numele meu. De cât timp aștepta să lovească? Flora a murit în urmă cu aproape paisprezece ani. Poppy are cel puțin una dintre calitățile ei. Răbdarea.

Scaunele zgârie podeaua, iar lumea trece pe lângă mine. Cina a luat sfârșit și toată lumea se va îndrepta spre Andrus pentru petrecerea din campus. Poate că ar trebui să-i urmez și să mă pierd în mulțime, unde voi fi în siguranță. Dar nu sunt nicăieri în siguranță. Iar Adrian nu e în siguranță atât timp cât e cu Sully. Nici nu sunt sigură ce e mai rău: faptul că știu de ce este capabilă Sully, sau că nu știu același lucru despre Poppy.

Îmi dau jos tocurile și încep să alerg în sus, pe Wyllys, pe lângă corturile albe ridicate pe Andrus, pe lângă râsete și muzică. Alerg până ce ajung la intrarea în Nics, unde observ norul de fum. Figura învăluită de umbră către care conduce.

– Pare că încerci să găsești pe cineva, spune Felty.

Scutur ușa, apoi îmi amintesc că îmi lipsește cartela de acces. „Nu îmi e teamă de Felty.“ E doar un bărbat cu o teorie pe care nu a putut nimeni să o demonstreze. Aproape că-mi vine să-i spun despre Sully, despre adevărul întunecat pe care l-am dezvăluit în sfârșit în seara asta. Dar nu are nici un motiv să mă creadă și nu aș face decât să mă implic și pe mine.

– Nu m-am dat bătut, spune din spatele meu. Într-o zi voi scoate o mărturisire de la una dintre voi.

– Amb. Îmi întorc imediat capul și văd o siluetă fugind prin iarbă, cu poalele rochiei lungi ridicate. Sully se oprește brusc lângă mine, cu părul ciufulit și fața albă. Cred că cineva tocmai mă urmărea. Hai să intrăm.

– Unde e Adrian?

Sunt atât încântată că nu e cu ea, cât și temătoare pentru unde ar putea fi. Când brațul ei se atinge de al meu, mă dau înapoi.

– Habar n-am. Nu l-am văzut. Dar cred că i s-a întâmplat ceva lui Kevin.

– Nu... spun, teama bubuindu-mi în urechi.

Nu l-a văzut încă pe Felty, privind cu ură din întuneric. Nu pot să scot restul cuvintelor. „Nu mai spune altceva.“

– Îl tot sun. Nu răspunde și nu cred că ar fi plecat pur și simplu.

Felty înaintează. Probabil că Sully îi vede pantofii, dar nu și corpul atașat de ei. Privește în sus și îmi dau seama că-i vine să se prăbușească, așa cum propriile mele membre dau să se dezmembreze. „Acum e acum“, realizez – un șoc static. „Momentul judecății.“

Sully nu încearcă să găsească o scuză. În schimb, se îndreaptă, își pune mâna pe brațul lui Felty.

– Suntem amenințate. Am primit niște bilețele – eu și Amb. Și s-au tot întâmplat lucruri.

Felty își drege glasul și își retrage brațul. Ne-a prins așa cum a vrut, încolțite și speriate.

– Unde e Kevin McArthur?

Sully își mijește ochii, clar dându-și seama că Felty e imun la farmecul ei.

– N-ați auzit ce am spus? Eu și Amb suntem amenințate. Kevin lipsește. Cu toții am primit bilețelele astea.

Felty răsuște o țigară neapinsă între degete.

– Dacă nu lipsește de mai mult de douăzeci și patru de ore, nu poate fi considerat persoană dispărută. Iar un bilețel nu pare a fi chiar o armă a crimei. Deși presupun că oamenii pot deveni inventivi folosind cuvinte.

Se uită fix la mine.

– Spune adevărul, zic. Cineva vrea să ne rănească.

E ridicol că spun *ne*. N-ar trebui să-mi pese de ce i se întâmplă lui Sully. E o ucigașă. Dar nu pot scăpa de gândul că sunt la fel de rea. Că am suspectat ceea ce a făcut în tot acest timp și am absorbit acele cunoștințe în propria-mi piele. Că am ales să trăiesc cu asta, pentru că ceea ce a făcut Sully însemna că îi pasă cuiva destul de mult de mine încât să elimine persoana pe care am văzut-o drept inamic.

– Sunteți pregătite să îmi spuneți ce s-a întâmplat cu adevărat în acea noapte? Întrebă Felty. Dacă sunteți gata să-mi spuneți, merg chiar eu să văd ce face Kevin. Vă iau cu mine. Cum sună asta?

Sully își încordează maxilarul.

– V-am spus deja tot ce știm.

Suntem *noi* din nou, acum, că are nevoie de ajutorul meu.

Expresia lui Felty e undeva între amuzat și enervat.

– Dacă mă lăsați să vă protejez, fetelor, ne putem așeza să avem o conversație și să vorbim despre ce s-a întâmplat.

– Nu. Sully ar putea fi mai periculoasă decât Felty, dar nu e la fel de periculoasă pentru mine. Dacă ar fi vrut să mă rănească, ar fi făcut-o până acum. Sully, hai să mergem. Unde e cartela ta de acces?

Îmi dă poșeta ei, fără nici o vorbă, și caut în ea, apuc cartela și o scanez la ușă. Felty ne privește intrând înăuntru.

– La revedere, fetelor, zice.

Aproape că sună a amenințare.

38. ACUM

Către: Ambrosia Wellington a.wellington@weseyan.edu

De la: Comitetul Alumnii Wesleyan reunion.classof2007@gmail.com

Subiect: Reuniunea Promoției 2007

Dragă Ambrosia Wellington,

Dacă încă mai ești prin zonă la miezul nopții, vor avea loc focuri de artificii festive. Nu rata ceea ce va fi cu siguranță splendidul deznodământ al unui weekend de neuitat!

Va fi spectacolul pe care îl așteptăm cu toții – cel pe care îl merităm.

Cu stimă,
Comitetul Alumnii

– E Poppy, spun repede când ajungem înăuntru, iar ușile ne separă de Felty. Păstrez un ton scăzut al vocii, sigură că ne pândește de afară. Ea a scris bilețelele. Sunt sigură de asta.

Sully își cascadează ochii și își duce o mână tremurândă spre obraz. N-am văzut-o speriată de multe ori, dar cred că mai terorizată de atât n-ar putea fi.

– Poppy. Ea... cum să fi aflat?

– Nu știu. A pierdut persoana care însemna cel mai mult pentru ea, deci trebuie să fi găsit o cale.

Caut o reacție pe chipul lui Sully – confesiunea pe care nu o va face niciodată cu voce tare.

În schimb, se întoarce și o ia la goană pe hol către camera noastră.

– Poate că Poppy este cea care m-a urmărit afară. Oricum, n-o să rămân prin preajmă ca să aflu ce vrea.

Alerg după ea, cu pantofii atârnați de degete.

– Știu ce ai făcut, zbier. Și Poppy știe. Ea a scris acele bilețele ca să ne aducă aici, iar acum nu o să ne lase să plecăm.

Sully se oprește. Are umerii ridicați până la urechi.

– Trebuie să fie pe drum încoace. Știe unde suntem. Eu plec. Dacă ești deșteaptă, o să faci la fel.

– Nu poți să pleci pur și simplu. Trebuie să vorbim cu ea.

Sully se răsucesc pe călcâie, ștergându-și rimelul unsuros de sub ochi.

– Da. Sunt sigură că vrea cu adevărat să asculte ce avem de spus.

Îmi întind mâna, deși nu sunt sigură dacă vreau să mă întind după ea sau să o împing.

– Trebuie să o înfruntăm, altfel o să ne găsească iar. N-o să se oprească.

Poate că doar o provoc să-și repete replica ei celebră. „Nu există *noi*.” Se întoarce și continuă să meargă.

– Tu faci ce vrei, dar eu mă duc acasă.

Mă holbez la spatele ei, la mărgelile de pe spinarea ei, la umerii ei ca niște aripi ascuțite. Când ajunge la ușa camerei noastre, gesticulează nerăbdătoare să-i dau cartela de acces. Dar nu contează, pentru că ușa e întredeschisă.

Mă opresc brusc și strâng și mai tare pantofii pe care-i țin în mână.

– E cineva aici.

– Dă-o-ncolo de treabă!

Sully împinge ușa.

Nu știu la ce mă așteptam. Poppy zăcând în așteptare, ghemuită în întuneric. Dar e Adrian, așezat pe scaunul de birou, aplecat peste el, cu geanta de călătorie la picioarele sale. Poalele pantalonilor i s-au ridicat destul încât să i se vadă șosetele alea ridicole pe care i le-am dat anul trecut de ziua lui. Acum îmi e teamă că nu o să mai sărbătorim nici o zi de naștere împreună.

– Adrian.

Chiar și numele lui sună plin de vinovăție ieșind din gura mea.

– Așteptai pe altcineva?

E supărat, dar nu vrea să facă scandal în fața lui Sully, pentru că el nu e așa. Singura lumină a reflectoarelor sub care voia să fie era cea pe care eu nu i-am oferit-o. Atenția mea exclusivă.

Sully își dă jos tocurile și se încălță cu ghetete până la glezne.

– Trebuie să plec.

Se retrage în camera ei, unde o privesc cum își îndeasă hainele în valiză.

– Chiar pleci.

Privește în sus.

– Hai cu mine. Vorbesc serios.

Mă apucă de încheieturi, destul de tare încât să mă doară, dar mă dau înapoi de parcă aș fi fost înțepată. Clipește, aproape copilărește, manifestând o vulnerabilitate pe care încă nu cred că o are în arsenalul ei.

Zâmbetul ei trist mă face să cred că o parte din ea ar putea fi capabilă de a simți ceva totuși, însă nu o parte destul de mare. Ne luăm rămas-bun fără cuvinte, în mod dezamăgitor. Presupun că deja am avut prea multe sușuri și coborâșuri împreună. Nu mă uit după ea când se îndepărtează. Am privit-o din spate de prea multe ori.

– Îmi pare rău, îi spun lui Adrian după ce pleacă ea.

Nu știam unde ai plecat și am vrut să-ți scriu, dar nu-mi găsesc telefonul.

– E chiar aici. Adrian îl ține în mână, cu husa roz-aurie în palma lui. Cred că e vremea să-mi explici exact ce dracu' se întâmplă.

Mă sprijin de ușă. În mod normal, când eu și Adrian ne certăm, eu sunt cea care umple golul dintre noi. Îmi pun brațul în jurul umerilor lui, mâinile în părul său. Dar îmi dau seama că nu vrea să fie atins în acest moment.

– Tot weekendul ăsta a fost un dezastru. Nu eram pregătită să mă întorc aici.

– Te-aș întreba de ce pleacă Sully așa grăbită, dar știu că m-ai minți. Deci cine-i celălalt tip? Întreabă Adrian. Știu că ai fost cu el weekendul ăsta.

– Nu există un alt tip. Îți spun adevărul. Nu s-a întâmplat nimic.

– Billie zice altceva. Îmi aruncă telefonul pe pat și își încrucișează gleznela. Presupun că a băut câteva pahare de vin. Am scos multe de la ea.

Mă îndrept spre pat și iau telefonul, deși ar trebui să lupt pentru acea minciună, să încerc să zic ceva ce-l va face pe Adrian să renunțe la misiunea lui, oricare ar fi ea. Dar trebuie să știu ce a descoperit deja.

Citesc mesajul pe care i l-a trimis lui Billie în numele meu. „Mă simt așa nașpa pentru asta. Cum rămâne cu Adrian?”

Văzându-i numele în telefonul meu și știind că el e cel care l-a scris, este ceea ce mă face să-mi vină să plâng. Adrian, loial și de încredere, niciodată fățarnic. L-am transformat într-o altă persoană.

Răspunsul lui Billie este unul tipic pentru Billie post-Riesling, smiorcăit și incisiv în același timp. Mi-o imaginez scriindu-l, cu obraji roz și picioarele în papuci de casă sprijinite în poala lui Ryan în timp ce el se uită la hochei sau fotbal. „Poate că nu el este adevărata ta iubire. Rezolvă lucrurile cu tipul tău din facultate. Altfel îți vei petrece încă 10 ani regretând nu?”

Adrian nu i-a răspuns. Billie a mai trimis un mesaj. „Mi-ai spus că îl căutai în fiecare tip cu care te-ai întâlnit vreodată...”

Am zis eu asta? L-am idealizat, așa cum, privind în urmă, o vacanță obișnuită poate deveni cea mai bună perioadă din viața ta.

Billie, din nou, după zece minute: „Vreau detalii!”

Îmi pun telefonul cu fața în jos pe pernă. Adrian se holbează la podea. Nu vrea să mă mai vadă. Nu vrea, sau nu mai poate.

– Pot să-ți explic, spun. Era un tip pe care am crezut că-l iubesc. Dar asta a fost în urmă cu mult timp. A fost aici în weekendul ăsta și da, l-am văzut. Dar nu s-a întâmplat nimic, jur.

Tăcerea este cea mai tulburătoare. Adrian are mereu ceva de spus, o glumă care să detensioneze atmosfera, dar mă lasă să vorbesc, să mă chinui să-mi iau apărarea.

– El era... nu era pentru mine. Trebuie să înțelegi, îmi este foarte greu să fiu aici...

Adrian se ridică atât de brusc încât scaunul se răstoarnă în spatele lui, cu picioarele în sus, ca un gândac furios căzut pe spate.

– Ești a naibii de mincinoasă. Dar așa ai fost întotdeauna, nu? Am aflat mai multe despre tine într-o singură zi decât am aflat de când ne-am cunoscut. Mi-a trebuit weekendul ăsta ca să-mi dau seama că m-ai mințit în tot acest timp.

Deschid gura, dar el continuă.

– Știi ce părere am despre înșelat, nu? Și jurămintele noastre de nuntă? Să nu ne trădăm vreodată unul pe celălalt? A fost totul o mare minciună, la naiba!

– Nu-i adevărat. Am vorbit serios atunci. Nu s-a întâmplat nimic. Aveam nevoie să-l văd pentru a fi împăcată. Și am făcut-o.

Îmi scarpin cuticulele, iar degetul mare începe să-mi sângereze.

– Te referi la Kevin. Adrian îi trânteste numele cu ură. Iubitul Florei, pe care, aparent, l-ai întâlnit doar o dată. Știu că el era tipul din poza ta de acasă. Să spunem că în weekendul ăsta am aflat o grămadă de lucruri pe care nu le-am știut niciodată despre propria soție.

Se foiește de colo colo, făcând camera să pară și mai mică.

– Când i-am găsit poza, ai avut tupeul să-mi spui că e mort. Ceva nu se lega, dar nu am avut îndoieli. Pentru că ar trebui să pot avea încredere în soția mea, la dracu'! Știi, Google mi-a spus multe despre Kevin McArthur în seara asta.

– Sunt lucruri pe care nu le știi despre mine. Mă așez pe pat, afundându-mă în el. Dar totul e în trecut. Știi cine sunt acum. Sunt acea persoană care crezi tu că sunt.

Trebuie să crezi asta.

Își duce mâinile în păr, cârlionții lui strângându-se într-un deșis dezordonat.

– Nu trebuie să cred nimic din ce spui, Amb.

Îmi amintesc de prima noastră dimineață de Crăciun în apartamentul nostru, când el s-a trezit devreme să pună cadouri sub brăduțul fals pe care îl așezaserăm lângă televizor. Nu ninsese în acel an, și știa că sunt dezamăgită, așa că atunci când am ieșit din dormitor cu ochii înțețoși și mi-am pus picioarele în ceva uscat și alb, eram confuză. Adrian era în bucătăria noastră, cea

pe care o urăsc, pentru că nu e loc destul, zâmbind în timp ce pregătea pâine prăjită. Eram cu adevărat fericiți.

Mai târziu, am făcut scandal pentru dezastru, uram cum fulgii mi se lipiseră de tălpile goale, uram că îi tot găseam pe canapea după luni bune. „Uneori mă simt de parcă nu mă apreciezi“, mi-a spus Adrian o dată, numai că nu îmi amintesc când. Poate că a spus asta des.

– Eu plec, spune. Chiar nu mai pot face asta. Știi, după ce ne-am cunoscut, le-am scris prietenilor mei și le-am spus că am găsit-o pe fata cu care mă voi însura. Toți mi-au spus că eram doar sub influența partidelor bune de sex. Habar nu am de cine m-am îndrăgostit, dar clar nu de tine.

– Eu sunt. Putem pleca împreună.

Simt cum îmi apare o presiune în tâmpile și îmi ard ochii. Nu îmi amintesc ultima dată când am simțit atât de multe. Sully m-a făcut insensibilă, apatia ei fiind un drog puternic.

– Nu. Plec singur. Acum înțeleg de ce ai vrut să pleci de aici de atât de multe ori în weekendul ăsta. Voiai să mă iei de aici înainte să aflu prea multe.

Nici nu pot să-i spun că greșește.

– N-o să fii niciodată fericită, spune. Cel puțin nu cu mine. Uneori cred că îți place să te simți mizerabil. Așa că du-te la Kevin. Găsește ceea ce cauți.

Îmi țin respirația, știind că ceea ce voi spune acum ne va defini restul vieții. Trebuie să îl fac să înțeleagă că suntem doar noi. Că putem fi altfel acum.

– Sunt însărcinată, spun încet. Am aflat astăzi. Așteptam momentul potrivit să-ți spun. Vrea atât de mult să avem copii. Asta îl va face să se răzgândească. Poate că o să-l facă să se răzgândească. O să avem un copil.

Este prima oară când spun cuvintele cu voce tare. Nu avem loc în apartamentul nostru pentru un copil, dar ne putem muta în suburbie, în afara New Yorkului, chiar înapoi, în echilibratul Pennington, despre care Toni spune că este locul perfect pentru a-ți face o familie. Vom cumpăra un pătuț, iar Adrian îl va asambla și apoi își va pune mâna pe burta mea rotundă, va simți cum lovește copilul. Nu vom mai vorbi niciodată despre weekendul ăsta.

Se întoarce cu spatele și se apleacă, întinzându-se după poșeta mea care e căzută lângă birou, ca și cum cineva i-a tras un pumn în stomac. Scoate mâna ținând în ea anticoncepționalele mele, cele pe care le port din poșetă în poșetă.

– Sigur, spune. Ești însărcinată. Așa cum te-ai oprit din a lua astea acum șase luni. Și i-ai scris lui Billie, „Fără copii pentru mine“. Ești așa a naibii de mincinoasă. Nici nu mă pot uita la tine.

Folia cu pastile zornăie pe podea.

- Nu, nu înțelegi. Am făcut un test mai devreme. Am avut un sentiment...

- Sunt sigur, spune. Crezi că sunt așa prost, doar pentru că nu am absolvit facultatea. Dar tu ești cea care i-a furat iubitul colegei de cameră. Tipul care i-a spus să se sinucidă. Iar acum te prefaci că ești însărcinată deoarece crezi că un copil o să mă facă să rămân. Nu vreau să am un copil cu tine, Amb. Nu vreau să am nimic cu tine.

Rămân cu gura căscată. Totul se duce de râpă. Adrian, povestea noastră de iubire, viața cu el pe care am luat-o de bună. Îmi amintesc când a cumpărat un pachet de teste de sarcină, atât de încrezător că vom vedea două liniițe roz. Mă mângâia pe spate când ieșeau negative și îmi spunea că va veni și vremea noastră. Acum a venit, dar el nu vrea asta.

Își aruncă geanta de voiaj peste umăr. Gura lui e inexpressivă, sprâncenele lăsate. Fără gropițe, fără încrețituri în jurul ochilor. Nu l-am lăsat să mă cunoască pe mine, cea reală, fata care niciodată nu voia cantitatea potrivită.

- Te iubesc, îi spun din spate. Chiar te iubesc.

Asta îl face să se oprească în ușă, dar nu e destul încât să se întoarcă.

- Nu știi ce este iubirea. Nu cred că ai știut vreodată.

Lasă ușa întredeschisă, deși are toate motivele să o trântască de nervi. Ar trebui să fug după el și să lupt pentru el, pentru noi. Dar merită sinceritate, iar dacă aș sta de vorbă cu el și i-aș zice totul, m-ar părăsi.

Poate că e mai bine să plece crezând că l-am înșelat și că sunt o mincinoasă, decât o ucigașă.

Poate că îi e mai bine fără mine.

Acum stau pe podea, cu rochia ridicată în jurul coapselor. Mă las pe spate și mă holbez la tavan. Asta trebuie să fi fost ultima priveliște a Florei, un bej plictisitor, înainte ca ochii ei să înceteze să mai vadă. Sau poate că Sully a stat deasupra ei, privind cum i se scurge viața, iar ultimul lucru pe care l-a văzut a fost acel rânjet atotștiutor. Sper că nu.

Se aude o bătaie ușoară la ușă. Îmi șterg fața. *Adrian*. S-a întors și vrea să ne rezolvăm problemele. Vom face terapie de cuplu. Billie și Ryan au făcut-o în urmă cu câțiva ani, când, mi-a spus ea, „se urau unul pe celălalt pe bune“. Putem trece peste asta.

- Am dat-o în bară, spun. Hai să vorbim despre asta.

Ușa se deschide încet și văd întâi pantofii. Nici nu sunt pantofi... sunt papuci de casă, cu iepurași. Ochii lor sunt îndreptați spre perete, holbându-se la cameră. Papucii Florei, picioarele ei veșnic târșâite. Iepurași roz, bălângănindu-se pe patul ei în timp ce se uita la filme pe

laptop, în timp ce vorbea la telefon cu Kevin, în timp ce-i scria e-mailuri lungi surorii ei.

Sora ei, care mereu i-a răspuns. Care, cu glasul tremurând, a spus presei că persoana care a rănit-o pe Flora va plăti pentru asta, în final. Lumea a presupus că se referă la Kevin.

– Cel puțin, ești în sfârșit în stare să recunoști asta, zice cu glasul ei dulce și chipul atât de asemănător cu al Florei, numai că mult mai dur.

Acum este în final.

39. ACUM

Către: Ambrosia Wellington a.wellington@weseyan.edu

De la: Comitetul Alumnii Wesleyan reunion.classof2007@gmail.com

Subiect: Reuniunea Promoției 2007

Dragă Ambrosia Wellington,

Te-ai distrat la activitățile plănuite de noi și poate ai făcut și câteva ocolișuri spontane? Sperăm că întoarcerea aici te-a învățat câte ceva despre tine însăși. Poate că ai plătit pentru o greșală la care nu puteai să nu te mai gândești.

Sau poate că ești pe cale să o faci.

Cu stimă,
Comitetul Alumnii

– Ambrosia Francesca Wellington. Iată-te.

Închide încet ușa după ea. Apoi o încuie cu un clic ce-mi face pielea ca un elastic strâns.

– Poppy. Îmi dau șuvițele pleoștite de păr după urechi, chinuindu-mă să înăbuș un nou val de teroare. Am vrut să vorbesc cu tine la ceremonie, dar lucrurile au devenit foarte ciudate astăzi. M-am certat foarte tare cu soțul meu.

Nu știu de ce îmi spun asta. Nu a venit să asculte ce am eu de spus.

– Mare păcat. Buzele ei roșii se schimonosesc într-un zâmbet dulce. E drăguț, soțul tău adică. Și foarte cumsecade. Am vorbit cu el în după-amiaza asta, ți-a spus? I-am zis că am auzit atât de multe despre tine. Dar tu nu ai menționat-o nici măcar o dată pe sora mea. Cred că v-ar fi stricat luna de miere să aduci vorba despre fata pe care ai ucis-o.

Se așază pe pat, picior peste picior.

– Nu am ucis-o eu.

Unghiile mi se afundă în palme.

Își înclină capul într-un unghi aproape anormal.

– Am venit aici ca să aflăm asta, nu-i așa? Misterul despre cine a ucis-o pe Flora Banning. Pentru că sora mea nu s-a sinucis.

Îmi duc picioarele sub mine. Încerc să calculez cât de repede aș putea ieși pe ușă.

– N-aș face asta în locul tău, spune. N-ai ajunge prea departe. În plus, cred că soțul tău cel drăguț ți-a luat mașina. Adrian o să fie atât de abătut în legătură cu asta. O să-i fie greu să mai aibă încredere în cineva vreodată, nu?

„În legătură cu asta.“ În legătură cu ce?

– Încă te mai gândești la asta.

Se ridică, dându-și jos jacheta și punându-și poșeta lângă ea, pe pat. Poartă una dintre rochiile Florei, sau ceva exact ca ceea ce obișnuia Flora să poarte. Înflorat și drăgălaș, cu un guler tip Peter Pan. Eu m-am ascuns când familia a venit să-i ia lucrurile.

– Pot să-ți explic...

– Nu. Mă întrepu. Flora mi-a spus că a făcut ceva de neiertat. Băiatul cu care a făcut sex de Halloween. Era dezgustată de ea însăși. Mi-a spus că nu ar fi făcut niciodată așa ceva dacă nu era beată. Am întrebat-o dacă a zis vreodată da. Nu mi-a răspuns, dar asta însemna că nu.

– N-am văzut ce s-a întâmplat.

Chiar nu are cum să știe că am văzut.

Poppy își drege glasul.

– Poate. Dar mi-a spus că erai acolo. Știai că e beată și ai lăsat-o să se ducă cu un tip pe care nici nu îl cunoștea. Știai că are iubit. Era îngrozită să-i spună lui Kevin ce s-a întâmplat. Flora a crezut mereu că totul era din vina ei. Presupun că tu nu ai habar de așa ceva. Nimic nu se întâmplă vreodată din vina ta.

– Eram beată și eu. Nu-mi amintesc ce s-a întâmplat.

– Cât de convenabil! Poppy își dă ochii peste cap. I-am zis să facă reclamație, desigur. Apoi s-a răstit la mine și mi-a spus că nu e treaba mea. Mi-a spus că nu a folosit prezervativ. Tipul care a violat-o, adică.

Nu mi-am permis niciodată să mă gândesc la acel cuvânt. *Viol*. Să simt ceea ce însemna cu adevărat, pentru că atunci ar fi trebuit să recunosc că aș fi putut preveni asta.

Deschid gura, dar Poppy intervine.

– I-am spus să facă un test. M-a făcut să-i promit că nu voi spune nimănui niciodată. Deja aveam niște relații de familie de căcat. Trebuia să fim perfecte ca să nu se năruie totul. Așa că mi-am ținut gura. N-ar fi trebuit. Își atinge buzele. Mă urăsc în fiecare zi pentru asta.

– Nu mi-a spus niciodată lucrurile astea. Aș fi ajutat-o.

N-am învățat niciodată nici măcar cum să mă ajut pe mine însămi.

Poppy râde.

– I-am spus să vorbească cu tine. M-am gândit că dacă ai fi fost o persoană decentă și o prietenă adevărată, ai fi mers cu ea la o clinică sau ceva. Dar ai fi lăsat-o baltă, nu-i așa?

– Nu eram perfectă. Degetele mi se apropie de poșetă.

Am avut problemele mele. Ar fi trebuit să fiu o prietenă mai bună. Îmi pare rău pentru asta.

Dă din cap. Șuvițele subțiri îi flutură peste tot.

– Nu-ți pare rău pentru absolut nimic, ce naiba? Doar pentru faptul că nu ai rămas cu Kevin. Chiar crezi că nu

știi despre asta?

– Eu nu...

– Nu am avut niciodată încredere în Kevin. El era singurul despre care ne certam eu și Flora. Credea că e un tip așa de bun. Avea un fel de a face fetele să se simtă speciale. Pun pariu că și pe tine te-a făcut să te simți specială. Probabil că aveai povestea asta de dragoste în minte, nu?

Telefonul meu e pe pat, dar nu pot să ajung la el. Poppy ar observa. Nu a ajuns atât de departe și nu a făcut toate astea fără să observe totul.

– Nu eram îndrăgostită de Kevin. Nu eram îndrăgostită de nimeni. Iubitul meu din liceu m-a înșelat și am luat-o puțin razna când am ajuns aici. M-am cuplat cu o grămadă de băieți. Eram rătăcită.

Dacă m-a auzit, nu lasă să se vadă.

– Uite care-i treaba. De dinainte să încep măcar studiile la Wesleyan, eu știam de CCA. Sunt multe informații acolo. Mulți spun că au văzut-o pe AW intrând în baie cu KM. Unii spun că au văzut-o pe AW fugind din Butts. Sunt aici ca să-mi dau seama care dintre fete erai tu.

– Nu am fost eu. Eram cu un alt tip în noaptea aia.

Se ridică.

– Răspuns greșit. Pentru că dacă nu erai cu el – dacă pun cap la cap corect detaliile din acea noapte – înseamnă că tu erai fata care fugea. Cea care a ucis-o pe sora mea.

– Flora s-a sinucis. Poliția ar fi aflat dacă nu era așa. Era beată și tristă. E oribil. Dar nu am făcut-o eu.

Puteam sfârși totul acum și să-i spun că a fost Sully. Poate că m-ar crede. Dar apoi m-ar întreba de unde știu, și atunci ar trebui să-mi recunosc propriul rol.

– La început eram sigură că tu și Sloane ați făcut-o împreună, spune Poppy. Și de asta ați încetat să mai vorbiți. Pentru că nu puteați face față vinovăției. Dar m-am răzgândit. Una dintre voi a fost păcălită și lăsată pe dinafară de ceilalți. Așa că uite care-i teoria mea. Tu i-ai furat telefonul lui Kevin și ai trimis mesaje. Sloane a făcut treaba murdară.

– Kevin a trimis mesaje, îi răspund.

– Te rog, spune Poppy. Hai să fim serioase. Nu erau stilul lui Kevin. Erau prea perfecte. Și prea răutăcioase. Da, era un nemernic care înșela și i-a frânt inima surorii mele. Dar nu era capabil de *așa ceva*.

Rămân fixată pe *era*. Kevin *era*.

– Sora mea s-a înșelat în privința ta, continuă Poppy. Nu ești o actriță așa bună. Ironic, pentru că toată viața ta este o minciună. Soțul tău vrea copii, iar tu încerci să-l faci să creadă că și tu vrei. Flora voia copii.

Poppy își mușcă unghia unuia dintre degetele mari. Unghiile ei sunt bleu cu floarea-soarelui pe ele.

– Chiar vreau. Copilul o va înmuia. Nu mă va răni dacă știe. De fapt, sunt însărcinată. Am aflat azi.

Poppy se lasă pe vine. Expresia ei se destinde și își întinde mâna, de parcă ar vrea să mă atingă. Apoi se dă înapoi, strângându-și pumnii și expirând puternic. Când vorbește, vocea ei e delicată.

– Și Flora era.

Simt ceva în gâtleej. Greață. Sau un strigăt. Îmi mușc încheieturile degetelor ca să scap de el. Ceea ce îmi spune... nu e adevărat. Flora nu era. Nu avea cum.

– Sunt singura căreia i-a spus. M-a pus să jur că nu le voi spune niciodată părinților noștri. Mama a născut-o pe Flora la nouăsprezece ani. Ne-a ținut atâta morală ca să nu devenim mame adolescente. Poate că din cauza asta Flora ținea atât de mult să-și păstreze virginitatea. Mi-am ținut promisiunea și nu am zis un cuvânt, dar părinții noștri au aflat oricum în timpul autopsiei. Se uită urât la chipul meu înmărmurit din cauza șocului. Au păstrat tăcerea. Deja trecuserăm prin destule.

– Habar nu aveam, șoptesc, practic.

Poppy își închide ochii, de parcă amintirea ar fi prea dureroasă pentru ea.

– Poate că nici ea nu ar fi știut. Dar când i-am spus să facă un test? S-a dus să cumpere un test de sarcină, în schimb. M-a sunat după ce l-a făcut. Nu se putea opri din plâns.

Îmi amintesc de câte ori m-am întors în cameră și am găsit-o pe Flora dormind în amiaza mare, cu fața la perete și masca de somn trasă peste ochi. Lacrimile ei din baie, pe care Ella le-a văzut. Testul de sarcină, fierbinte în mâinile ei transpirate. „De fapt, speram să pot vorbi cu tine despre ceva.”

– I-am zis că trebuie să facă avort. A fost violată – n-a făcut nimic greșit. I-am spus să vorbească cu tine despre asta. Noua ei prietenă cea mai bună ar putea să-i bage mințile în cap. A spus că va vorbi cu tine – era bucuroasă că te avea pe tine.

– Aș fi ajutat-o...

– Sunt sigură că lumea a crezut că e doar o altă poveste moralizatoare. Nu te încrede în tipul nepotrivit. Își examinează unghiile. Flora a învățat-o cum să și le vopsească cu acea precizie. Kevin era tipul nepotrivit. Iar acum a plătit pentru rolul lui în treaba asta. Dar ceea ce a ucis-o pe sora mea a fost încrederea ei în fetele nepotrivite.

Mă gândesc ce s-ar întâmpla dacă aș țipa. Dacă m-ar auzi cineva sau dacă i-ar păsa cuiva.

– Ce i-ai făcut lui Kevin?

– Nu-ți face griji, spune Poppy. Aud cum îi tremură glasul. Nu vei fi prin preajmă ca să afli, oricum.

Se aude un declic la ușă, și ne întoarcem amândouă să o vedem pe Sully cum năvălește în cameră. Ar fi trebuit să țip. Ar putea să fi fost diferit.

Sully își acoperă gura când o vede pe Poppy.

– Tu, spune, undeva între speriată și sfidătoare. Tu ai făcut-o, nu-i așa?

Poppy se ridică în picioare și își strânge pumnii, dar nu înainte să observ că îi tremură.

– Bun venit la adevărata petrecere, Sloane. Cred că nu ar fi trebuit să mă aștept să vii la timp.

E aici. S-a întors. S-a întors pentru mine.

– Tu l-ai ucis, spune Sully, rar și calculat.

– Poți să demonstrezi asta? A băut atât de mult. Și toate pastilele alea de pe noptiera lui. Sunt sigură că voi două l-ați făcut să sufere mult mai mult.

– Kevin e mort? mă chinui să întreb.

Sully dă din cap aprobator. Nu e atât de supărată pe cât e de calculată. Plănuiește un mod de a ieși din încurcătura asta, ca să nu avem aceeași soartă ca el.

Acum înțeleg că Sully nu se întorcea acasă. Se îndrepta spre hotel, iar când a văzut ce i-o fi făcut Poppy lui Kevin, ar fi putut să-și vadă de drum. Dar nu avea de gând să mă lase în urmă. Loialitatea pe care o simt apare brusc și în forță. Vreau să o protejez și eu, indiferent de ce i-a făcut Florei.

Când mă uit din nou la Poppy văd că nu mai are pumnii strânși și nu îi mai tremură mâinile. Scoate

un cuțit din poșetă, lung și cu mâner alb, exact ca acele cuțite de bucătărie Wüsthof pentru care eu și Adrian ne-am înscris la Williams Sonoma și nu le-am folosit niciodată cu adevărat. Încep să tremur toată când îmi dau seama exact cum vrea să încheie seara asta.

Sully pășește către mijlocul camerei.

– N-o să scapi nepedepsită.

Lama cuțitului fâșnește în sus și în jos când Poppy își mișcă mâna.

– Trebuie să-ți mulțumesc că mi-ai arătat unde stătea. Plimbarea ta cu mașina de aseară – ce a fost, o partidă de sex?

Sully se apropie de ea încet.

– Ce dracu' vrei?

– Tu ce crezi? Vreau adevărul. Îndreaptă cuțitul către mine. Tu ești cea care știe să folosească cuvintele. Acum cuțitul este îndreptat spre Sully.

Tu ești cea cu violența. Dar cine a ucis-o pe sora mea a omis un lucru foarte important. Flora ar fi lăsat un bilet. Așa am știut că nu a făcut-o ea.

Se pare că Poppy și Kevin au aceeași părere despre un lucru. *Aveau* aceeași părere despre un lucru.

Îmi clănțâne dinții. Acel cuțit – recunosc mânerul, pot să vizualizez locul din care lipsește, din suportul de cuțite din lemn din bucătăria mea. Poppy a fost în clădirea noastră, în apartamentul nostru. M-a studiat, așa cum eu obișnuiam să studiez fetele șmechere, ca o știință. Sully m-a numit cândva paranoică, dar

am avut dreptate în tot acest timp. Știam că cineva mă urmărește. Validarea ar fi o ușurare dacă teroarea din spatele ei nu mi-ar fi amorțit întregul corp.

Toate acele momente în care m-am convins că văd o fantomă. Toate acele momente în care am văzut o

fată blondă întorcându-și privirea dinspre mine. Sentimentul că sunt urmărită. Totul e din cauză că eram urmărită cu adevărat.

– Ce ai de gând să ne faci?

– Eu nu o să fac nimic. Bate dintr-un picior încălțat în iepuraș. Eu am terminat. Acum voi două puteți să vă întoarceți una împotriva celeilalte. Singurul lucru despre care amândouă credeți că nu l-ați făcut vreodată în toți acești ani.

Eu și Sully rămânem nemișcate. Acum e momentul în care se presupune că devenim două animale într-o cușcă și sărim una la gâtul celeilalte. Dar nu sunt pregătită să lovesc prima.

– Ești nebună, zice Sully. Nici una n-a avut ceva de-a face cu ce s-a întâmplat. Pleacă. Dacă pleci, ne vom preface că nu s-a întâmplat nimic. Nu vom spune nimănui.

– Sigur că nu. Poppy își trece vârful cuțitului peste umeri. Vă pricepeți să păstrați secrete, nu? Păi, nu destul de bine.

Telefonul îmi sună de pe pat. Poppy se întinde după el, scanând ecranul cu privirea.

– A, Billie vrea să știe ce se mai întâmplă cu tipul cu care l-ai înșelat pe soțul tău. Nu te superi, nu? Lasă cuțitul jos cât tastează un mesaj. „Altcineva mi l-a luat, Billie. Nu știi întreaga poveste. Sunt pe cale să fac ceva foarte rău.“ Îmi face cu ochiul. Hopa! L-am trimis. Voiam să te rog să verifici ortografia și gramatica mai întâi. Ești mereu așa de minuțioasă în legătură cu asta.

Telefonul meu e în mâinile ei. Cuțitul nu e. Încerc să îi captez atenția lui Sully, să-i spun să înșface cuțitul. Dar Sully nu se uită la mine.

– Eu i-am luat telefonul lui Kevin. Glasul lui Sully se aude ca un tunet din gâtulejul ei. Eu l-am luat. Flora era

atât de supărată în seara aia. I-am spus să se uite în telefonul lui după dovezi că își făcea de cap. Nu voia să o facă, așa că am făcut-o eu. Nu m-a crezut când i-am arătat numele celorlalte fete.

– Sully... o implor, dar mă ignoră.

– Te rog, dezvoltă.

Poppy îmi strânge telefonul în mână. Oriunde ar fi Billie, o implor să sune la poliție, să-i trimită aici. Trebuie să fie acasă, poate deschizând a doua sticlă de vin, uitându-se la Netflix și cu monitorul pentru bebeluși lângă ea, derulând prin Instagram. Trebuie să-mi vadă mesajele. *Trebuie.*

– Apoi Amb a luat telefonul și a fugit cu el.

– Nu, spun.

Nu. Nu se întâmplă așa ceva.

– Eram destul de beată, dar am văzut-o când a fugit pe scări, așa că am urmărit-o. Nu am văzut-o nicăieri. Apoi, în final, n-am mai căutat-o. Cred că m-am gândit, ce avea totuși să facă cu telefonul lui Kevin? Probabil să își bage nasul prin el, poate să-și adauge numărul în agendă.

– Nu asta s-a întâmpat. Ea e cea care a luat telefonul. Și m-a învățat ce să spun.

– Deci tu erai marioneta ei. Poppy se uită de la mine la Sully, de la Sully la mine. Păi, nu pot spune că vreuna dintre voi îmi inspiră prea multă încredere în momentul ăsta. Dar continuați.

Sully continuă.

– Când am văzut-o din nou, mi-a pus telefonul în mână. Am întrebat-o ce a făcut cu el, și mi-a răspuns că nimic. Așa că l-am pus înapoi în buzunarul gecii lui

Kevin. M-am gândit că dacă tot i l-am luat eu, să i-l pun și înapoi. Apoi a început să se tot dea la Kevin. I-am spus „Ăsta e iubitul colegei tale de cameră“. Apoi am întrebat-o unde e Flora. Mi-a spus că nu-i pasă.

Privirea lui Poppy se oprește asupra mea, greoaie și sufocantă. Nu pot să respir. Se presupune că ar trebui să mă apăr, să mă gândesc la o minciună mai bună decât a lui Sully. Dar încă mă poate întrece la orice.

– Au plecat undeva împreună. Apoi m-am văzut cu niște prieteni și am dat pe gât câteva pahare, am pierdut noțiunea timpului. M-am prostit cu un tip. Când s-a întors Amb, mi-a spus că și-a tras-o cu Kevin. N-am spus nimic. Eram atât de beată. Voiam doar să mă

întorc la cămin. Și când am ajuns acolo, atunci am văzut girofarurile.

– Interesant, spune Poppy. Telefonul meu cârâie, dar nu se uită la el, doar îl freacă de rochia ei. Amb, e corectă povestirea asta? Tu ai trimis mesajele, apoi ți-ai tras-o cu iubitul surorii mele la petrecere?

Viața mea ar putea depinde de capacitatea mea de a minți, dar nu mă pot gândi la o minciună care să se potrivească, una destul de lunecoasă

încât să umple golurile din povestea lui Sully.

– Da, spun, răgușită. Dar a fost ideea ei să trimit mesajele. Am urmat-o. Și da, eu eram fata care a intrat în baie cu Kevin. Dar nu am ucis-o.

Poppy îmi scapă telefonul și aplaudă atât de tare, încât aproape că tresar.

– În sfârșit, puțină sinceritate, la naiba! Trebuie să te simți mai bine acum. Fără povara asta. Bravo ție.

Cuțitul este pe jumătate ascuns de fusta ei lungă. Își fixează privirea asupra lui Sully.

– Asta înseamnă că tu erai în altă parte.

– Da, răspunde Sully. Eram cu tipul ăla. Nici nu mai știu cum îl chema.

– Ce mi se pare mie interesant, spune Poppy, este că nu s-au găsit alte amprente pe telefonul lui Kevin în afară de ale lui, deși tocmai ai recunoscut amândouă că l-ați folosit. Așa că oricine ar fi pus telefonul înapoi... se uită fix la Sully... și-a luat măsuri de precauție și l-a șters. Nu ai crede că mulți fac asta, nu? Doar dacă nu cumva știau că ceva mult mai rău decât niște mesaje urma să se întâmple.

Aștept ca Sully să facă ce știe ea mai bine. Să folosească vorbele pentru a ieși din încurcătura asta.

– Amb a trimis mesajele, spune, aproape în șoaptă. Amb i-a spus surorii tale să se sinucidă.

– Știu. Poppy ridică cuțitul. A făcut asta. Dar tu ești cea care a ucis-o, de fapt.

Ajunge în partea cealaltă a camerei atât de repede încât nu apuc să reacționez. Sully nu scoate nici un sunet când o pătrunde cuțitul, dar eu da, de dinainte să apuce să-i străpungă pielea. Chipul lui Sully se destinde, ochii i se împăienjenesc. Apoi începe să curgă sângele. I se prelinge peste mărgelile de pe rochie, într-un labirint șerpuitor. Se holbează la urma roșie. Roșu de Wesleyan.

– Dacă vrei părerea mea, amândouă sunteți niște actrițe îngrozitoare, spune Poppy încet. N-ați fi reușit oricum.

Cuțitul tremură în mâna ei. Acum vine spre mine, să-mi provoace aceeași rană. Dar Poppy șterge mânerul de rochie și îmi dă mie cuțitul, în schimb. Îl iau.

Apoi țipă.

E cel mai zgomotos sunet pe care l-am auzit vreodată, genul de sunet pe care îl voi auzi pentru tot restul vieții mele. Mă holbez la cuțit în timp ce Sully cade în genunchi. Mă târăsc spre ea, dând drumul cuțitului pentru a-mi pune mâinile peste pata roșie de pe rochia ei.

– Putem opri sângerarea, mormăi, sau cel puțin asta încerc să spun, dar nu îmi iese decât o bâlbâială incoerentă.

Pielea lui Sully pare aproape gri. Când își deschide gura, nu iese nici un sunet. Apoi se apleacă spre mine.

– A meritat-o. Sully râde, un gălgâit dezgustător. Suntem la fel, știi.

Eu și cu ea, sau ea și Flora?

– Nu suntem, șoptesc.

În sfârșit îi țin piept, iar ea nu mă poate auzi. O lacrimă de-a mea cade pe obrazul ei.

Ridic cuțitul și mă împleticesc spre Poppy pe picioarele tremurânde, dar știu că nu voi fi în stare să-l folosesc. Ceea ce am zis este adevărat: Sully și cu mine nu am fost niciodată la fel.

Poppy nu mai este singură. Încă mai țipă, fața îi este de un roșu aprins, iar doi tipi îmbrăcați la costum s-au năpustit în cameră și acum se holbează cu gura căscată la masacrul nostru, scoțându-și telefoanele ca să sune poliția. Poppy se agață de unul dintre ei, folosindu-i corpul drept scut.

Împotriva mea. Împotriva fetei care are în mână cuțitul plin de sânge. Încerc să-i dau drumul, dar rămâne lipit de mâna mea.

– Ea a fost, bocește Poppy. Ea a făcut-o.

Aștept ca Sully să urle adevărul. „Poppy e o cățea nebună. M-a înjunghiat.” Dar Sully nu va mai spune nimic niciodată.

40. UN AN MAI TÂRZIU

Arată nelalocul lui în bucătăria noului meu apartament din Chelsea. E sfios, stă în picioare cu paharul de vin roșu în mână și poartă un tricou gri moale. Cel puțin așa pare, moale. Încă nu am aflat. Scurg pastele în chiuvetă. Unul dintre tăiței linguini se strânge ca un șarpe lângă scurgere. Îi dau drumul, să-i curm suferința.

– Îți mulțumesc că ai acceptat să ne întâlnim, spune. Doar... e un dezastru. Mi-am concentrat toată energia către scris. Aproape că am o primă versiune a romanului gata, dar nu e nici pe de parte așa cum mi-am imaginat eu că va fi.

– Niciodată nu este. Am părul desfăcut, peste umeri, cum îl purta sora mea. Nici o activitate creativă nu iese vreodată chiar așa cum te aștepți.

Se îndreaptă spre unul dintre scaunele de bar de lângă insula de bucătărie, se așază pe el, își pune mâinile întinse pe granit. Degetul inelar de la mâna stângă e gol acum.

– Nu vreau să mă descarc la tine, spune. Nu de asta am vrut să ne vedem. Pentru asta plătesc un psihiatru. Râde, așa că râd și eu, din amabilitate. Am crezut că n-o să-mi fie deloc dor de ea. Dar îmi este. Îmi e dor de cea care era înainte să aflu cine era de fapt, dacă asta are sens.

Las strecurătoarea în chiuvetă. Pastele sunt îmbibate – le-am fiert prea mult. Nu contează. Ocolesc insula și îmi pun mâna pe spatele lui. Nu se încordează sub atingerea mea, dar nici nu se relaxează.

– Înțeleg perfect. Ai trecut printr-o traumă majoră.

– Și tu la fel. Își ciupește pielea dintre ochi. Ar fi putut... adică, ar fi făcut-o, poate.

– Poate. Se simte o urmă de răceală în glasul meu. Va trebui să scap de asta. Dar nu mă poate răni acum.

Nu va trebui să aflăm ce ar fi făcut, pentru că Ambrosia Wellington – s-a întors la numele ei de domnișoară – își ispășește sentința la închisoare pe viață pentru o crimă de gradul întâi și pentru tentativă de omor. Nu știu sigur cum numesc cei de la Wesleyan acest masacru, având în vedere că deja există un Cămin al Groazei. Habar nu aveam că inima putredă a lui Sloane Sullivan poate pompa atât de mult sânge.

– Sunt surprins că ai acceptat totuși să mă vezi, spune Adrian. Aproape că m-am convins să nu te întreb. Doar că, e-mailurile noastre au cam fost linia mea de plutire. A fost atât de ușor să vorbesc cu tine.

Îmi țin mâna pe spatele lui, pe pielea fierbinte de sub tricou.

– Am fugit mult timp de propriii demoni. Știi cum e.

Una din mâinile lui își croiește drum către a mea și mi-o strânge. Strâng și eu. Doamne, e un tip bun. Se apleacă spre mine... mă va săruta. Numai că telefonul lui ne întrerupe.

– Scuze. Un moment. E mama. Cred că e vorba de Jane.

Jane. Ea este singura complicație din toată treaba asta. După cum se pare, Ambrosia nu mințea când mi-a spus că e însărcinată și, deși sunt sigură că Adrian nu se aștepta să fie tatăl, chiar este. Acum e un tată singur și își crește copilul pe cont propriu.

După tot ce s-a întâmplat, Adrian mi-a spus că Amb a vrut ca numele copilului să fie Jane. Cel mai banal, cel mai simplu nume. Poate că este singurul lucru drăguț pe care l-a făcut vreodată, să nu-i ofere fiicei ei o monstruozitate multisilabică precum cea pe care a primit-o ea.

Sora mea ar fi fost o mamă bună. Când eram mici, le dădea păpușilor ei să mănânce biscuiți Goldfish, le întorcea și le făcea să râgâie, le legăna cu dragoste. Nu

sunt sigură dacă vreau să fiu mamă, dar aș putea învăța. O voi proteja pe această fetiță, inocenta Jane. Flora ar fi vrut ca lucrurile să fie astfel.

Am auzit că abia dacă a fost cineva la înmormântarea lui Sloane Sullivan. Doar câțiva foști colegi, câțiva membri ai familiei, o mână de oameni rămași din trupa de teatru comunitar din care îi era prea rușine să le spună oamenilor că făcuse parte. Își făcuse o mulțime de inamici de-a lungul anilor. Devotamentul și teama nu sunt unul și același lucru.

Îl ascult pe Adrian la telefon. Îi cântă un cântec de leagăn lui Jane. Trebuie să aibă vreo trei luni deja. Amb era vizibil însărcinată când i s-a dat sentința, își atingea burta, prefăcându-se că-i pasă. Le-a spus juraților că

eu sunt mincinoasa, că eu am ucis-o pe Sloane Sullivan. A fost ușor pentru mine să-mi explic prezența. Fosta colegă de cameră a surorii mele m-a invitat acolo ca să stăm de vorbă. De ce aș suspecta altceva, în afară de depănarea unor amintiri?

Doar noi trei eram în acea cameră de cămin, dar existau alți martori în acel weekend. Oameni care au văzut-o purtându-se ciudat și imprevizibil. Fetele de la Butterfields, care credeau că faptul că s-a întors acolo îi dăunase la cap. Recepționera de la Super 8, care a văzut-o plecând în grabă. Săracul Kevin. Moartea lui a fost considerată suicid, pentru că n-au putut demonstra altceva. Iar dacă asta nu e dreptate, atunci nu știu ce este.

Mulți oameni credeau că Amb a înnebunit de gelozie când a aflat că fosta ei prietenă cea mai bună se culcase cu băiatul de care încă mai era obsedată. Așa că a luat măsuri.

Felty a depus cea mai bună mărturie. A spus că el nu închisese niciodată cu adevărat cazul morții Florei Banning. A spus că mereu crezuse că Ambrosia Wellington a avut ceva de-a face cu asta.

Nimeni nu o credea pe Amb, nici măcar bărbatul cu care s-a măritat. Cuțitul era al ei... venise dintr-un suport de lemn din bucătărioara ei drăguță. Poate că știuse de dinainte de Sully și Kevin și plecase la reuniune cu un plan.

Amb a adus în discuție scrisorile mele, dar chestia e că nimeni nu a găsit vreo scrisoare printre lucrurile ei, de genul celor pe care le descria ea, nici printre lucrurile lui Sloane sau ale lui Kevin. Judecătorul a spus-o cel mai bine. „Încerci să alcătuiiești o fantezie care să-ți mai reducă sentimentul de vinovăție.“

Iar e-mailurile... nu puteau fi urmărite. Nu e așa de greu, dacă îți cumperi un laptop separat și trimiți mesajele folosind conexiuni Wi-Fi publice. Puteau veni de la oricine.

Adrian se așază pe canapeaua mea, cântându-i încă lui Jane la telefon. Amb nu a știut că îl avea pe unul dintre tipii decenti. Flora era mereu recunoscătoare, sigură că toată lumea din viața ei era acolo cu un motiv. Kevin. Amb. „Toate fetele sunt de treabă pe aici“, exagera când vorbeam la telefon. „Mai ales colega mea de cameră.“

Nu sunt sigură că Florei i-ar plăcea ce am făcut. Totuși, o mică parte din ea, aceeași părticică ce există în fiecare dintre noi, cei care am fost vreodată nedreptățiți, s-ar aprinde, justificată în sfârșit. În mare parte, îmi place să cred că am făcut-o mândră. Am înființat fundația memorială în numele ei și donez 10% din fiecare vânzare de la Penița Frumoasă a lui Poppy către organizațiile de caritate care ajută adolescentele aflate în dificultate. Eu lupt pentru binele omenirii, chiar dacă unele dintre metodele mele sunt mai neortodoxe.

Părinții mei au fost surprinși de faptul că încă mai voiam să merg la Wesleyan. Desigur, Ambrosia și Sloane absolviseră deja până să încep eu. M-am apropiat de colega mea de cameră, Molly, o prietenie pe care am crezut-o reală până când am aflat că mă folosea ca să o ajut la lecții în timp ce ea răspândea zvonuri pe la spatele meu. Timpul petrecut la Wesleyan m-a făcut să cercetez cu adevărat ce i s-a întâmplat surorii mele. Pentru că fetele nu erau deloc de treabă.

Mai era și CCA, o adevărată comoară plină de teorii pe care toată lumea le putea citi. Am aflat atât de multe despre AW și SS. Au lăsat o dâră în

urma lor.

Așa că am devenit membră a Comitetului Alumnii după ce am absolvit. Mi-am deschis Penița Frumoasă a lui Poppy – am cel mai drăguț magazin Etsy. Tot ce a

trebuit să fac a fost să aștept și să le atrag înapoi. Nu a durat mult. Amândouă sunt narcisiste. Poate că,

în ciuda tuturor lucrurilor, aveau nevoie să se măsoare una pe alta.

– Scuze pentru asta. Adrian își pune telefonul în buzunar și se ridică. E destul de atașată de tati. E una dintre primele dăți când ies din casă fără ea.

Îi împing paharul cu vin pe dulap.

– Să nu-ți pară rău. E o scumpă. Și e norocoasă că te are.

Și pe mine. Dacă eu și Adrian vom deveni mai apropiați, mă va avea pe mine, ca să o ajut să-și construiască armura de care va avea nevoie. La naiba, mă voi asigura că o și poartă.

Ia o gură din băutura lui.

– Cred că s-a calmat pentru un timp. Încă se mai obișnuiește cu pătuțul ei din casa părinților mei. Sunt doar recunoscător că s-au mutat aici ca să fie mai aproape de mine.

Citesc printre rânduri. A lăsat-o acasă la părinții lui, probabil că le-a spus că nu știe când va veni să o ia, și nu vrea să-i întrerupă somnul îngerașului, așa că poate ar trebui să vină dimineață? Zâmbesc. Nu port sutien.

El nu făcea parte din planul meu. Planul meu era să le fac să se întoarcă una împotriva celeilalte pe cele două fete responsabile de moartea surorii mele. Sloane a făcut-o fizic, așa că am lăsat-o să scape ușor – prin moarte. Amb a distrus-o pe sora mea în moduri mult mai brutale. Pentru asta primește o sentință mai dură.

Își păstrează viața, dar va trebui să o trăiască din spatele gratiilor. Are ocazia să vadă cum familia și prietenii o uită încetul cu încetul. Are ocazia să-l vadă pe Adrian mergând mai departe. Are ocazia să mă urmărească pe mine, amintirea permanentă a surorii mele și a vieții pe care ea a luat-o.

Vinul îi face buzele roșii lui Adrian, dar nu îl voi săruta încă. Îl voi hrăni mai întâi. Sosul pentru paste care fierbe pe aragaz vine dintr-un borcan, dar el

nu trebuie să știe asta. Sunt multe lucruri pe care el nu trebuie să le știe.

– Mă bucur că ești aici, îi spun.

Îl voi ajuta să-și termine romanul. Îl voi ajuta să-l publice. O voi face pe fosta lui soție să vadă cât de bine i-a fost. Cât de toantă a fost să creadă că lumea îi datora ceva mai mult.

- Și eu. Se așază pe un scaun de bar. Adică, totul este ciudat pentru mine. Dar poate nu într-un mod rău.

Eu și Flora eram diferite. Ea credea că lucrurile bune se întâmplă oamenilor buni. Știu că fetele sunt scutite de logica asta. Doar cu binele nu ajungem nicăieri.

Mă aplec peste dulap. Privirea lui Adrian fuge către decolteul meu.

Nu, lucrurile bune nu li se întâmplă celor ce așteaptă, și nici fetelor ca Ambrosia sau Sloane, care iau fără să le fie frică de consecințe, într-o cursă nesfârșită pentru a se șoca una pe cealaltă. Aș fi putut să las ceea ce i-au făcut Florei să-mi distrugă viața. Dar, în schimb, mi-am descoperit propria versiune de solidaritate între femei. Nu trebuie să fie nemiloasă, să se hrănească din bucățile pe care le smulge din propria ființă. Poate fi mai delicată, mai iertătoare. Pentru că există fete ca mine, care luptă pentru a face ca societatea în care suntem îngrădite să fie un loc mai primitor pentru noi toate.

Undeva, Jane moțăie, hrănită cu lapte și în pace.

- Ar trebui să închinăm un pahar pentru ceva, spune Adrian, ridicându-și paharul cu vin. Pentru noi începuturi. Pare potrivit.

Îmi ridic paharul și îl ciocnesc delicat de al lui. Crede că ceva s-a încheiat, un lucru după care putem închide ușa. Nu greșește. Dar se înșală în privința mea. Eu nu văd începuturi, ci doar oportunități. Flora nu e aici, așa că trebuie să fac destul bine cât pentru amândouă. E foarte mult de lucrat la lumea asta.

Într-un fel, abia am început.

MULȚUMIRI

Poate că fetele din povestea aceasta nu sunt prea de treabă, dar cele care au lucrat neobosit la ea împreună cu mine nu numai că sunt extrem de drăguțe, dar au fost geniale și m-au inspirat. În primul rând, îi mulțumesc agentei mele, Hillary Jacobson, a cărei pasiune a dus această carte mai departe decât mi-aș fi închipuit vreodată că este posibil. Nimănui nu am mai multă nădejde să-i încredințez poveștile mele și nimeni nu muncește cu mai multă dăruire în numele meu. Îți mulțumesc pentru că ești cea mai îndârjită susținătoare pe care mi-o pot imagina și pentru că munca alături de tine este o adevărată încântare. Vom face în continuare lucruri mărețe.

Trioului meu imbatabil de redactori – Carina Guiterman de la Simon and Schuster, Nita Pronovost de la Simon and Schuster Canada și Emily Kitchen de la sediul central –, sunteți o echipă de vis și sunt recunoscătoare pentru întâlnirea cu niște oameni care înțeleg atât de bine scrierile mele și ceea ce vreau să transmit. Să lucrez cu voi a fost o bucurie și sunt cât se poate de mândră de ceea ce am realizat. Sunt încântată să văd numele voastre în cutia de corespondență și mă simt zi de zi norocoasă că vă pot numi redactorii mei. Sunt mai puternică și mai capabilă ca scriitoare datorită vouă.

Mulțumesc incredibililor mei agenți care au intermediat vânzarea drepturilor de ecranizare, Josie Freedman și Randie Adler, precum și strălucitei mele agente din Marea Britanie, Sophie Lambert. Echipa mea astrală care s-a ocupat de drepturile în alte limbi, Sophie Baker și Jodi Fabbri de la Curtis Brown UK, pentru ajutorul dat fetelor mele nu tocmai de treabă ca să fie adoptate în multe țări din toată lumea.

M-am simțit foarte bine primită de echipa de la Simon and Schuster și sunt onorată de sprijinul pe care mi l-au acordat. Mulțumesc tuturor celor care au contribuit la parcursul acestei cărți, incluzându-i aici pe Maggie Southard, Elizabeth Breeden, Lashanda Anakwah, Marysue Rucci, Richard Rhorer, Jonathan Karp, Jonathan Evans, Aja Pollock, Erika R. Genova, Kimberly Goldstein și Rafael Taveras. Mulțumesc lui Zoe Norvell și lui Jackie Seow pentru că au mers până în pânzele albe în perfecționarea designului copertei și supracopertei pentru povestea mea întunecată și perversă.

A fost o experiență uimitoare să lucrez împreună cu echipa talentată și muncitoare de la Simon and Schuster Canada, formată din Rita Silva, Alexandra Boelsterli, Adria Iwasutiak, Felicia Quon, Karen Silva și Kevin

Hanson. Vă mulțumesc pentru tot ce ați făcut pentru ca această carte să ajungă la atât de mulți cititori din Canada.

Oamenilor creativi și dinamici de la sediul central din Marea Britanie, incluzând pe Katie Seaman, Claire Brett, Lucy Richardson și Melanie Hayes – vă mulțumesc pentru munca susținută, pentru ideile nebunești și pentru minunile pe care le faceți peste ocean. Mulțumiri speciale lui Kate Oakley pentru coperta senzațională care exprimă atât de bine spiritul cărții.

Atât de multe persoane au contribuit la crearea acestei povești și m-au susținut încă de la prima (și foarte, foarte lungă) versiune. Sunt recunoscătoare că Fetele au avut cititori de testare atât de pasionați. Emily Martin, îi mulțumesc pentru sprijinul constant încă din vremea când nici una dintre noi nu publicase încă; Erika David, pentru că ai fost una dintre cele mai sincer amabile fete (inclusiv pentru că le-ai recomandat copiilor mei atâtea cărți bune). Lui Nicole Lesperance îi mulțumesc pentru că mi-a furnizat o mulțime de informații despre Wesleyan și mi-a permis să-i pun nenumărate întrebări de tot felul. Mulțumiri, Samantha Joyce, pentru că nu ratează nici o ocazie de a sărbători (chiar dacă se petrec lucruri bizare de fiecare dată) sau de a-și manifesta empatia (mereu, cu cele mai reușite GIF-uri).

Mulțumiri lui Darcy Woods, spirit înrudit în imaginație, pentru lungile conversații telefonice revitalizante, pentru sfaturile înțelepte și pentru statornicia loialitate. Lui Marci Lyn Curtis, pentru mesajele private, sensibile și comice în același timp (și, ocazional, picante).

Imense mulțumiri lui Caroline Eisenmann pentru că mi-a împărtășit atâtea detalii incredibil de utile despre Wesleyan. Apreciez enorm generozitatea ta!

Scriitorilor care și-au făcut timp să citească semnalele și să scrie recenzii, între care Andrea Bartz, Chandler Baker, Karen Hamilton, Megan Miranda, Robyn Harding, Samantha M. Bailey și Samantha Downing. Vă apreciez atât de mult scrierile, iar faptul că ați citit cartea mea este o adevărată onoare.

Prietenilor scriitori, atât de mulți – sunteți confrății mei. Mulțumesc pentru rolul pe care l-ați avut în parcursul meu și vă mulțumesc că mi-ați permis să fac parte din al vostru.

Părinților mei, Denis și Lucy Burns, pentru prea multe lucruri ca să pot face o listă, dar mai presus de orice, pentru credința constantă că acesta este drumul meu și pentru că nu m-ați lăsat să mă îndoiesc de asta. Bineînțeles că ați avut dreptate.

Surorii mele și celei mai bune companii la un pahar de vin, Erin Shakes; cumnatului meu, Jermaine Shakes; Fionei, lui Malachi și lui

Naomi – vă mulțumesc pentru că sunteți cei mai scumpi suporterți.

Socrilor mei, Jim și Doreen Flynn, pentru că m-au susținut în muncă. Întregului clan Flynn – în special, cumnatelor mele, Suzanne Flynn și Kelly Bryan, pentru că au fost niște mătuși super cool.

Familiei mele extinse, de aproape și de departe, în special mătușii Linda, unchiului Tom și mătușii Pat. Bunicilor mele, Honeybee și Betty, care nu sunt aici să vadă, dar a căror prezență o simt oricum.

Am fost extrem de norocoasă să mă împrietenesc cu atâtea femei inteligente, nostime și generoase. Tuturor prietenelor mele, celor care sunt aproape și celor care sunt departe, celor de care sunt acum apropiată și celor pe care le văd mai rar – vă mulțumesc pentru că faceți parte din viața mea. Vă știți voi, fiecare. Îi mulțumesc lui Lauren Badalato, a cărei prietenie și ale cărei glume conspirative au un istoric de câteva decenii. Mulțumiri speciale lui Tory Overend pentru nenumăratele seri în oraș, despre care n-o să vorbesc acum, și pentru că ești cealaltă jumătate în duoul „împreună suntem și mai rele“ din viața reală.

Soțului meu, Steve, și minunaților omuleți pe care i-am făcut împreună, Astrid, Cullen și Delilah: voi sunteți lumea mea. Vă mulțumesc că mă suportați încă dinainte de a-mi fi băut cafeaua, că îmi îngăduiți timpul și spațiul de care am nevoie ca să creez aceste povești și pentru că socotiți că mama are un job cool. Puii mei, o să fiu întotdeauna cel mai mare susținător al vostru în orice veți face.

Mulțumesc tuturor vânzătorilor de carte, profesorilor, bibliotecarilor, bloggerilor și Bookstagrammerilor pentru cititirea, recenzarea și recomandarea cărților mele și pentru că faceți fotografii atât de frumoase cu ele. Pasiunea și entuziasmul vostru fac din această comunitate un loc atât de plăcut.

Dragi cititori, pe voi v-am păstrat pentru final. Vă mulțumesc că ați ales această carte. Întotdeauna am simțit că povestea aceasta este mai mare decât mine, iar speranța mea este ca voi să vedeți imaginile în timp ce o citiți. Pentru fetele care sunt de treabă, dar și pentru cele care nu sunt – am scris cartea aceasta pentru voi. Uneori, adevărata noastră natură se află undeva, la mijloc.

